

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Cook_Glen-Cerna_legie_1.PDB

PDB Name: Cook_Glen-Cerna_legie_1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.6.2007
Modification Date: 10.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Glen Cook

ČERNA LEGIE

Kapitola první: LEGÁT

Viděli jsme dost špatných znamení a varovných signálů, říká Jednooký. Je to jen naše vina, že jsme si je špatně vyložili. Vada Jednookého nemá žádný vliv na jeho úžasnou schopnost jasného pohledu na věc.

Do hory Mrtvých udeřil z čistého nebe blesk. Zasáhl bronzovou desku, která tvořila pečeť hrobky forvalaků, a zničil tak polovinu jejího kouzla. Z nebe padaly kameny. Sochy krvácely. Kněží z několika svatyní hlásili, že u obětovaných nenašli srdce nebo játra. Jedna z obětí utekla poté, co jí rozpárali břicho, a už ji nenašli. Ve Vidlicových kasárnách, kde byly ubytovány Městské kohorty, se úplně otočila Teuxova socha. Devět po sobě jdoucích večerů kroužilo nad Bastionem deset černých supů. Pak jeden z nich vypudil orla, který hnízdl na vrcholu Papírové věže.

Astrologové z obavy o vlastní život odmítli předpovídat budoucnost. Ulicemi se potloukal šílený prorok věštící blížící se konec světa. Kromě toho, že Bastion opustil orel, uvadl rovněž břečťan pnoucí se po vnější straně pevnosti a uvolnil prostor popínavým rostlinám, které ztrácely černou barvu pouze v nejzářivějším slunečním svitu.

Toto se však stává každým rokem. Kdejaký hlupák dokáže zpětně udělat ze všeho osudové znamení.

Přesto jsme měli být lépe připraveni. V Legii byli čtyři celkem zdatní čarodějové, jejichž úkolem bylo chránit nás před nadcházejícím nebezpečím - ačkoli nepoužívali tak rafinované způsoby jako například věštění z ovčích vnitřností.

Nejlepšími věštky jsou však ti, kteří předpovídají ze zlých znamení minulosti. Jejich výsledky jsou skvělé.

Beryl se bez přestání chvěje, připravený vrhnout se střemhlav do propasti chaosu. Královna Démantových měst byla stará, zpustlá a šílená, páchnoucí degenerací a morální hnilobou. Jen hlupáka by překvapilo cokoli, co se plížilo zdejšími nočními ulicemi.

Otevřel jsem všechny okenice dokořán a modlil se za závan vzduchu, který by přinesl zápach přistavu, shnilých ryb a všeho ostatního. Ale vánek, který foukal, by nepohnul ani pavučinou. Otřel jsem si tvář a zašklebil se na prvního pacienta.

„Zase filcky, Kučero?“

Pousmál se. Obličej měl bílý. „Mám něco s břichem, Felčare.“ Hlavu má jako naleštěné pštrosí vejce. Odtud jeho jméno. Zkontroloval jsem rozpis služeb. Nenašel jsem nic, čemu by se mohl chtít vyhnout. „Je mi zle, Felčare. Opravdu.“

„Hm,“ nasadil jsem profesionální výraz. Věděl jsem, co mu je. Přestože bylo velmi horko, měl vlhkou kůži. „Jedl jsi v poslední době něco mimo naši kantýnu, Kučero?“ Na čele mu přistála moucha, vykračovala si pyšně jako vítěz. Nevšiml si toho.

„Ano, třikrát nebo čtyřikrát.“

„Aha.“ Namíchal jsem odpornou tekutinu mléčné barvy. „Vypij to. Všechno.“

Zašklebil se už při prvním loku. „Podívej, Felčare. Já ...“

Už jen zápach tekutiny mě přiváděl do mdlob. „Vypij to, příteli. Než jsem to namíchal, umřeli dva lidi, Šťoura to vypil a přežil.“

Zprávy o tom se už roznesly.

Kučera vypil všechno. „Chceš říct, že jde o nějaký jed? Ti zatracení Modři mi něco přidali do jídla?“

„Jenom klid. Budeš v pořádku. Jo. Vypadá to tak.“ Abych na to přišel, musel jsem otevřít těla Šilhavce a Divokého Bruna. Jednalo se o rafinovaný jed. „Lehni si támhle na ten kavalec, kde na tebe bude trochu foukat vítr - jestli to toho hajzla vůbec ještě napadne. A lež klidně, ať může lék působit.“ Uložil jsem ho.

„Řekni mi, co jsi venku jedl.“ Vzal jsem pero a mapu připíchnutou k tabuli. Stejně jsem postupoval u Šťoury a Divokého Bruna, než umřeli. A požádal jsem velitele Šilhavcova oddílu, aby zaznamenal i jeho poslední kroky. Byl jsem si jistý, že jed pochází z jedné z okolních putyk, které navštěvovali vojáci z bastionské posádky.

Kučera mi poskytl klíčovou informaci. „Trefa. Máme je, parchanty.“

„Kdo je to?“ Byl připraven vstát a osobně si vyrovnat účty.

„Lehni si. Zajdu za Kapitánem.“ Poklepal jsem ho po rameni a nahlédl do vedlejší místnosti. Kromě Kučery se k ranni

prohlídce nemocných nikdo nedostavil.

Vybral jsem si delší trasu, podél Trejanovy zdi, z níž je dobře vidět berylský přístav. V půli cesty jsem se zastavil a pohlédl k severu, přes molo, maják a Pevnostní ostrov, na moře Utrpení. Špinavou, šedohnědou vodu rozjasňovaly různobarevné plachty lodí, které se křižovaly ve spleti tras spojujících Démantová města. Vzduch nahoře byl těžký, nehybný a zamlžený. Nebylo možné spatřit horizont. Ale nízko nad vodou byl vzduch v pohybu. Kolem ostrova vzdychky foukalo, ale břehu se vánek důsledně vyhýbal, jako by se bál, že se nakazí leprou. Blíže u pobřeží kroužili racci se stejnou pochmurností a apatií, do jaké dnešního dne upadne většina lidí.

Další upoceně a špinavě léto ve službách berylského Syndika, kterého jsme chránili před politickými protivníky a jeho

vlastním nedisciplinovaným vojskem, aniž by nám projevil špetku vděčnosti. Další léto nasazování kůže za odměnu, jaká se teď dostala Kučerovi. Platili dobře, ale práce nás netěšila. Naši předchůdci by se styděli, kdyby viděli ten úpadek.

Beryl je obrazem bídy a nouze, ale zároveň je starobylý a zajímavý. Jeho historie je bezedná studna plná kalné vody. Bavím se tím, že prozkoumávám jeho temné hlubiny a snažím se oddělit skutečnost od pověstí, legend a mýtů. Není to lehký úkol, protože dávní městští kronikáři zapisovali události tak, aby se zavděčili svým panovníkům.

Mě osobně nejvíce zajímá starověká říše, avšak záznamy o tomto období jsou naprosto nedostatečné. Právě tehdy, za Niamovy vlády, se zde objevili forvalaci. Po deseti letech útisku byli konečně poraženi a uvězněni v tmavé kobce na vrcholku hory Mrtvých. Přípomínky jejich krutosti se dodnes dochovaly v lidové tvorbě a výhrůžkách matek zlobivým dětem. Dnes si však už nikdo nepamatuje, kdo forvalaci vlastně byli.

Pokračoval jsem v chůzi a zoufale se snažil nevnímat to strašné horko. Strážní v zastřešených budkách měli kolem krku omotané ručníky.

Překvapil mě závan větru. Blížil jsem se k přístavu. Kolem ostrova se pomalu sunula obrovská galéra, která převyšovala všechny ostatní lodě. Uprostřed Vzdouvající se černé plachty zářila stříbrná lebka s rudýma očima. Za jejími polámanými zuby se mihotaly plamínky ohně. Celá lebka se nacházela uprostřed jiskřícího kruhu.

„Co to, k sakru, je?“ zeptal se strážný.

„Nevím, Bílý.“ Velikost lodi mě ohromila více než její zářivá plachta. Čtyři čarodějové naší Legie by také dokázali udělat takové představení. Ale ještě nikdy jsem neviděl galéru s pěti řadami vesel.

Vzpomněl jsem si, proč jsem tady.

Zaklepal jsem na Kapitánovy dveře. Neodpověděl. Vstoupil jsem tedy bez vyzvání a našel ho, jak chrápe na velké dřevěné židli. „Hej,“ zařval jsem. „Hoří! Vzbouřenci v Nářku! Tanec u brány Rozbřesku!“ Tanec byl generál, který téměř zničil Beryl. Lidé se ještě dnes při vyslovení jeho jména třesou strachem.

Kapitán byl klidáš. Nehnul brvou, ani se neusmál. „Troufáš si, Felčare. Kdy se konečně naučíš postupovat podle předpisů?“ Podle předpisů znamenalo otravovat nejdřív Poručíka. A rušit Kapitánův spánek jedině kdyby Modří dobývali Bastion.

Řekl jsem mu o Kučerovi a své mapě.

Sundal nohy ze stolu. „Soucit bude mít asi práci,“ řekl ostře. Černá legie nestrpí, aby někdo takto podle útočil na její muže.

*

Soucit byl náš nejobávanější velitel. Řekl, že mu bude stačit tucet mužů, ale já a Nemluva jsme šli bez ptaní taky. Mohl bych se postarat o raněné. Nemluva se bude hodit, až Modří přestanou hrát fěr. Cestou si odskočil někam do lesa a museli jsme na něj půl dne čekat.

„Kde jsi, k sakru, byl?“ zeptal jsem se ho, když nás dohnal. Táhl za sebou odporně vypadající pytel.

Jenom se ušklíbl. Nemluva je prostě nemluva.

To místo se jmenovalo Přístavní krčma. Vysedávat v ní bylo velice příjemné. Sám jsem tam strávil nejeden večer. Soucit poslal tři muže k zadním dveřím a další dva k oknům. Jeden pár měl hlídat na střeše. Každá budova v Berylu má střešní otvor. V létě lidé spávají nahoře.

Ostatní vedl Soucit ke vchodu do krčmy.

Byl to malý, nafoukaný chlapík libující si v dramatických gestech. Jeho příchod by měly oznamovat fanfáry.

Všichni v krčmě ztuhli a zírali na naše štíty a tasené meče a na ty části hrozivě vyhlížejících obličejů, které bylo přes škvíry

helem aspoň trochu vidět. „Verusi,“ zařval Soucit, „pohni tím svým líným zadkem.“

Objevil se nejstarší člen rodiny majitelů. Blížil se k nám v předklonu jako podvraťák očekávající kopanec. Krčmu začal pomalu naplňovat šum tlumeného hovoru hostů. „Ticho,“ zařval Soucit. Dokázal ze svého malého těla dostat velmi hlasitý zvuk.

„Co pro vás mohu udělat, velevážení pánové?“ zeptal se stařec.

„Přived sem syny a vnuky, Modrý.“

Židle zaskřípěly. Jeden z vojáků zabodl ostří do desky stolu.

„Klidně sedzte,“ řekl Soucit, Jezte oběd a dělejte jako by nic. Za hodinu budete moct jít.“

Stařec se začal třást. „Nevím, o co vám jde, pane. Co jsme udělali?“

Soucit se zlověstně usmál. „Hraje si na nevíňátko. Jde o vraždu, Verusi. Dvě vraždy jedem. Dva pokusy o vraždu jedem. Byli jste odsouzeni k trestu otroků.“ Výborně se bavil.

Soucit nepatřil mezi lidi, které jsem měl rád. Nikdy nepřestal být klukem, který trhá mouchám křídýlka.

Trest otroků znamenal veřejné ukřižování a ponechání napospas mrchožravým ptákům. Jen zločinci jsou v Berylu pohřbíváni bez kremace, nebo je nepohřbívají vůbec.

Z kuchyně se ozval hluk. Někdo se pokoušel uprchnout zadními dveřmi. Ale naši muži byli ve střehu.

Hospoda explodovala. Zvedla se proti nám lidská vlna mávající dýkami.

Byli jsme zatlačeni zpět ke dveřím. Ti, kteří za nic nemohli, se očividně báli, že budou potrestáni s viníky.

Spravedlnost je v Berylu rychlá a krutá a málokdy dává příležitost se z obvinění očistit.

Dýka prošla štítem. Jeden z našich mužů se skácel k zemi. Ačkoli nepatřím mezi zdatné bojovníky, zaujal jsem jeho místo.

Soucít reagoval nějakou jízlivou poznámkou, které jsem však nerozuměl.

„Právě jsi promarnil šanci dostat se do nebe,“ odpověděl jsem, „Jednou provždy tě vyškrtávám z kroniky.“

„Nekecej. Ještě nikdy jsi nic nevyškrtl.“

Už dvanáct lidí padlo k zemi. Krev začala stékat na nerovné podlaže do kaluží. Venku se seběhli zvědavci. Brzy na nás nějaký odvážlivec zaútočí zezadu.

Soucít škrábla dýka. Došla mu trpělivost. „Nemluvo!“

Nemluva se dal do práce už dříve, ale byl to zkrátka Nemluva. To znamenalo žádné řeči a jen velmi málo okázalých pohybů.

Hosté krčmy se o nás přestali zajímat, začali se plácet po obličeji a mávat rukama kolem sebe. Poskakovali a tančili, chytali se za hřbet a zadek, pištěli a žalostně naříkali. Několik jich omdlelo.

„Co jsi to, sakra, udělal?“ zeptal jsem se ho.

Nemluva se usmál a odkryl tak své ostré zuby. Máchl mi rukou před očima a já uviděl krčmu z úplně jiné perspektivy.

V pytlí, který s sebou táhl, bylo jedno ze sršních hnízd, na něž můžete, pokud máte tu smůlu, narazit v lesích jižně od Berylu. Obývaly je příšery podobné čmelákům a vesničané jim říkali plešatí sršní. Jejich zákeřná povaha nemá v přírodě obdobu. Dav v krčmě rychle zkontrolovali, aniž by obtěžovali naše lidi.

„Dobrá práce, Nemluvo,“ řekl Soucít, když si vybil vztek na několika bezbranných hostech. Ty, kteří přežili, vyhodil na ulici.

Ošetřil jsem jednoho ze spolubojovníků, ostatní zatím dobýjeli raněné. Soucít prohlásil, že to Syndikovi ušetří peníze za soud a kata. Nemluva klidně přihlížel a stále se usmíval. Taky to není příjemný člověk, i když se projevuje jen zřídka.

*

Vzali jsme víc zajatců, než jsme očekávali.

„Že jich ale bylo!“ Soucítovy oči se zablýskly. „Díky, Nemluvo.“ Řada vězňů se táhla ulicí.

Štěstěna je nestálá děvka. Přivedla nás do Přístavní krčmy v rozhodující chvíli. Když náš čaroděj prohledával lokál, objevil něco velmi cenného - hordu lidí ukrytou ve skrýši pod vinným sklepem. Byli mezi nimi také někteří z nejznámějších Modrých.

Soucít nahlas vypočítával, jak velkou odměnu si zaslouží náš informátor. Žádného informátora jsme neměli. To tlachání mělo odvést pozornost nepřátel od čarodějů. Jen ať si hledají neexistující špehy.

„Vyvedte je ven,“ přikázal Soucít, který se neustále usmíval. Přejel pohledem zamračenou skupinku. „Myslíte, že se o něco pokusí?“ Nepokusili se o nic. Jeho neochvějné sebevědomí zastrašilo každého, kdo by na něco pomýšlel.

Vydali jsme se bludištěm uliček starých jako sám svět. Vězni se apaticky vlekli. Nestačil jsem se divit. Mí společníci se nezajímalí o minulost, ale já si nemohl pomoci. Byl jsem naplněn úctou a někdy i strachem z toho, do jakých hlubin času sahá historie Berylu.

Soucít nečekaně zavelel, abychom zastavili. Dorazili jsme právě k aleji Syndiků, která vede od celnice až k hlavní bráně Bastionu. Alejí šel průvod. Přestože jsme byli na křižovatce první, Soucít mu dal přednost.

Průvod tvořila stovka ozbrojených mužů. Vzbuzovali větší hrůzu než kdokoli v Berylu, kromě nás. V jejich čele jela tmavá postava na největším koni, jakého jsem kdy viděl. Jezdec byl malý a štíhlý jako žena. Byl oděný do černé kůže a jeho hlava byla zcela schovaná pod černou přilbicí. Na rukou měl černé rukavice. Zdálo se, že je neozbrojen.

„Zatraceně,“ zašeptal Soucít.

Znervózněl jsem. Z toho jezdce mi šel mráz po zádech. Instinkt mě nabádal k útěku. Ale zvědavost byla silnější. Kdo je to? Vystoupil snad z té podivné lodi, kterou jsem viděl v přístavu? Co ho sem přivádí?

Jezdec nás lhostejně přejížděl neviditelnými očima, jako by si prohlížel stádo ovcí. Pak trhl hlavou a upřel zrak na Nemluvu.

Nemluva mu pohled vrátil. Nedával najevo strach, přesto vypadal, jako by se zmenšil.

Zástup vykročil vpřed, silný a disciplinovaný. Na Soucítovo znamení jsme se dali znovu na pochod. Do Bastionu jsme vstoupili těsně po cizincích.

*

Zajali jsme většinu z nejdůležitějších velitelů Modrých. Když se zprávy o našem zátahu roznesly, někteří bojovnější odvážlivci se rozhodli rozhábat svaly. Spustili tím události kolosálního významu.

Neustálé špatné počasí má vliv na myšlení lidí. Berylská chátra se chová jako divoká zvěř. Nepokoje vznikají téměř bez příčiny. V krajním případě lze oběti počítat na tisíce. Tato vzpoura byla jedna z nejhorších.

Částečně je tomu na vině armáda. Zástup slabých, krátce vládnoucích Syndiků zapříčinil její úpadek. Vojáci se vymkli veškeré kontrole. Zpravidla však proti vzbouřencům zakročí, protože potlačení nepokojů jim dává příležitost k rabování.

Došlo k nejhoršímu. Několik kohort z Vidlicových kasáren žádalo zvláštní odměnu, než splní rozkaz ke znovunastolení pořádku. Syndik odmítl zaplatit.

Kohorty se vzbouřily.

Soucitův oddíl se u Smetištní hory narychlo postavil k obraně a zastavil útok všech tří kohort. Většina našich mužů padla, ale nikdo neutekl. Samotný Soucit přišel o oko a prst, byl zraněn na rameni a stehně. Když přišly posily, jeho štít byl poničen bezpočtem ran. Když se mi dostal do rukou, byl víc mrtvý než živý.

Vzbouřenci se nakonec raději rozprchli, než aby čelili zbytku Černé legie.

Tak velké nepokoje jsme ještě nezažili. Jejich potlačení nás stálo téměř stovku mužů. A to jsme si stěží mohli dovolit ztratit byť jen jednoho. Ulice Nářku byly pokryty mrtvolami. Přezrané krysy se líně povalovaly všude kolem. Mračna supů a havranů z okolí se slétala do města.

Kapitán odvelel Legii do Bastionu. „Necháme to teď být,“ řekl. „Udělalí jsme dost.“ Jeho obvyklá zahořklost se změnila ve znechucení. „V naší smlouvě není nic o tom, že máme spáchat sebevraždu.“

Někdo podotkl něco v tom smyslu, že bychom se měli nabodnout na vlastní meče.

„Nejspíš to od nás Syndik očekává.“

Beryl zašlapal do země našeho ducha, ale nikoho nezničil tolik jako Kapitána. Dával si za vinu náš osud. Chtěl dokonce rezignovat.

*

Chátara chtěla za každou cenu udržet nastalý chaos, proto se snažila překazit všechny pokusy uhasit požáry a zabránit rabování. Mezitím jen tak bloumala ulicemi. Vzbouřené kohorty posílené dezertéry z jiných oddílů vnesly do vraždění a plenění jistou systematickostí.

Třetí noci jsem držel stráž na Trejanově zdi a hvězdy nade mnou se mi vysmívaly, jaký jsem to blázen, že jsem se dobrovolně přihlásil. Ve městě panovalo nezvyklé ticho. Kdybych nebyl tak unavený, asi by mě to zneklidnilo. Ale já se sotva držel na nohou.

Přišel ke mně Tamtam. „Co tady děláš, Felčare?“

„Hlídám.“

„Vypadáš jako chodící mrtvola. Odpočiň si na chvíli.“

„Ty taky nevypadáš nejlíp, kámo.“

Pokrčil rameny. „Jak je na tom Soucit?“

„Ještě se z toho nedostal.“ Nedával jsem mu moc velkou šanci. Ukázal jsem na město. „Nevíš náhodou, co se to tam děje?“

V dálce se ozval hrozný výkřik. Něčím se lišil od těch předchozích, které byly naplněny bolestí, vztekem a strachem. V tomto se skrývalo něco mnohem horšího.

Snažil se vyhnout jasné odpovědi, stejně jako to dělával jeho bratr Jednooký. Když člověk něco neví, mají pocit, že je to tajemství, které by neměli vyrazit. Eh, ti čarodějové! „Šíří se fáma, že vzbouřenci rozbili pečete na hrobce forvalaků, když loupili na hoře Mrtvých.“

„Cože? Ti netvoří jsou na svobodě?“

„Syndik si to myslí, ale Kapitán to nebere vážně.“

Já jsem tomu taky nevěřil, ale zdálo se, že Tamtama to trápí.

„Vypadali hrozně. Ti, co jsme je tehdy potkali.“

„Měli jsme je naverbovat,“ řekl se známkou smutku v hlase. On a Jednooký už byli u Legie dlouho a byli svědky jejího úpadku.

„Proč sem přišli?“

Pokrčil rameny. „Odpočiň si, Felčare. Není se tady zbytečně. V konečném účtování to stejně nebude hrát žádnou roli.“ Krácel pryč, ztracený ve změti svých myšlenek.

Překvapeně jsem se za ním díval. Byl už daleko. Znovu jsem se zaměřil na ohně, světla a zneklidňující ticho. Ale oči se mi klížily a dělaly se mi před nimi mžítky. Tamtam měl pravdu. Potřeboval jsem si zdřímnout.

Ze tmy se ozval další z těch podivných, bezmocných výkřiků. Tentokrát docela blízko.

*

„Vstávej, Felčare.“ Poručík se choval dost hrubě. „Kapitán chce, abys přišel do důstojnické jídelny.“

Zařval jsem. Zaklel jsem. Pohrozil jsem mu těžkým ublížením na těle. Usmál se, chytil mě za loket a povalil na podlahu. „Už jsem vzhůru,“ zabručel jsem a snažil se najít boty. „O co jde?“

Ale Poručík už byl pryč.

„Felčare, chci vědět, jestli se z toho Soucit dostane,“ vybafl na mě Kapitán.

„Myslím si, že ne, ale už jsem viděl větší zázraky.“

Byli tady všichni důstojníci a seržanti. „Chcete vědět, co se děje,“ řekl Kapitán. „Ten cizinec, kterého jsme nedávno potkali, je vyslancem ze zámorí. Nabídl nám spojení. Severské vojenské zdroje výměnou za podporu berylské námořní flotily. Považuji to za rozumnou nabídku. Ale Syndik na to nechce přistoupit. Je ještě pořád našťvaný kvůli obsazení Opálu. Řekl jsem mu, že by měl být přizpůsobivější. Jestli jsou ti Seveřani nějakí zlodušci, pak pro nás bude spojení nejmenším zlem. Je lepší být spojencem než vazalem. Problém je v tom, co uděláme, když bude legát

naléhat.“

„Máme odmítnout, když dostaneme příkaz se severany bojovat?“ zeptal se Cukrouš.

„Asi ano. Válka s čarodějem by mohla znamenat náš konec.“

Prásk! Dveře jídelny se s rachotem rozlétly. Dovnitř vpadl malý, snědý, šlachovitý muž. Před ním šel jeho obrovský zahnutý nos, nápadně připomínající ptačí zobák. Kapitán vyskočil a srazil paty. „Syndiku.“

Návštěvník udeřil oběma pěstmi do stolu. „Nařídil jsi svým mužům stáhnout se do Bastionu. Neplatím vás za to, abyste se schovávali jako spráskaní psi.“

„Ale taky nás neplatíš za to, abychom zemřeli mučednickou smrtí,“ odpověděl Kapitán tónem, jakým mluví, když chce něco

rozumného vysvětlit hlupákovi. „Jsme osobní stráž, ne policie. Udržování pořádku je povinností Městských kohort.“

Syndik byl unavený, podrážděný a vystrašený, neměl daleko k tomu, aby se nervově zhroutil. Jako všichni ostatní.

„Buď rozumný,“ navrhl Kapitán. „Beryl je v beznadějně situaci. V ulicích vládne zmatek. Jakákoli snaha nastolit pořádek je marná. To, co dříve léčilo, se stalo nemocí.“

Tohle se mi líbilo. Nenáviděl jsem Beryl.

Syndik se náhle scvrkl. „Jsou tu ještě forvalaci. A ten sup ze severu, který čeká u ostrova.“

Tamtam se probral z polospánku. „Říkáš u ostrova?“

„Čeká, až ho začnu prosit.“

„Zajímavé.“ Malý čaroděj znovu upadl do mrákot.

Kapitán a Syndik se začali hádat o podmínkách smlouvy. Ukázal jsem mu kopii. Syndik se snažil o vlastní interpretaci jednotlivých bodů slovy: „Ano, ale...“ Bylo jasné, že chce proti legátovi bojovat, pokud by byl neústupný.

Jilmáč začal chrápat. Kapitán nás propustil a pak pokračoval v diskusi s naším chleboďárcem.

*

Myslím, že sedm hodin se dá považovat za dostatečný spánek. Neudusil jsem Tamtama, když mě probudil. Ale rozčiloval jsem se a nadával, až mi pohrozil, že mě promění v osla hýkajícího u brány Rozbřesku. Až později, když jsem se oblékl a připojili jsme se k tuctu dalších, jsem si uvědomil, že nemám ani ponětí o tom, co se děje.

„Jdeme se podívat na hrobku,“ řekl Tamtam.

„Cože?“ Někdy mi to po ránu moc nezapaluje.

„Jdeme na horu Mrtvých mrknout se na hrobku forvalaků.“

„Hele, počkej...“

„Máš nahnáno? Vždycky jsem si myslel, že jsi strašpytel, Felčare.“

„Co to plácáš?“

„Neboj se. Máš s sebou tři nejlepší čaroděje, kteří nebudou dělat nic jiného než chránit tvůj zadek. Jednooký by šel taky, ale Kapitán ho chtěl mít po ruce.“

„Chci vědět proč.“

„Jdeme zjistit, jestli upíři opravdu existují. Mohli to na nás třeba nastražit ti ze strašidelné lodi.“

„Skvělá finta. Taky nás to mohlo napadnout dřív.“ Hrozba návratu forvalaků dokázala to, co se nepodařilo zbraním - nepokoje ve městě ustaly.

Tamtam přikývl. Poklepal prsty na malý bubínek, díky kterému dostal jméno. Uložil jsem si tu myšlenku v hlavě. Když šlo o to přiznat chybu, byl horší než jeho bratr.

Město bylo tiché jako po bitvě. A stejně tak to všude příšerně smrdělo. Byla tu spousta much, mrchožroutů a mrtvol. Zvuk vydávaly pouze naše boty. Jen jednou se ozvalo žalostné zavytí nešťastného psa, který stál na stráž u mrtvého pána. „Cena za pořádek,“ zamumlal jsem. Pokusil jsem se psa odehnat, ale ani se nehnul.

„Cena za chaos,“ opáčil Tamtam a udeřil do bubnu. „To není totéž, Felčare.“

Hora Mrtvých je vyšší než kopec, na kterém stojí Bastion. Z Horní klauzury, kde se nacházejí mauzolea boháčů, jsem zahlédl loď ze severu.

„Prostě stojí a čeká,“ pravil Tamtam. „Jak Syndik řekl.“

„Proč nezaútočí? Kdo by je mohl zastavit?“

Tamtam pokrčil rameny. Nikdo jiný se k tomu nevyjádřil.

Dorazili jsme k pověstné hrobce. Její vzhled jako by potvrdoval to, co se o ní říkalo. Byla velice, velice stará a bezpochyby do ní uhodil blesk. Taky na ní byly stopy po dlátech. Jedny ze silných dubových dveří byly rozštípané na padrť. V okruhu dvanácti metrů ležely kousky dřeva a třísky.

Skřet, Tamtam a Nemluva dali hlavy dohromady. Někdo utrousil poznámku, že snad mají společný mozek. Po chvíli se Skřet a Nemluva postavili do vzdálenosti několika kroků po stranách dveří. Tamtam stanul přímo proti dveřím. Zatočil se dokola jako býk připravující se k útoku, našel to správné místo, dřep si a podivně kroutil rukama před sebou. Vypadalo to, jako by parodoval mistra bojových umění.

„Co kdybyste, vy pitomci, otevřeli dveře?“ zavrčel. „Idioti. Proč jsem s sebou musel brát idioty?“ Bum, bum - zabubnoval. „Kteří jenom stojí a šťourají se v nose.“

Několik z nás přiskočilo ke dveřím a silně zatáhlo. Byly příliš poškozené, než aby vzdorovaly. Tamtam udeřil do bubínku, strašlivě zaječel a vskočil dovnitř. Skřet se vrhl za ním. Také Nemluva vpadl bleskově dovnitř.

Pak jsme uslyšeli, jak Tamtam vyjel jako krysa a začal kýchat. Vyběhl ven, z očí mu tekly slzy a rukama si třel nos. Mluvil, jako by byl pořádně nachlazený: „Nebyl to žádný podfuk.“ Jeho ebenová kůže zešedla.

„Co tím myslíš?“ zeptal jsem se.

Ukázal prstem na hrobku. Skřet a Nemluva teď byli uvnitř. I oni začali kýchat. Přikradl jsem se ke vchodu a nahlédl dovnitř. Neviděl jsem vůbec nic. Jenom mračna prachu. Pak jsem vstoupil dovnitř. Moje oči si na tmě za chvíli zvykly.

Všude se povalovaly kosti. Hromady kostí, celé hranice kostí, kosti úhledně poskládané něčím, co se pomátlo na rozum. Byly moc divné, podobaly se lidským, ale jako lékař jsem poznal, že jejich rozměry jsou jiné. Původně zde muselo být asi padesát těl. Pěkně je sem tenkrát nacpali. A určitě to byli forvalaci, protože v Berylu jsou zloduší pohřbívání bez kremace.

Byla tady i čerstvá těla. Napočítal jsem sedm mrtvých vojáků, než jsem začal taky kýchat. Měli na sobě uniformy vzbuřenecké kohorty.

Vytáhl jsem ven jednu z mrtvol a pustil ji na zem. Odklopýtal jsem několik kroků a hlasitě se vyzvracel. Když jsem se vzpamatoval, vrátil jsem se, abych kořist ohledal.

Ostatní přihlíželi, jejich obličejové měly zelenavý nádech. „Tohle neudělal žádný přízrak,“ zhodnotil situaci Skřet. Tamtam pokýval hlavou. Byl oťresený více než ostatní. Řekl bych, že víc, než situace vyžadovala.

Nemluva se dal do práce a nějakým způsobem vykouzluhl lehký, osvěžující vánek, který vlétl do mauzolea jako panna a vylétl z něj se sukní pokrytou prachem a zápachem smrti.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se Tamtama.

Mrkl na lékárníčku a mávl rukou. „Nic mi není. Jenom jsem si na něco vzpomněl.“

Dal jsem mu minutu a pak se začal vyptávat: „Na co sis vzpomněl?“

„Byli jsme tenkrát ještě kluci, Jednooký a já. Právě nás prodali N'Gamovi a my se stali jeho učni. Z vesnice ležící v horách přišel posel.“ Klekl si k mrtvému vojákovi. „Měl na těle úplně stejné rány.“

Byl jsem oťresený. Žádná lidská bytost nezabíjí takovýmto způsobem, přesto byly rány cílené a promyšlené, jako dílo vraždicího rozumného tvora. O to strašlivější se zdály.

Polkl jsem, klekl si a začal s ohledáváním. Nemluva a Skřet | vstoupili do hrobky. Skřetovi tančila kolem sepnutých rukou malá světelná kulička. „Žádná krev,“ poznamenal jsem.

„Vysává to krev,“ řekl Tamtam. Nemluva vytáhl další tělo. „A vnitřnosti, když má dost času.“ Druhé tělo bylo od slabin ke krku rozpárané. Srdce a játra chyběla.

Nemluva vešel znovu dovnitř. Skřet vylezl ven. Sedl si na popraskaný náhrobek a potírával hlavou. „Tak co?“ zajímal se Tamtam.

„Rozhodně je to věrohodné. Nejde o žádný trik našeho přítele.“ Skřet ukázal prstem na loď ze severu, která nadále hlídkovala uprostřed shluku rybářských bárek a jiných menších loděk. „Zavřeli jich tam padesát čtyři. Snědli se navzájem. Tenhle byl poslední, který zůstal.“

Tamtam vyskočil, jako kdyby do něj uhořel blesk.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„To znamená, že byl nejstrašlivější, nejmazanější, nejkrutější a nejšilenější ze všech.“

„Upíři,“ zašeptal jsem.

„Není to přímo upír,“ řekl Tamtam. „Tohle je člověk-levhart, který ve dne chodí po dvou a v noci po čtyřech.“

Už jsem slyšel o vlkodlacích a medvědotlacích. Vyprávěli o nich vesničané z okolí mého rodného města. Ale ještě nikdy jsem neslyšel o levhartodlakovi. To jsem taky řekl Tamtamovi.

„Člověk-levhart pochází ze vzdáleného jihu. Z džungle.“ Pohlédl na moře. „Musí být pohřben zaživa.“

Nemluva přinesl další tělo.

Levhartodlaci, kteří pijí krev a žerou játra. Vidí ve tmě a jejich mysl je naplněna tisíciletou nenávistí a hladem. Parádní noční můra. „Poradíš si s tím?“

„N'Gamo to dokázal. Nikdy se mu nevyrovnám a on v souboji s mladým samcem přišel o ruku a nohu. Teď máme co do činění se starou samicí. Zahořklou, krutou a chytrou. Ve čtyřech ji budeme schopni zastavit. Ale porazit ne.“

„Ale když s Jednookým takhle stvoření znáte...“

„Ne.“ Celý se třásl. Stiskl bubínek tak silně, až zapraskal. „Nedokážeme to.“

*

Chaos ustal. Ulice Berylu byly tak neutěšeně tiché jako v dobytém městě. Dokonce i vzbuřenci se skrývali, dokud je hlad nepřivedl k městským sýpkám.

Syndik na Kapitána čím dál víc tlačil. Ten ho však zcela ignoroval. Nemluva, Skřet a Jednooký se pokoušeli vystopovat nestvůru. Žila zvířecím způsobem, snažila se ukojit odvěký hlad. Jednotlivé cechy obtěžovaly Syndika žádostmi, aby jim poskytl ochranu.

Poručík nás opět svolal do důstojnické jídelny. Kapitán neztrácel čas. „Pánové, jsme ve velmi těžké situaci,“ řekl a začal chodit dokola. „Beryl chce nového Syndika. Všechny cechy nás požádaly, aby se do toho Černá legie nemíchala.“

Morální dilema vzrůstalo přímo úměrně s tím, co bylo v sázce.

„Nejsme žádní hrdinové,“ pokračoval Kapitán. „Jsme tvrdí. Jsme houževnatí. Snažíme se dostát závazkům. Ale neumíme zbytečně.“

Zaprotestoval jsem ve jménu tradice, která se neslučovala s jeho nevyčleněným návrhem.

„To, co tu teď řešíme, je otázka přežití Legie, Felčare.“

„Dostali jsme zlato, Kapitáne. To, co tu teď řešíme, je otázka cti. Po čtyři století plnila Černá legie smlouvy. Vezmi v

úvahu Setovu knihu, kterou napsal kronikář Korál v době, kdy byla Černá legie ve službách Arcivládcе kostí během vzpoury Čiliarčů.

„Ty to vezmi v úvahu, Felčare.“

To mě rozcílilo. „Trvám na svých právech svobodného vojáka.“

„Má právo mluvit,“ souhlasil Poručík. Je to ještě větší tradicionalista než já.

„Dobře, ať mluví. Nemusíme ho poslouchat.“

Pokračoval jsem v připomínce té temné části historie Černé legie... dokud jsem si neuvědomil, že se přu sám se sebou. Jedna má polovina také chtěla zradit.

„Skončil jsi, Felčare?“

Polkl jsem. „Najdi nějaký způsob, jak se z toho vykroutit. Pak budu souhlasit.“

Tamtam mi věnoval posměšné zabubnování. Jednooký se zachechtal. „To je práce pro Skřeta, Felčare. Byl právníkem, než se vypracoval na pasáka.“

Skřet spolkl návnadu. Já že jsem byl právník? Tvá matka byla právníkova...“

„To stačí!“ Kapitán bouchl do stolu. „Máme Felčarův souhlas. Pojďme na to. Najdeme nějakou kličku.“

Všem se ulevilo. Dokonce i Poručíkovi. Můj názor kronikáře měl větší váhu, než jsem si sám přál.

„Řešením je zlikvidovat člověka, který vlastní smlouvu,“ nadhodil jsem. Má slova zůstala viset ve vzduchu jako starý, zatuchlý smrad. Tak jako puch v hrobce forvalaků. „V naší zoufalé situaci nám nebude mít nikdo za zlé, když nám proklouzne nějaký vrah.“

„Tvůj způsob myšlení je odporný, Felčare,“ řekl Tamtam. A znovu mi zabubnoval.

„To říká ten pravý. Oficiálně si zachováváme čest. Občas se nám něco nepodaří. Není to poprvé ani naposledy.“

„Líbí se mi to,“ řekl Kapitán. „A teď běžte, než Syndik přijde zjišťovat, co se děje. Ty tady zůstaň, Tamtame. Mám pro tebe nějakou práci.“

*

Byla to noc plná křiku. Horká, dusná noc, taková, co smazává tenkou hranici mezi civilizovaným člověkem a netvorem, jenž se skrývá na dně jeho duše. Výkřiky přicházely z domů, v nichž strach, horko a stísněnost příliš napnuly řetězy, jež netvora poutaly.

Od zátoky vanul chladný vítr. Spolu s ním se valily těžké bouřkové mraky, v jejichž vlasech tančily blesky. Vítr odnesl z Berylu všechny zápach. Liják vyčistil ulice. V ranním světle vypadal Beryl jako úplně jiné město, tiché, klidné a čisté.

Když jsme kráčeli ke břehu, ulice byly pokryty kalužemi. Ve stokách ještě stále bublala voda. V poledne už bude vzduch zase těžký jako olovo a jeho vlhkost větší než kdykoli dříve.

Tamtam na nás čekal na pronajaté lodi. „Kolik tě to stálo?“ zeptal jsem se. „Tahle bárka vypadá, že se potopí dřív, než odrazí od břehu.“

„Nedal jsem za ni ani měďák, Felčare,“ v jeho hlase bylo znát rozčarování. On a jeho bratr se výborně vyznali ve zlodějíně a kšeftaření. „Ani měďák. To, co vidíš, je mnohem lepší, než se zdá. Jejím majitelem je pašerák.“

„Věřím ti. Asi víš, co děláš.“ Přesto jsem na palubu vstupoval velmi opatrně. Tamtam se zamračil. On a Jednooký očekávali, že budeme dělat, jako bychom nic nevěděli o tom, jací jsou lakomci.

Vypluli jsme na moře s cílem uzavřít dohodu. Kapitán nechal Tamtamovi volnou ruku. Poručík a já jsme ho doprovázeli, abychom ho usadili, kdyby mu to příliš stouplo do hlavy. Nemluva a tucet vojáků pluli s námi, aby to dobře vypadalo.

Kousek od ostrova nás chtěla zadržet celní hlídka. Ale byli jsme pryč dřív, než nás mohli zastavit. Dřepl jsem si a vykukoval zpoza ráhna. Černá loď před námi se zvětšovala a zvětšovala. „Ta zatracená věc vypadá jako plující ostrov.“

„Příliš velká,“ broukl Poručík. „Takhle velká loď nemůže vydržet na rozbouraném moři.“

„Proč ne? Jak to můžeš vědět?“ I když jsem byl vystrašený, nepřestával jsem se zajímat o to, co říkali mí společníci.

„Když jsem byl mladý, plavil jsem se jako pomocník na různých lodích. Naučil jsem se je znát.“ Jeho tón odrazoval od dalších otázek. Většina našich mužů se snaží nechat si svou minulost pro sebe. Co jiného by se dalo očekávat od skupiny nelítostných chlápků, které spojuje jen dnešek a heslo My proti celému světu, které si nesou z minulých dob.

„Není to takový problém, pokud znáš kouzlo, které ji drží pohromadě,“ opáčil Tamtam. Celý se třásl a tloukl do bubnu v nepravdivém, nervózním rytmu. Oba s Jednookým nesnášeli vodu.

Tak to bychom měli. Tajemný čaroděj ze severu. Loď černější než dno pekla. Začaly mi pochodovat nervy.

Posádka nám spustila žebřík. Poručík po něm vyšplhal nahoru. Loď na něj udělala dojem.

Nejsem žádný námořník, ale poznal jsem, že tu panuje pořádek a disciplína.

Mladší důstojník si vybral Tamtama, Nemluvu a mě, abychom ho následovali. Bez jediného slova nás vedl dolů po schodech a pak chodbami na zád.

Vyslanec ze západu seděl se zkříženými nohama uprostřed nadýchaných polštářů. Zádová okna za ním byla otevřená. Za takovouhle kajutu by se nemusel stydět žádný východní potentát. Vykulil jsem oči. Z Tamtama vyzařovala jeho hrabivost. Vyslanec se rozesmál.

Ten smích nás velice překvapil. Ozvalo se chichotání, které by se hodilo spíše k patnáctileté holce z noční krčmy než k muži mocnějšímu mnohého krále.

„Omluvte mě,“ řekl a elegantně si zakryl rukou místo, kde by měl ústa, nebýt černé přilbice. „Posaďte se,“ dodal.

Nestačil jsem se divit. Každou z poznámek vyslovil úplně jiným hlasem. Copak se za tou helmou skrývalo více lidí?

Tamtam zalapal po dechu. Nemluva, protože je nemluva, si prostě jen sedl. Následoval jsem jeho příkladu a snažil se

ovládnout pohled plný strachu a zvědavosti, abych našeho hostitele neurazil.

Tamtam se tentokrát nechoval příliš diplomaticky. „Syndikovy dny jsou sečteny. Chceme uzavřít dohodu...“ vyhrkl. Nemluva ho dloubl do stehna palcem u nohy.

„Tohle že je náš král zlodějů?“ zamumlal jsem. „Náš muž se železnými nervy?“

Legát se zachichotal. „Ty jsi doktor? Felčar? Nezlob se na něj. Známe se.“

Naplnil mě příšerný strach. Na skráních mi vyrazil pot. Nemělo to však nic společného s horkem. Otevřenými okny proudil do kajuty chladivý mořský větrík, větrík, pro který by Berylští zabíjeli.

„Nemusíte se mě bát. Byl jsem vyslán s nabídkou, která bude ku prospěchu Berylu i mým lidem. Jsem nadále přesvědčen, že může dojít k dohodě, i když ne s tím autokratem. Čelíte stejnému problému jako já, ale vás vehnala do úzkých smlouva.“

„Všichni. Nemáme o čem mluvit,“ řekl Tamtam chraptivě. Zabubnoval, ale tentokrát mu to nepomohlo. Zakuckal se. „Syndik není nesmrtelný,“ poznamenal legát. „Přestože ho chráníte.“ Tamtam ztratil řeč. Vyslanec pohlédl na mě. Pokrčil jsem rameny. „Řekněme, že Syndik zemře, když bude Legie bránit Bastion před chátrou.“

„Skvělé,“ řekl jsem. „Ale neřeší to otázku naší další bezpečnosti.“

„Potlačíte nepokoje a pak zjistíte, že je mrtvý. Tím smlouva vyprší a budete moci opustit Beryl.“

„A kam půjdeme? A jak odrazíme nepřítel? Městské kohorty nás budou pronásledovat.“

„Řekněte Kapitánovi, že pokud po smrti Syndika obdržím písemnou žádost, abych se zúčastnil jednání o nástupnictví, mí vojáci vás v Bastionu zastoupí. Pak opustíte Beryl a utáboříte se na Kvílicím mysu.“

Kvílicí mys je vápencový výběžek ve tvaru hrotu šípů, prošpikovaný bezpočtem malých jeskyní. Leží asi den cesty jižně od Berylu. Stojí na něm maják, který slouží jako strážní věž. Jméno

mu dal vítr, který, když profukuje jeskyněmi, vydává zvuk podobný kvílení.

„Zatraceně, to je smrtící past. Ti hajzlové nás obklíčí a budou se dobře bavit, dokud se navzájem nesežereme.“

„Vyšleme pro vás lodě a snadno vás odtamtud dostaneme.“

Bim bam, začalo ve mně bít na poplach. Ten darebák si z nás dělal legraci.

„Proč byste to, sakra, dělali?“

„Vaše Legie bude bez práce. Rád bych s vámi uzavřel smlouvu. Na severu potřebujeme dobré vojáky.“

Bim bam. Bití neustávalo. Chtěl nás zaměstnat? Proč?

Něco mi napovídalo, že není nejlepší chvíle se na to ptát. Změnil jsem téma. „A co forvalak?“ Udeř, když to nečekají.

„Ten netvor, který vylezl z hrobky?“ Vyslancův hlas zněl, jako kdyby žena tvých snů říkala: pojď. „Možná najdu práci i pro něj.“

„Dokážeš ho ovládnout?“

„Jen co splní svůj úkol.“

Vzpomněl jsem si na blesk, který zrušil kouzlo pečeti, jež po tisíciletí odolávala všem pokusům o zničení. Jsem si jistý, že z mé tváře nebylo možné vyčíst podezření. Ale vyslanec se usmál a řekl: „Možná ano, doktore, možná ne. Zajímavá hádanka, že? Vraťte se ke Kapitánovi. Rozhodněte se. Rychle. Vaši nepřátelé jsou připraveni zaútočit.“ Pak dal znamení, abychom odešli.

*

„Prostě pohni zadkem a doruč tu skříňku,“ zavrčel Kapitán na Cukrouše. „Pak se rychle vrať zpátky.“

Cukrouš vzal skříňku a odešel.

„Ještě někdo chce protestovat? Měli jste příležitost se mě zbavit, vy parchanti. Ale promárnili jste ji.“

Atmosféra byla dusná. Kapitán poslal legátovi protinávrh. Výměnou mu byla nabídnuta pomoc v případě Syndikovy smrti. Cukrouš nesl vyslanci odpověď.

„Nevíš, co děláš,“ zamumlal Tamtam. „Nevíš, s kým se paktuješ.“

„Tak mi to pověz. Ne? Felčare, jak to vypadá venku?“ Byl jsem poslán na výzvědy do města.

„Dobře, vypukla tam epidemie. Ale nikdy jsem nic podobného neviděl. Bacilonosičem musí být forvalak.“

Kapitán se na mě úkosem podíval.

„To je lékařský výraz. Bacilonosič je ten, kdo šíří nákazu. Ta se objevuje tam, kde leží jeho oběti.“

„Tamtame?“ zahřměl Kapitán. „Znáš tu potvoru?“

„Nikdy jsem neslyšel o žádné, která by šířila nemoci. A všichni, kteří jsme byli v hrobce, jsme zdraví.“

Přerušil jsem ho: „Bacilonosič není podstatný. Podstatná je epidemie. Bude to čím dál horší, pokud nezačnou mrtvoly pálit.“

„Do Bastionu se to nedostalo,“ poznamenal Kapitán. „A působí to dobře na lidi. Vojáci z řádné posádky přestali dezertovat.“

„VNářku byli hodně nepřátelští. Brzy vypuknou nové nepokoje.“

„Kdy?“

„Za dva, nanejvýš tři dny.“

Kapitán se kousl do rtu. Smyčka byla stále těsnější. „Musíme...“

Dovnitř vrazil mluvčí posádky. „U brány je dav lidí. S beranidlem.“

„Pojďme,“ zavelel Kapitán.

Trvalo jen chvíli, než jsme je rozehnali. Stačilo několik výstřelů a pár kbelíků vařící vody. Za běhu nás proklínali a častovali nadávkami.

Padla noc. Stál jsem na zdi a pozoroval, jak se v dálce pohybují městem pochodně. Vzpoura se šířila, postupně se rozvíjel její nervový systém. Kdyby dostala mozek, ocitli bychom se uprostřed revoluce.

Nakonec pohyb pochodní ustal. Dnes v noci k výbuchu nedojde. Možná zítra, pokud se vedro a vlhko stane nesnesitelným.

Po chvíli jsem zprava uslyšel škrábání. Potom praskání. Velmi tiché, ale slyšitelné. Přibližovalo se to. Strachy se mi sevřelo hrdlo. Zůstal jsem stát bez hnutí jako kamenné sochy nad branou. Vánek se proměnil v ledový vítr.

Něco prošlo po cimbuří. Rudé oči. Čtyři nohy. Temné jako noc. Černý levhart. Pohyboval se lehce jako tekoucí voda. Seběhl po schodech dolů na nádvoří a zmizel.

Opice v mém mozku zatoužila vyšplhat s pištěním na vysoký strom a shazovat odtamtud výkaly a shnilé ovoce. Rozběhl jsem se k nejbližším dveřím a bezpečnou cestou zamířil ke Kapitánovu pokoji. Vstoupil jsem bez klepání.

Našel jsem ho na kavalci s rukama za hlavou a očima upřenýma ke stropu. Místnost byla osvětlená jedinou bledou svíčkou.

„Forvalak je v Bastionu. Viděl jsem ho chodit po hradbách.“ Hlas mi skřípal jako Skřetovi.

Kapitán zachroptěl.

„Slyšíš mě?“

„Slyším, Felčare. Jdi pryč. Nech mě být.“

„Ano, pane.“ Hm. Vypadal příšerně. Vycouval jsem ke dveřím...

Ten výkřik byl hlasitý, dlouhý a zoufalý. A byl náhle přerušen. Ozval se z křídla, které obýval Syndik. Tasil jsem meč, vyběhl ze dveří a vrazil jsem do Cukrouše. Ten se skácel k zemi. Stál jsem nad ním a otupěle uvažoval, proč se vrátil tak brzy.

„Zalez dovnitř, Felčare,“ poručil mi Kapitán. „Chceš se nechat zabít?“ Ze Syndikova křídla se ozývaly další výkřiky. Smrt si nevybírala.

Hodil jsem Cukrouše dovnitř. Zamkli jsme a zatarasili dveře. Opřel jsem se o ně zády a zavřel oči. Srdce mi bušilo až v krku. Možná se mi to jenom zdálo, ale měl jsem dojem, že slyším, jak něco prošlo kolem dveří a zavrčelo.

„Co teď?“ zeptal se Cukrouš. Jeho obličej ztratil barvu. Ruce se mu třáslly.

Kapitán právě dočmáral dopis. Předal ho Cukroušovi. „Teď půjdeš zpátky.“

*

Někdo zabušil na dveře. „Co je?“ zabručel Kapitán.

Uslyšeli jsme hlas tlumený silným dřevem. „To je Jednooký,“ řekl jsem.

„Otevři.“

Otevřel jsem. Jednooký, Tamtam, Skřet a tucet dalších vpadli dovnitř. V místnosti bylo najednou horko a těsno.

Tamtam řekl: „Člověk-levhart je v Bastionu, Kapitáne.“ Zapomněl poklepávat na bubínek, který mu nepovšimnutý visel u boku.

Ze Syndikova křídla se ozval další křik. Takže jsem se nemýlil.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Jednooký. Byl to vrásčitý, černý muž ne větší než bratr, s velmi netypickým smyslem pro humor. Byl o rok starší než Tamtam, ale jejich věk už nikdo nepočítal. Oběma bylo přes sto let, pokud se dá věřit kronikám. Tamtam neměl daleko k hysterickému záchvatu. I Skřet a Nemluva byli neklidní. „Může nás to dostat jednoho po druhém.“

„Je možné to zabít?“

„Jsou téměř neporazitelní, Kapitáne.“

„Je možné to zabít?“ zopakoval Kapitán ostře. I on se bál.

„Ano,“ řekl Jednooký. Vypadal, že se bojí o něco méně než Tamtam. „Nic není neporazitelné. Dokonce ani to, co připlulo na černé lodi. Ale je to silné, rychlé a chytré. Zbraně tady moc nezmůžou. Čáry jsou lepší, ale ani ony nestačí.“ Nikdy předtím jsem ho neslyšel se přiznat, že na něco nemá.

„Dost řeči,“ zabručel Kapitán. „A do práce.“ Do našeho velitele nikdo neviděl, ale teď nebylo těžké ho pochopit. Vztek a zoufalství nad naší bezvýchodnou situací přenesl na forvalaka.

Tamtam a Jednooký se bránili.

„Přemýšlíte o tom od chvíle, co jste zjistili, že je to na svobodě,“ obořil se na ně Kapitán. „Víte, co je třeba dělat, když to bude nezbytné. Tak to udělejme.“

Další výkřik. „V Papírové věži musí být jatka,“ zamumlal jsem. „Ten netvor všechny roztrhá.“

Chvilí jsem si myslel, že i Nemluva bude protestovat. Kapitán si připásal zbraň. „Sirko, svoluj muže. Uzavřeme všechny vchody do Papírové věže. Jilmáči, vyber si několik dobrých halapartníků a střelců s kušemi. Hroty napuště jedem.“

Uplynulo dvacet minut. Už jsem přestal počítat výkřiky. Nevnímal jsem nic kromě rostoucího chvění a otázky, proč forvalak napadl Bastion. Proč nepřestával útočit? Muselo ho pohánět něco silnějšího než hlad.

Legát naznačil, že pro něj má práci. Jakou? Tuhle? Jak jsme se mohli spolčit s někým, kdo byl schopen něčeho takového? Naši čtyři čarodějové spojili síly a vyvolali kouzlo, které před námi vytvářelo clonu, z níž vystřelovaly modré jiskry. Halapartníci a střelci šli hned za ní, následováni dalším tuctem mužů. Takto jsme vstoupili do Syndikova křídla.

Čekalo nás překvapení. Předsíň Papírové věže vypadala úplně normálně. „Je nahoře,“ řekl nám Jednooký.

Kapitán pohlédl do chodby za námi. „Sirko, jdi se svými muži dovnitř.“ Hodlal projít místnost po místnosti a zatarasit všechny východy, kromě jediné únikové cesty. Jednookému a Tamtamovi se ten plán nelíbil. Tvrdili, že když se netvor

dostane do úzkých, bude ještě agresivnější. Obklopilo nás zlověstné ticho. Už několik minut se neozval žádný výkřik.

První oběť jsme našli u schodů vedoucích do samého nitra věže. „Jeden z našich,“ zamumlal jsem. Syndik se vždycky obklopoval skupinkou mužů z Legie. „Ložnice jsou nahoře?“ Nikdy jsem uvnitř Papírové věže nebyl.

Kapitán přikývl. „V přízemí kuchyně, v prvním patře zásobárny, pak dvě poschodí pro služebnictvo, dále rodina a samotný Syndik. Úplně nahoře knihovna a úřadovny. Aby nebylo tak snadné se k němu dostat.“

Ohledal jsem mrtvého. „Nevypadá jako ti v hrobce, Tamtame. Forvalak mu nevysál krev ani nesnědl orgány. Jak je to možné?“ Neodpověděl. Jednooký taky ne.

Kapitán upřel zrak na stíny nad námi. „Teď to začne být náročné. Halapartníci, postupujte pomalu nahoru. Zbraně držte nízko. Stífelci, jděte čtyři pět kroků za nimi. Stífejte po všem, co se jen hne. Ostatní, taste meče. Jednooký, popožen kouzlo dopředu.“ Jiskření. Krok, krok, tiše. Zápach smrti. Prásk! Jeden muž náhodně vystřelil z kuše. Kapitán si odplivl a zachroptěl jako běsnící sopka.

Nebylo vůbec nic vidět.

Pokoje služebnictva. Stěny postříkané krví. Všude se válela těla roztrhaná na kusy. Legie se skládá z tvrdých chlapů, ale i ti nejtvrdí byli otřeseni. Já taky. A to jsem jako lékař už viděl to nejhorší, co mohlo bitevní pole nabídnout.

Poručík řekl: „Kapitáne, přivedu zbytek Legie. Ten netvor se ven nedostane.“ Jeho tón nepřipouštěl odpor. Kapitán pouze přikývl.

Byl to důsledek zhlédnutí masaku. Náš strach poněkud ustoupil. Většina se rozhodla toho netvora zničit.

Shora se ozval křik. Zdálo se, jako by nás to vyzývalo na souboj. Muži vykročili odhodlaně nahoru. Vzduch před nimi díky kouzlu jiskřil. Tamtam a Jednooký ovládli strach. Smrtonosná štvance se dala tušit.

Sup vypudil orla hnědícího na vrcholku Papírové věže. Skutečně osudové znamení. Nedával jsem našemu chleboďárci žádnou naději.

Vyšlapali jsme pět pater nahoru. Na první pohled bylo zřejmé, že forvalak navštívil každé z nich.

Tamtam prudce ukázal rukou nahoru. Forvalak stál blízko. Halapartníci poklekli za své zbraně. Stífelci mřili na stíny. Tamtam počkal půl minuty. On, Jednooký, Nemluva a Skřet zaujali soustředěný postoj a naslouchali něčemu, co si zbytek světa mohl jen představovat. Pak se ozvali: „Vyčkává. Buďte opatrní. Nesmíte mu dát příležitost.“

„Nebylo by lepší mít stříbrné zbraně? Otrávené šípky a meče?“ zeptal jsem se hloupě a taky příliš pozdě na to, aby odpověď měla nějaký význam.

Tamtam vypadal překvapeně.

„Tam, odkud pocházím, vesničané tvrdí, že vlkodlak se dá zabít jedině stříbrem.“

„Blbost. Zabiješ je stejně jako cokoli jiného. Jenom se musíš rychleji hýbat a silněji zasáhnout, protože máš jen jeden pokus.“

Čím víc Tamtam mluvil, tím méně hrozivě ten netvor vypadal. Bylo to jako hon na samotářského lva. Tak proč ten rozruch?

Vzpomněl jsem si na pokoje služebnictva.

„Nehýbejte se,“ řekl Tamtam. „A buďte zticha. Něco zkusíme.“

On a jeho společníci dali hlavy dohromady. Po chvíli nám dal znamení, že máme postupovat dál.

Opatrně jsme se přesunuli na odpočívadlo, těsně semknutí, jako lidský ježek s ocelovými hroty. Čarodějové poslali své kouzlo napřed. Ze stínu před námi se ozval zlostný řev a škrábání drápů. Něco se pohnulo. Kuše se rozechvěly. Znovu zařval, znělo to téměř, jako by se vysmíval. Čarodějové se znovu začali radit. Dole Poručík rozestavěl muže na místa, kudy bude muset forvalak projít, když bude chtít uniknout.

Opatrně jsme se vnořili do tmy. Napětí rostlo. Naše kroky byly kvůli mrtvolám a krvi nejisté. Muži spěšně zavírali dveře. Pomalu jsme se přesouvali do Syndikových úřadoven. Kuše v odpověď na nějaký pohyb dvakrát vypálily.

Forvalak zařval asi pět metrů od nás. Tamtam ze sebe vydal napůl vzdech a napůl sten. „Dostal to,“ řekl, což znamenalo, že ho zasáhlo jejich kouzlo.

Pět metrů. Přímě vedle nás. Nic jsem neviděl... Něco se pohnulo. Šípky vystřelily. Ozval se lidský výkřik... „Zatraceně,“ zaklel Kapitán. „Někdo tam byl ještě naživu.“

Něco černého jako srdce noci a rychlého jako nečekaná smrt přiskočilo halapartny. Jediné, co jsem si stihl pomyslet, bylo: To je rychlost! A už byl mezi námi. Muži běhali dokola, křičeli a vráželi jeden do druhého. Netvor řval a vrčel, oháněl se drápy a tesáky rychleji, než bylo možné postřehnout zrakem. V jedné chvíli jsem měl dojem, že jsem zasáhl temnotu do boku, ale vtom mě úder odhodil o víc než tři metry.

Vydrápál jsem se nahoru a opřel se zády o sloup. Byl jsem si jistý, že zemřu, jistý, že nás ten netvor všechny zabije. Jaká troufalost myslet si, že si s ním poradíme. Uběhlo sotva několik vteřin. Půl tuctu lidí už bylo mrtvých. Skoro všichni zbylí zranění. Forvalakův útok neustával, stále měl dost sil. Ani zbraně, ani čary mu nevadily.

Čarodějové stáli těsně semknutí a snažili se vyvolat další kouzlo. Kolem Kapitána se vytvořil druhý shluk. Ostatní muži prchali. Netvor na ně dorážel a trhal je jednoho po druhém.

V místnosti se rozzehl šedý oheň. Během chvilky osvětlil celý prostor a předvedl ten strašlivý masakr mým očím. Forvalak zařval, tentokrát opravdu bolestí. Bod pro čaroděje.

Vystřelil proti mně. Když mě míjel, v panice jsem po něm sekl. Netrefil jsem se. Otočil se, rozběhl a skočil po čarodějích. Ti k němu vyslali další ohnivé kouzlo. Forvalak zavyl. Někdo vykřikl. Netvor padl na podlahu jako umírající had. Vojáci do něj bodali halapartnami a meči. Znovu se postavil na nohy a vyběhl ven východem, který jsme nechali otevřený pro sebe.

„Blíží se,“ zavolal Kapitán na Poručíka.

Sunul jsem se k zemi, necítil jsem nic kromě úlevy. Byl pryč... Dřív než jsem dosedl, vytáhl mě Jednooký zase nahoru. „Dělej, Felčare. Dostal Tamtama. Musíš mu pomoci.“

Zavrával jsem, náhle jsem si uvědomil, že mám na noze menší ránu. „Radši si ji dobře vyčistím,“ zamumlal jsem. „Na jeho drápech je určitě plno špíny.“

Z Tamtama zbyly lidské trosky. Měl rozpárané hrdlo a břicho. Paže a hrudník roztrhané na kost. Zázrakem byl pořád naživu, ale nemohl jsem mu nijak pomoci. Žádný doktor by to nedokázal. Dokonce ani mistr čaroděj se zaměřením na uzdravování by toho malého černocho nedokázal zachránit. Ale Jednooký trval na tom, abych to zkusil, a tak jsem to zkoušel, dokud mě Kapitán neodtáhl k mužům, kteří měli větší naději přežít. Když jsem odcházel, Jednooký na něj řval.

„Přineste sem nějaké světlo,“ přikázal jsem. Kapitán zatím začal svolávat muže, kteří nebyli raněni, aby hlídali u dveří. Čím větší bylo světlo, tím jasněji jsem viděl rozsah katastrofy. Byli jsme takřka zničeni. Navíc se na podlaže komnaty povaloval další tuzeet mrtvých mužů, kteří nepřišli s námi. Měli tady službu. Kromě nich tu ležel asi stejný počet Syndikových tajemníků a rádců.

„Viděl někdo Syndika?“ zeptal se Kapitán. „Musel přece být tady.“ Spolu se Sirkou a Jilmáčem se dal do hledání. Neměl jsem moc času to sledovat. Látal jsem a zašival jako blázen. Forvalakovy drápy zanechaly hluboké rány, které vyžadovaly důkladné a odborné šití.

Skřetovi a Nemluvovi se nějakým způsobem podařilo uklidnit Jednookého natolik, aby mi mohl pomáhat. Možná mu něco udělali. Pracoval automaticky, jako by nebyl úplně při smyslech.

V první volné chvíli jsem se vrátil k Tamtamovi. Stále žil, v rukách tiskl bubinek. Ztraceně! Taková tvrdošijnost si zasloužila odměnu. Ale jak to udělat? Mé zkušenosti na to nestačily.

„Hej!“ zvolal Sirka. „Kapitáne!“ Ohlédl jsem se. Klepal mečem o nějakou truhlu.

Byla vyrobená z kamene. Pokladnice, jakou používali berylští boháči. Tahle mohla vážit takových dvě stě padesát kilo. Na povrchu měla vytesané ozdoby, které však byly velmi poničené. Že by to způsobily drápy?

Jilmáč rozbil zámek a odklopil víko. Mezi zlatem a drahokamy jsem uviděl ležet muže, rukama si kryl obličej a celý se třásl. Jilmáč a Kapitán si vyměnili pohledy.

Mou pozornost odvrátil příchod Poručíka. Hlídal dole tak dlouho, až ho znepokojilo, že se nic neděje. Forvalak se neobjevil.

„Prohleďte věž,“ řekl mu Kapitán. „Možná šel nahoru.“ Nad námi bylo ještě několik poschodí.

Když jsem se pohledem vrátil k truhle byla opět zavřená. Náš zaměstnavatel nebyl v dohledu. Sirka na ní seděl a dýkou si čistil nehty. Podíval jsem se na Kapitána a Jilmáče. Bylo na nich něco divného.

Snad nedokončili práci za forvalaka, nebo ano? Ne. Kapitán se nemohl takovým způsobem zpronevěřit zásadám Legie. Nebo snad mohl?

Raději jsem se neptal.

Při průzkumu věže se nenašlo nic, kromě krvavé stopy, která vedla na vrcholek věže, kde forvalak ležel, aby nasbíral síly. Byl vážně raněný, ale dokázal uniknout tak, že sešplhal dolů po vnější straně věže.

Někdo navrhl, abychom ho pronásledovali. Kapitán na to odpověděl: „Opouštíme Beryl. Naše smlouva skončila. Musíme se odtud dostat dřív, než proti nám bude zahájen útok.“ Poslal Sirku a Jilmáče, aby dohlédli na místní posádku. Ostatní odnášeli a odváděli raněné z Papírové věže.

Několik minut jsem zůstal sám. Pohlédl jsem na velkou kamennou truhlu. Pokušení bylo velké, ale odolal jsem. Nechtěl jsem to vědět.

*

Cukrouš se vrátil, když už bylo po všem. Řekl nám, že legát je na molu, kde se vylodí jeho vojsko.

Muži si balili věci, někteří mručeli cosi o tom, co se dělo v Papírové věži, jiní nadávali, že musejí odejít. Když se někde zastavíte, zapustíte kořeny. Začnete shromažďovat věci. Najdete si ženu. Pak přijde nevyhnutelné a vy to všechno musíte najednou opustit. Nad kasárnami se vznášela spousta bolesti.

Byl jsem právě u brány, když se objevili severané. Pomohl jsem jim otáčet rumpálem, který zvedal mříže. Nebyl jsem na sebe moc hrdý. Bez mého souhlasu bychom Syndika nikdy nezradili.

Legát obsadil Bastion. Legie zahájila evakuaci. Byly asi tři hodiny odpoledne a ulice zely prázdnotou.

Když jsme byli asi ve dvou třetinách cesty k bráně Rozbřesku, nechal Kapitán zastavit. Seržanti shromáždili všechny, kteří ještě byli schopni boje. Ostatní, s vozy, pokračovali v cestě.

Kapitán nás vedl na sever aleji Staré říše, kde byli zvěčnění vládcové Berylu a jejich úspěchy. Mnohé z těchto pomníků jsou dost podivínské, postavené na počest takovým pitomostem, jako například oblíbeným koním, gladiátorům nebo milencům obojího pohlaví.

Měl jsem neblahou předtuchu, ještě než jsme došli ke Smetištní hoře. Znepokojení přešlo v podezření a podezření ve skličující jistotu ve chvíli, kdy jsme vstoupili na bitevní pole. V blízkosti Smetištní hory není nic kromě Vidlicových kasáren.

Kapitán nevydal žádné zvláštní rozkazy. Když jsme došli ke kasárnám, každý muž věděl, o co jde.

Městské kohorty byly stále stejně nedisciplinované. Vstupní vrata byla otevřená a jediný muž na stráží spal. Bez problémů jsme vešli dovnitř. Kapitán začal rozdávat úkoly.

Bydlelo tady něco mezi pěti a šesti tisíci vojáky. Jejich velitelé je drželi na uzdě tím, že je donutili uložit zbraně do zbrojnic. Berylští kapitáni odjakživa důvěřovali mužům ve zbrani pouze v předvečer bitvy.

Tři oddíly vešly rovnou do kasáren s úkolem zabíjet muže přímo v postelích. Zbývající oddíl zablokoval východ na druhé straně kasáren.

Slunce vyšlo dříve, než Kapitán stihl pocítit uspokojení. Stáhli jsme se a pospíchali za karavanou. Nebyl mezi námi

nikdo, komu by to nestačilo.

Nikdo nás samozřejmě nepronásledoval. Nikdo nepřišel obléhat náš tábor na Kvílícím mysu. A o to šlo. A taky o to, abychom si vybili léta potlačovaný vztek.

Stáli jsme s Jilmáčem na špičce výběžku a pozorovali, jak daleko nad mořem paprsky odpoledního slunce rámuji bouřková mračna. Bouře se blížila tanečním krokem, až nakonec zalila tábor chladivou sprchou, načež se znovu stočila k moři. Byla krásná, jen trochu málo barevná.

Jilmáč toho poslední dobou moc nenamluvil. „Něco tě žere, Jilmáči?“ Mračna zakryla slunce a moře dostalo barvu rezivělého železa. Napadlo mě, jestli se ochlazení projevilo i v Berylu.

„Snad bys na to mohl přijít sám, Felčare.“

„Snad bych mohl.“ Papírová věž. Vidlicová kasárna. Nečestné ukončení smlouvy. „Jaké myslíš, že to bude na severu?“

„Řekni, ty myslíš, že ten černý čaroděj připluje?“

„Připluje, Jilmáči. Jen mu dělá potíže naučit nové loutky tančit, jak on píská.“ A kdo by neměl s krocením toho šíleného města problémy.

„Hm,“ ozvalo se jen. A po chvíli: „Podívej támhle.“

Vedle skalisek ležících nedaleko mysu se z vody vynořila skupinka velryb. Nechtěl jsem na sobě dát znát údiv, ale nepodařilo se mi to. Zvířata tančící v ocelovém moři byla ohromující.

Sedli jsme si zády k majáku. Měli jsme dojem, že se díváme na svět dosud neposkvřněný lidskou přítomností. Občas jsem míval podezření, že by byl bez nás lidí lepší.

„Podívej, loď,“ řekl Jilmáč.

Neviděl jsem ji, dokud se její plachta ve svitu odpoledního slunce neproměnila v oranžový trojúhelník lemovaný zlatem, který se houpal a kýval podle toho, jak stoupaly a klesaly mořské vlny. „Příbřežní loď. Asi tak dvacetitunová.“

„Tak velká?“

„Na příbřežní je to dost. Zaoceánské lodi mají někdy i osmdesát tun.“

Čas se pomalu vlekl. Pozorovali jsme loď a velryby. Pohroužil jsem se do sebe. Snad postě jsem se snažil představit si novou zemi na základě vyprávění obchodníků, která jsem slyšel z druhé ruky. Určitě poplujeme do Opálu. Opál je prý totéž co Beryl v bleděmodrém, i když poněkud mladší... „Ten blázen míří přímo na skály.“

Probral jsem se. Loď se opravdu nebezpečně blížila ke skalám. Najednou prudce změnila kurs a nebezpečí unikla asi o sto metrů. Pak se vrátila k původnímu kursu. „Aspoň trochu vzrušení v tom dnešním dni,“ poznamenal jsem. „Až přijde den, kdy řekneš něco bez uštěpačného tónu, tak z toho umřu,“ řekl Jilmáč. „Drží mě to při smyslech, příteli.“ „O tom by se dalo pochybovat, Felčare.“ Vrátil jsem se k myšlenkám na budoucnost. Je to lepší než se ohlížet zpátky. Ale zítřek odmítal odhalit tvář. „Blíží se k nám,“ řekl Jilmáč.

„Cože? Ha.“ Loď se líně převalovala přes vlny. Když se otáčela směrem k našemu táboru, téměř stála na místě.

„Chceš informovat Kapitána?“ „Myslím, že už to ví. Od lidí z majáku.“ „Jo.“

„Hlídej, pro případ, že by se objevilo ještě něco.“ Bouře se přesouvala na západ, zastínila obzor a překryla moře stínem. Studené, šedé moře. Náhle mě myšlenka na plavbu k severu naplnila strachem.

*

Loď přivázela zprávy od pašeráků, známých Jednookého a Tamtama. Když je Jednooký vyslechl, byl ještě mrzutější a protivnější než předtím. Dokonce se začal vyhýbat i hašteření se Skřetem, které bylo jeho druhým zaměstnáním. Tamtamovu smrt nesl velmi těžce a nemohl se z ní vzpamatovat. Ani nám neřekl, jaké zvěsti jeho známí přinesli.

Kapitánovi se nedařilo o mnoho lépe. Jeho nálada byla pod bodem mrazu. Myslím, že se na novou zemi těšil a zároveň se jí bál. Smlouva znamenala, že Legie nezanikne a její hříchy budou zapomenuty. Zhruba ale věděl, co nás v nové službě čeká. Získal dojem, že co se severní říše týče, Syndik měl nejspíš pravdu.

Den, který následoval po návštěvě pašeráků, s sebou přinesl studený severní vítr. Mlha zahalila pobřeží mysu už brzy zvečera. Krátce po západu slunce se z ní vynořila loď a přistála u břehu. Byl to legát.

Posbírali jsme věci a začali se loučit s markytánkami, které za námi přišly z města. Naše zvířata a vybavení jim budou dostatečnou odměnou za věrnost a přízeň. Strávil jsem hodinu plnou smutku a citů se ženou, pro niž jsem znamenal víc, než jsem si myslel. Neronili jsme slzy a neříkali si žádné lži. Zanechal jsem ji ve vzpomínkách a s většinou svého žalostného majetku. Ona mě zanechala s hrdlem staženým dojetím a pocitem nepochopitelné ztráty.

„Ale jdi, Felčare,“ zamumlal jsem, když jsem se vlekl k pláži. „Už jsi to zažil. Zapomeneš na ni, než dorazíš do Opálu.“

Na pláži bylo půl tuctu lodí. Podle toho, jak se naplňovaly lidmi, je námořníci ze severu spouštěli zpět na vodu. Veslaři je rychle rozhýbali a během několika vteřin mizely loď v mlze. Prázdné se kolébaly ke břehu. Každá druhá nabírala výzbroj a

majetek. Námořník, který mluvil jazykem Berylu, mi řekl, že na palubě

černé lodi je místa dost.

Legát nechal vojsko v Berylu, aby hlídalo nového loutkového Syndika. Byl to další Rudý, vzdálený příbuzný toho, kterému jsme sloužili.

„Doufám, že nemají tolik potíží jako my,“ poznamenal jsem a odešel pryč, abych se mohl zabývat svými myšlenkami.

Legát vyměňoval své muže za nás. Podezřívám ho, že s ním budeme muset čelit něčemu mnohem horšímu, než jsme si vůbec dokázali představit.

Během čekání jsem několikrát uslyšel vzdálené kvílení. V první chvíli jsem si pomyslel, že to je známá píseň mysu. Ale vzduch se nehýbal. Když se zvuk opakoval, ztratil jsem veškerou pochybnost. Dostal jsem husí kůži.

Důstojník, který nás měl na starost, Kapitán, Poručík, Nemluva, Skřet, Jednooký a já jsme počkali na poslední loď. „Já zůstávám,“ řekl Jednooký, když jsme se chystali nalodit. „Nastup si,“ přikázal mu Kapitán. Jeho hlas byl vlídný. A to znamenalo, že zuří. „Balím to. Vracím se na jih. Byl jsem pryč dost dlouho, nechci, aby na mě zapomněli.“ Kapitán strčil prstem do Poručíka, Nemluvy, Skřeta a do mě, a ukázal palcem k lodi. Jednooký zařval: „Proměním vás všechny v pštrosy...”

Nemluvova ruka mu zakryla ústa. Chytili jsme ho a běželi s ním k lodi. Kroutil se jako had hozený do ohně. „Zůstaneš s rodinou,“ řekl Kapitán tiše. „Na tři,“ zaskřehotal Skřet vesele a začal rychle odpočítávat. Malý černoch se zatočil ve vzduchu a vletěl obloukem na loď, cestou nadával a plival na nás. Smáli jsme se, protože jsme měli radost, že v sobě ještě má bojovného ducha. Skřet vyvolal kouzlo, které Jednookého připoutalo k sedadlu.

Námořníci nás odstrčili od břehu. V okamžiku, kdy se vesla dotkla vody, Jednooký se vzdal. Měl v očích výraz člověka stojícího na šibenici.

Tvar galérie před námi byl neurčitý, nejasný, byla ještě o něco černější než tma, která nás obklopovala. Slyšel jsem mlhou tlumené hlasy námořníků, vrzání paluby a zvuk náradí dlouho předtím, než jsem si byl jist tím, co vidím. Loď připlula ke konci provazového žebříku. Ozvalo se další zavytí.

Jednooký se snažil skočit přes palubu. Zabránili jsme mu v tom. Kapitánova bota zasáhla jeho zadek. „Měl jsi příležitost nám to vymluvit. Neudělal jsi to. Teď se s tím budeš muset smířit.“

Jednooký se vlekl po žebříku za Poručíkem jako člověk, který ztratil veškerou naději. Člověk, který byl svědkem bratrovy smrti a teď byl nucen setkat se s jeho vrahem, jemuž se nemohl pomstít.

Legii jsme našli na hlavní palubě vtěsnanou mezi hromadami výstroje. Seržanti se přes ně snažili dostat k nám.

Objevil se legát. Začal jsem si ho prohlížet. Poprvé jsem ho viděl vestoje. Byl malý. Chvilí jsem přemýšlel, jestli je to vůbec muž. Jeho hlasy zněly pokaždé jinak.

Sledoval nás tak bedlivě, jako by naznačoval, že nám čte myšlenky. Jeden z důstojníků požádal Kapitána, aby nás postavil do řady, jak nejlépe to na přeplněné palubě jde. Posádka právě zvedala středové příklopy, zakrývající výduť, táhnoucí se od přídě téměř až na zád a vertikálně dosahující úrovně spodní řady vesel. Pod námi bylo slyšet mručení, mumlání a bručení veslařů, kteří se právě probouzeli.

Legát vykonal prohlídku Legie. U každého z nás se zastavil a připnul mu na srdce kopii emblému vyobrazeného na plachtě. Trvalo to dlouho. Než skončil, byli jsme už na cestě.

Čím byl vyslanec blíže, tím více se Jednooký třásl. Když mu připínal odznak, málem omdlel. Byl jsem zmatený. Proč tolik emocí?

Když přistoupil ke mně, pocítil jsem nervozitu, ale ne strach. Podíval jsem se na odznak, který jemné ruce připínaly na můj kabátec. Stříbrná lebka a kruh na černém pozadí, jemná práce. Cenná, i když poněkud ponurá ozdoba. Nebyť Jednooký tak nervózní, řekl bych si, že přemýšlí o tom, kolik by za ni dostal, kdyby ji zastavil.

Emblém mi teď připadal nepochopitelně povědomý. Nesouviselo to však s tím, že jsem ho viděl tenkrát na plachtě, protože jsem jej považoval jen za ozdobu. Že bych už někde o podobném emblému četl nebo slyšel?

Legát promluvil: „Vítej ve službách Paní, doktore.“ Jeho hlas mě zase překvapil. Nikdy nezněl tak, jak jsem čekal. Tentokrát to byl zpěvný, melodický hlas mladé ženy, která chtěla poplést hlavu lidem chytřejším, než je ona sama.

Paní? Kde už jsem ten výraz slyšel, vyslovený takovým způsobem, důrazně jako by se jednalo o jméno bohyně? Temná legenda z dávných časů...

Loď naplnilo vytí plné vzteku, bolesti a zoufalství. Překvapeně jsem vyskočil z řady a vyběhl k otvoru.

Forvalak se nacházel ve velké železné kleci u paty stožáru. Když se v ní, ukrytý ve stínu, pohyboval a zkoušel pevnost každé z tyčí, zdálo se, že se poněkud mění. V jedné chvíli to byla asi třicetiletá žena atletické postavy, ale vzápětí dostal podobu levharta, stojícího na zadních nohou a zarývajícího drápy do tyčí železného vězení. Vzpomněl jsem si, jak legát říkal, že pro netvora možná bude mít práci.

Pohlédl jsem na něj. A konečně jsem si vzpomněl. Dáblovo kladivo zatlouklo ledový hřeb do samého nitra mé duše. Pochopil jsem, proč Jednooký nechtěl plout za moře. Prastaré zlo severu... „Myslel jsem si, že jste před třemi sty lety všichni zemřeli.“

Legát se zasmál: „Moc dobře tu historii neznáš. Nebyli jsme zničeni. Jen přikování a pohřbení zaživa.“ Jeho smích zněl trochu hystericky. „Přikování, pohřbení a nakonec osvobození hlupákem, který se jmenoval Bomán, Felčare.“

Sedl jsem si na bobek vedle Jednookého, který si schoval obličej do dlaní.

Legát, zrůda, zvaná v dávných pověstech Lovec Duší, démon horší než tisíc forvalaků, se bláznivě rozesmál. Členové posádky se mu poníženě poklonili. Skvělý vtip, vtáhnout Černou legii do služeb zla. Získat velké město a podplatit drobné zlodějíčky. Žert sahající až k nebesům.

Kapitán si dřepel vedle mě. „Vyprávěj, Felčare.“

Tak jsem mu řekl o Tyranii, Tyranovi a jeho Paní. Vytvořili říši zla, které se nemohlo rovnat ani samo peklo. Řekl jsem mu o Lapených (mezi nimiž byl také Lovec Duší), deseti velkých čarodějích, kteří byli díky své moci téměř polobohy. Tyto čaroděje Tyran porazil a oni mu museli sloužit. Řekl jsem mu o Bílé Růži, generálce, která zničila Tyranii, ale neměla už dost síly, aby zahubila Tyrana, jeho Paní a Lapené. Pohřbila je tedy v začarované mohyle někde daleko na sever od moře.

„A teď, jak se zdá, ožili,“ dodal jsem. „Vládnou severní říši. Tamtam a Jednooký museli něco tušit... Jsme v jejich

službách.“

„Lapení,“ zabručel. „Skoro jako forvalak.“

Netvor zařval a vrhl se proti tyčím klece. Mlhou se nesl smích Lovce Duší. „Lapení Lapeným,“ přidal jsem se. „Nepřijemná podobnost.“ Čím více ze starých příběhů se mi vynořovalo v mysli, tím více jsem se třásl.

Kapitán vzdychl a upřel zrak na mlhu, za níž ležela nová země.

Jednooký nenávislně zíral na netvora v kleci. Pokusil jsem se ho odtáhnout, ale odstrčil mě. „Ještě ne, Felčare. Musím si to dát dohromady.“

„Co?“

„Tohle není ten, který zabil Tamtama. Nemá jizvy po ranách, které jsme mu zasadili.“

Pomalu jsem se otočil a pohlédl na legáta. Znovu se zasmál. Díval se na nás.

Jednooký si to nikdy nedal dohromady. A já mu to nikdy neřekl. I tak jsme měli starostí dost.

Kapitola druhá: HAVRAN

„Cesta ukázala, že jsem měl pravdu,“ bručel Jednooký nad cínovým korbelem „Černá legie nepatří na vodu. Děvče! Přines mi ještě!“ Zamával korbelem, jinak by mu nerozuměla. Odmítl se učit jazykům severu.

„Jsi opilý,“ poznamenal jsem.

„To je postřeh. Povšimněte si, pánové. Tento Felčar, náš vážený mistr umění písařského a lékařského, je tak bystrý, že poznal, jak jsem opilý.“ Řeč prokládal řiháním a artikulace mu dělala značné potíže. Přejel posluchače pohledem tak důstojným a vážným, jaký dokáže vyloudit jedině opilec.

Dívka přinesla džbán piva a láhev pro Nemluvu. Také on byl připravený na další dávku svého oblíbeného jedu. Pil kyselé berylské víno, které se mu výtečně hodilo k povaze. Peníze změnily majitele.

Dohromady nás tu bylo sedm. Snažili jsme se vypadat nenápadně. Místnost byla plná námořníků. Byli jsme cizinci, přivandrovalci, přesně ten druh hostů, kteří to schytají, když začne rvačka. A my všichni, až na Jednookého, se raději pouštíme do boje, když jsme za to placeni.

Ve dveřích se objevil Lichvářův škaredý obličej. Přimhouřil vypoulené oči a všiml si nás.

Lichvář. Dostal to jméno kvůli tomu, jaké služby poskytuje Legii. Nelíbí se mu, ale říká, že všechno je lepší než ta přišernost, kterou ho ocejšovali jeho venkovští rodiče - Cukrová Řepa.

„Hele! To je Sladká Řepa!“ zařval Jednooký. „Pojď k nám, sladounký hošíku. Dneska platí Jednooký. Je tak opilý, že neví, co dělá.“ Měl pravdu. Když je střízlivý, nechal by si pro pětník vrtat koleno.

Lichvář sebou cukl a pokradmu se rozhlédl. Dělavá to tak vždycky. „Volá vás Kapitán, pánové.“

Vyměnili jsme si pohledy. Jednooký se zklidnil. Poslední dobou nebylo Kapitána moc vidět. Celé dny se točil kolem hlavounů z Imperiální armády.

Jilmáč a Poručík vstali. Já taky. Vykročil jsem k Lichváři.

Hospodský zařval. Obsluhující děvče se vrhlo ke dveřím a zablokovalo je. Ze zadních dveří se vynořil obrovitý, tupě vyhlížející chlap. V každé tlapě držel velikánský sukovitý kyj. Vypadal zmateně.

Jednooký zavrčel. Zbytek naší party se zvedl, připravený na cokoli.

Když námořníci ucítili, že ve vzduchu visí rvačka, začali si vybírat, na kterou stranu se postaví. Většina byla samozřejmě proti nám.

„O co, k čertu, jde?“ vykřikl jsem.

„Prosím, pane,“ řekla dívka u dveří, „vaši přátelé nezaplatili za poslední rundu.“ Vrhla na hospodského vztekly pohled.

„Kecy.“ Naší zásadou bylo platit hned. Podíval jsem se na Poručíka. Souhlasil se mnou. Pohlédl jsem na hospodského a vycítil jeho chamtivost. Myslel si, že jsme dost opilí, abychom zaplatili dvakrát.

Jilmáč řekl: „Jednooký, ty jsi vybral tohle zlodějské doupě. Tak to s nima vyříd.“

Ani to nemusel říkat. Jednooký zakvičel jako prase, když se potká s řezníkem...

Zpod našeho stolu vylezla odporná Čtyřnohá potvora velká jako šimpanz. Vrhla se po dívce u dveří a nechala na jejím stehně stopy po tesácích. Pak skočila na horu masa třímající kyj. Než chlap pochopil, co se děje, krvácel už nejméně z tučtu ran.

Mísa s ovocem uprostřed místnosti zmizela v černé mlze. Za vteřinu se znovu objevila - a lezli z ní jedovatí hadi.

Hospodskému klesla čelist. A z jeho úst se vyřinuli brouci.

Využili jsme rozruchu a zmizeli. Jednooký se ještě hodnou chvíli hihňal a chichotal.

*

Kapitán na nás zíral. Stáli jsme u jeho stolu a opírali se jeden o druhého. Jednooký ještě stále dostával záchvaty smíchu. Dokonce ani Poručík nedokázal zachovat vážnou tvář. „Jsou opilí,“ řekl Kapitán.

„Jsme opilí,“ souhlasil Jednooký, „Jsme očividně, nepochybně, nechutně opilí.“

Poručík ho dloubl do ledvin.

„Sedněte si. A snažte se chovat slušně, dokud jste tady.“

Tady označovalo prvotřídní zahradu, společensky o několik tříd výš než místo naší poslední návštěvy. Tady i kurvy měly tituly. Důmyslně vysazené rostliny a rafinovaná umělecká výzdoba vytvářela v zahradě řadu téměř izolovaných

zákoutí. Byly zde rybníčky, altánky, kamenné chodníčky a vzduchem se nesla omamná vůně květin.

„Na nás je to trochu moc bohaté,“ podotkl jsem.

„Proč jsme tady?“ zeptal se Poručík. My ostatní se svezli do křesel.

Kapitán ukázal na velký kamenný stůl. Vešlo by se k němu dvacet lidí. „Jsme hosté. Chovejte se tak.“ Pohrával si s odznakem na srdci, který znamenal, že je pod ochranou Lovce Duší. Dostali jsme ho všichni, ale nosili jsme ho zřídka. Kapitánovo gesto naznačovalo, že bychom tento nedostatek měli odstranit.

„Hosty Lapeňých?“ zeptal jsem se. Přemáhal jsem účinek piva. To by se mělo objevit v kronice.

„Ne. Ty odznaky ukazují jen, kterému z Lapeňých sloužíte.“ Ukázal kolem. Každý, koho jsme zahlédli, nosil odznak hlásající spojení s tím či oním z Lapeňých. Několik jsem rozpoznal. Vyjec. Noční Slídl. Vichřice. Kulhavec. „Náš hostitel se chce připojit k Legii.“ „Chce se přidat k Černé legii?“ zeptal se Jednooký. „Copak je blázen?“ Už léta jsme nepřibrali nového člena.

Kapitán pokrčil rameny a usmál se. „Kdysi dávno to zkusil jistý čaroděj a doktor v jedné osobě.“ „A dodneška toho lituje,“ zabručel Jednooký. „Tak proč je pořád tady?“ zeptal jsem se. Jednooký neodpověděl. Nikdo neopouští Legii, leda nohama napřed. Tahle parta je naší rodinou. „Jaký je?“ zeptal se Poručík.

Kapitán zavřel oči. „Zvláštní. Mohl by být přínosem. Mně se líbí. Ale posuďte sami. Tady je.“ Ukázal prstem na člověka, který si prohlížel zahradu.

Měl na sobě šedé, roztrhané a špinavé oblečení. Byl středního vzrůstu, hubený, snědý. Tajemný a pohledný. Odhadoval jsem ho na necelých třicet. Nebyl ničím zajímavý...

Ale ne. Při druhém pohledu vás něco překvapilo. Napětí, tvář bez výrazu, něco v jeho postoji. Zahradu ho nijak neohromily. Lidé se na něj dívali a krčili nosy. Neviděli muže, viděli otrhance. Dávali najevo odpor. Jako by nestačilo, že pustili dovnitř nás. Ještě k tomu nějaký trhání.

Honosně oblečený sloužící mu přišel ukázat vchod, do něhož vešel očividně omylem.

Muž se vydal k nám. Sloužícího minul, jako by tam ani nebyl. Jeho trhané a těžkopádné pohyby ukazovaly, že se zotavuje z nedávného zranění. „Kapitáne?“

„Dobré odpoledne. Posad' se.“

Zavalitý štábní generál se odpojil od skupinky starších důstojníků a atraktivních mladých žen. Udělal několik kroků směrem k nám a zastavil se. Hodlal nám oznámit své připomínky.

Poznal jsem ho. Byl to velmož Jalena. Jeho postavení bylo tak vysoké, jak jen to šlo, pokud člověk nebyl jedním z deseti Lapeňých. Jeho obličej byl nafouklý a rudý. Pokud si ho Kapitán všiml, předstíral opak.

„Pánové, toto je... Havran. Chce se k nám přidat. Havran není jeho pravé jméno. Ale to není důležité. Vy jste také lhali. Představte se a ptejte se.“

Něco mi na tomhle Havranovi nesedělo. Nepochybně to byl on, kdo nás hostil. Vypadal jako pouliční žebrák, ale jeho chování se vzhledem ostře kontrastovalo.

Došel k nám velmož Jalena. Sípavě oddechoval. Takové prase, jako je on, bych nejraději nechal podstoupit polovinu toho, co vyžaduje od svých vojáků.

Zamračil se na Kapitána. „Pane,“ stihl říct, než se musel znova nadechnout, „máte takové styky, že si nemůžeme dovolit nepustit sem vás, ale... Zahrady jsou určeny vybraným lidem. Už je tomu tak dvě stě let. Nepřipustíme...“

Kapitán ho obdařil pobaveným úsměvem. „Jsem tady hostem, můj pane,“ odpověděl mílým hlasem, „Pokud se vám nelíbí mí společníci, stěžujte si u hostitele.“ Ukázal na Havrana.

Jalena udělal vpravo v bok. „Pane...“ Jeho obličej se náhle protáhl. „Ty!“

Havran pohlédl na Jalenu. Nezacukal mu jediný sval, ani nepohnul brvou. Tlust'ochovy tváře ztratily barvu. Podíval se téměř prosebně ke své společnosti, pak znovu na Havrana a nakonec se obrátil ke Kapitánovi. Jeho ústa se pohybovala, ale nevycházela z nich žádná slova.

Kapitán se natáhl k Havranovi, ten od něj přijal odznak Lovce Duší. Připjal si ho na u srdce.

Jalena byl stále bledší. Vycouval.

„Zdá se, že tě zná,“ poznamenal Kapitán.

„Myslel si, že jsem mrtvý.“

Jalena se vrátil ke své společnosti. Překotně mluvil a ukazoval prstem. Pobledlí muži pohlédli naším směrem. Chvilí se dohadovali, aby pak všichni rychle opustili zahradu.

Havran nám nic nevysvětlil. Místo toho řekl: „Přejdeme k věci.“

„Nechceš nám vysvětlit, co to mělo znamenat?“ Kapitánův hlas zněl opět nebezpečně měkce.

„Ne.“

„Raději si to rozmysli. Tvá přítomnost by mohla ohrozit celou Legii.“

„To se nestane. Je to osobní věc. Nebudete do toho zataženi.“ Kapitán se nad tím zamyslel. Není z těch, kteří se hrabou v něčí

minulosti. Ne bezdůvodně. Usoudil, že tentokrát důvod má. „Jak

zabráníš tomu, abychom do toho byli zataženi? Očividnější na

velmože Jalenu udělal dojem.“ „Na něj ne. Na jeho přátele. Je to stará historie. Vyřídím to,

než k vám vstoupím. Musí zemřít pět lidí, než budu moci tuto

kapitolu uzavřít.“

Znělo to zajímavě. Ach, vůně tajemství a záhady, zrady a pomsty. To je základ dobrého příběhu. „Jsem Felčar. Máš nějaký zvláštní důvod, proč se s námi nechceš podělit o svůj příběh?“

Havran se mi podíval do tváře. Bylo na něm znát, že se velmi

ovládá. „Ta záležitost je soukromá, stará a zahanbující. Nechci o tom mluvit.“

„V tom případě nemůžu hlasovat pro tvé přijetí,“ řekl Jednooký. Po dlážděném chodníku přicházeli dva muži a žena, zastavili

se a pozorovali místo, kde předtím stála společnost velmože Jaleny. Že by opozdilci? Vypadali překvapeně. Sledoval jsem, jak se o tom baví.

Jilmáč se přidal k Jednookému. Poručík rovněž.

„Felčare?“ vyzval mě Kapitán.

Hlasoval jsem pro. Cítil jsem tajemství a nechtěl jsem o něj přijít.

Kapitán řekl Havranovi: „Znám část tvého příběhu. Proto hlasuji stejně jako Jednooký. V zájmu Legie. Rád bych tě přijal. Ale... Vyříd' to, než opustíme město.“

Opozdilci zamířili k nám, s nosy nahoru, ale rozhodnutí dozvědět se, kam se poděla jejich společnost.

„Kdy odjíždíte?“ zeptal se Havran. „Kolik mám času?“

„Zítra. Za úsvitu.“

„Cože?“ podivil jsem se.

„Počkat,“ řekl Jednooký. „Jak to že tak brzo?“

Dokonce i Poručík, který se nikdy na nic neptal, poznamenal: „Měli jsme tu zůstat několik týdnů.“ Našel si přítelkyni, poprvé co jsem ho znal.

Kapitán pokrčil rameny. „Potřebujou nás na severu. Kulhavec ztratil v boji s rebely pod vedením nějakého Vidláka pevnost v Údělu.“

Opozdilci došli k nám. „Kam se poděla skupinka z jeskyně Kamélii?“ zeptal se jeden z mužů ječivým sonorním hlasem. Naježil jsem se. Byl prosáklý arogancí a pohrdáním. Takový tón jsem neslyšel, co jsem vstoupil do Černé legie. V Berylu s námi takhle nemluvili.

Opál nezná Černou legii, řekl jsem si. Zatím ji nezná.

Ten hlas zapůsobil na Havrana jako pořádná rána kladivem do zátylku. Ztuhl. Jeho oči se na chvíli změnilly v kusy ledu. Pak se v jejich koutcích objevily vrásky vyvolané úsměvem -tím nejzlověstnějším úsměvem, jaký jsem kdy měl možnost vidět.

Kapitán zašeptal: „Vím, proč se Jalenovi neudělalo dobře.“ Seděli jsme bez hnutí, jako by přimrazení smrtelným nebezpečím. Havran vstal a pomalu se otočil. Trojice uviděla jeho obličej.

Ječounovi zaskočilo. Jeho společník se začal třást. Žena otevřela ústa. Nevydala ani hlásku.

Odkud vzal Havran nůž, nevím. Všechno se událo rychleji, než jsem stačil sledovat. Ječoun krvácel z podřiznutého hrdla. Ze srdce jeho přítele čněla ocel. A ženu držela pod krkem Havranova levá ruka.

„Ne. Prosím,“ zašeptala zoufale. Nečekala, že by se slitoval.

Havran zesílil stisk a stlačil ji na kolena. Obličej jí rychle fialověl a natékal. Vyplázla jazyk. Hrozně se třásla a chytla ho za zápěstí. Zvedl ji a hleděl jí do očí, dokud je konečně neobrátila v sloup. Její tělo povolilo, pak sebou ještě jednou trhla a zemřela.

Havran prudce uvolnil stisk. Pohlédl na svou ztuhlou, třesoucí se tlapu. Obličej měl smrtelně bledý. Celé jeho tělo zachvátil třes.

„Felčare!“ zařval Kapitán. „Neříkáš si náhodou lékař?“ „Jo.“ Lidé se vzpamatovávali. Přihlížela celá zahrada. Prohlédl jsem ječouna. Byl nadobro mrtvý. Stejně jako jeho kumpán. Otočil jsem se k ženě.

Havran klečel. Držel ji za levou ruku. V očích měl slzy. Stáhl jí snubní prsten a schoval ho do kapsy. Nic víc si nevzal, ačkoli její šperky představovaly bohatství.

Naše pohledy se setkaly. Jeho oči byly znovu jako led. Vyzýval mě, abych vyslovil to, co jsem si myslel.

„Nechci sýčkovat,“ zabručel Jednooký, „ale proč odtud, k čertu, nezmizíme?“

„Moje řeč,“ přidal se Jilmáč a začal přešlapovat.

„Hni sebou!“ křikl na mě Kapitán. Chytil Havrana za paži. Následoval jsem je.

Havran řekl: „Do svítání si svoje účty vyřídím.“

Kapitán se ohlédl: „Jo,“ bylo vše, co řekl.

Myslel jsem si totéž.

A přece jsme měli Opál opustit bez něj.

*

Kapitán té noci obdržel hned několik špatných zpráv. Jeho jediný komentář byl: „Ti tři museli být docela dost důležití lidi.“

„Měli Kulhavcovy odznaky,“ řekl jsem. „Řekni, jak to je s tím Havranem? Kdo to vlastně je?“

„Někdo, kdo se nepohodl s Kulhavcem, jeho čest byla pošpiněna a byl poslán na smrt.“

„O té ženě ti neřekl nic?“

Kapitán pokrčil rameny. Vzal jsem to jako potvrzení svých slov.

„Vsadím se, že to byla jeho manželka. Možná ho zradila.“ To je tady běžná věc. Spiknutí, vraždy a otevřený boj o moc. Vše, co patří k dekadentní zábavě. Paní nebrání ničemu. Asi ji ty hry baví.

Cesta na sever nás posunovala stále blíž srdci říše. Každý den působila krajina kolem nás ponuřeji a ponuřeji. Místní lidé byli čím dál víc zasmušilejší, mrzutější a nevlídnější. Bez ohledu na roční období to byl smutný kraj.

Nadešel den, kdy jsme měli projít kolem samotné duše říše, Věže v Kráse, kterou postavila Paní poté, co vstala z mrtvých. Doprovázeli nás kavaleristi s tvrdým pohledem. Nepřiblížili jsme se ještě na pět kilometrů, když se na obzoru vynořila silueta Věže. Je to masivní hranol z tmavého kamene, vysoký nejméně sto padesát metrů.

Zkoumal jsem Věž celý den. Jak vypadá naše vládkyně? Setkám se s ní někdy? Vzbuzovala mou zvědavost. Té noci jsem napsal úvahu, v níž jsem se ji snažil charakterizovat. Ale zvrtilo se to v romantické fantazírování.

Příštího odpoledne jsme narazili na bleďého jezdce uhánějícího na jih s příkazem, aby našel Černou legii. Jeho odznaky prozrazovaly, že je ve službách Kulhavce. Náš předvoj ho přivedl k Poručíkovi.

„Zatraceně, vy si snad děláte prázdniny, lidi. Chtějí vás ve Forsbergu. Tak hněte prdeli.“

Poručík je klidný člověk, zvyklý na úctu, která mu vzhledem k jeho šarži náleží. Byl tak šokovaný, že se nezmohl na slovo. Posel začal být ještě drzejší. Pak se Poručík zeptal: „Jakou máš hodnotu?“

„Kulhavcův osobní posel. Člověče, radši sebou hoďte. On sráče nesnáší.“

Poručík je v Legii odpovědný za disciplínu. Vzal na sebe toto břímě, aby ulehčil Kapitánovi. Je to rozumný chlap.

„Seržante!“ zavolal na Jilmáče. „Ke mně.“ Byl rozzlobený. Obvykle volá na Jilmáče seržante jen Kapitán.

Jilmáč, který jel tou dobou vedle Kapitána, přiklusal na začátek řady. Kapitán ho následoval. „Pane?“ ohlásil se Jilmáč.

Poručík zastavil Legii. „Vtluč tomuhle balíkoví do hlavy, že se má naučit úctě.“

„Ano, pane. Oto, Kryšpíne, ke mně.“

„Dvacet ran by mělo stačit.“

„Ano, pane, dvacet.“

„Co si, k čertu, myslíte, že děláte? Žádný smradlavý žoldák mi nebude...“

Kapitán řekl: „Poručíku, myslím, že tohle si zaslouží dalších deset ran.“

„Ano, pane. Jilmáči?“

„Třicet, pane.“ Praštil posla, až vyletěl ze sedla. Oto a Kryšpín ho zvedli, zahnali k plotu a pustili se do něj. Kryšpín mu na zádech rozpáral košili.

Jilmáč mu nakládal Poručíkovým jezdeckým bičem. Ale nijak zvlášť se neopíral. Nebyla v tom žádná zášť, měla to být výstraha pro ty, kteří pohrdali Černou legii.

Když Jilmáč skončil, byl jsem už připravený s lékárníčkou. „Zkus se uvolnit, hochu. Jsem lékař. Vyčistím ti rány a ovážu je.“ Poklepal jsem ho po tváři. „Na to, že jsi seveřan, jsi to snášel docela dobře.“

Po ošetření mu Jilmáč dal novou košili. Aniž by se o to prosil, udělil jsem mu několik rad ohledně další léčby. Pak jsem mu navrhl: „Ohlas se Kapitánovi, jako by se nic nestalo.“ Ukázal jsem na Kapitána. „No.“

Dohnal nás přítel Havran. Sledoval vše ze hřbetu zpoceného, zaprášeného grošáka.

Posel poslechl mou radu. Kapitán řekl: „Vyříd’ Kulhavci, že jedu tak rychle, jak jen můžu. Nehodlám spěchat natolik, abych pak nebyl schopen bojovat, až budu na místě.“

„Ano, pane. Vyřídím, pane.“ Zdatně se vyšvihl na koně. Dokázal dobře skrýt, jak mu doopravdy je.

„Kulhavec ti za tohle vyrvе srdce z těla,“ poznamenal Havran.

„Kulhavcova nespokojenost mě nezajímá. Myslím, že ses k nám měl připojit, než jsme opustili Opál.“

„Výrovnávání účtů se trochu protáhlo. Jeden nebyl vůbec ve městě. Dalšího varoval velmož Jalena. Trvalo mi tři dny, než jsem ho našel.“ „A ten, co byl mimo město?“ „Než ho hledat, raději jsem spěchal za váma.“ Tato odpověď Kapitána neuspokojila, ale dokázal z toho vybruslit: „Nemůžu ti dovolit, aby ses k nám připojil, pokud máš neuzavřené záležitosti.“

„Nechám to být. Nejdůležitější dluh jsem splatil.“ Měl na mysli tu ženu. Vycítil jsem to.

Kapitán na něj udělal kyselý obličej. „Dobře. Pojedeš s Jilmáčovým oddílem.“

„Děkuju, pane.“ Znělo to divně. Nebyl z těch, kteří by byli zvyklí říkat někomu pane.

*

Naše cesta na sever pokračovala, přes Jilm do Výběžku, přes Růže a stále na sever, do Forsbergu. Toto někdejší království se stalo místem krvavých masakrů.

Město Veslo se nachází v nejsevernější části Forsbergu a v lesích nad ním leží Mohylová země, kde byla před čtyřmi staletími pohřbena Paní a její milenec Tyran. Vytrvalé pátrání čarodějů z Vesla po zemřelých vyrvало Paní a desítku Lapených z temnoty, v níž po léta setrvali, a vrátilo jim život. Jejich potomci nyní, šířící pocitem viny, vedli proti Paní boj.

V jižním Forsbergu panoval zdánlivý klid. Venkované nás vítali bez nadšení, zato peníze brali velmi ochotně.

„To proto, že vidět vojáky Paní platit, je pro ně novota,“ tvrdil Havran. „Lapení prostě shrábnou cokoli, co je zajímavé.“

Kapitán zamručel. Sami bychom postupovali stejně, kdybychom nedostali opačné pokyny. Lovce Duší nám nařídil, abychom se chovali jako džentlmeni. Taky dal Kapitánovi pořádnou truhlu. Kapitán ji ochotně přijal. Je zbytečné dělat si bezdůvodně nepřátele.

Cesta trvala už dva měsíce. Měli jsme za sebou dva tisíce kilometrů. Byli jsme vyčerpaní. Kapitán rozhodl, že si odpočineme na hranici válečné zóny. Možná začal mít, pokud šlo o službu u Paní, pochybnosti.

Každopádně, nemá smysl vyhledávat problémy. Zvlášť když je neválení placené stejně.

Kapitán nás zavedl do lesa. Zatímco jsme stavěli tábor, dal se do řeči s Havranem. Sledoval jsem je.

Zajímavé. Začalo se mezi nimi vytvářet jakési pouto. Nemohl jsem tomu rozumět, protože jsem ani jednoho z nich neznal dobře. Havran byl novou hádankou, Kapitán starou.

Za celé ty roky, co jsem Kapitána znal, jsem se o něm téměř nic nedozvěděl. Jen tu a tam nějaký náznak okořeněný vlastní fantazií.

Narodil se v Démantových městech. Byl profesionálním vojákem. Něco převrátilo jeho osobní život naruby. Pravděpodobně nějaká žena. Vzdal se služby a hodnosti a stal se tulákem. Nakonec zakotvil v naší partě duchovních vyděděnců.

Každý z nás má minulost. Řekl bych, že ji neukrýváme pod rouškou tajemství proto, abychom se před ní schovali. Spíše si myslíme, že vypadá romantičtěji, když budeme koulet očima a trousit jemné poznámky o krásných ženách, které pro nás zůstanou navždy nedosažitelné. Ti z nás, jejichž příběhy jsem odhalil, utíkají před zákonem a ne před nešťastnou láskou.

Kapitán a Havran však očividně našli jeden ve druhém spřízněnou duši.

Tábor byl připraven. Hlídky ustaveny. Uvelebili jsme se k odpočinku. Přestože v okolí bylo rušno, žádná z bojujících stran si nás nepovšimla hned.

Nemluva využíval svých schopností, aby podpořil účinnost hlídek. Objevil špehy ukryté za vnější hranici tábora a upozornil Jednookého. Ten to oznámil Kapitánovi.

Kapitán rozložil mapu na pařezu, který nám, než nás od něj s Jednookým, Skřetem a několika dalšími vyhnal, sloužil jako karetní stůl. „Kde jsou?“ „Dva tady. Další dva támhle. Jeden tady.“ „Běžte někdo říct hlídkám, aby se ztratily. Připlížíme se k nim. Skřete. Kde je Skřet? Řekněte Skřetovi, ať zachová klamnou iluzi, že stále hlídkují.“ Kapitán se rozhodl zatím nic nepodnikat. Pomyslel jsem si, že si za to zaslouží pochvalu. O pár minut později se zeptal: „Kde je Havran?“ „Myslím, že šel na ty špehy,“ řekl jsem. „Co? Zbláznil se?“ jeho obličej potměl. „Co, k čertu, chceš?“ Skřet zapištl jako přislápnutá krysa. Čas od času takhle piští. Kapitánův výbuch způsobil, že jeho hlas připomínal skřehotání vystrašeného ptáče. „Volal jsi mě.“

Kapitán dupal, bručel a mračil se. Kdyby měl Skřetovy a Jednookého vlohy, začal by mu z uší stoupat dým.

Mrkl jsem na Skřeta, který se usmál jako velká ropucha. Tím dupavým válečným tanečkem nám dával na vědomí, že si s ním nemáme zahrávat. Hrabal se v mapách. Házel po nás zamračené pohledy. Dorážel na mě. „To se mi nelíbí. Cos mu to nakukal?“

„K čertu, já nic.“ Nesnažím se tvořit historii Legie. Jen ji zaznamenávám.

Pak se Havran objevil. Hodil Kapitánovi k nohám mrtvolu a podal mu šňůru s příšernými trofeji. „Co to má, sakra, být?“

„Palce. Jsou v těchto krajích znamením úspěchu.“ Kapitán zezelenal. „A k čemu je to tělo?“

„Strčte mu nohy do ohně a nechte ho tak. Nebudou ztrácet čas přemýšlením o tom, jak jsme věděli, že jsou tady.“

*

Jednooký, Skřet a Nemluva obestřeli Legii kouzlem. Proklouzli jsme jako ryba mezi prsty neohrabaného rybáře. Nepřátelský batalion, který se k nám blížil, ani nezachytil stopu.

Směřovali jsme přímo na sever. Kapitán se rozhodl vyhledat Kulhavce.

Později toho odpoledne si začal Jednooký notovat pochodovou píseň. Skřet na protest zavřeštl. Jednooký se usmál a začal zpívat ještě hlasitěji.

„Mění slova!“ zaječel Skřet.

Muži se usmáli a napjatě čekali, co bude dál. Jednooký a Skřet se hašteřili od nepaměti. Jednooký si vždycky začne a Skřet je citlivý jako čerstvá popálenina. Jejich hádky jsou zábavné.

Tentokrát Skřet nepokračoval a přestal si Jednookého všimnout. To malého černocha vyvedlo z míry. Přidal na hlasitosti. Čekali jsme ohňostroj, ale nic se nedělo. Jednooký už nedokázal zvyšovat hlas. Nálada se mu zhoršila.

O chvíli později mi Skřet potichu řekl: „Měj oči otevřené, Felčare. Jsme v podivné zemi. Může se stát cokoli.“ Zahihňal se.

Na zadku koně Jednookého přistál střechek. Zvíře zařehlo a vzepjalo se. Dřímající Jednooký spadl na zem. Všichni zařvali smíchy. Malý, scvrklý čaroděj se zvedl z prachu, nadával a máchal chatrným starým kloboukem. Pěstí volné ruky koně praštil. Trefil se mu přímo do čela. Začal tancovat dokola, naříkat a foukat si na ruku.

Vypískali jsme ho. Skřet se přihloupě usmíval.

Jednooký začal brzy zase podřimovat. Když putujete na koňském hřbetě bezpočet vyčerpávajících kilometrů, naučíte se to. Na rameno mu usedl pták. Jednooký zafuněl a zamáchl ho... Po ptákovi zůstala velká, páchnoucí, fialová skvrna. Jednooký zavyl. Začal házet vším, co mu přišlo pod ruku. Když ze sebe stahoval kabátec, celý ho roztrhal.

Zase jsme se smáli. A Skřet se tvářil nevinně jako panna. Jednooký vrčel a mračil se, ale nic mu nedocházelo.

Začalo mu svítat, teprve když jsme vystoupali na kopec a spatřili hejno trpaslíků, velkých asi jako opice, jak bez přestání líbají bůžka připomínajícího koňský zadek. Každý trpaslík byl miniaturoou Jednookého.

Malý čaroděj se na Skřeta škarově podíval. Skřet mu odpověděl nevinným pokrčením ramen, které naznačovalo: „Proč se díváš na mě?“

„Bod pro Skřeta,“ posoudil jsem situaci.

„Starej se radši o sebe, Felčare,“ zabručel Jednooký. „Nebo budeš ty líbat tohle.“ Poklepal se po zadku.

„Až naprší a uschne.“ Je lepším čarodějem než Skřet nebo Nemluva, ale ani z poloviny tak dobrým, jak chce, abychom si mysleli. Kdyby dokázal splnit polovinu svých výhrůžek, znamenal by pro Lapené velké nebezpečí. Nemluva je důslednější, Skřet vynalézavější.

Jednooký teď prožije pár bezesných nocí a bude vymýšlet, jak to Skřetovi vrátit. Divná dvojka. Nevím, proč se ještě

nepozabijeli.

*

Najít Kulhavce, to se snadno řekne, ale hůře uskutečňuje. Stopa nás zavedla do lesa, kde jsme našli zbytky nedokončené práce a spoustu těl rebelů. Pak se cesta zkroutila dolů do údolí se širokými loukami, které rozděloval třípytí potok.

„Co to, k čertu, je?“ zeptal se Skřet. „Vypadá to divně.“ Louky byly zvlněny širokými, nízkými, černými hrboly. Všude ležely mrtvoly.

„To je jeden z důvodů, proč se Lapených tak bojí. Vražedné čáry. Jejich horko vysálo z půdy vláhu.“

Zastavil jsem se, abych si prohlédl jeden z hrbolů.

Černý kruh jako by byl narýsovaný kružidlem. Jeho okraje byly ostré jako tah perem. Uprostřed ležely sežehnuté kostry. Ostří mečů a kopí vypadala jako voskové atrapy nechané příliš dlouho na slunci. Všiml jsem si, jak Jednooký zírá. „Teprve až dokážeš udělat tohle, začnu se tě bát.“

„Kdybych to dokázal, bál bych se sám sebe.“

Zkontroloval jsem další kruh. Podobal se předešlému jako vejce vejci. Havran se zastavil vedle mě. „To je Kulhavcova práce. Už jsem to viděl.“

Vycítil jsem příležitost. Možná byl právě v tom správném rozpoložení. „Kdy to bylo?“

Ignoroval mě.

Nehodlal vylézt z ulity. Často ani nepozdravil, natož aby mluvil o tom, kým nebo čím byl.

Byl to chladný člověk. Vůči hrůze tohoto údolí zůstal lhostejný.

„Tentokrát Kulhavec prohrál,“ zhodnotil Kapitán. „Je na útěku.“

„Půjdeme za ním?“ zeptal se Poručík.

„Je to podivná země. Samostatná práce pro nás znamená větší nebezpečí.“

Šli jsme po stopách násilí, cestou zkázy. Měli jsme zpustošená pole, spálené vesnice, zavražděné lidi, pobité dobytky a otrávené studny. Kulhavec za sebou zanechával jen smrt a spoušť.

Naším posláním bylo pomoci udržet Forsberg. Ne spojit se s Kulhavcem. Nechtěl jsem s ním mít nic společného. Nechtěl jsem být ani ve stejné provincii jako on.

Čím čerstvější byly stopy zpustošení, tím více bylo na Havranovi znát rozrušení. Uzavřel se do sebe, což vyústilo v pevně odhodlání a ještě větší dávku zatvrzelého sebeovládání, za něž se tak často schovával.

Když se zamýšlím nad vnitřním životem svých společníků, většinou si přeji, abych měl jednu drobnou schopnost. Rád bych do nich nahlédl a odhalil temné i světlé stránky jejich nitra. Pak se rychle podívám do džungle své vlastní duše a děkuji bohu, že tu schopnost nemám. Nikdo, kdo stěží zvládá žít sám se sebou, nemá nárok šťárat se v duši někoho jiného.

Rozhodl jsem se, že budu našeho nejnovějšího druha sledovat pozorněji.

*

Nepotřebovali jsme zprávu od Břicháče, přicházejícího z výzvěď, abychom se dozvěděli, že už jsme blízko. Z obzoru před námi se linuly vysoké vlnící se sloupy dýmu. Tato část Forsbergu byla rovná, otevřená a nádherně zelená. Na pozadí tyrkysového nebe vypadala rozplizlá klubka kouře skutečně odporně.

Vítr téměř nefoukal. Dalo se očekávat velmi horké odpoledne.

Břicháč se zastavil vedle Poručíka. Jilmáč a já jsme si přestali vyprávět staré, vyšumělé lži a poslouchali jsme. Břicháč ukázal na spirálu dýmu. „V té vesnici jsou ještě nějací Kulhavcovi muži, pane.“

„Mluvil jsi s nimi?“

„Ne, pane. Kulišák říkal, že byste určitě nechtěli. Čeká před městem.“ „Kolik jich je?“

„Dvacet, dvacet pět. Jsou opilí a sprostí. A nejhorší je důstojník.“

Poručík se ohlédl přes rameno. „No, Jilmáči. Dnes je tvůj šťastný den. Vezmi si deset mužů a jed' s Břicháčem. Prozkoumej to tam.“

„Do prdele,“ zamumlal Jilmáč. Je to fajn chlap, ale za dusných jarních dnů bývá líný. „Dobrá. Ota. Nemluva. Lulík. Bílý. Kozel. Havran...“

Zlehka jsem zakašlal.

„Jsi padlý na hlavu, Felčare? Tak jo.“ Rychle počítal na prstech a vyřkl ještě tři jména. Seskupili jsme se stranou od ostatních. Jilmáč nás ještě jednou přešel pohledem, aby se ujistil, že máme hlavy na krku. „Jedem.“

Vyrazili jsme. Břicháč nás vedl do lesíku, odkud byl na ponuré město dobrý výhled. Čekali zde Kulišák a chlápek jménem Šprýmař.

Jilmáč se zeptal: „Něco nového?“

Šprýmař, který je odborníkem na sarkasmus, odpověděl: „Ohně dohasínají.“

Pohlédli jsme na vesnici. Neviděl jsem nic, co by mi nezvedalo žaludek. Pozabíjený dobytek. Pozabíjené kočky a psy. Malé, roztrhané postavičky mrtvých dětí.

„Hlavně ne děti,“ řekl jsem, aniž jsem si uvědomil, že mluvím nahlas. „Jenom ne zase děti.“

Jilmáč se na mě překvapeně podíval, ne proto, že by to jeho samotného nerozrušilo, ale proto, že takový soucit byl u

mě něčím neobvyklým. Viděl jsem už spoustu mrtvých lidí. Nevysvětlil jsem mu to. Pro mě je velký rozdíl mezi dospělým a dítětem. „Jilmáči, musím tam jít.“

„Neblázni, Felčare. Co můžeš dělat?“

„Jestli zachráním jediné dítě...“

„Půjdu s ním,“ řekl Havran. V jeho ruce se objevil nůž. Tenhle trik se musel naučit od nějakého kejklíře. Dělá to, když je nervózní nebo rozčilený.

„Myslíš si, že zvládneš dvacet pět mužů?“

Havran pokrčil rameny. „Felčar má pravdu, Jilmáči. Musí se to udělat. Některé věci člověk nemůže nechat být.“

Jilmáč ustoupil. „Půjdem všichni. Jen doufejme, že nejsou tak opilí, aby nerozeznali spojence od nepřítele.“

Havran vyrazil vpřed.

Vesnice byla docela velká. Před Kulhavcovou návštěvou tu bylo přes dvě stě domů. Polovina z nich byla spálená, některé hořely ještě teď. Po ulicích se povalovaly mrtvoly. Kolem jejich slepých očí létala hejna much. „Všechno ještě děti,“ poznamenal jsem.

Sesedl jsem z koně a klekl si vedle chlapce, kterému mohlo být tak čtyři nebo pět. Měl rozbitou lebku, ale ještě dýchal. Havran si dřepel vedle mě. „Nemůžu nic dělat,“ řekl jsem.

„Můžeš ukončit jeho trápení.“ Havran měl v očích slzy. Slzy a zlost. „Pro tohle není žádná omluva.“ Přesunul se k tělu ležícímu ve stínu.

Tomuhle bylo asi sedmnáct. Měl na sobě kabátec příslušníka ozbrojených sil rebelů. Zemřel v boji. Havran řekl: „Určitě dostal volno. Jeden chlapec na ochranu všech.“ Vytáhl z nehybných prstů luk a ohnul ho. „Dobré dřevko. Několik tisíc takových by mohlo k porážení Kulhavce stačit.“ Přehodil si luk přes rameno a přivlastnil si i chlapcovy šípy.

Prohlédl jsem další dvě děti. Nebylo jim pomoci. V jedné z vyhořelých chatrčí jsem našel stařenu, která zemřela, když se snažila ochránit nemluvně. Marň.

Z Havrana číselo zhnusení. „Zvířata, jako je Kulhavec, vytvářejí dva nepřátele místo každého, kterého zničí.“

Někde před námi jsem zaslechl tlumený nářek, kletby a smích. „Pojďme se podívat, co to je.“

U chatrče jsme našli čtyři mrtvé vojáky. Mladík po sobě zanechal stopy. „Dobrá muška,“ poznamenal Havran. „Chudák bláznivý.“

„Bláznivý?“

„Měl mít rozum a utéct. Nebyli by k ostatním tak krutí.“ Jeho účast mě překvapila. Co mu bylo po klukovi z opačné strany? „Mrtví hrdinové nedostávají druhou šanci.“

Aha! Našel v tomanalogii s nějakou událostí ze své záhadné minulosti.

Kletby a nářek se změnil ve výjev, který musel rozhořčit každého, kdo v sobě měl alespoň špetku lidskosti.

*

V kroužku stál asi tucet vojáků, kteří se chechtali vlastním hrubým vtipům. Vypadalo to, jako když psi obklíčí fenu, aby v rozporu s tradicí neválčili o výsadní právo mít ji pro sebe, ale střídali se u ní jeden po druhém. Kdybych je nepřerušil, mohli ji zabít.

Vsedli jsme s Havranem na koně, abychom lépe viděli.

Oběti bylo devítileté dítě. Měla na sobě šrámy. Byla vyděšená, ale nevydala ani hlásku. Za chvíli jsem to pochopil. Byla němá.

Válka je kruté řemeslo vykonávané krutými lidmi. Bůh ví, že muži z Černé legie nejsou žádní andílci. Ale existují jisté meze.

Přinutili nějakého starce, aby se na to díval. To on byl zdrojem proklínání a nářku.

Havran zabodl šíp do muže, který se dívku právě chystal znásilnit.

„Zatraceně,“ vykřikl Jilmáč. „Havrane!...“

Vojáci se otočili. Vytáhli zbraně. Havran vystřelil další šíp. Zasažil vojáka, který držel starce. Kulhavcovi muži úplně ztratili chuť k boji. Jilmáč zašeptal: „Bílý, jdi a řekni šéfovi, ať rychle zvednou zadky a přijedou sem.“

Jeden z Kulhavcových mužů dostal podobný nápad. Dal se na útěk. Havran ho nechal běžet.

Kapitán by mu rozstřílel zadek na padrtě.

Havrana to, zdá se, nezajímalo. „Starouši, pojď sem. Vezmi to dítě. A dej jí něco na sebe.“

Jedna má část mu chtěla zatleskat, druhá říkala, že je hlupák.

Jilmáč nám nemusel říkat, že si máme kryt záda. Bolestně jsme si uvědomovali, že jsme ve velkých nesnázích. Pospěš si, Bílý, pomyslel jsem si.

Jejich posel dorazil k veliteli dříve. Šel ulicí nejistým krokem. Břicháč měl pravdu. Byl horší než jeho muži.

Stařec a dívka se chytli Havranova třmenu. Stařec se při pohledu na naše odznaky zamračil. Jilmáč popohnal koně dopředu a ukázal na Havrana. Přikývl jsem.

Opilý důstojník se zastavil před Jilmáčem. Přejížděl nás tupým pohledem. Vypadal ohromeně. Drsné povolání z nás udělalo tvrdé chlapíky a bylo to vidět.

„Ty!“ vylétlo z něj náhle, přesně jako v Opálu z ječouna. Zíral na Havrana. Pak se otočil a dal se na útěk.

Havran zaburácel: „Stůj, Uličko! Chovej se jako muž, ty zbabělý zloději!“ Vytáhl z toulce šíp.

Jilmáč mu přefízl tětivu.

Ulička se zastavil. Neprojevil žádný vděk. Zaklel a začal vyjmenovávat všechny hrůzy, které můžeme očekávat z

rukou jeho pána.

Pozoroval jsem Havrana.

Hleděl vztekle na Jilmáče. Ten jeho pohled opětoval. Byl to taky tvrdý chlapík.

Havran udělal trik s nožem. Špičkou nože jsem ťukl do jeho čepele. Tiše zaklel, zabodl do mě pohled a uklidnil se.

Jilmáč řekl: „Nechal jsi bývalý život za sebou, vzpomínáš?“

Havran ostře přikývl. „Je to těžší, než jsem myslel.“ Spustil ramena. „Padej, Uličko. Nejsi tak důležitý, abych tě zabil.“

Za námi se ozval hluk. Blížil se Kapitán.

Ten Kulhavcův malý hajzl se nafukoval a kroutil jako kocour, který se chystá zaútočit. Jilmáč na něj přes délku meče upřel pronikavý pohled. Došlo mu to.

„Měl jsem si to uvědomit sám. Je to jenom poskok,“ zamumlal Havran.

Položil jsem mu záludnou otázku. Odpovědi mi byl prázdný pohled.

Kapitán zahřměl: „Co se tady, k čertu, děje?“

Jilmáč zahájil jedno ze svých stručných hlášení. Havran ho netrpělivě přerušil. „Ten opilec je jeden ze Zuadových přísluhovačů. Chtěl jsem ho zabít. Jilmáč a Felčar mi v tom zabránili.“

Zuad? Kde jsem to jméno slyšel? V souvislosti s Kulhavcem. Plukovník Zuad. Číslo jedna mezi ničemy v Kulhavcových službách. Politický spojenec, kromě dalších eufemismů. Jeho jméno jsem zaslechl v několika rozhovorech, které mezi sebou vedli Havran a Kapitán. Měl být Zuad Havranovou zamýšlenou pátou obětí? To by znamenalo, že samotný Kulhavec se na Havranově neštěstí nepodílel.

Podivnější a podivnější. Taky strašidelnější a strašidelnější. Kulhavec není nikdo, s kým by se člověk chtěl přátelit.

Kulhavcův důstojník zařval: „Chci, aby byl tento muž zatčen.“ Kapitán se na něj podíval. „Zabil dva z mých mužů.“

Těla nám ležela před očima. Havran neřekl ani slovo. Jilmáč, ačkoli to pro něj bylo neobvyklé, mu přispěchal na pomoc: „Znásilňovali dítě. Jejich způsob přesvědčování.“

Kapitán hleděl na protivníka a ten začal rudnout. Dokonce i největší ničema by se zastyděl, kdyby zjistil, že nemůže ospravedlnit svůj čin. Kapitán zavrčel: „Felčare?“

„Našli jsme jednoho mrtvého rebela, Kapitáne. Vše nasvědčuje tomu, že to začalo dřív, než se do toho vložil.“

„Tihle lidé jsou poddanými Paní? Jsou pod její ochranou?“ Tento bod mohl být u jiného soudu sporný, ale v této chvíli měl váhu. Muž se nebránil, čímž přiznal morální vinu.

„Je mi z tebe nanic.“ Kapitán použil měkký, nebezpečím zavánějící hlas. „Vypadni odtud. A nechtěj mi už nikdy zkřížit cestu. Pokud to uděláš, vydám tě svému příteli na milost.“ Muž odklopýtal prýč.

Kapitán se otočil k Havranovi: „Ty zatracený hlupáku. Uvědomuješ si, co jsi způsobil?“

Havran utrápeně odpověděl: „Asi víc než ty, Kapitáne. Ale udělal bych to znova.“

„A ty se divíš, proč jsme váhali, jestli tě vzít s sebou?“ Obrátil list. „Co hodláš dělat s nima, šlechtný zachránče?“

O tom Havran nepřemýšlel. Bez ohledu na to, co mu převrátilo život naruby, výsledek byl, že žil výhradně přítomností. Byl hnán minulostí a na budoucnost nedbal. „Mám teď za ně zodpovědnost, co?“

*

Kapitán vzdal snahu chytit Kulhavce. Pracovat nezávisle se teď zdálo být menším zlem.

Důsledky se dostavily o čtyři dny později.

Právě jsme vyhráli první významnou bitvu, když jsme rozdrtili jednotky rebelů, které měly dvakrát víc mužů než my. Nebylo to těžké. Byli to zelenáči a pomohli nám čarodějové. Jen málokomu se podařilo uniknout.

Bitevní pole bylo naše. Muži obírali mrtvé o cennosti. Jilmáč, já, Kapitán a několik dalších jsme to samolibě pozorovali. Jednooký a Skřet oslavovali svým osobitým způsobem. Ústy mrtvol po sobě pokřikovali posměšné poznámky.

Skřet náhle ztuhl. Vykulil oči. Z úst mu vycházel jekot, který byl stále vyšší. Pak se zhroutil.

Jednooký k němu doběhl o krok přede mnou a začal ho plácát po tvářích. Jeho obvyklá nevraživost zmizela.

„Pusť mě k němu!“ zařval jsem.

Sotva jsem stihl zkontrolovat puls, Skřet se probral. „Lovec Duší,“ zamumlal. „Snaží se s námi spojit.“

V té chvíli jsem byl rád, že nemám Skřetovy schopnosti. Mít v mysli jednoho z Lapených mi připadalo horší než přepadení.

„Kapitáne,“ zavolal jsem. „Lovec Duší.“

Kapitán přiběhl. Nikdy neběhá, pokud právě nebojujeme. „Co je?“

Skřet vzdychl a otevřel oči.

„Už je pryč.“ Jeho kůže a vlasy byly nasáklé potem. Byl bledý. Roztřásl se.

„Pryč?“ zopakoval Kapitán. „Co to, k čertu, znamená?“

Pomohli jsme Skřetovi, aby si udělal pohodlí. „Kulhavec šel k Paní, místo aby se do nás pustil. Mezi ním a Lovcem to jiskří. Myslí si, že je naším úkolem ho zničit. Snažil se získat podporu Paní. Ale Lovec se od návratu z Berylu těší velké oblibě, na rozdíl od Kulhavce, který má teď za sebou několik neúspěchů. Paní mu doporučila, aby nám dal pokoj. Lovec sice zatím nezískal jeho pozici, ale soudí, že tohle kolo vyhrál.“

Skřet se odmlčel. Jednooký mu dal napít z vysoké sklenice. Okamžitě ji vyprázdnil. „Vzkazuje, že se nemáme stavět Kulhavci do cesty. Mohl by se pokusit zničit naši pověst, nebo rovnou poslat rebely. Říká, že by bylo nejlepší znovu získat pevnost v Údělu. To uvede do rozpaků rebely i Kulhavce.“

Jilmáč zamumlal: „Když se chce předvést, proč nás nepošle na Kruh osmnácti čarodějů?“ Kruh je vrchním velením

rebelů - skládá se z osmnácti čarodějů, kteří si myslí, že společně mají dostatečnou moc, aby mohli Paní a Lapené vyzvat na souboj. Vidlák, Kulhavcův protivník ve Forsbergu, je členem Kruhu.

Kapitán vypadal zamyšleně. „Máš pocit, že tu hraje roli politika?“ zeptal se Havrana.

„Legie je Lovcovým nástrojem. To je všeobecně známo. Hádankou zůstává, jaké s ní má plány.“

„Měl jsem ten pocit už v Opálu.“

Politika. Říše Paní budí dojem jednotlosti. Desítka Lapených vydává neuvěřitelné množství energie, aby to tak zůstalo. A stejně tolik síly je stojí bojůvky, které mezi sebou vedou jako malé děti zápasící o hračky nebo o matčinu náklonnost.

„To je vše?“ zabručel Kapitán.

„Vše. Říká, že zůstane ve spojení.“

*

Tak jsme šli a udělali, co Lovec chtěl. Uprostřed noci jsme dobyli pevnost v Údělu, která leží nedaleko Vesla. Říká se, že Vidláka i Kulhavce to rozčílilo k nepřičetnosti. Myslím, že se Lovec Duší dmul pýchou.

*

Jednooký hodil kartu. „Někdo tady švindluje,“ zamručel.

Skřet vyhozenou kartu chňapl, vyložil čtyři kluky a shodil dámu. Usmál se. Všichni věděli, že v příštím kole zavře, protože v ruce nedrží vyšší kartu než dvojku. Jednooký zasyčel a praštil do stolu. Od chvíle, kdy si přisedl, ještě nevyhrál.

„Uklidněte se, chlapi,“ napomenul je Jilmáč. Dáma, kterou shodil Skřet, ho nezaujala. Přikoupil kartu a všechny si pak prohlížel jen pár centimetrů před obličejem. Vyložil tři čtyřky a shodil dvojku. Poklepal na zbylý pár a usmál se na Skřeta: „Aby to bylo eso, že, buclíku.“

Kvašák hrábl po Jilmáčově dvojce a vyložil ji spolu s dalšími třemi. Vyhodil trojku a sledoval Skřeta ostřížím zrakem, kterým ho vyzýval, aby zavřel. Chtěl naznačit, že ani eso ho před porážkou nezachrání.

Litoval jsem, že tu s námi není Havran. V jeho přítomnosti byl Jednooký tak nervózní, že ani nepodváděl. Ale Havran byl na řepné výpravě, jak jsme nazývali pravidelný každotýdenní výjezd do Vesla za účelem nákupu zásob. Na jeho místo usedl Kvašák.

Kvašák byl proviantářem Kompanie. Obvykle se vydával na řepnou výpravu on. Tentokrát se z toho vykroutil, protože měl něco se žaludkem.

„Vypadá to, jako by švindlovali všichni,“ řekl jsem a pohlédl na své beznadějně karty. Pár sedmiček, pár osmiček a devítka, která pasovala k jedné z osmiček, ale žádná postupka. Téměř vše, co jsem potřeboval, bylo v hromádce na stole. Přikoupil jsem Sakra. Další devítka, a měl jsem postupku. Vyložil jsem ji, odhodil zbylou sedmičku a modlil se. Pomocť mi teď mohla jen modlitba.

Jednooký mou sedmu nechtěl. Přibral kartu. „Ksaku.“ Přiložil šestku k mé postupce a další vyhodil. „Přichází chvíle pravdy, vepřový bůček,“ řekl Skřetovi. „Chceš to zkusit, Kvašáku?“ A taky: „Tihle lidi z Forsbergu jsou blázni. Nikdy jsem nic podobného neviděl.“

Trčeli jsme v pevnosti už měsíc. Byla na nás dost velká, ale líbilo se nám tu. „Dokázal bych si je oblíbit,“ řekl jsem. „Kdyby se oni naučili mít rádi mě.“ Už jsme odrazili čtyři protiútoky. „Proč ti to trvá jak hladovému srání, Skřete? Víš, že máš mě i Jilmáče v hrsti.“

Kvašák cvrnkal nehtem do růžku své karty a sledoval Skřeta. „Mají tady celou mytologii rebelů. Proroky a falešné proroky. Prorocké sny. Poselství bohů. Dokonce věštbu, že se někde v okolí nachází dítě, které je převtělením Bílé Růže.“

„Jestli je to děcko tady, proč na nás nezaútočilo?“ zeptal se Jilmáč.

„Ještě ho nenašli. Nebo ji. Ale všichni ho hledají.“

Skřet se lekl. Přikoupil kartu, něco zabreptal a shodil krále. Na tahu byl Jilmáč, sejmul a taky vyhodil krále. Kvašák se podíval na Skřeta. Pousmál se a vzal si kartu. Ani se nenamáhal na ni podívat. Hodil pětku na šestku, na tu, co Jednooký přiložil k mé postupce, a vyhodil kartu, kterou před chvílí koupil.

„Pětka?“ vypískl Skřet. „Měl jsi v ruce pětku? Tomu nevěřím. On měl pětku.“ Mrštil o stůl esem. „Měl posranou pětku.“

„Jenom klid,“ napomenul ho Jilmáč. „Ty jsi ten, který vždycky říká Jednookému, aby se nevzrušoval, vzpomínáš?“

„Blafoval s posranou pětkou?“

Kvašák měl celou dobu, co sbíral výhru, na tváři lehký úsměv. Byl na sebe pyšný. Blafoval výtečně. Sám bych se vsadil, že držel eso.

Jednooký přisunul karty ke Skřetovi. „Rozdávěj.“

„Dej mi pokoj. Měl pětku a ještě k tomu mám rozdávát?“

„Jsi na řadě. Tak zavři hubu a míchej.“

„Kde jsi slyšel o tom převtělení?“ zeptal jsem se Kvašáka.

„Od Pleskota.“ Pleskot byl ten stařec, kterého zachránil Havran. Kvašákovi se podařilo překonat jeho nedůvěřivost. Dost se sblížili.

Holčičce jsme říkali Pusinka. Havrana si velmi oblíbila. Chodila všude s ním a nás ostatní občas přiváděla k šílenství. Byl jsem rád, že Havran jel do města. Než se vrátí, Pusinku tak často neuvidíme.

Skřet rozdál. Zkontroloval jsem si karty. Kde nic není, ani smrt nebere. Měl jsem zatraceně blízko k jedné z Jilmáčových legendárních postupek, čili ani pár stejné barvy.

Skřet si taky prohlédl karty. Vytřeštil oči. Položil je odkryté na stůl. „Tonk! Sakra, tonk! Padesát.“

Rozdál si pět figur, automatická výhra, vyžadující dvojnásobnou výplatu.

„Jediný způsob, jak dokáže vyhrát, je, když si ty karty sám rozdáváš,“ zabručel Jednooký.

Skřet se zachichotal. „Ty nevyhráváš, ani když rozdáváš, červí hubo.“

Jilmáč začal míchat.

Další hra trvala déle. Když se míchalo, krmil nás Kvašák úryvky z příběhu o převtělení Bílé Růže.

Přiloudala se Pusinka. Její kulatý, pihovatý obličej byl bledý a oči prázdné. Snažil jsem si ji představit v roli Bílé Růže. Nešlo to. Nepasovalo to k ní.

Rozdával Kvašák. Jilmáč chtěl zavřít s osmnácti body, ale Jednooký ho dostal. Když dobral, měl sedmnáct. Shrábl jsem karty a začal míchat.

„Dělej, Felčare,“ popichoval mě Jednooký. „Neztrácejme čas. Daří se mi. Už pár her za sebou. Tak dej sem ty dvojky a esa.“ Patnáct a méně znamená automatickou výhru, stejně jako čtyřicet devět a padesát.

„Jé, promiň. Pomalu začínám brát ty pověry rebelů vážně.“

Kvašák poznamenal: „Zní to docela přesvědčivě, ale je to nesmysl. Dohromady to vytváří jistou elegantní iluzi naděje.“

Zamračil jsem se na něj. Téměř plaše se usmál. „Je těžké prohrát, když víš, že máš osud na své straně. Rebelové to vědí.“

Tak to aspoň říká Havran. „Náš velký šéf se v poslední době s Havranem velmi sblížil. „Pak budeme muset jejich přesvědčení změnit.“ „To nedokážeme. Můžeš je stokrát vypráskat a stejně přijdou znova. A díky tomu se jejich prorocství splní.“

Jilmáč zabručel: „Takže je nestačí vypráskat. Budeme je muset pokořit.“ My znamenalo všichni, co bojovali na straně Paní.

*

Vyhodil jsem osmičku na další z bezpočtu rádoby karetních stolků, které se staly milníky mého života. „Začíná to být nuda.“ Byl jsem neklidný. Cítil jsem neurčitou potřebu začít něco dělat. Cokoli.

Jilmáč pokrčil rameny. „Karty nám krátí dlouhou chvíli.“

„To je život, víš,“ řekl Skřet. „Sedět a čekat. Kolik času jsme se za ty roky naseděli nad tonkem?“

„To nezapisuju,“ broukl jsem. „Ale věnovali jsme tomu víc než čemukoli jinému.“

„Poslyšte!“ řekl Jilmáč. „Zaslechl jsem tichý hlásek, který říká, že se mé stádečko nudí. Kvašáku, vytáhni lukostřelecké terče a...“ Jeho návrh zanikl pod lavinou nesouhlasných výkřiků.

Tvrdé fyzické cvičení je Jilmáčův recept na nudu. Jedno kolo jeho ďábelské překážkové dráhy člověka buď zabije, nebo vyléčí.

Kvašákův protest překročil mez povinného křiku. „Budu mít vozy k vyložení, Jilmáči. Chlapi se můžou každou chvíli vrátit. Jestli chceš ty šašky rozhybat, nech to na mně.“

Jilmáč a já jsme si vyměnili pohledy. Skřet a Jednooký vypadali znepokojeně. Ještě se nevrátili? Měli tu být před polednem. Předpokládal jsem, že dospávají. Řepná výprava se vždycky vrací vyčerpaná.

„Myslel jsem, že už jsou tady,“ řekl Jilmáč.

Skřet luskl nad stolkem prsty. Jeho karty začaly za pomoci kouzla tancovat a vznášet se. Chtěl nám dát na vědomí, že končí. „Raději to prověřím.“

Karty Jednookého lezly po stole a prohýbaly se jako housenky. „Já se na to podívám, buclíku.“

„Řekl jsem si o to první, žabí dechu.“

„Já jsem starší.“

„Udělejte to oba,“ navrhl Jilmáč. Obrátil se ke mně. „Já dám dohromady hlídku a ty informuj Poručíka.“ Odhodil karty a začal vyvolávat jména. Pak zamířil ke stájím.

*

Kopyta koní za nepřetržitého dunění bubnů vířila prach. Jeli jsme svižně, ale opatrně. Jednooký dával pozor, zda se neblíží nebezpečí, ale z koňského hřbetu se čaruje těžko.

Přesto včas vycítil, že se něco děje. Jilmáč dával rukama znamení. Rozdělili jsme se na dvě skupiny a vnořili se do vysoké trávy po stranách cesty. Když se objevili rebelové, skočili jsme na ně. Neměli nejmenší šanci. Za pár minut jsme už zase pokračovali dál.

„Doufám, že nikoho nenapadne pít se po tom, jak je možné, že vždycky víme, co chystají,“ řekl mi Jednooký.

„Jen ať si myslí, že mají za zadkem plno špehů.“

„Jak by mohl špeh tak rychle doručit zprávu do Úřadu? Máme víc štěstí než rozumu. Kapitán by měl přimět Lovce Duší, aby nás odtud stáhl, dokud ještě máme nějakou cenu.“

Něco na tom bylo. Až naše tajemství vyjde najevo, rebelové zlikvidují čaroděje pomocí svých vlastních. A štěstěna se obrátí.

Před námi se vynořily hradby Vesla. Pomalu jsem toho výletu začínal litovat. Poručík nám ho vlastně nedovolil. Kapitán si mě osobně pozve na kobereček. Jeho kletby mi sežehnou všechny vousy na bradě. Až mé tresty vyprší,

bude ze mě starý dědek. Tak sbohem, pouliční madony!

Měl jsem si to uvědomit dřív. Byl jsem z poloviny důstojník. Jilmáče a jeho vojáky vyhlídka na budoucnost strávenou čištěním stájí a latrín Legie vůbec nestrašila. Kupředu! - zdálo se, že si myslí. Vpřed! - ať žije naše parta. Ach jo! Nebyli hloupí, jen připravení za neposlušnost zaplatit. Když jsme vcházeli do Vesla, začal ten idiot Jednooký zpívat. Byla to jeho vlastní šílená, nesmyslná píseň skřehotaná hlasem naprosto neschopným udržet melodii.

„Nech toho, Jednooký,“ zavrčel na něj Jilmáč. „Přitahuješ pozornost.“

Příkaz byl zbytečný. Na první pohled bylo jasné, kdo jsme, a stejně očividná byla i naše mizerná nálada. Nešlo o žádnou řepnou výpravu. Koledovali jsme si o potíže.

Jednooký začal novou písničku. „Nech toho kraválu,“ zaburácel Jilmáč. „A dej se do té svojí zatracené práce.“

Odbočili jsme za roh. V téže chvíli se kolem nohou našich koní začala tvořit černá mlha. Vynořovaly se z ní vlhké nosy, které vdechovaly páchnoucí večerní vzduch. Svrážily se. Možná byly z venkova stejně jako já. Objevily se mandlové oči zářící jako lampy v pekle. Přihlízející chodce polil smrtelný pot.

Vyskočily vzhůru. Deset, dvacet, padesát přízraků se narodilo v hadím hnízdě, které Jednooký nazývá myslí. Vyrázily vpřed. Ta hbitá, zubatá, vlnící se černá stvoření se vrhla na obyvatele Vesla. Zachvátila je hrůza a dali se na úprk. Za pár minut jsme byli na ulicích už jen my a přízraky.

Byla to má první návštěva Vesla. Prohlížel jsem si ho, jako bych právě přijel na voze s dýněmi.

„Hele, podívejte se sem,“ řekl Jilmáč, když jsme odbočili do ulice, kde obvykle zastavovala řepná výprava. „Je tady starý Zrnko.“

To jméno jsem znal, jeho nositele ne. Zrnko byl majitelem stáje, v níž výprava nechávala koně.

Stařec se zvedl z lavice stojící vedle vodního žlabu. „Slyšel jsem, že přijíždíte,“ řekl. „Dělal jsem, co jsem mohl, Jilmáči. Ale nepodařilo se mi sehnat pro ně doktora.“

„Přivedli jsme si vlastního.“ Přestože byl Zrnko starý a stálo ho velké úsilí udržet krok, Jilmáč nezpomalil.

Zavěťl jsem. Ve vzduchu visel zápach kouře.

Zrnko mřít kupředu, k rohu ulice. Mrštná stvoření se mu ovíjela kolem nohou jako vlny olizující skaliska na břehu moře. Šli jsme za ním a našli zdroj zápachu.

Někdo podpálil Zrnkovu stáj a napadl naše lidi, když odtud utíkali. Lumpové. Klubka dýmu se zvětšovala. Ulice před stájí byla plná obětí. Ti, kteří byli nejméně zranění, drželi stráž a posílali lidi, aby chodili jinudy.

Cukrouš, který hlídce velel, se dobelhal k nám. „Kde mám začít?“ zeptal jsem se.

Ukázal. „Tihle jsou na tom nejhůř. Začni u Havrana, jestli ještě žije.“

Srdce mi poskočilo. Havran? Budil dojem, že je nezranitelný.

Jednooký rozpustil své svěřence. Žádný rebel si na nás teď netroufne. Cukrouš mě vedl k Havranovi. Byl v bezvědomí. Obličej měl bílý jako křída. „On je na tom nejhůř?“

„Jediný, u kterého jsem si myslel, že nepřežije.“

„Všechno jsi udělal správně. Zavázal jsi obvazy přesně tak, jak jsem tě to naučil, že?“ Prohlédl jsem si Cukrouše.

„Měl by sis lehnout.“ Vrátil jsem se k Havranovi. Na obličejí měl asi třicet ran, některé dost hluboké. Navlékl jsem nit.

Jilmáč se k nám připojil, když zběžně prohlédl okolí. „Je to zlé?“ zeptal se.

„Těžko říct. Je samá díra. Ztratil hodně krve. Raději řekni Jednookému, aby připravil trochu toho svého vývaru.“ Jednooký dělá bylinkovo-kuřecí polévku, která přináší umírajícím novou naději. Je mým jediným pomocníkem.

„Jak se to stalo, Cukrouši?“ zeptal se Jilmáč.

„Podpálili stáj a napadli nás, když jsme vybíhali ven.“

„To vidím.“

Zrnko zamumlal: „Sprostí vrahové.“ Měl jsem však pocit, že je mu víc líto stáje než našich lidí.

Jilmáč se zatvářil, jako kdyby žvýkal zelený tomel. „A žádní mrtví? Nejhůř je na tom Havran? To je neuvěřitelné.“

„Jeden mrtvý,“ opravil ho Cukrouš. „Ten stařec. Havranův společník. Z vesnice.“

„Pleskot,“ broukl Jilmáč. Pleskot nesměl opouštět pevnost. Kapitán mu nedůvěřoval. Ale Jilmáč tohle porušování zákazu přehlížel. „Někdo bude litovat, že s tím začal,“ řekl. V jeho hlase nebyla ani špetka emocí. Stejně dobře mohl smlouvat na trhu.

Přemýšlel jsem, jak tu novinu vezme Kvašák. Měl Pleskota rád. Pusinka bude otřesená. Pleskot byl její pradědeček.

„Šli jen po Havranovi,“ řekl Zrnko. „Proto je v takovém stavu.“

A Cukrouš dodal: „Pleskot se jim postavil do cesty.“ Máchl rukou. „Ostatní se stalo jen proto, že jsme se nedrželi zpátky.“

Jilmáč položil otázku, se kterou jsem si lámal hlavu také. „Proč by rebelové byli tak nažhavení právě a jen na Havrana?“

Břicháč stál vedle a čekal, až se k němu dostanu, abych mu ošetřil ránu na levém rameni. „To nebyli rebelové, Jilmáči,“ řekl. „Byl to ten zasraný kapitán z vesnice, kde jsme našli Pleskota a Pusinku.“

Zaklel jsem.

„Dávej si pozor jak šiješ, Felčare,“ řekl Jilmáč. „Víš to jistě, Břicháči?“

„Jasně že jo. Zeptej se Šprýmaře. Viděl to taky. Zbytek byli jen pouliční lapkové. Pěkně jsme jim to natřeli, když už jsme se do toho dali.“ Ukázal na stranu stáje, která neshořela. Ležel tam tucet těl poskládaných na hromadě jako polena. Jediný, koho jsem poznal, byl Pleskot. Ostatní měli na sobě potrhanejší místní šaty.

Cukrouš řekl: „Taky jsem ho viděl, Jilmáči. Nebyl to ale nejvyšší šéf. Vzadu ve stínu stál někdo jiný. Když jsme začali vyhrávat, vypařil se.“

Zrnko postával opodál, pozorně nás sledoval a poslouchal. Pak spustil: „Vím, kam šli. Do krčmy v Ponuré ulici.“

Vyměnili jsme si pohledy s Jednookým, který právě dával dohromady vývar. Vytahoval za tím účelem různé věci ze

své černé brašny. „Zdá se, že Zrnko naši partu dobře zná,“ řekl jsem.

„Znám vás dost dobře na to, abych věděl, že nedovolíte, aby někomu něco takového prošlo.“

Podíval jsem na Jilmáče, který Zrnka upřeně sledoval. Vždycky jsme o tomhle majiteli stáli trochu pochybovali. Zrnko znervózněl. Jilmáč, jako každý zkušený seržant, měl zlověstný pohled. Nakonec řekl: „Jednooký, vezmi tohohle chlapíka na procházku. A zjisti, co ví.“

Během několika vteřin uvedl Jednooký Zrnka do hypnózy. Procházeli se pak spolu kolem a povídali si jako staří kámoši.

Obrátil jsem se na Cukrouše: „Ten muž ve stínu. Kulhal?“

„Nebyl to Kulhavec. Na to byl příliš vysoký.“

„Přesto, ten útok musel mít jeho požehnání. Mám pravdu, Jilmáči?“

Jilmáč přikývl. „Lovec Duši bude pěkně nasraný, jestli na to přijde. Souhlas k něčemu tak riskantnímu musel přijít shora.“

Havran ze sebe vydal něco jako vzdech. Podíval jsem se na něj. Oči měl doširoka otevřené. Znovu vydal ten zvuk. Sklonil jsem se až těsně k jeho ústům. „Zuad...“ zamumlal.

Zuad. Nechvalně známý plukovník Zuad. Nepřítel, kterého se rozhodl nechat na pokoji. Kulhavicův specialista pro zvláštní úkoly. Havranův šlechtitý čin si vyžádal zákeřnou odplatu.

Řekl jsem to Jilmáčovi. Nevypadal, že by ho to překvapilo. Možná že Kapitán velitele s Havranovým příběhem seznámil.

Jednooký se vrátil. „Náš přítel Zrnko pracuje pro druhou stranu,“ řekl. Vykouzlil na tváři zlověstný úšklebek, který používá, když chce postrašit děti a psy. „Myslel jsem, že si budeš chtít promyslet, co s ním uděláme, Jilmáči.“

„Hm, ano.“ Jilmáč vypadal, že ho to potěšilo.

Dal jsem se do ošetřování dalšího muže, který na tom byl hodně špatně. Zase spousta šití. Napadlo mě, jestli mi bude stačit nit. Výprava na tom byla dost špatně. „Jak dlouho potrvá, než budeme mít ten tvůj vývar, Jednooký?“

„Ještě musím sehnat kuře.“

Jilmáč zabručel: „Tak někoho pošli, ať ho ukradne.“

„Lidé, které chceme dopadnout, se zašili v putyce v Ponuré ulici. Mají pár nebezpečných přátel,“ řekl Jednooký.

„Co hodláš dělat, Jilmáči?“ zeptal jsem se. Byl jsem si jistý, že něco udělá. Když Havran vyřkl Zuadovo jméno, byl to pro nás závazek. Myslel si, že umírá. Jinak by to jméno nevyslovil. Natolik dobře jsem ho znal, přestože jsem nevěděl nic o jeho minulosti.

„Musíme na Zuada něco nachystat.“

„Když hledáš potíže, vždycky je najdeš. Viš přece, pro koho pracuje.“

„Nechat jít někoho, kdo napadl Legii, to je špatný obchod, Felčare. I když jde o Kulhavce.“

„Bereš na svá bedra zodpovědnost za velmi důležité rozhodnutí, že?“ Přesto jsem nemohl nesouhlasit. Porážka na bitevním poli je přijatelná. Ale tady šlo o něco jiného. O imperiální politiku. Je třeba je varovat, že jestli nás do toho vtáhnou, může to být hodně drsné. Jak Kulhavec, tak Lovec Duši se o tom musí přesvědčit. „Co myslíš, jakou odvetu na nás chystají?“ zeptal jsem se Jilmáče.

„Pekelnou sprchu nářku a bédování. Ale nepředpokládám, že by toho hodně zmohli. Sakra, Felčare, nakonec ti do toho nic není. Jsí placený za to, abys dával kluky dohromady.“ Pozorně se zahleděl na Zrnka. „Řekl bych, že čím méně svědků, tím líp. Kulhavec si nebude moct stěžovat, když nebude mít důkazy. Jednooký, jdi si popovídat se svým kamarádkem rebelem. V hlavě se mi začíná rodit malý podlý plán. Možná že on má k němu klíč.“

*

Jednooký dodělal polévku. Těm, kteří ji dostali jako první, se už do tváří vracela barva. Jilmáč si přestal stříhat nehty. Probdl Zrnka ostrým pohledem. „Slyšel jsi už někdy o plukovníku Zuadovi?“

Zrnko ztuhl. Váhal o vteřinu déle, než měl. „Nemůžu říct, že ano.“

„To je podivné. Myslel jsem, že o něm budeš vědět. To o něm se mluví jako o Kulhavicově levé ruce. Řekl bych, že Kruh by udělal téměř cokoli, aby ho dostal do rukou. Co o tom soudíš?“

„Nevím nic o Kruhu, Jilmáči.“ Uhnul očima nad střechy. „Chceš říct, že ten chlap tam v Ponuré ulici je Zuad?“

Jilmáč se uchechtl. „To jsem neřekl, Zrnko. Nebo jsi měl takový pocit, Felčare?“

„K sakru, ne. Co by Zuad dělal v nějakém špinavém bordelu ve Vesle? Kulhavec je na východě po uši v problémech. Potřebuje všechny síly.“

„Vidiš, Zrnko? Ale podívej. Možná že vím, kde by Kruh mohl plukovníka najít. On a Legie teď nejsou zrovna přátelé. Na druhou stranu, nekamarádíme ani s Kruhem. Ale obchod je obchod. City stranou. Takhle jsem uvažoval. Můžeme si navzájem prokázat službu. Možná by nějaký prominent rebelů mohl skočit do té hospody v Ponuré ulici a říct majiteli, že si nemyslí, že má smysl dál čekat. Rozumíš, co tím myslím? Kdyby se to tak udělalo, plukovník Zuad by mohl padnout přímo do spárů Kruhu.“ Zrnko dostal výraz člověka, který ví, že je v pasti. Byl to dobrý špeh, dokud jsme neměli důvod se ho obávat. Byl to prostě obyčejný starý Zrnko, přátelský majitel stáje, kterému jsme dávali trochu větší spropitné a nebavili se s ním o nic víc ani méně než s kýmkoli jiným, kdo nebyl v Legii. Nebyl pod žádným tlakem. Nemusel být nikým jiným, jen sám sebou.

„Mýlíš se ve mně, Jilmáči. Čestné slovo. Nikdy se nepletu do politiky. Paní nebo Bílí, mně je to jedno. Koně potřebují nakrmit a ustát bez ohledu na to, kdo na nich jezdí.“

„Nejspíš máš pravdu, Zrnko. Promiň, že jsem byl tak podezíravý.“ Jilmáč mrkl na Jednookého.

„Ti chlapi jsou ubytováni v Amadoru, Jilmáči. Měli byste tam jít dřív, než jim někdo řekne, že jste ve městě. Já, já se

dám raději do uklizení.“

„My nespěcháme, Zrnko. Ale ty dělej, co potřebuješ.“ Zrnko se na nás podíval. Popošel o několik kroků blíž k tomu, co zbylo z jeho stáje. Ohlédl se po nás. Jilmáč mu věnoval lhostejný pohled. Jednooký zvedl levou přední nohu svého koně, aby mu zkontroloval kopyto. Zrnko zmizel v troskách. „Jednooký?“ řekl Jilmáč.

„Vylezl zadem. A dal se do běhu.“

Jilmáč se usmál. „Nespouštěj ho z očí. Felčare, dělej si poznámky. Chci vědět, komu to řekne. A komu to řeknou oni. Dali jsme mu něco, co by se mělo šířit jako kapavka.“

*

„Zuad je od chvíle, co Havran vyslovil jeho jméno, mrtvý muž,“ řekl jsem Jednookému. „Možná už od chvíle, kdy udělal to, co udělal.“

Jednooký zabručel a vyhodil kartu. Cukrouš ji vzal a vyložil. Jednooký zaklel. „S těmahle chlapama nemůžu hrát, Felčare. Oni nehrajou tak, jak se má.“

Jilmáč přijížděl ulicí. Sesedl z koně. „Jdou k tomu bordelu. Máš pro mě něco, Jednooký?“

Podal jsem Jilmáči zprávu. Nebyla příznivá. Zaklel, odplivl si a znovu zaklel. Kopl do prken, které jsme použili jako karetní stůl. „Dělejte to, co máte, sakra.“

Jednooký ovládl hněv. „Oni nedělají chyby, Jilmáči. Chrání si zadky. Zrnko se s námi stýkal příliš dlouho na to, aby mu důvěřovali.“

Jilmáč dupal nohama a dští oheň. „Dobrá. Náhradní plán číslo jedna. Budeme Zuada sledovat. Zjistíme, kam ho odvedou, až ho chytí. V poslední chvíli ho zachráníme, pozabíjíme všechny místní rebely a pak zajmeme každého, kdo se tam objeví.“

„Rozhodl ses z toho vytěžit co nejvíc, že jo?“ poznamenal jsem.

„Zatraceně, to máš úplnou pravdu. Jak je Havranovi?“

„Zdá se, že se z toho vyhrabe. Infekci už mám pod kontrolou a Jednooký říká, že se začíná uzdravovat.“

„Hm. Jednooký, chci jména rebelů. Spoustu jmen.“

„Ano, pane, šéfe, pane.“ Jednooký přehnaně zasalutoval. Když se Jilmáč otočil, změnil se pozdrav v obscenní gesto.

„Poskládej ty prkna dohromady, Břicháči,“ řekl jsem. „Rozdáváš, Jednooký.“

Neodpověděl. Nenadával, nestěžoval si, ani nehrozil, že mě promění v pulce. Prostě jen stál, tichý jako smrt, oko přivřené.

„Jilmáči!“

Jilmáč se postavil před něj na vzdálenost patnácti centimetrů a pozoroval ho. Luskal mu prsty před očima. Jednooký nereagoval. „Co si o tom myslíš, Felčare?“

„Něco se děje v tom bordelu.“

Deset minut se Jednooký ani nepohnul. Potom otevřel oko, kterému se vrátil původní lesk, a zvládněl, jako když se namočí hadr. „Co se stalo?“ chtěl vědět Jilmáč.

„Počkej chvíli,“ zavrčel jsem.

Jednooký se dával dohromady. „Rebelové dostali Zuada, ten se ale předtím stihl spojit s Kulhavcem.“

„Co?“

„Ten ďábel mu jde na pomoc.“

Jilmáčův obličej byl náhle bledý a šedivý. „Sem? Do Vesla?“

„Jo.“

„Do prdele.“

To tedy ano. Kulhavec byl nejstrašnější z všech Lapených. „Rychle něco vymysli, Jilmáči. Přijde na to, že v tom máme prsty... Zrnko je chybějícím článkem.“

„Jednooký, najdi toho starého sráče. Bílý, Klídku, Šťouro, mám pro vás práci.“ Vydal příkazy. Šťoura se usmál a pohladil svou dyku. Krvelačný parchant.

Nemůžu dostatečně vykreslit, jak velké obavy v nás zpráva Jednookého vzbudila. Znali jsme Kulhavce jen z vyprávění, ale vše, co jsme o něm slyšeli, bylo příšerné. Dostali jsme strach. Lovcův patronát ve skutečnosti neznamenal žádnou ochranu před jiným z Lapených.

Jilmáč do mě strčil. „Dělá to znova.“

Opravdu. Jednooký ztuhl. Ale tentokrát to zašlo dál. Padl na zem, začal se třást a z úst mu vycházela pěna.

„Držte ho!“ nařídil jsem. „Jilmáči, podej mi bičik.“ Na Jednookého se vrhlo šest mužů. Přestože byl malý, dal jim pořádně zabrat.

„Na co?“ zeptal se Jilmáč.

„Strčím mu ho do pusy, aby si neukousl jazyk.“ Jednooký vydával ty nejprapodivnější zvuky, jaké jsem kdy slyšel. A že už jsem jich na bojištích slyšel spoustu. Zranění dokážou vydávat takové zvuky, o kterých byste přísahali, že nemůžou vycházet z lidských úst.

Záchvat trval jen několik vteřin. Po posledním silném záchvěvu upadl Jednooký do klidné dřimoty.

„Tak, Felčare, co se, k čertu, děje?“

„Nevím. Padoucnice?“

„Dejte mu trochu té jeho polívky,“ navrhl někdo. „Jen ať to ochutná taky.“ Objevil se cínový hrnek. Nalili jsme mu obsah do krku.

Prudce otevřel oko. „O co se snažíte? Chcete mě otrávit? Co to bylo? Vařené výkaly?“

„Tvoje polívka,“ řekl jsem mu.
„Co se stalo?“ přerušil náš rozhovor Jilmáč.
Jednooký si odplívl. Chňapl po vedle stojícím měchu s vínem, pořádně si přihnul, vykloktal si a znovu plívl. „Lovec Duší, to se stalo. Uf! Teď už Skřeta chápu.“
Mé srdce začalo co tři úderů vynechávat. V břiše se mi uhnízdil roj sršňů. Nejdřív Kulhavec, teď Lovec.
„A co ten ďábel chtěl?“ dožadoval se Jilmáč informací. Taky byl nervózní, obvykle je dost trpělivý.
„Chtěl vědět, co se, k čertu, děje. Slyšel, že je Kulhavec dost naštvaný. Spojil se se Skřetem. Ten ale věděl jen to, že jsme měli namířeno sem. Tak vlezl do hlavy mně.“
„A překvapilo ho to prázdno, které v ní máš. Teď ví všechno, co víš ty, že jo?“
„Ano.“ Jednookému se ta myšlenka očividně nezamlouvala.
Jilmáč pár vteřin počkal. „Takže?“
„Takže co?“ Jednooký schoval úsměv za měch s vínem.
„Co říkal, sakra?“
Jednooký se zachichotal. „Schvaluje to, co jsme udělali. Ale myslí si, že jsme rafinovaní jako jelen v říji. Takže nám posílá pomoc.“
„Jakou pomoc?“ Jilmáč mluvil, jako kdyby věděl, že se mu věci vymkly z rukou, ale netušil jak.
„Někoho nám posílá.“
Jilmáč se uklidnil. Já taky. Aspoň dokud je Lovec daleko. „Kdy ta pomoc dorazí?“ přemítal jsem nahlas.
„Možná dřív, než se nám to bude hodit,“ zamumlal Jilmáč. „Nech už to víno, Jednooký. Pořád máš sledovat Zuada.“
Jednooký něco zamumlal a upadl do částečného transu, což znamenalo, že si prohlíží nějaké jiné místo. Byl pryč velmi dlouho.
„Tak?“ zavrčel Jilmáč, když se Jednooký vrátil. Pořád se rozhlížel kolem sebe, jako by očekával, že se náhle vynoří Lovec.
„Uklidni se. Uklidili ho do tajné skrýše pod sklepením asi kilometr jižně odtud.“
Jilmáč byl neklidný jako malý kluk, který velmi nutně potřebuje čůrat. „Co je s tebou?“ zeptal jsem se.
„Zlé tušení. Mám velmi zlé tušení, Felčare.“ Jeho bloudící pohled se zastavil v jednom bodě. Vytřeštil oči. „Měl jsem pravdu. Sakra, měl jsem pravdu.“

*

Bylo to vysoké jako dům a nejméně z poloviny tak široké. Mělo to na sobě rudý oděv, vybledlý, prožraný moly a potrháný. Šlo to klátivým krokem ulicí, chvíli rychle, chvíli pomalu. Z hlavy tomu visely rozčuchané slepence šedivých vlasů. Houština vousů byla tak obrovská a zanesená špínou, že pod ní ani nebylo vidět obličej. Jedna bleďá, skvrnitá ruka se opírala o hůl, kterou by bylo možné nazvat krásnou, kdyby ji nepošpinil dotek jejího majitele. Vypadala jako nezvykle prodloužené ženské tělo, dokonalé v každém detailu.

Někdo zašeptal: „Říká se, že to kdysi, za doby Tyranie, byla skutečná žena. Prý ho podváděla.“

Pokud jste si Měnivce dobře prohlédli, nebylo možné ji za to odsuzovat.

Měnivec byl z desítky Lapených Lovcovým nejbližším spojencem. Jeho nenávisť vůči Kulhavci byla ještě nezřízenější než Lovcova. Kulhavec byl třetím vrcholem trojúhelníku objasňujícím vznik Měnivcovy hole.

Zastavil se několik kroků od nás. Jeho oči plály šíleným ohněm, kvůli kterému do nich nebylo možné pohlédnout. Nedokážu si vybavit, jakou měly barvu. Chronologicky byl prvním velkým čarodějem, kterého Tyran a jeho Paní chytili, obloudili a udělali z něj otroka.

Jednooký se třásl, ale posunul se o krok vpřed. „Jsem čaroděj,“ řekl.

„Lovec mi to řekl.“ Měnivcův hlas byl zvučný, hluboký a velmi hlasitý, dokonce i na muže jeho rozměrů. „Něco nového?“

„Vypátral jsem, kde je Zuad. Jinak nic.“

Měnivec nás ještě jednou přejel pohledem. Někteří lidé se dali na ústup. Usmál se pod vousy.

Na rohu ulice se začali srocovat místní zvědavci. Veslo ještě nevidělo žádného z bojovníků Paní. Byl to pro město šťastný den. Objevili se v něm dva největší šílení.

Měnivec obrátil zrak ke mně. Chvilí jsem cítil jeho chladné pohrdání. Byl jsem zkyslý smrad v jeho nozdrách.

Našel, co hledal. Havrana. Vydal se k němu. Uhýbali jsme mu z cesty, jako když se v kleci malí pavíani sklánějí před svým vůdcem. Několik minut hleděl na Havrana, pak pokrčil obrovskými rameny. Špičkou hole se dotkl Havranovy hrudi.

Zalapal jsem po dechu. Havranův obličej rychle dostával barvu. Přestal se potit. Jak ustávala bolest, jeho rysy se uvolnily. Rány se změnilly v rudou zjizvenou tkáň, která během několika minut získala bílou barvu, charakteristickou pro staré jizvy. Stahovali jsme se do stále užšího a užšího kruhu, ohromení tím, co Měnivec předváděl.

Ulicí k nám klusal Šťoura. „Hej, Jilmáči. Dokázali jsme to. Co se děje?“ Pohlédl na Měnivce a vypísl jako chycená myš.

*

Jilmáč se dal znovu dohromady. „Kde je Bílý a Klídek?“

„Zbavují se těla.“

„Těla?“ zeptal se Měnivec. Jilmáč mu to vysvětlil. Měnivec zabručel. „Tenhle Zrnko bude základem našeho plánu.“

Ty,“ dloubl do Jednookého prstem velkým jako klobása. „Kde jsou ti muži?“

Jak se dalo předpokládat, našel je Jednooký v krčmě. „Ty,“ ukázal Měnivec na Šťouru. „Běž jim říct, ať přinesou to tělo sem.“

Šťoura zesinal. Bylo vidět, jak se v něm zvedá vlna protestu. Ale přikývl, naprázdno polkl a odklusal. S Lapenými nikdo nediskutuje.

Zkontroloval jsem Havranův puls. Byl silný. Vypadal zcela zdravě. Zeptal jsem se tak nesměle, jak jsem jen dokázal: „Mohl bys totéž udělat s ostatními? Když tady tak čekáme?“

Zpražil mě pohledem, ze kterého mi tuhla krev v žilách. Ale udělal to.

*

„Co se stalo? Co tu děláš?“ zamračil se na mě Havran. Pak si vše uvědomil. Sedl si. „Zuad...“ Rozhlédl se kolem.

„Byl jsi dva dny v bezvědomí. Rozsekali tě na dřevě. Mysleli jsme, že už se z toho nevylížeš.“

Sáhl si na rány. „Co to má být, Felčare? Měl bych být mrtvý.“

„Lovec poslal přítele. Měnivce. Dal tě dohromady.“ Dal dohromady všechny. Bylo těžké bát se člověka, který udělal pro naši jednotku něco takového.

Havran vyskočil na nohy, zatočila se mu hlava a zapotácel se. „Prokletý Zrnko. To je jeho práce.“ V ruce se mu objevil nůž. „Sakra. Jsem slabý jako moucha.“

Uvažoval jsem, jak mohl Zrnko o útočnicích tolik vědět. „Ten tady, to není Zrnko, Havrane. Zrnko je mrtvý. Tohle je Měnivec, který se cvičí na Zrnka.“ Nepotřeboval si nic nacvičovat. Oklamal by i Zrnkovu vlastní matku.

Havran se usadil vedle mě. „O co jde?“

Podal jsem mu nejnovější zprávy. „Měnivec se chce mezi ně za pomoci Zrnka dostat. Teď už mu pravděpodobně důvěřují.“

„Budou mu stát přímo za zády.“

„To se mu asi nebude líbit.“

„Nezajímá mě, co se mu líbí. Tentokrát se z toho Zuad nedostane. Dluží mi příliš mnoho.“ Jeho obličej dostal mírnější a smutnější výraz. „Jak se daří Pusince? Už ví o Pleskotovi?“

„Myslím, že ne. Zatím se do Údělu nikdo nevrátil. Jilmáč usoudil, že si může dělat, co chce, jen tehdy, když se nebude muset zpovídat Kapitánovi, a to neudělá, dokud to tady nevyřídí.“

„Dobře. Nebudu se s ním aspoň muset dohadovat.“

„Měnivec říká, že není jediným Lapeným ve městě,“ připomněl jsem mu. Měnivec tvrdil, že vycítil Kulhavce. Havran pokrčil rameny. Kulhavec ho nezajímal.

Vydal se k nám Zrnkův dvojník. Vstali jsme. Byl jsem rozechvělý. Všiml jsem si, že i Havran trochu pobledl. To je dobře. Není vždycky tvrdý jako kámen.

„Půjdeš se mnou,“ řekl Havranovi. Podíval se na mě. „A ty. A váš seržant.“

„Oni Jilmáče znají,“ zaprotěstoval jsem. Usmál se.

„Budete vypadat jako rebelové. Jen někdo z Kruhu by mohl poznat, že je to trik. Nikdo z nich není ve městě. Zdejší rebelové si zakládají na samostatnosti. Využijeme toho, že si nepřivola-li pomoc.“ Rebelové jsou stejně nakažení politikařením jako naše strana.

Měnivec kývl na Jednookého. „Jaký je stav plukovníka Zuada?“

„Zatím žije.“

„Je silný,“ uznal Havran s nelibostí.

„Máš nějaká jména?“ zeptal se mě Jilmáč.

Měl jsem jich celou stránku. Jilmáče to potěšilo.

„Raději pojďme,“ řekl Měnivec. „Než Kulhavec udeří.“

Jednooký nám dal hesla. Báľ jsem se. Byl jsem si jistý, že na to nejsem připraven, a s ještě větší jistotou jsem věděl, že se neodvážím odporovat Měnivcovu rozhodnutí. Takto jsem kráčel ve šlépějích Lapeného.

Nevím, kdy se to stalo. Prostě jsem se podíval a zjistil, že jdu s cizími lidmi. Při pohledu na Měnivcova záda jsem polkl.

Havran se rozesmál. V té chvíli jsem to pochopil. Měnivec nás kouzlem proměnil. Vypadali jsme jako kapitáni rebelů. „Kdo jsme?“ zeptal jsem se.

Měnivec ukázal na Havrana. „Skála, člen Kruhu. Vidlákův švagr. Nenávidí se stejně jako Lovec Duší s Kulhavcem.“ Pak ukázal na Jilmáče. „Polní maršál Balvan, Skálův štábní velitel. Ty jsi Skálův synovec, Motrin Hanin, nejstrašnější zabiják, jaký kdy žil.“

O žádném z nich jsme dosud neslyšeli, ale Měnivec nás ujistil, že jejich přítomnost nevzbudí podezření. Skála opouštěl Forsberg každou chvíli, aby bratrovi své manželky znepřijemňoval život.

Výborně, pomyslel jsem si. Skvělé, úžasné. A co Kulhavec? Co uděláme, když se objeví?

Jakmile Zrnko ohlásil Skálův příchod, lidé, kteří věznili Zuada byli více rozpačití než zvědaví. Kruh v nich příliš respektu nevzbuzoval. Nekladli žádné otázky. Skutečný Skála byl zřejmě velmi bezcharakterní, nevyzpytatelný a nevypočitatelný.

„Ukažte jim vězně,“ řekl Měnivec.

Jeden z rebelů hodil po Měnivci pohled, který říkal: „Jen počkej, Zrnko.“

Budova byla plná rebelů. Téměř jsem slyšel, jak Jilmáč vymýšlí plán útoku.

Důmyslně ukrytým vchodem nás zavedli dolů do sklepení, pak ještě hlouběji, do místnosti s hliněnými stěnami a

stropem podepřeným dřevěnými trámy. Zařízení snad musel vymyslet sám satan.

Samozřejmě že existují mučírny, ale většina lidí je nikdy neviděla, takže v ně ve skutečnosti nevěří. Já jsem doposud taky žádnou neviděl.

Přejel jsem pohledem mučící nástroje, podíval se na Zuada přivázaného k obrovskému, prapodivnému křeslu a zauvažoval jsem, proč považují Paní za krutou. Tihle lidé o sobě říkají, že jsou správní chlapi, bojující za spravedlnost, svobodu a úctu k člověku, ale jejich metody nejsou o nic lepší než Kulhavcovy.

Měnivec něco zašeptal Havranovi. Ten přikývl. Zajímalo mě, jak nám předá instrukce. Měnivec nás moc nepřipravoval. A tihle očekávají, že se budeme chovat jako Skála a jeho hrdlořezi.

Usadili jsme se a sledovali průběh výsledku. Naše přítomnost podnítila fantazii rebelů, kteří výsledk vedli. Zavřel jsem oči. Havran a Jilmáč tolik vyvedeni z rovnováhy nebyli.

Po několika minutách dal „Skála“ příkaz „maršálu Balvanovi“, aby šel vyřídit nějakou záležitost. Nevím pod jakou záminkou. Byl jsem rozrušený. Pravým důvodem bylo dostat Jilmáče zpět na ulici, aby mohl zahájit útok.

Měnivec to měl pod kontrolou. Měli jsme klidně sedět, dokud nám nedá pokyn. Soudil jsem, že zaútočíme, až Jilmáč spustí akci nahore a panika se rozšíří i sem dolů. Do té doby budeme svědky mučení plukovníka Zuada.

Plukovník nevypadal nijak impozantně, ale to asi proto, že už ho hodnou chvíli zpracovávali. Předpokládám, že po jejich něžnostech by každý vypadal zbědovaný a neduživě.

Seděli jsme tam jako tři bůžkové. Popoháněl jsem v duchu Jilmáče. Byl jsem vycvičený k tomu, aby mě těšilo lidi uzdravovat, ne likvidovat.

Dokonce ani Havran nevypadal, že by mu to dělalo radost. Nepochybně snil o tom, jak bude Zuada trápit, ale když se to stalo skutečností, zvítězila jeho hluboce zakořeněná slušnost. Jeho styl byl zabodnout do člověka nůž a skoncovat to.

*

Země se zachvěla jako pod tíhou obrovské boty. Ze stropu a stěn se začala sypat hlína. Vzduch se naplnil prachem. „Zemětřesení!“ zaječel někdo a všichni rebelové se vrhli ke schodům. Měnivec klidně seděl a usmíval se.

Země se znovu zatřásla. Ovládl jsem Stádní instinkt a zůstal sedět na místě. Když se nebál Měnivec, proč bych se měl bát já?

Ukázal na Zuada. Havran přikývl, vstal a přistoupil k němu. Plukovník byl zcela při smyslech. Otřesy ho vystrašily, takže byl vděčný, když ho Havran začal rozvazovat.

Velká noha znovu dupla. Hlína padala ze stropu. V rohu spadl jeden z podpůrných trámů. Do sklepa se začala sypat uvolněná hlína. Ostatní podpěry zaskřípěly a sesunuly se. Stěží jsem se ovládal.

Někdy mezi záchvěvy přestal být Havran Skálou a Měnivec Zrnkem. Zuad se na ně podíval a pochopil. Ztuhly mu rysy. Zbledl. Jako by měl pocit, že mu hrozí větší nebezpečí od Havrana a Měnivce než od rebelů.

„Jo,“ řekl Havran. „Přišel čas odplaty.“

Podlaha nadskočila. Nad námi se ozval vzdálený třeskot padajícího zdiva. Lampy se zakymácely a zhasly. Kvůli zviřenému prachu se téměř nedalo dýchat. Rebelové se řtili zpátky dolů a cestou se ohlíželi za sebe.

„Je tady Kulhavec,“ řekl Měnivec. Nezdálo se, že by mu to vadilo. Vstal a postavil se ke schodům. Znovu se proměnil v Zrnka a Havranovi se vrátila podoba Skály.

Rebelové vpadli dovnitř. Dav a nedostatek světla způsobil, že jsem ztratil Havrana z dohledu. Někdo zavřel dveře. Rebelové byli tiší jako myšky. Skoro bylo slyšet, jak jim tlučou srdce, když pozorovali schody a přemýšleli, jestli je tajný vchod dostatečně ukrytý.

I přes několikametrovou vrstvu hlíny, která nás oddělovala od sklepení nad námi, jsem slyšel, jak se tam něco hýbe. Dup, bum. Dup, bum. Rytmus chůze chromého člověka. Také můj pohled se soustředil na tajné dveře.

Země se zachvěla pod zatím největším otřesem. Dveře se rozletěly. Protilehlý konec místnosti se propadl. Země začala pohlcovat křičící muže. Lidské stádo se tlačilo na všechny strany ve snaze najít unikovou cestu, která neexistovala. Jen Měnivce a mě panika nezachvátila. Vše jsme sledovali z ostrůvku klidu.

Všechny lampy zhasly. Jediné světlo vycházelo z otvoru u horního konce schodiště. V něm se rýsovala silueta, která vzbuzoval děs už jen tím, jak tam stála. Má kůže byla studená a vlhká, třásl jsem se po celém těle. Nebylo to jen proto, že jsem toho o Kulhavci tolik slyšel. Vylučoval ze sebe něco, co způsobilo, že jsem se cítil jako člověk trpící arachnofobií, když mu hodíte do klína velkého chlupatého pavouka.

Vrhl jsem pohled na Měnivce. Byl Zrnkem, prostě jen jedním z davu rebelů. Měl snad nějaký zvláštní důvod, proč nechtěl, aby ho Kulhavec poznal?

Udělal něco rukama.

Místnost zalila oslepující záře. Nic jsem neviděl. Slyšel jsem, jak trámy praskají a hrouť se. Tentokrát jsem neváhal. Přidal jsem se k zástupu, který se hnál ke schodům.

Myslím, že Kulhavce to zaskočilo nejvíce ze všech. Neočekával žádný vážnější odpor. Měnivcův trik ho zastihl nepřipraveného. Dav se přes něj převálil dříve, než se stihl ochránit.

Měnivec a já jsme vyběhli schody jako poslední. Přeskočil jsem Kulhavce, malého človíčka v hnědém oděvu, který se svíjel na zemi a najednou vůbec nevypadal hrozivě. Začal jsem hledat schody vedoucí do přízemí. Měnivec mě chytil za rameno. Jeho sevření nebylo možné ignorovat. „Pomoz mi.“ Šťouchl Kulhavce botou do žeber a začal ho kutálet po schodech dolů do mučírny.

Z díry pod námi se ozývaly výkřiky a volání o pomoc. Části podlahy klesaly a propadávaly se. Pomohl jsem Měnivci shodit Kulhavce do díry. Ale spíše než touha po tom, abych Kulhavci způsobil potíže, mě k tomu vedla obava, že

pokud si nepospíšíme, zůstanu tady uvězněn.

Měnivec se usmál a ukázal prstem nahoru. Udělal nějaký pohyb prsty. Země se začala propadat rychleji. Chytil mě za paži a zamířil ke schodům. Vpadli jsme do ulice uprostřed největšího zmatku, jaký Veslo v poslední době zažilo.

Do kurníku se dostaly lišky. Lidi pobíhali sem a tam a nezřízeně ječeli. Všude kolem byli muži z Legie v čele s Jilmáčem. Zaháněli je dovnitř a zabíjeli. Rebelové byli příliš zaskočení, aby se dokázali bránit.

Myslím, že nebýt Měnivce, nepřežil bych to. Udělal něco, co od nás odvracelo hroty šípů a mečů. Jelikož jsem mazaná mrcha, držel jsem se za jeho zády, dokud jsme se neocitli v bezpečí, za bojovou linií Legie.

*

Bylo to velké vítězství Paní. Překročilo Jilmáčovy nejtajnější sny. Dříve než se stihl usadit prach, čistka zničila prakticky všechny aktivní rebely ve Vesle. Největší zásluhu na tom měl Měnivec. Jeho pomoc byla neocenitelná. Ničení mu přinášelo nesmírné potěšení. Byl šťastný jako dítě, které zapaluje oheň.

Pak rychle zmizel, jako kdyby nikdy neexistoval. My ostatní jsme byli tak vyčerpaní, že jsme se plazili po zemi jako ještěrky. Když jsme se dověkli k Zrnkově stáji, Jilmáč zkontroloval stavy.

Byli tu všichni, až na jednoho. „Kde je Havran?“ zeptal se Jilmáč.

„Myslím, že je zasypaný pod troskami toho domu. On i Zuad,“ odpověděl jsem.

Jednooký poznamenal: „Tak to sedí. Je to ironie, ale sedí to. Ale šťve mě, že je pryč. Tonk hrál dobře.“

„Kulhavec zůstal dole taky?“ zeptal se Jilmáč.

Přikývl jsem. „Pomáhal jsem ho pohřbit.“

„A Měnivec je pryč.“

Když jsem o tom tak přemýšlel, začalo mi to dávat znepokojující smysl. Chtěl jsem se dozvědět, jestli jen nefantazíruji. Když se všichni začali chystat k návratu do Údělu, nadhodil jsem: „Podívejte, Měnivce viděli jen ti, kteří bojovali na naší straně. Rebelové a Kulhavec se s námi několikrát setkali. Hlavně s tebou, Jilmáči. A se mnou a Havranem. Ukáže se, že Zrnko je mrtvý. Mám dojem, že Měnivcova lest neměla mnoho společného se zničením Zuada nebo místní organizace rebelů. Myslím, že z nás udělali Kulhavcův terč. Hodně mazaným způsobem.“

Jilmáč se rád tváří jako velký, hloupý venkovský balík, který se stal vojákem, ale ve skutečnosti je to chytrý chlap. Nejen že pochopil, co chci říct, ale hned si to dal do souvislosti s celkovým obrazem politikaření mezi Lapenými.

„Musíme odsud zatraceně rychle zmizet, než se Kulhavec vyhrabe ven. Nemyslím jenom z Vesla. Myslím vůbec z Forsbergu. Lovec nás postavil do přední linie jako pěšáky na šachovnici. Hrozí nám nebezpečí, že se ocitneme mezi kladivem a kovadlinou.“ Chvilí se kousal do rtu, pak začal jednat jako velitel. Seřval každého, kdo nebyl schopen přizpůsobit se jeho tempu.

Neměl daleko k panice, ale byl to voják až do morku kostí. Náš odjezd nebyl žádným bezhlavým úprkem. Odváželi jsme s sebou i vozy s proviantem, které vyzvedla Cukroušova hlídka. „Až se vrátíme, zblázním se,“ řekl mi. „Půjdu a budu okusovat stromy, nebo něco takového.“ A po několika kilometrech zamýšleně dodal: „Přemýšlel jsem, koho pověřím, aby to oznámil Pusince. Felčare, právě ses dobrovolně přihlásil. Máš ten správný přístup.“

A tak jsem měl cestou o čem přemýšlet. Táhní k čertu, Jilmáči!

*

Tím velkým popraskem ve Veslu všechno teprve začalo. Vlny se rozšiřovaly. Následky rostly. Osud do toho strkal špinavé prsty.

Zatímco se Kulhavec snažil vyhrabat ze sutin, Vidlák zahájil mohutný útok. Udělal to, aniž si uvědomil, že mu na válečném poli chybí nepřítel. Výsledek však byl stejný. Kulhavcova armáda se rozpadla. Naše vítězství ztratilo význam. Bandy rebelů řádily v celém městě a pořádaly štvance na zástupce Paní.

Když k té pohromě došlo, právě jsme se díky Lovcově prozíravosti přesouvali na jih. Takže jsme se do toho našťěstí nezamíchali. Na posádku v Jilmu jsme dorazili ověnění několika dramatickými vítězstvími. Kulhavec utekl se zbytky vojska do Výběžku a byl označen za neschopného. Věděl, kdo s ním takhle zamával, ale nemohl s tím nic dělat. Jeho vztahy s Paní byly příliš nejisté. Nemohl si dovolit nic jiného než zůstat jejím věrným pokojovým psíkem. Teprve až se mu podaří dosáhnout nějakých významnějších vítězství, bude moct přemýšlet o vyrovnání účtů s Lovcem Duší nebo s námi.

Moc mě to netěšilo. Vítr se může časem obrátit.

Vidláka úspěch tak nadchl, že se nezastavil ani po dobytí Forsbergu. Obrátil se k jihu. Lovec nám dal rozkaz k opuštění Jilmu jen týden poté, co jsme sem dorazili.

Jestli se Kapitán kvůli tomu, co se stalo, rozzlobil? Jestli ho rozzlátilo, že tolik mužů svévolně odešlo a porušilo nebo překroutilo jeho příkazy? Budiž řečeno, že jsme dostávali tolik zvláštních úkolů, že by to srazilo k zemi i vola. Budiž řečeno, že noční madony v Jilmu Černá legie velmi zklamala. Nechci na to ani pomyslet. Ten člověk mívá ďábelské nápady.

Právě probíhala prohlídka jednotek. Vozy byly naložené a připravené na cestu. Kapitán a Poručík měli poradu s veliteli. Jednooký a Skřet hráli nějakou hru s malými příšerkami, které proti sobě bojovaly v rozích dvora. Většina z nás boj sledovala a sázela na vítězství té či oné strany, podle toho, kdo právě vyhrával. „Blíží se jezdec,“ zvolal strážný u brány.

Nikdo tomu nevěnoval pozornost. Poslové přijížděli a odjížděli každou chvíli.

Brána se otevřela a Pusinka začala tleskat. Rozběhla se ke vchodu.

Dovnitř vjel Havran. Vypadal stejně neupraveně, jako když jsme ho viděli poprvé. Sehnul se dolů k Pusince a pevně ji objal. Pak ji posadil před sebe na koně a ohlásil se Kapitánovi. Slyšel jsem, jak říká, že splatil všechny dluhy a že už nemá mimo Legii závazky.

Kapitán se na něj dlouho díval, pak přikývl a řekl mu, aby se zařadil na místo.

Využil nás, zároveň však mezi námi našel nový domov. Přivítali jsme ho do rodiny.

Vyrazili jsme na cestu, k nové službě ve Výběžku.

Kapitola třetí: VIDLÁK

Vítr svištěl, hvízdal a kvílel po celém Meistriktu. Ledoví rarášci s chichotáním vpouštěli do mého pokoje štěrbinami ve zdech studený dech. Plamen lampy se mihotal a třepotal a měl co dělat, aby ho to nesfouklo. Když mi ztuhly prsty, přiblížil jsem je k ohni a rozmrazoval je.

Tenhle silný severní vítr přivál mraky, z nichž se sypal na zem prašan. Během noci ho napadl metr. A mělo napadnout ještě víc. To znamená více starostí. Bylo mi líto Jilmáče a jeho lidí, právě nahánějících rebely.

Meistriktská pevnost. Perla obranného systému Výběžku. V zimě mráz. Na jaře bláto. V létě výheň. Proroci Bílé Růže a bojové jednotky rebelů byly tím nejmenším, co nás trápilo.

Výběžek je dlouhá rovina mezi pohořími ve tvaru hrotu šípů, na jehož špici, mířící na jih, leží Meistrikt. Počasí a nepřátelé se po ní svázejí přímo dolů do tvrze. Naším úkolem je udržet tento opěrný bod severního obranného systému Paní.

Proč právě Černá legie?

Byli jsme nejlepší. Brzy po obsazení Forsbergu se dobovačné touhy rebelů začaly projevovat i ve Výběžku.

Kulhavec se je snažil potlačit, ale neuspěl. Paní nám dala za úkol uklidit nepořádek, který po sobě Kulhavec zanechal. Jedinou další možností bylo vzdát se některé provincie.

Strážný u brány zatroubil. Jilmáč se vrátil.

Nikdo ho neběžel přivítat. Pravidla vyžadovala, abychom byli lhostejní a předstírali, že se nám žaludek nesvírá strachy. A tak lidé jen vykukovali z úkrytů a přemýšleli, jak jsou na tom ti, kteří se vydali na lov. Nějaké ztráty na životech? Těžká zranění? Znáte je líp než vlastní rodinu. Léta jste bojovali bok po boku. Ne všichni byli přáteli, ale tvořili vaši rodinu. Jedinou, kterou jste měli.

Strážný oklepal z rumpálu led. Mříže se s nesouhlasným vrzáním začaly zvedat. Jako kronikář Legie jsem si mohl dovolit jít Jilmáče uvítat, aniž bych nepsaná pravidla porušil. Vylezl jsem do větru a mrazu. Já blbec.

Z mlhy padajícího sněhu se vynořily zubožené přízračné postavy. Koníci se sotva vlekli. Jezdci se nakláněli nad jejich zledovatělými hřívami. Zvířata i lidé se choulili do sebe, aby se alespoň trochu chránili před ostrými drápy větru. Koně i muži vydechovali oblaka páry, která se ve vzduchu rozptylovala. I sněhulák by se začal trást zimou, kdyby tenhle obraz viděl.

Z celé Legie zažil před příchodem zimy sníh jen Havran. Pěkné přivítání do služby Paní.

Jezdci se přiblížili. Vypadali spíš jako štvanci než příslušníci Černé legie. V Jilmáčových vousech zářily ledové krystalky. Zbytek jeho obličeje byl schován pod kusy látky. Ostatní byli tak zachumlaní, že jsem nepoznal, kdo je kdo. Jen Nemluva seděl na koni odhodlaně rovně. Díval se přímo před sebe a nelostný vítr okázale ignoroval.

Jilmáč při průchodu branou pokýval hlavou. „Už jsme na vás začínali myslet,“ řekl jsem. Myslet znamenalo strachovat se. Pravidla vyžadovala neprojevovat emoce.

„Cesta byla těžká.“

„Jak to šlo?“

„Černá legie dvacet tři, rebelové nula. Nic pro tebe, Felčare. Jen Pepi má pár omrzlin.“

„Dostali jste Vidláka?“

Vídlákovy strašlivé věštby, dovedná kouzla a vynalézavost na bojišti udělaly z Kulhavce hlupáka. Výběžek se už už chystal padnout, když nám Paní nařídila převzít nad ním kontrolu. Tento tah způsobil v celé říši šok. Žoldáckému kapitánovi byla dána do ruky moc a síla, která je obvykle vyhrazena některému z Lapených.

Vzhledem k tomu, jaká zima panovala ve Výběžku, přinutila Kapitána vyslat tuto výpravu jen snaha dostat samotného Vidláka.

Jilmáč si odkryl obličej a usmál se. Nemluvil. Beztak by to musel Kapitánovi říkat znovu.

Pohlédl jsem na Nemluvu. Na jeho dlouhém posmutnělém obličejí se neobjevil ani náznak úsměvu. Odpověděl mi mírným kývnutím hlavy. Tak. Další vítězství rovnající se porážce. Vidlák znovu unikl. Možná nás prožene stejně jako Kulhavce, jako pískající myši, které mají tolik drzosti, že si dovolují na kocoura.

Přesto mělo pobití dvaceti tří mužů z místní sítě rebelů svou cenu. Vlastně to vůbec nebyl špatný výsledek. Rozhodně lepší, než jakého se kdy podařilo dosáhnout Kulhavci.

Pro koníky přišli muži a odvedli je. Jiní naši lidé připravili v hlavním sále svažené víno a teplé jídlo. Nalepil jsem se na Jilmáče a Nemluvu. Brzy začnou vyprávět, co se stalo.

*

V hlavním sále je průvan jen o málo menší než v pokojích. Ošetřil jsem Pepiho. Ostatní se vrhli na jídlo. Když hostina skončila, sedli si Jilmáč, Nemluva, Jednooký a Kolenko k malému stol-

„Potřebujeme někoho obehřát.“

Jednookému je nejméně sto let. Kroniky se zmiňují o výbušném temperamentu tohoto svažštělého černého mužika v průběhu celého století. Není známo, kdy se k Legii připojil. Když byly pozice Legie v bitvě měst obsazeny, ztratily se záznamy za sedmdesát let. Jednooký odmítá hovořit o tom, co se během nich stalo. Říká, že nevěří na minulost.

Jilmáč rozdál. Pět karet každému hráči a jednu sadu před prázdnou židli. „Felčare!“ obořil se na mě Jednooký. „Sedneš si konečně?“

„Nech mě. Dřív nebo později začne Jilmáč vyprávět,“ poklepal jsem si perem o zuby.

Jednooký byl ve zvlášť dobré formě. Z uší se mu vyvalil dým a z úst vyletěl vřiskající netopýr.

„Jsi dnes nějaký mrzutý,“ podotkl jsem. Ostatní se usmívali. Popichování Jednookého bylo naší oblíbenou zábavou.

Jednooký nenávidí práci v terénu. A ještě více nesnáší, když něco propásne. Jilmáčovy úsměvy a Nemluvyvovy shovívavé pohledy ho přesvědčovaly o tom, že propásl něco velkého.

Jilmáč si prohlédl karty ze vzdálenosti několika centimetrů a přerovnal je. Nemluvovi svítily oči. Nebylo pochyb, že mají připravené nějaké zvláštní překvapení.

Na místo, které mi bylo nabízeno, usedl Havran. Nikdo neprotestoval. Ani Jednooký nemá žádné námitky proti čemukoli, co se Havran rozhodne udělat.

Havran. Od té doby, co se vrátil z Vesla, je studenější než zdejší počasí. Možná mu zemřela duše. Z jeho pohledu chodí mráz po zádech. Smrdí to kolem něj hřbitovem. A přesto ho Pusinka zbožňuje. Když si v ruce ukládal karty, položila mu ta bledá, křehká, éterická bytost ruku na rameno. Usmála se na něj.

Havran je velkým přínosem v každé hře, které se účastní Jednooký. Jednooký totiž podvádí. Ale když hraje Havran, nedovolí si to.

*

„Stojí na Věži, hledí k severu. Jemné ruce má sepnuté. Větrík se jemně vkrádá oknem do Její komnaty. Vplétá se do černého hedvábí Jejích vlasů. Diamantové slzy se třpytí nájemných rysech Jejích tváří.“

„Fíha!“

„Bravo!“

„Autor! Autor!“

„Ať ti svině vrhne v posteli mladé, Vildo!“ Tihle týpci mají z mých představ o Paní ohromnou srandu.

Mé črty jsou hrou, kterou hrají sám se sebou. Sakra, vždyť vůbec nemůžou vědět, jestli mé nápady nejsou náhodou trefné. Kromě Lapeňých Paní nikdy nikdo neviděl. Kdo ví, jestli je ošklivá, krásná, nebo jaká vlastně?

„Diamantové slzy se třpytí, jo?“ řekl Jednooký.

„To se mi líbí. Řekl bych, že umírá touhou po tobě, Felčare.“

„Kašli na to. Taky se neposmívám tomu, co děláš.“

Vešel Poručík, sedl si a hodil po nás pohled zamračený jako nebe před bouří. Poslední dobou bylo jeho životním posláním projevoval nespokojenost.

Jeho příchod znamenal, že Kapitán je už na cestě. Jilmáč sevřel karty v ruce a snažil se soustředit.

V místnosti se rozhostilo ticho. Jako mávnutím kouzelného proutku se začali objevovat muži. „Zavřete ty zatracené dveře!“ zavrčel Jednooký. „Jestli se sem budou takhle trousit, tak mi umrzne prdel. Hrajem, Jilmáči.“

Kapitán vstoupil a sedl si na obvyklé místo. „Posloucháme, seržante.“

Kapitán nepatří mezi nejzajímavější lidi. Je příliš tichý a vážný.

Jilmáč položil karty a úhledně je srovnal na hromádku. Potřeboval si uspořádat myšlenky. Vyjadřovat se stručně a přesně byla jeho posedlost. „Seržante?“

„Nemluva zaznamenal hlídku jižně od statku, Kapitáne. Obklíčili jsme je ze severu. Zaútočili jsme po západu slunce. Snažili se utéct. Nemluva zaměstnal Vidláka, když jsme chytali ostatní. Bylo jich třicet. Dostali jsme dvacet tři. Pořád jsme křičeli, že se nesmí nic stát našemu špehovi. Vidlák unikl.“

Základním přístupem Legie je znást nepřítel. Chceme, aby si rebelové mysleli, že je v jejich řadách spousta vyzvědačů. To omezí jejich komunikaci a zpomalí rozhodování. Zároveň nejsou životy Nemluvy, Jednookého a Skřeta vystaveny takovému nebezpečí.

Fámy, drobné lsti, úplatky a vydírání. To jsou nejlepší zbraně. K boji přistupujeme, jen když máme soupeře v pasti. Alespoň teoreticky.

„Vrátili jste se rovnou do pevnosti?“ „Ano, pane. Po podpálení statku a přilehlých budov. Vidlák za sebou dobře zametl stopy.“

Kapitán upřel zrak na očouzené stropní trámy. Ticho rušil jen Jednooký, který si pohrával s kartami. Kapitán se vrátil pohledem k Jilmáčovi. „V tom případě mi ty a Nemluva račte oznámit, proč se usmíváte jako párek pitomců?“ Jednooký zamručel: „Jsou hrdí na to, že se vrátili s prázdnou.“ Jilmáčův úsměv se rozšířil. „Ale nevrátili.“ Nemluva hrábl pod špinavou košili a vytáhl malý kožený váček, který má vždycky pověšený na krku. Jeho kouzelný

pytlík. Je plný nechutných drobností jako shnilé netopýří ucho nebo odvar z nočních můr. Tentokrát vytáhl složený kousek papíru. Dramaticky se zadíval na Jednookého a Skřeta a začal papír rozbalovat. I Kapitán opustil své místo a přistoupil ke stolu. „Pohledte!“ řekl Jilmáč.

*

„Dyť jsou to jenom vlasy,“ kroutili všichni hlavami a zklamaně bručeli. Někdo se Jilmáče zeptal, jestli mu nehrabe.

Ale Jednookému a Skřetovi jejich tři oči málem vypadly z důlků. Jednooký neartikulované zaštěbetal a Skřet několikrát zaskřehotal. Ale Skřet koneckonců skřehotá pořád. „Jsou opravdu jeho?“ dostal ze sebe konečně. „Opravdu jeho?“

Z Jilmáče a Nemluvy vyzařovalo sebeuspokojení nebývale úspěšných dobyvatelů. „Jsou zatraceně opravdu jeho,“ potvrdil Jilmáč. „Přímě z jeho křtice. Drželi jsme toho starce za koule a on to dobře věděl. Zdrhal tak rychle, že praštil kebuli do futer od dveří. Viděl jsem to já i tadyhle Nemluva. Tohle zůstalo na futrech. Uf, ale běhat umí, dědek.“

A Skřet, tancující radostí, řekl o oktávu výš, než je jeho obvyklé skřipění rezivělých pantů: „Pánové, máme ho. Už teď se houpe na háku. Frajer. Co na to říkáš ty, ty malý, ubohé strašidlo?“ mňoukl na Jednookého.

Z nozder Jednookého se vyřinulo hejno miniaturních světlušek. Jako správní vojáci se seřadily do šiku a sestavily tak slova Skřet je teplouš. Malými křídélky navíc tuto větu zabzučely pro ty, kteří neuměli číst.

Na tom obvinění nebylo zbla pravdy. Skřet je naprosto heterosexuální. Jednooký jen hledal záminku k dalšímu sporu.

Skřet udělal gesto. K Jednookému se sehnul obrovský přelud, který vypadal jako Lovec Duší, ale byl tak vysoký, že se dotýkal stropu. Dloubl do Jednookého ukazovákem. „To ty jsi toho chlapce zkazil, úchyle,“ zašeptal hlas vycházející odnikud.

Jednooký zafuněl, potřásl hlavou a zafuněl ještě jednou. Oči se mu leskly. Skřet se zahihňal, pak smích přidusil, ale nevydržel to a začal se znovu hihňat. Několika otočkami se přesunul k ohništi, před nímž se začal vlnit v divokém vítězném tanci.

Naši méně chápaví druzi mručeli: „Pár vlasů. Za tohle a dva stříbrňáky vás obslouží každá vesnická kurva.“

„Pánové!“ Kapitánovi bylo vše jasné.

Přehlídka přízraků skončila. Kapitán pohlédl na čaroděje. Přemýšlel, procházel se a pokyvoval hlavou. Nakonec se zeptal: „Jednooký, bude to stačit?“

Jednooký se zasmál na tak malého člověka překvapivě hlubokým hlasem. „Stačil by jediný vlas nebo jediný nehet, pane. Máme ho, pane.“

Skřet pokračoval v šíleném tanci. Nemluva se nadále smál od ucha k uchu. Pomatenci jsou to, všichni.

Kapitán ještě chvíli přemýšlel. „Sami to nezvládneme.“ Obcházel zlověstně po místnosti. „Budeme muset přivést někoho z Lapených.“

Někoho z Lapených. Přirozeně. Tihle tři kouzelníci jsou náš největší poklad. Musíme je chránit. Ale... Vkradl se mezi nás chlad a všechny zmrazil. Někoho z přízračných přísluhovačů Paní... Někoho z těch tajemných pánů sem? Ne...

„Kulhavce ne. Ten na nás má spadeno.“

„Z Měnivce mi běhá mráz po zádech.“

„Noční Slídlil je horší.“

„Jak to, k čertu, můžeš vědět? Nikdy jsi ho neviděl.“

„Zvládneme to sami, Kapitáne,“ řekl Jednooký.

„A Vidlákovi bratrance se na vás slítnou jako mouchy na koňské lejno.“

„Lovec Duší,“ navrhl Poručík. „V podstatě je naším patronem.“

Tenhle návrh prošel. Kapitán řekl: „Jednooký, spoj se s ním. A buď připravený, až sem dorazí.“

Jednooký přikývl a pousmál se. Jako by byl zamilovaný. V jeho zvrácené mysli už teď začaly vznikat odporné a záludné plány.

Vlastně to měla být Nemluvova akce. Kapitán přidělil úkol Jednookému, protože se nedokáže smířit s tím, že Nemluva odmítá komunikovat. Z nějakého důvodu ho to děsí.

Nemluva neprotestoval.

*

Někteří z našich místních sluhů byli vyzvědači. Díky Jednookému a Skřetovi jsme věděli, kdo to je. Jednoho, který nevěděl nic o vlasech, jsme nechali utéct se zprávou, že se chystáme založit ve svobodném městě Růžích špionážní ústředí.

Když máte méně početné bataliony, naučíte se podvádět.

*

Každý vládce si dělá nepřátele. Paní není žádnou výjimkou. Synové Bílé Růže jsou všude... Kdyby se člověk řídil city, postavil by se na stranu rebelů. Bojují za všechno, co lidé údajně ctí: svobodu, nezávislost, pravdu, právo... Všechny vytvořené iluze, všechna věčná velká slova. My jsme však přísluhovači ničitele míru. Přiznáváme se k oněm iluzím, ale popíráme jejich smysl.

Neexistuje nikdo, kdo by se sám prohlásil za ničemu. Zato jsou celé zástupy těch, kteří se prohlásili za svaté. O tom, kde se nalézá dobro a kde zlo, rozhodují kronikáři vítězů.

Nestojíme o žádné nálepky. Bojujeme pro peníze a nedefinovatelnou hrdost. Politika, etika a morálka nic neznamenají.

*

Jednooký se spojil s Lovcem. Měl se brzy objevit. Skřet říkal, že ten starý ďábel vyl radostí. Vycítil příležitost, jak zvýšit svou prestiž a ubrat Kulhavci další body. Lapení se vzájemně očernují a hádají hůř než rozjvené děti.

Zima nakrátko polevila. Místní i naši muži se dali do úklidu nádvoří pevnosti. Zmizel další sluha. V hlavním sále seděli Jednooký a Nemluva nad kartami a ve tváři měli samolibý výraz. Rebelové se dozvěděli přesně to, co ti dva

chtěli.

„Co se děje na hradbách?“ zeptal jsem se. Jilmáč si pořídil kladkostroj a snažil se vytáhnout jeden z hradebních kamenů. „Co budete s tím kvádrem dělat?“

„Tesat sochu, Felčare. Mám nového koníčka.“

„Tak to mi neříkej. Je mi to jedno.“

„Jak je libo, ale chtěl jsem se tě zeptat, jestli bys mohl jít na Vidláka s námi. Abys to pak mohl pravdivě popsat v kronice.“

„A zmínit se o tvé genialitě?“

„Každému podle jeho zásluh, Felčare.“

„Pak si Nemluva zaslouží celou kapitolu, že?“

Zaprskal. Zabuřel. Zaklel. „Nezahraješ si s náma?“ Hráči byli jen tři, jedním byl Havran. Tonk je zajímavější, když se hraje ve čtyřech nebo v pěti.

Vyhrál jsem tři kola za sebou.

„Ty nemáš nic na práci? Vyřezávání bradavic nebo něco takového?“

„Tys chtěl, aby se k vám přidal,“ poznamenal přihlížející voják.

„Máš rád mouchy, Oto?“

„Mouchy?“

„Jestli nezavřeš hubu, proměním tě v žábu.“

Na Otů to nijak nezapůsobilo. „Neuměl bys udělat žábu ani z pulce.“

Zachechtal jsem se. „Říkal sis o to, Jednooký. Kdy dorazí Lovec?“

„Až sem přijde, tak tu bude.“

Přikývl jsem. V jednání Lapených není možné najít žádnou logiku ani pravidla. „To máme dneska zase dobrou náladičku, že jo? Kolik už prohrál, Oto?“

Oto se jen přihloupě usmál.

Další dvě hry vyhrál Havran.

Jednooký zatvrzele mlčel. Tolik k objasnění podstaty jeho plánu. Asi je to pro dobro věci. Nevyřčené vysvětlení nemůže odposlouchávat žádný špeh rebelů.

Šest vlasů a kus vápence. Co to má, k čertu, být?

Už několik dnů se Nemluva, Skřet a Jednooký u toho kamene střídají. Občas je ve stáji navštívím. Necháávají mě dívat se a bruchet, když mi neodpovídají na otázky.

Kapitán také někdy strčil hlavu dovnitř, pokrčil rameny a vrátil se zpět k sobě. Právě připravoval strategii jarního tažení, které mělo soustředit všechny imperiální síly na boj proti rebelům. Kapitánovy pokoje byly tak plné map a hlášení, že se jimi ani nedalo projít.

Měli jsme v úmyslu zničit rebely hned, jakmile se zlepší počasí.

Možná je naše práce příliš krutá, ale většina z nás ji má ráda. A nejvíce ze všech Kapitán. Bojovat svým rozumem proti rozumu Vidláka je jeho oblíbená zábava. Je slepý vůči mrtvým lidem, hořícím vesnicím a strádajícím dětem. Stejně jako vůdce rebelů. Dvě zaslepené armády, které vidí jen sebe navzájem.

*

Lovec Duší přišel za hluboké noci uprostřed sněhové bouře, s níž se ta, kterou prožil Jilmáč, vůbec nedala srovnat. Vítr vyl a skučel. Sněhová závěj na severovýchodní straně pevnosti už byla tak vysoká, že se přesypávala přes hradby. Začali jsme mít obavu o sklady dřeva a sena. Místní říkali, že to je nejhorší sněhová bouře, co jim paměť sahá.

Když bouře dostoupila vrcholu, objevil se Lovec. Bum, bum, bum. Jeho bušení probudilo celý Meistrikt. Rohy zatroubily. Bubny zaduněly. Strážní u brány se snažili překřičet vítr. Nedařilo se jim otevřít vrata.

Lovec přešel po závěji přes zeď. Dopadl na dvůr do záplavy sněhu, v níž se téměř ztrácel. Na jednoho z Lapených to nebyl zrovna důstojný příchod.

Spěchal jsem do hlavního sálu. Jednooký, Nemluva a Skřet už tam byli. Oheň vesele plápolal. Objevil se Poručík a za ním Kapitán v doprovodu Jilmáče a Havrana. „Pošlete ostatní spát,“ zařval Poručík.

Lovec vešel dovnitř, svlékl si těžký černý plášť a přidřepl k ohništi. Vypočítavé lidské gesto? zauvažoval jsem.

Lovcovy utlé tělo vždy chrání černá kůže. Nosí přilbici, pod níž ukrývá hlavu, černé rukavice a vysoké černé boty. Jednotvárnost ruší jen několik stříbrných odznaků. Jen jediná věc na něm není černá - neopracovaný rubín, který zdobí jeho dyku. K jílcí je připevněn párátem s pěti drápy.

Plochosť Lovcovy hrudi nepříliš výrazně oblé křivky. V jeho bocích a nohách je něco ženského. Tři z Lapených jsou ženy, ale kdo je kdo, ví jen Paní. My všem říkáme on. Jejich pohlaví pro nás nikdy nebude mít žádný význam.

Lovec prohlašuje, že je naším přítelem a ochráncem. Přesto s ním do sálu vstoupil podivný chlad, který nemá s počasím nic společného. Dokonce i Jednooký se chvěje, když se ocitne v jeho blízkosti.

A Havran? Nevím. Zdá se, že Havran není schopen žádného citu. Jedinou výjimkou je Pusinka. Ale jednou ta velká kamenná maska pukne. Doufám, že budu při tom, abych to viděl.

Lovec se otočil zády k ohni. „Takže,“ vysoký hlas. „Výborné počasí na dobrodružnou výpravu.“ Baryton. Následovaly divné zvuky. Smích. Lapený zavtípkoval.

Nikdo se nesmál.

Nečekalo se to od nás. Lovec se obrátil na Jednookého: „Mluv.“ Tentokrát tenorem, pomalým a měkkým. Zněl

poněkud tlumeně, jako zpoza tenké stěny. Nebo, jak říká Jilmáč, ze záhrobí.

Křiklounství a frajerství Jednookého bylo to tam. „Začneme od začátku. Kapitáne?“

Kapitán řekl: „Jeden z našich vyzvědačů zachytil informaci o schůzce nepřátelských kapitánů. Jednooký, Skřet a Nemluva sledovali kroky známých rebelů...“

„Vy je necháváte volně se pohybovat?“

„Zavedou nás ke svým přátelům.“

„Samozřejmě. Jedna z Kulhavcových vad. Nedostatek fantazie. Kde je najde, tam je zabije - spolu se všemi, které vidí v dosahu.“ Zase ten nepřírozený smích. „To není tak efektivní, co?“ Řekl ještě nějakou větu, ale ne v jazyce, který bych znal.

Kapitán přikývl. „Jilmáči?“

Jednooký odřikal svou část stejně jako předtím, slovo od slova. Pak přenechal vyprávění Jednookému, který nakreslil schéma zátahu na Vidláka. Nerozuměl jsem tomu, ale Lovec to pochopil okamžitě. Potřetí se zasmál.

Dovtípil jsem se, že se chystáme popustit uzdu temné stránce lidské povahy.

Jednooký zavedl Lovce k záhadnému kameni. Přesunuli jsme se blíže k ohni. Nemluva vytáhl balíček karet. Ale nikomu se hrát nechťelo.

Někdy se zamýšlím nad tím, jak je možné, že si řadoví vojáci zachovávají zdravý rozum, když jsou neustále v blízkosti Lapených. A to je Lovec ve srovnání s ostatními svatoušek.

Jednooký a Lovec se se smíchem vraceli. „Jeden jako druhý,“ zamumlal Jilmáč, který jinak své názory nesdělával.

Lovec byl nadšený. „Dobrá práce, pánové. Velmi dobrá. Rafinovaná. To by mohlo rebely ve Výběžku srazit na kolena. Vyrážíme do Růží, jen co se vyčásí. Osm lidí, Kapitáne, z toho dva vaši čarodějové.“ Po každé větě následovala pauza. Každou řekl jiným hlasem. Příšerné.

Slyšel jsem, že jsou to hlasy lidí, jejichž duše Lovec chytil.

S odvahou, která u mě nebyla obvyklá, jsem se přihlásil jako dobrovolník. Chtěl jsem vidět, jak může Vidláka dostat pár vlasů a kus vápence. Kulhavec ho neporazil ani se vši svou fantastickou mocí.

Kapitán to zvážil. „Dobrá, takže Felčar, Jednooký a Skřet. Pak ty, Jilmáči. A vyber si další dva.“

„To je jen sedm, Kapitáne.“

„Osmý je Havran.“

„Aha. Havran. Samozřejmě.“

Samozřejmě. Tichý, hrůzostrašný Havran se stal Kapitánovým druhým já. Pouto mezi těmito muži je nad mé chápání. Asi si to myslím proto, že mě Havran v poslední době děsí jako samo peklo.

Havran pohlédl na Kapitána a tázvavě zvedl pravé obočí. Kapitán odpověděl téměř nepostřehnutelným přikývnutím. Havran cukl ramenem. Jakou zprávu si předávali? Neměl jsem ponětí.

Něco viselo ve vzduchu. Zasvěceným to připadalo skvělé. Ačkoli jsem netušil, co to je, věděl jsem, že to bude nechutné a odporné.

*

Bouře ustala. Cesta do Růží byla brzy volná. Lovec Duši byl rozmrzelý. Vidlák měl dva týdny náskok. Bude nám trvat týden, než se do Růží dostaneme. Fámy, které vypustil Jednooký, můžou ztratit účinek dřív, než tam dorazíme.

Vyjeli jsme před svítáním, s kvádrem vápence naloženým na voze. Čarodějové s ním neudělali nic, jen do něj vytesali prohlubeň o rozměrech velkého melounu. Nebyl jsem schopen určit, jakou má cenu. Jednooký a Skřet kolem něj poskakovali jako ženich kolem nevěsty. Na mé otázky odpovídal Jednooký jen úsměvem. Parchant.

Počasí bylo nadále příznivé. Vál teplý jižní vítr. Dlouhé úseky cesty pokrývalo bláto. A já se stal svědkem neuvěřitelného úkazu. Lovec seskočil dolů do bláta a společně s námi táhl vůz. Ten veliký pán Impéria.

Růže jsou královnou měst Výběžku. Veliké lidské mraveniště, svobodné město, republika. Paní nepovažovala za vhodné odebrat mu tradiční nezávislost. Svět potřebuje místa, kde si lidé bez ohledu na to, odkud pocházejí a co dělají, můžou odpočinout od běžných omezení.

To jsou Růže. Město bez vládců. Hemžící se agenty, vyzvědači a těmi, kteří stojí mimo zákon. V tomto prostředí, jak prohlásil Jilmáč, musí jeho plán vyjít.

Vynořily se před námi rudé hradby Růží, které byly ve světle zapadajícího slunce tmavé jako sražená krev.

*

Skřet vplul do pokoje, ve kterém jsme se ubytovali. „Našel jsem vhodné místo,“ zaskřehotal na Jednookého.

„Dobře.“

Nepochopitelně. Už celé týdny si neřekli křivého slova. Jindy byl zázrak, když vydrželi bez hašteření hodinu.

Lovec se uchýlil do tmavého kouta pokoje, a tam zůstal zaražený do země jako úzký černý keř, jako hromádka tiše rozmlouvající sama se sebou. „Pokračuj.“

„Je to staré náměstí. Tucet ulic a uliček vedoucích všemi směry. V noci špatně osvětlené. Není důvod, proč by tam měl být po setmění nějaký provoz.“

„To zní skvěle,“ řekl Jednooký.

„Je to skvělé. Pronajal jsem pokoj s výhledem na ně.“

„Pojďme se tam mrknout,“ navrhl Jilmáč. Všichni jsme v tom malém prostoru trpěli. Začal úprk. Jen Lovec zůstával na

místě. Nejspíš chápal naši potřebu odtud vypadnout.

Po prohlídce náměstí bylo jasné, že Skřet měl pravdu. „Tak co?“ zeptal jsem se. Jednooký se usmál. Vypěnil jsem „Zatracené zavřené držky! Utažujete si ze mě.“

„Dnes v noci?“ zeptal se Skřet.

Jednooký souhlasně přikývl. „Jestli ten starý ďábel bude souhlasit.“

„Už mě to nebaví,“ prohlásil jsem. „Co se tady děje? Všechno, co děláte, vy šaškové, je, že hrajete karty a pozorujete Havrana, jak si brousí nože.“ Někdy to trvalo celé hodiny. Z toho přejíždění brousku po oceli mi běhal mráz po zádech. Bylo to znamení. Havran to nedělá, pokud nečeká velké nepříjemnosti.

Jednooký vydal zvuk, jako když kráká vrána.

*

O půlnoci jsme vyvezli vůz. Majitel stáje nás označil za blázný. Jednooký ho obdařil jedním ze svých typických úsměvů. Řídil. My ostatní jsme kráčeli kolem vozu.

Došlo ke změnám. Něco tu bylo navíc. Někdo vyryl do kamene text. Nejspíš Jednooký v průběhu jedné z neobjasněných vycházek mimo hlavní štáb.

Kromě kamene se na voze objevily také objemné kožené pytle a mohutný stůl, který vypadal, že tíhu kamenného kvádru dokáže udržet. Nohy měl z tmavého, leštěného dřeva. Byl

vykládaný velmi složitými, hieroglyfickými a záhadnými symboly ze stříbra a slonoviny.

„Kde jste vzali ten stůl?“ zeptal jsem se. Skřet se skřehotavě rozesmál. „Proč mi to, k sakru, nemůžete už konečně říct?“ rozčilil jsem se.

„Dobře,“ řekl Jednooký a jízlivě se pochichtával. „Vyrobili jsme ho.“

„Na co?“

„Postavíme na něj kámen.“

„Tos mi toho řekl.“

„Trpělivost, Felčare. Všechno má svůj čas.“

Náměstí vypadalo divně. Halila ho mlha. Nikde v okolí však po ní nebylo ani stopy.

Jednooký zastavil vůz uprostřed náměstí. „Vytáhněte stůl, hoši.“

„Ty táhni,“ zaskřehotal Skřet. „Myslíš, že se z toho takhle vykroutíš?“ Otočil se k Jilmáčovi. „Ten zatracený starý mřák má vždycky nějakou výmluvu.“

„Má pravdu, Jednooký.“ Když Jednooký zaprotestoval, Jilmáč se na něj obořil: „Pohni zadkem.“

Jednooký zpražil Skřeta pohledem. „Jednoho dne tě dostanu, buclíku. Kletba způsobující impotenci. Co tomu říkáš?“ Skřeta to ani v nejmenším nevystrašilo. „Kdybych dokázal vylepšovat dílo přírody, uvrhl bych na tebe kletbu hlouposti.“

„Sundávejte ten zatracený stůl,“ rozkázal Jilmáč.

„Nervózní?“ zeptal jsem se. Jejich pŕtky ho nikdy nerozčilují. Bere je jako zábavu.

„Jo. Ty a Havran vylezte nahoru a zatlačte.“

Stůl byl těžší, než vypadal. Museli jsme spojit všechny síly, abychom ho sundali z vozu. Jednookého neustálé remcání a nadávky pranic nepomáhaly. Zeptal jsem se, jak ho dostat nahoru.

„Vyrobil jsem ho tam, ty tupče,“ odpověděl mi, načež nás začal buzerovat, ať ho posuneme o centimetr sem a pak zase o centimetr tam.

„Nech toho,“ řekl Lovec. „Na tohle nemáme čas.“ Jeho nelibost zapůsobila. Ani Jednooký, ani Skřet už nic víc neřekli.

Sesunuli jsme kámen na stůl. Ustoupil jsem dozadu a oťel si z obličeje pot. Byl jsem úplně mokrý. Uprostřed zimy. Ten kámen vyzařoval teplo.

„Pytle,“ řekl Lovec Duší. Tentokrát měl hlas jako žena, s níž bych se rád seznámil.

Popadl jsem vak a zanařoval. Byl strašně těžký. „Hele. Jsou v tom peníze.“

Jednooký se zařehal. Shodil jsem pytel na hromadu pod stolem. Sakra, bylo to celé jmění. Vlastně jsem ještě nikdy neviděl tolik peněz pohromadě.

„Rozřežte vaky,“ přikázal Lovec. „Honem!“

Havran pytle roztřal. Peníze se vysypaly na dlažbu. Dívali jsme se na ně a tajně po nich toužili.

Lovec chytil Jednookého za rameno a Skřeta za paži. Oba čarodějové jako by se scvrkli. Dívali se na stůl a kamenný kvádr. „Odsuňte vůz,“ řekl Lovec.

Ještě stále jsem nestihl přečíst text vytesaný v kameni. Rychle jsem se k němu vydal, abych to napravil.

NECHŤ TOTO BOHATSTVÍ NÁLEŽÍ TOMU,
KDO UMÍSTÍ HLAVU TÉ ZRŮDY
VIDLÁKA
NA KAMENNÝ TRŮN

Ach. Aha. Jasně. Přímočaré. Jednoduché. Prostě náš styl. Ha, ha.

O krok jsem ustoupil, abych se pokusil odhadnout výši Lovcovy investice. V hoře stříbra jsem zahlédl rovněž zlato. Z jednoho pytle se sypaly neopracované drahokamy.

„Vlasy,“ požádal Lovec. Jednooký mu je podal. Lovec je palcem vecpal do stěn vyhloubené dutiny. Ustoupil dozadu

a spojil ruce s Jednookým a Skřetem.

Vyvolali kouzlo.

Poklad, stůl a kámen začaly zářit zlatým leskem.

Náš arcinepřítel byl mrtvý muž. Půl světa se bude snažit tuto odměnu získat. Byla příliš velká, než aby se jí dalo odolat. Obrátí se proti němu jeho vlastní lidé.

Měl jen jedinou šanci. Mohl by ten poklad ukrást. Těžký úkol, moc těžký. Žádný prorok rebelů nedokáže překonat kouzla Lapeného.

Skončili s čarováním. „Někdo to musí vyzkoušet,“ řekl Jednooký.

Když Havran zabodl špičku dýky do jedné z noh stolu, ozval se příšerný třeskot. Zaklel a podíval se na zbraň. Jilmáč také tasil meč. Třesk! Špička ostří bíle zazářila.

„Skvěle,“ řekl Lovec Duší. „Odvezte vůz.“

Jilmáč přidělil úkol jednomu z mužů. Ostatní utekli do pokoje, který Skřet pronajal.

*

Nejdříve jsme se natlačili k oknu a doufali, že se něco stane. Brzy nás to omrzelo. Obyvatelé Růží nezjistili, jaký osud jsme uchystali Vidlákově, dokud nevyšlo slunce.

Opatrní podnikavci nalézali stovky způsobů, jak se k penězům dostat. Okolí se zaplnilo davy zvědavců. Jedna vynalézavá skupinka začala vytrhávat dlažební kostky, aby se mohla podhrabat. Policie je vyhnala.

Lovec se usadil u okna a ani se nepohnul. Najednou mi řekl: „Musíme to kouzlo vylepšit. Nečekal jsem, že budou tak nápadití.“

Samotného mě překvapila má troufalost. „Jak vypadá Paní?“ zeptal jsem se. Právě jsem dokončil jednu ze svých vyfantazírovaných skic.

Pomalů se otočil a krátce si mě změřil pohledem. „Překousla by ocel.“ Jeho hlas byl ženský a falešný. Podivná odpověď. „Musíme jim zabránit, aby používali nářadí,“ dodal po chvíli.

Tolik zpráva očitého svědka. Mělo mi to být jasné hned. My lidé jsme pro Lapené pouhými věcmi. Naše zvědavost je jim absolutně lhostejná. Vrátil jsem se do tajného království, k mnoha smyšleným podobám Paní.

Té noci Lovec vylepšil ochranné kouzlo. Následujícího rána ležely na náměstí mrtvolky.

Třetí noci mě probudil Jednooký. „Máme hosta.“

„He?“

„Chlap s hlavou.“ Měl radost.

Doklopytal jsem k oknu. Skřet a Havran už tu stáli. Mačkali jsme se na jedné straně. Nikdo se nechtěl příliš přiblížit k Lovci.

Muž se pomalu kradl přes náměstí pod námi. V levé ruce se mu houpala hlava, kterou držel za vlasy. „Byl jsem zvědavý, jak dlouho potrvá, než začne tohle.“

„Ticho,“ zasyčel Lovec Duší. „Je tam.“

„Kdo?“

Byl trpělivý. Pozoruhodně trpělivý. Jiný z Lapených by mě zabil. „Vidlák. Neprozradí nás.“

Nechápu, jak to mohl vědět. Asi bych na to ani nechtěl přijít. Tyhle věci mě děsily.

„Tajná návštěva byla ve scénáři,“ zašeptal Skřet skřehotavě. Jak může skřehotat, když šeptá? „Vidlák musí zjistit, čemu má čelit. A to se mu podaří jen když sem osobně přijde.“ Malý tlustý och vypadal hrdě.

Kapitán tvrdí, že lidská mysl je nejostřejší nůž. Zvědavost a vůle přežít přivedla Vidláka přímo do pasti. Možná se to obrátí proti nám. Máme také řadu slabých míst.

Míjely týdny. Vidlák přicházel znovu a znovu. Očividně mu stačilo dívat se. Lovec nám řekl, že ho máme nechat na pokoji bez ohledu na to, jak snadný ze sebe dělá terč.

Lovec Duší k nám možná byl ohleduplný, ale pořád z něj probleskovala krutost. Zdálo se, že chce Vidláka nejistotou osudu mučit.

*

„Tahle díra z pokladu šílí,“ zaskřehotal Skřet a zatančil jednu ze svých kreací. „Měl bys chodit víc ven, Felčare. Z Vidláka se stává dobrý obchod.“ Zatáhl mě do kouta, který byl nejdál od Lovce, a vytáhl peněženku. „Podívej,“ zašeptal.

Měl tam dvě hrsti mincí. Některé byly zlaté. „Budeš chodit nakloněný na stranu,“ poznamenal jsem.

Usmál se. Usmívající se Skřet je pozoruhodný úkaz. „Tohle jsem vydělal prodejem tipů, kde hledat Vidláka,“ zašeptal a vrhl pohled na Lovce. „Falešných tipů.“ Položil mi ruku na rameno. Musel se hodně natáhnout, aby to mohl udělat. „Můžeš odtud odjet bohatý.“

„Nevěděl jsem, že jsme tu kvůli zbohatnutí.“

Zamračil se, jeho kulatý bledý obličej byl samá vráska. „Kdo vůbec jsi? Nějaký...“

Lovec se otočil. Skřet zaskřehotal: „To je jen hádka kvůli sázce, pane. Jen sázka.“

Hlasitě jsem se rozesmál. „Jsi fakt přesvědčivý. Proč se tím bohatstvím rovnou neověšiš?“

Chvilí trucoval. Skřet je nezmar. Se svou povahou dokáže těžit i z těch nejdepresivnějších situací. „Do prdele, Felčare. Měl bys vidět, co dělá Jednooký. Prodává amulety, které zaručeně prozradí, že je nablízku rebel.“ Pohled na Lovce. „A opravdu fungují. Svým způsobem.“

Potřásl jsem hlavou. „Aspoň bude moct zaplatit dluhy z karet.“ To byl celý Jednooký. Prožíval v Meistriktu těžké časy, protože neměl žádný prostor pro obchodování na černém trhu.

„Vy snad máte vypouštět fámy a žhavit kotel, ne...“

„Pšt,“ podíval se znovu na Lovce. „Děláme to, v každé putyce ve městě. K sakru, mlýnek s fámami jede naplno. Pojd', ukážu ti to.“

„Ne,“ Lovce mluvil stále více. Doufal jsem, že se nechá zlákat ke skutečnému rozhovoru.

„Tvoje chyba. Můžeš si namastit kapsu, rozumíš? Znáš sázkaře, který přijímá tipy na to, kdy Vidlák přijde o hlavu.“

„Padej odtud, než přijdeš o tu svoji.“

Přešel jsem k oknu. O minutu později už Skřet pelášil přes náměstí. Naši past minul, aniž se na ni podíval.

„Nech je hrát si,“ řekl Lovce.

„Pane?“ Nový přístup. Lezení do zadku.

„Mé uši slyší víc, než si tvůj kamarád uvědomuje.“

Hledal jsem v černé přilbici obličej a snažil se za jejím kovem zachytit aspoň náznak toho, o čem přemýšlí.

„Nemá to smysl.“ Pomalu se otočil a díval se někam za mě. „Podzemí je ochromeno strachem.“

„Pane?“

„Jejich organizace je v rozkladu. Brzy se rozpadne. Kdybychom dostali Vidláka hned, tak by k tomu nedošlo. Udělali by z něj mučedníka. Jeho osud je zarmoutí, ale budou muset jít dál. Kruh Vidláka nahradí během jarních tažení.“

Pohlédl jsem na náměstí. Proč mi to říkal? A všechno jedním hlasem? Byl tohle Lovcův skutečný hlas?

„Protože sis myslel, že jsem krutý pro krutost samu.“

Vyskočil jsem. „Jak jsi...“

Lovce vydal zvuk podobný smíchu. „Ne, nečtu ti myšlenky. Jen vím, jak lidská mysl pracuje. Jsem Lovce Duší, pamatuješ?“

Cítí se Lapeň někdy osaměle? Prahnou po normální společnosti? Po přátelství?

„Někdy,“ řekl ženský hlas. Svádívý.

Začal jsem se otáčet, ale pak jsem ze strachu rychle obrátil obličej k náměstí.

Lovce to znovu vyčetl. Vrátil se k Vidlákově. „Nikdy jsem neměl v plánu ho jednoduše zlikvidovat. Chci, aby se ten hrdina Forsbergu znemožnil sám.“

Lovce znal nepřítelé lépe, než jsme mohli předpokládat. Vidlák tančil tak, jak on pískal. Už mu nevyšly dva okázalé pokusy dostat se k naší pasti. Tyhle neúspěchy mu mezi soupeřníky zničily pověst. Růže prý bublají proimperiálním smýšlením.

„Až ze sebe udělá hlupáka, zamáčkneme ho jako škodlivého brouka.“

„Nepodceňuj ho.“ Jaká drzost, radit jednomu z Lapeňých. „Kulhavec...“

„To se mi nestane. Nejsem Kulhavec. On a Vidlák jsou jeden jako druhý. V dávných dobách... Možná by ho Tyrana učinil jedním z nás.“

„Jaký byl?“ Nech ho mluvit, Felčare. Od Tyrana je jen krůček k Paní.

Lovcova pravá dlaň se otevřela, pak se z ní pomalu stával pařát. Jeho gesto mě polekalo. Představil jsem si, jak mi ten pařát vytrhává duši. Konec rozhovoru.

Později jsem řekl Jilmáčkovi: „Viš, to všechno tam venku nemuselo být skutečné. Cokoli, k čemu by se chátra nemohla dostat, by mělo stejný účinek.“

„Nemáš pravdu,“ ozval se Lovce Duší. „Vidlák musí vědět, že je to skutečné.“

Příštího rána jsme dostali nové zprávy od Kapitána. Několik stoupenců rebelů složilo zbraně výměnou za udělení milosti. Některá z hlavních vojsk, která přišla na jih s Vidlákem, se dala na ústup. Zmatek zachvátil už i Kruh. Vidlákův neúspěch v Růžích jim dělá starosti.

„Proč to všechno?“ zeptal jsem se. „Vždyť se dohromady nic nestalo.“

Lovce odpověděl: „Děje se na druhé straně. V myslích lidí.“ „Nebyla v jeho hlase stopa domýšlivosti?“ „Vidlák a spolu s ním i Kruh působí bezmocně. Měl by přenechat Výběžek nějakému jinému veliteli.“

„Kdybych byl jedním z prominentních generálů, asi bych nepřiznal, že jsem něco zpackal,“ řekl jsem.

„Felčare!“ Jilmáč zalpal překvapeně po dechu. Obvykle neříkám, co si myslím.

„Má pravdu, Jilmáči. Dokážeš si představit nějakého generála, ať už našeho nebo jejich, jak žádá, aby to někdo vzal za něj?“

Černá přilbice se obrátila ke mně. „Jejich víra umírá. Armáda bez víry v sebe samu je poražena s větší jistotou než ta, která byla přemožena v bitvě.“ Když se Lovce chytí nějakého tématu, nic ho od něj neodvede.

Měl jsem legrační pocit, že právě on by mohl být tím typem velitele, který by předal funkci někomu, kdo by ji vykonával lépe.

„Teď přitáhneme oprátku. Všichni. Vyprávějte o tom ve všech hospodách, které navštívíte. Šeptejte na ulicích. Přimáčkňte ho ke zdi. Zažeňte do úzkých. Tlačte na něj tak silně, že nebude mít čas přemýšlet. Chci, aby byl tak zoufalý, že udělá něco hloupého.“

Myslím, že Lovcův byl nápad správný. Tuto část války nebude možné vyhrát na bitevním poli. Jaro už začalo a zatím se nerozpoutaly žádné boje. Oči celého Výběžku se upíraly ke svobodnému městu v očekávání výsledku souboje mezi Vidlákem a stoupencem Paní.

„Už není třeba Vidláka zabít,“ poznamenal Lovce. „Jeho důvěryhodnost je pryč. Teď zničíme sebedůvěru jeho hnutí.“ Pokračoval v hlídce u okna.

„Kapitán říká, že Kruh přikázal Vidlákově, aby odtud zmizel. Odmítl to,“ řekl Jilmáč.

Vzepřel se vlastní vzpouře?

„Chce se nejdřív vypořádat s tou pastí.“

Další stránka lidské povahy, která hraje pro nás. Arogantní pýcha.

„Vytáhněte karty. Skřet a Jednooký zase obrali nějaké vdovy a sirotky. Je čas vyprázdnit jim kapsy.“

Vidlák byl sám, štvaný, pronásledovaný, spráskaný pes běhající nočními ulicemi. Nikomu nemohl věřit. Bylo mi ho líto. Málem.

Byl to blázen. Jen blázen sází, když nemá šanci vyhrát. Vidláková šance se snižovala z hodiny na hodinu.

*

Ukázal jsem palcem do tmy u okna. „Zní to, jako kdyby mělo sněm bratrstvo šepotů.“

Havran se mi podíval přes rameno, ale neřekl nic. Hráli jsme ve dvou tonk, tupou hru, která pomáhala zabít čas.

Kousek od nás šuměl tucet hlasů. „Cítím to.“ „Mýlíš se.“ „Jde to sem z jihu.“ „Nechme toho.“ „Ještě ne.“ „Už je čas.“ „Potřebuje ještě chvíli.“ „Zahráváme si s osudem. Karta se může obrátit.“ „Varuj se pýchy.“ „Je tady. Jeho zápach se před ním vine jako šakalí dech.“

„Zajímalo by mě, jestli někdy prohrává hádku sám se sebou.“

Havran stále nekomunikoval. Když jsem byl v odvážné náladě, snažil jsem se z něj něco vytáhnout. Bez úspěchu. S Lovcem se mi dařilo líp.

Lovec Duší se najednou zvedl a z jeho nitra se vydral zvuk plný hněvu.

„Co je to?“ zeptal jsem se. Růže už mě unavovaly. Dělal se mi z nich špatně. Růže mě nudily a děsily. Vyjít si sám do zdejších ulic mohlo člověka stát život.

Jeden z těch strašidelných hlasů měl pravdu. Trvalo to už tak dlouho, že to, co jsme získali, mohlo brzy ztratit význam. Začal jsem nechtěně cítit k Vidlákově obdiv. Ten člověk se odmítal vzdát nebo utéct.

„Co je to?“ zeptal jsem se znovu.

„Kulhavec. Je v Růžích.“

„Tady? Proč?“

„Cítí velkou příležitost. Chce ji využít ve svůj prospěch.“

„Máš tím na mysli zaplést se do naší akce.“

„To je jeho styl.“

„Paní by to...“

„Tohle jsou Růže. Ona je daleko odtud. A nezajímá jí, kdo ho dostane.“

Politikaření mezi místokráli Paní. Ten svět je divný. Lidem mimo Legii nerozumím.

Vedeme jednoduchý život. Nevychází se od nás přemýšlení. Tím se zabývá Kapitán. My jen plníme rozkazy. Pro většinu z nás je Černá legie útočištěm, úkrytem před minulostí, místem, kde se můžeme stát novými lidmi.

„Co budeme dělat?“ zeptal jsem se.

„S Kulhavcem to vyřídím.“ Začal si upravovat výstroj.

Dovnitř se vpotáceli Skřet a Jednooký. Byli tak opilí, že se museli navzájem podpírat. „Do prdele,“ zaskřehotal Skřet. „Zase sněží. Setsakramentský sníh. Myslel jsem, že už je zima za náma.“

Jednooký si začal broukat nějakou písničku. Něco o krásách zimy. Nebylo mu rozumět. Jeho řeč byla nesouvislá a polovinu slov si nepamatoval.

Skřet padl do křesla a na Jednookého zapomněl. Jednooký se svalil k jeho nohám a pozvracel Skřetovi boty. Pak se pokusil pokračovat ve zpěvu. Skřet zamumlal: „Kde jsou, k sakru, všichni?“

„Byli spolu někde popíjet.“ Vyměnil jsem si pohled s Havranem. „Věříš tomu? Tihle dva se spolu opili?“

„Kam se chystáš, starý ďáble?“ zaskřehotal Skřet na Lovce. Ten bez odpovědi odešel. „Parchant. Hej. Jednooký, starý brachu. Je tak? Ten starý ďábel je parchant?“

Jednooký se posbíral z podlahy a rozhlédl se. Nemyslí, že by jeho oko něco vidělo. „Jáááá.“ Zamračil se na mě. „Páá-chant. Všechno pááchanti.“ Něco mu přišlo legrační. Zahihňal se.

Skřet se k němu přidal. Když zjistil, že Havran ani já jsme ten vtip nepochopili, nasadil velmi povýšený výraz a opovržlivě konstatoval: „Tady nás nepochopují, starý brachu. Ve sněhu bude nám tepleji.“ Pomohl Jednookému vstát. Vypotáčeli se ze dveří.

„Doufám, že neprovedou nějakou pitomost. Ještě větší. Že se třeba nezačnou předvádět. Pozabíjeli by se navzájem.“

„Tonk,“ řekl Havran. Vyložil karty. Choval se, jako by se tady ti dva vůbec neobjevili.

Po deseti nebo padesáti kolech vrazil dovnitř jeden z vojáků, které jsme měli s sebou. „Neviděli jste Jilmáče?“ zeptal se.

Podíval jsem se na něj. Ve vlasech mu roztával sníh. Byl bledý a vystrašený. „Ne. Co se stalo, Rašino?“

„Někdo pobodal Otu. Myslím, že to byl Vidlák. Utekl přede mnou.“

„Pobodal? Je mrtvý?“ Začal jsem hledat lékárníčku. Ota bude potřebovat spíš mě než Jilmáče.

„Ne, ale je hodně zraněný. Spousta krve.“

„Proč jsi ho nepřinesl?“

„Neunesl jsem ho.“

Byl taky opilý. Útok na kamaráda ho trochu vzpamatoval, ale jen na chvíli. „Víš jistě, že to byl Vidlák?“ Že by se ten starý blázen odhodlal k protiútoky?

„Jasně. Hej, Felčare. Pospěš si. Nebo umře.“

„Už jdu, už jdu.“

„Počkej.“ Havran hmatl po výstroji. „Jdu taky.“ Zvažoval, který z páru ostře nabroušených nožů si má vzít. Pokrčil

rameny a zastrčil za opasek oba. „Vezmi si plášť, Felčare. Je tam strašlivá zima.“

Než jsem ho našel, dostal z Rašiny, kde leží Ota, a přikázal mu, aby zůstal na místě, dokud se neukáže Jilmáč. Pak řekl: „Pojďme, Felčare.“

Dolů po schodech. Ven na ulici. Havranova chůze je matoucí. Nikdy nevypadá, že by spěchal, a přesto sebou musíte hodit, abyste mu stačili.

Nedalo se říct, že jen obyčejně sněžilo. Dokonce i tam, kde byly ulice osvětlené, nešlo vidět na pět metrů. Sníh byl už patnáct centimetrů hluboký. Těžký a mokrý. Ale teplota klesala a zvedal se vítr. Další sněhová bouře? Sakra! Copak už toho nebylo dost?

Otu jsme našli pár desítek metrů od místa, kde měl ležet. Odvlekl se o pěkný kus. Havran šel přímo k němu. Jak věděl, kde ho hledat, se nikdy nedozvím. Odnесли jsme Otu k nejbližší lampě. Byl úplně mimo.

„Zpitý k smrti,“ odfrkl jsem. „Jediné nebezpečí, které mu hrozilo, bylo, že umrzne.“ Všude kolem něj byla krev, ale žádné vážné zranění neměl. Potřeboval pár stehů, toť vše. Dotáhli jsme ho do pokoje. Svlékl jsem ho a začal šít, dokud nebyl schopen nadávat.

Otův kumpán usnul. Havran do něj kopl. „Chci slyšet pravdu.“

Jak se to stalo?“

Rašina trval na svém. „Byl to Vidlák, člověče. Byl to Vidlák.“ O tom jsem pochyboval. Havran taky. Ale když jsem dokončil

práci, Havran řekl: „Vezmi si meč, Felčare.“ Měl pohled lovce.

Nechtělo se mi jít znova ven, ale ještě méně se mi chtělo hádat s Havranem, když byl v takovéto náladě. Vzal jsem si pás s mečem.

*

Ochladilo se. Vítr zesílil. Sněhové vločky byly menší a více bodaly do obličejů. Krácel jsem v Havranových stopách a přemýšlel, co to, k čertu, děláme.

Našel místo, kde byl Ota zraněn. Čerstvý sníh ještě nepřekryl stopy na tom starém. Havran si dřep a pozoroval je. Uvažoval jsem, co tam může vidět. Bylo tu příliš málo světla, aby se dalo cokoli říct, aspoň podle mého.

„Možná nelhal,“ řekl nakonec. Zadíval se do tmavé uličky, kterou přišel útočník.

„Jak to víš?“

Neodpověděl mi. „Pojďme.“ Vydal se tou uličkou.

Nemám rád úzké uličky. A obzvláště je nemám rád ve městech jako Růže, kde se skrývá všechno zlé, co člověk zná, a možná i to, co dosud neobjevil. Ale Havran do ní vešel... Havran chtěl, abych mu pomohl... Havran byl mým bratrem z Černé legie... Ale, zatraceně, teplo ohně a svažené víno by bylo příjemnější.

Řekl bych, že jsem dosud nestrávil objevováním města více než tři nebo čtyři hodiny. Havran vycházel ven ještě méně než já. Přesto se zdálo, že ví, kam jde. Vedl mě bočními uličkami a temnými zákoutími, skrz průchody a přes mosty. Růže jsou rozčleněny třemi řekami a sítí kanálů, které je spojují. Věhlas si toto město vysloužilo velkým počtem mostů.

V této chvíli mě však mosty vůbec nezajímaly. Staral jsem se jen o to, abych udržel krok a teplo. Nohy jsem měl jako kusy ledu. Sníh mi pronikal do bot a Havran nebyl v takové náladě, aby se zastavil pokaždé, když se mi to stalo.

Dál a dál. Kilometry a hodiny. Ještě nikdy jsem neviděl tolik chatrčí a špíny.

„Stát!“ Havran mi rukou zahradil cestu.

„Co?“

„Ticho.“ Poslouchal. Já taky. Vůbec nic jsem neslyšel. Taky jsem toho během našeho divokého pronásledování moc neviděl. Jak mohl Havran toho útočníka vystopovat? Nepochyboval jsem, že to dokázal, jen jsem nechápal jak.

Po pravdě řečeno, u Havrana mě nepřekvapovalo nic. A to od toho dne, kdy jsem ho viděl uškrtit svou manželku.

„Už ho skoro máme.“ Zahleděl se do padajícího sněhu. „Jdi rovně, stejným tempem jako doposud. Za pár minut ho doženeš.“

„Cože? Kam jdeš?“ křučel jsem za mizejícím stínem. „Hrom do tebe.“ Zhluboka jsem se nadechl, znovu jsem zaklel, tasil meč a vyrazil kupředu. Vše, na co jsem dokázal myslet, bylo, jak to vysvětlím, když dostaneme nesprávného člověka.

Pak jsem ho uviděl ve světle, které vycházelo ze dveří krčmy. Vysoký, hubený muž se zdrceně ploužil ulicí a ničeho si nevšímal. Vidlák? Jak to mám vědět? Jilmáč a Ota byli jediná, kteří se účastnili útoku na statek.

Rozsvítilo se mi. Jen ti dva mohli Vidláka poznat. Ota byl zraněný a o Jilmáčovi se nic nevědělo už... Kde mohl být? Pod sněhovou přikrývkou v nějaké temné uličce, studený jako tahle odporná noc?

Můj strach se změnil v hněv.

Schoval jsem meč a vytáhl dýku. Držel jsem ji zakrytou pod pláštěm. Postava se neohlédla, ani když jsem ji dohnal a šel vedle ní.

„Strašná noc, že jo, starý?“

Neochotně zabručel. Pak na mě pohlédl. Když jsem s ním srovnal krok, jeho oči se zúžily. Zpomalil a pozorně si mě prohlédl.

V očích neměl ani náznak strachu. Byl si jistý sám sebou. Ne jako ti staříci, kteří se toulají ulicemi chudinské čtvrti. Ti se bojí vlastního stínu.

„Co chceš?“ Byl to klidný, přímočarý dotaz.

Nemusel se bát. Byl jsem dost vyžděšený za nás oba. „Bodl jsi mého kamaráda, Vidláku.“

Zastavil se. V jeho oku se něco divně zablesklo. „Černá legie?“

Přikývl jsem.

Pozorně se na mě zadíval, přimhouřil oči a zamyslel se. „Doktor. Ty jsi ten doktor. Ten, kterému říkají Felčar.“

„Těší mě.“ Můj hlas zněl určitě jistěji, než jak jsem se cítil.

Přemýšlel jsem, co teď budu, k čertu, dělat?

Vídlák prudce rozevřel plášť. Pokusil se mě bodnout krátkým mečem. Uskočil jsem a taky roztáhl plášť. Znovu jsem mu uhnul a snažil se tasit meč.

Vídlák ztuhl. Zadíval se mi přímo do obličeje. Jeho oči se zvětšovaly a zvětšovaly... Padal jsem do jejich šedých hlubin...

V koutcích úst se mu objevil úsměv. Přikročil ke mně, napřáhl meč...

A náhle zachroptěl. V jeho obličeji se objevil výraz naprostého překvapení. Kouzlo ze mě opadlo, udělal jsem krok zpět a postavil se k obraně.

Vídlák se pomalu otočil a zadíval do tmy. Z jeho zad čněl Havranův nůž. Vídlák ho uchopil a vytáhl. Bolestné zasyčení mu zvlnilo rty. Zíral na nůž a pak začal velmi pomalu zpívat.

„Dělej, Felčare!“

Kouzlo! Já hlupák! Zapomněl jsem, kdo je Vídlák. Zaútočil jsem. V téže chvíli se objevil Havran.

*

Prohlédl jsem tělo. „Co teď?“

Havran si klekl. Vytáhl druhý nůž. Měl zubaté ostří. „Někdo získá Lovcovu odměnu.“

„Bude šilet.“

„Ty mu to chceš říct?“

„Ne. Ale co s tím uděláme?“ Byly časy, kdy se Legii dařilo dobře, ale nikdy nebyla bohatá. Shromážďovat bohatství nepatřilo k našim cílům.

„Něco z toho se mi bude hodit. Staré dluhy. Zbytek... Rozdělte se. Pošlete to zpátky do Berylu. Cokoli. Proč to nechávat Lapeným?“

Pokrčil jsem rameny. „Záleží na tobě. Jenom doufám, že Lovec nepřijde na to, jak jsme ho doběhli.“

„Víme to jen ty a já. Já mu to neřeknu.“ Oprášil sníh ze starcovy hlavy. Vídlák rychle stydl.

Havran se dal do práce.

Jsem lékař. Už jsem amputoval končetiny. Voják. Viděl jsem řadu krvavých bitev. Přesto se mi zvedal žaludek. Stínání hlavy mrtvému mi nepřípadalo správné.

Havran uschoval příšernou kořist pod pláštěm. Vůbec mu to nevadilo. Cestou do naší čtvrti jsem se ho zničehonic zeptal: „Proč jsme po něm vůbec šli?“

Neodpověděl hned. „Poslední Kapitánův vzkaz zněl, že to mám skončit, jestli budu mít příležitost.“

Když jsme se blížili k náměstí, řekl: „Jdi nahoru. Zjisti, jestli je ten ďábel vevnitř. Pokud ne, pošli nejstřízlivějšího muže pro vůz. A ty se vrať zpátky.“

„Dobře.“ Vzdychl jsem a běžel do pokoje. Cokoli za trochu tepla.

Sníh už dosahoval výše třiceti centimetrů. Měl jsem obavu, že omrzliny na mých nohou budou mít trvalé následky.

„Kde jsi, k sakru, byl?“ zeptal se mě Jilmáč, jen co jsem vstoupil do dveří. „Kde je Havran?“

Rozhlédl jsem se. Lovec Duší tu nebyl. Skřet a Jednooký byli zpátky a spali jako zabítí. Ota a Rašina strašlivě chrápali. „Jak je Otovi?“

„Daří se mu dobře. Co jste kde dělali?“

Sedl jsem si k ohni a stáhl si boty. Má chodidla byla modrá a ztuhlá, ale bez omrzlin. Brzy začala nepříjemně mravenčit. Bolely mě z toho brodění se sněhem nohy. Všechno jsem Jilmáčovi řekl.

„Zabili jste ho?“

„Havran říkal, že Kapitán už chtěl tenhle úkol ukončit.“

„Jo. Nečekal jsem, že mu Havran podržíme krk.“

„Kde je Lovec?“

„Ještě se nevrátil.“ Pousmál se. „Já půjdu pro vůz. Nikomu jinému o tom neříkej. Kdo nic neví, nic nepoví.“ Přehodil si přes ramena plášť a vyrazil ven.

Moje ruce a nohy už začínaly znovu dostávat lidskou podobu. Vyskočil jsem a stáhl Otovi boty. Byl asi stejně velký jako já a nepotřeboval je.

Zpátky do zimy. Už bylo skoro ráno. Brzy začne svítat.

Jestli jsem čekal, že Havran bude mít nějaké připomínky, dočkal jsem se zklamání. Jen se na mě podíval. Myslím, že se chvěl.

Vzpomínám si, jak jsem si pomyslel, že je to možná přece jen člověk. „Musel jsem si přezout boty. Jilmáč šel pro vůz. Ostatní jsou mimo.“

„Lovec?“

„Ještě se nevrátil.“

„Pojďme to semínko zasadit.“ Vykročil do vířícího sněhu. Spěchal jsem za ním.

Na naší pasti se sníh neusazoval. Stále zlatě zářila. Pod ní se sbírala voda a vytékala ven, aby se vzápětí změnila v led.

„Myslíš, že se to Lovec dozví, když tahle věc zmizí?“ zeptal jsem se.

„Dobrá úvaha. A Skřet s Jednookým?“

„Mohla by jim hořet střecha nad hlavou a ani by se neobrátili.“
„Přesto... Pst! Někdo tu je. Jdi tudy.“ Sám se vydal opačným směrem, opisoval kruh.
Proč to dělám? uvažoval jsem, když jsem se plížil sněhem se zbraní v ruce. Narazil jsem na Havrana. „Vidíš něco?“
Zařínal se do tmy. „Někdo tady byl.“ Nasál vzduch a pomalu otočil hlavou vpravo a vlevo. Udělal dvanáct rychlých kroků a ukázal prstem do sněhu.
Měl pravdu. Byly tam čerstvé stopy. Ty ve směru od pasti ukazovaly, že ta osoba spěchala. Pozoroval jsem je.
„Nelíbí se mi to, Havrane.“ Z návštěvníkových šlápot bylo možné rozpoznat, že napadal na pravou nohu. „Kulhavec.“
„Nevíme to jistě.“
„Kdo jiný? Kde je Jilmáč?“
Vrátili jsme se k pasti na Vidláka a netrpělivě čekali. Havran chodil dokola. Něco si mumlal. Nepamatuji si, že bych ho kdy viděl tak neklidného. Najednou řekl: „Kulhavec není Lovec Duší.“
To tedy ne. Lovec byl téměř lidská bytost. Kulhavec byl z těch, kterým se líbí mučit děti.
Náměstím zaznělo cinkání postraňků a skřipání nedostatečně namazaných kol. Objevil se Jilmáč s vozem. Zastavil a seskočil dolů.
„Kde jsi, k sakru, byl?“ Strach a únava způsobily, že jsem byl protivný.
„Chvilí trvá, než seženeš státníka a připravíš spřežení. O co jde? Co se stalo?“
„Byl tady Kulhavec.“
„A do prdele. Co udělal?“
„Nic. Jenom..“
„Pospěšme si,“ křikl na nás Havran, „než se vrátí.“
Zanesl hlavu ke kameni. Ochranné kouzlo jako by neexistovalo. Vložil kořist do čekající prohlubně. Zlatá záře zmizela.
Na hlavě i na kameni se začaly hromadit sněhové vločky.
„Pojďme,“ vydechl Jilmáč. „Nemáme moc času.“
Hrábl jsem po pytli a vyhodil ho na vůz. Prozíravý Jilmáč položil na podlahu vozu plachtu, aby volné mince nepropadávaly mezi deskami.
Havran mi řekl, abych zpod stolu vyhrabal rozsypané peníze. „Jilmáči, vysyp pár pytlů a dej je Felčarovi.“
Zvedali vaky. Já sbíral volné mince.
„Minuta pryč,“ řekl Havran. Polovina vaků byla na voze.
„Těch rozkutálených mincí je hrozně moc,“ postěžoval jsem si.
„Když budeme muset, necháme je tady.“
„Co s tím vším budeme dělat? Jak to schováme?“
„V seně ve stáji,“ řekl Havran. „Prozatím. Pak umístíme na vůz falešné dno. Dvě minuty.“
„A co stopy kol?“ zeptal se Jilmáč. „Můžou ho zavést do stáje.“
„Proč by ho to vlastně mělo zajímat?“ zauvažoval jsem nahlas.
Havran mi nevěnoval pozornost. „Nezahladil jsi je, když jsi jel sem?“ zeptal se Jilmáče.
„Nenapadlo mě to.“
„Sakra!“
Všechny pytle byly naložené. Jilmáč a Havran mi pomáhali s volnými mincemi.
„Tři minuty,“ řekl Havran, potom dodal: „Ticho!“ Poslouchal. „Lovec tady ještě nemůže být, nebo ano? Ne. To je zase Kulhavec. Pojďme. Jilmáči, budeš řídit. Jeď na hlavní ulici. Ztrať se v davu. Já půjdu za tebou. Felčare, ty se snaž zakrýt Jilmáčovy stopy.“
„Kde je?“ zeptal se Jilmáč a zahleděl se do padajícího sněhu.
Havran ukázal někam do šera. „Musíme se mu ztratit. Nebo nám to sebere. Dělej, Felčare. Hni sebou, Jilmáči.“
„Hyjé!“ Jilmáč trhl postraňky. Vůz se se skřipěním rozjel.
Zalezl jsem pod stůl a nacpal si kapsy, pak jsem se rozběhl opačným směrem, než kde byl podle Havrana Kulhavec.

*

Nevím, jestli se mi stopy po Jilmáčovi podařilo dobře zametat. Myslím, že nám více než cokoli, co jsem udělal já, pomohl ranní ruch. Státníkovi jsem dal ponožku plnou zlata a stříbra. Bylo to víc, než si mohl vydělat za léta práce ve stáji, a požádal ho, aby se ztratil. Nejlépe pryč z Růží. Řekl mi: „Nebudu se ani stavovat pro věci.“ Odhodil vidle a pelášil pryč. Už ho tam nikdy neuvidí.

Já jsem spěchal zpět do našeho pokoje.

Všichni kromě Oty spali. „Ach, Felčare,“ řekl. „Nejvyšší čas.“

„Bolí?“

„Jo.“

„Máš kocovinu?“

„To taky.“

„Tak se podíváme, co se s tím dá dělat. Jak dlouho jsi vzhůru?“

„Odhadem tak hodinu.“

„Byl tady Lovec?“

„Ne. Co se s ním vůbec stalo?“

„Nevím.“

„Hej. To jsou moje boty. Co, k čertu, děláš v mých botách?“

„Uklidni se. Tohle vypij.“

Napil se. „Tak mluv. Co děláš v mých botách?“

Sundal jsem si je a postavil blízko ohně, který hořel jen velmi slabě. Když jsem přikládal, chodil Ota za mnou. „Jestli se neuklidníš, potrháš si stehy.“

Když jde o lékařskou radu, poslouchají mě muži z Legie na slovo. Přestože byl Ota naštvaný, vrátil se na lůžko a donutil se klidně ležet. Ale proklínat mě nepřestal.

Stáhl jsem ze sebe mokré věci a oblékl si noční košili, která tu ležela. Nevím, odkud se vzala. Byla moc krátká. Dal jsem vařit vodu na čaj a pak jsem se obrátil k Otovi. „Tak se na to pořádně podíváme.“ Vytáhl jsem lékárničku.

Čistil jsem mu okolí rány a Ota tiše klel. Najednou jsem uslyšel ten zvuk škrt-dup, škrt-dup. Předě dveřmi se zastavil.

Oto vycítil mou obavu. „Co se děje?“

„To je...“ Dveře za mnou se otevřely. Ohlédl jsem se. Odhadl jsem to správně.

Kulhavec přistoupil ke stolu, klesl na židli a začal si prohlížet pokoj. Probodl mě pohledem. Přemýšlel jsem, jestli si pamatuje, co jsem mu provedl ve Vesle.

„Právě jsem postavil na čaj,“ řekl jsem nesmyslně.

Pohlédl na mokré boty a plášť, pak na všechny muže v místnosti. Pak znovu na mě.

Kulhavec není vysoký. Potkat ho na ulici a nevědět, kdo to je, ani byste si ho nevšimli. Stejně jako Lovec Duší nosí oblečení v jedné barvě, temně hnědé. Jeho oděv byl potrháný. Obličej mu zakrývala obnošená vytahaná kožená maska. Z kapuce kolem ní mu čouhaly zacuchané prameny vlasů. Byly šedé a mezi nimi pár černých.

Neřekl ani slovo. Jen seděl a zíral. Nevěděl jsem, co mám dělat dál, Otu jsem už ošetřil, a tak jsem šel připravit čaj. Nalil jsem ho do tří cínových pohárků. Jeden jsem podal Otovi, druhý postavil před Kulhavce a třetí si nechal.

Ale co teď? Nemám nic, čím bych se zaměstnal. Nemám si kde sednout, kromě židle u stolu... A do prdele!

Kulhavec si sundal masku. Zvedl pohár...

Nemohl jsem od něj odtrhnout oči.

Měl obličej mrtvého muže, špatně nabalzamované mumie. Jeho oči byly živé a zlé, ale přímo pod jedním z nich měl kus shnilého masa. Pod nosem, v pravém koutku úst, mu chyběly asi dva čtvereční centimetry rtu. Na tom místě mu bylo vidět dásně a zažloutlé zuby.

Usrkl čaje, podíval se mi do očí a usmál se.

Málem jsem se polil.

Přešel jsem k oknu. Venku teď bylo poněkud jasněji a sněžení sláblo, kámen však vidět nebyl.

Na schodech se rozlehl dupot bot. Do pokoje vpadli Jilmáč a Havran. Jilmáč zahulákal: „Hej, Felčare, jak ses, k čertu, dokázal zbavit toho...“ Jeho slova utichla, když si všiml Kulhavce.

Havran se na mě tázavě podíval. Kulhavec se otočil čelem k nim. Pokrčil jsem rameny. Havran se postavil stranou a začal si svlékat mokré věci.

Jilmáč pochopil, o co jde. Vydal se na druhou stranu, k ohništi, a taky ze sebe sundal oblečení. „Sakra, jsem rád, že to ze sebe konečně můžu shodit. Jak je ti, Oto?“

„Máme teplý čaj.“

„Všechno mě bolí,“ odpověděl Ota.

Kulhavec se podíval na každého z nás, včetně Jednookého a Skřeta, kteří se ještě neprobrali. „No prosím, Lovec si přivedl to nejlepší, co Legie má.“ Šeptal, ale jeho hlas přesto naplnil celou místnost. „Kdepak je?“

Havran si ho nevšímal. Oblékl si suché kalhoty, sedl si vedle Oty a překontroloval mou práci. „Dobré šití, Felčare.“

„Mám v tom velkou praxi.“

Jilmáč odpověděl Kulhavci pokrčením ramen. Vyprázdnil pohár a všem kolem nalil čaj. Pak naplnil konvici vodou z jednoho ze džbánů. Zatímco Kulhavec hleděl na Havrana, štouchl Jednookého botou do žeber.

„Ty!“ vykřikl Kulhavec. „Nezapomněl jsem, co jsi udělal v Opálu. A během tažení ve Forsbergu.“

Havran si sedl zády ke zdi. Vytáhl jeden ze svých nebezpečných nožů a začal si čistit nehty. Usmíval se. Usmíval se na Kulhavce a očima se mu vysmíval.

Copak se ten muž ničeho a nikoho nebál?

„Co jste udělali s penězi. Nebyly Lovcovy. Paní je dala mně.“

Havranovo vyzývavé chování mi dodalo odvahy. „Neměl bys být v Jilmu? Paní tě přece z Výběžku vykazala.“

Jeho strašlivý obličej se zkřivil zlostí. Přes celé čelo a tvář se mu táhla jizva. Údajně pokračovala dolů až k levé části hrudníku. Tento úder mu zasadila Bílá Růže osobně.

Kulhavec se zvedl. A ten zatracený Havran řekl: „Máš karty, Jilmáci? Uvolnil se stůl.“

Kulhavec se zamračil. Napětí rychle stoupalo. „Chci ty peníze,“ vykřikl. „Jsou moje. Máte možnost spolupracovat, nebo ne. Nemyslím si ale, že by se vám líbilo to, co vás čeká, pokud nebudete souhlasit.“

„Když je chceš, vezmi si je,“ řekl Havran. „Chyť Vidláka. Uřež mu hlavu. Zanes ji ke kameni. Pro Kulhavce by to měla být hračka. Vidlák je jen bandita. Jakou má šanci, že obstojí proti Kulhavci?“

Myslel jsem, že Lapený exploduje. Nestalo se. Chvilí nevěděl, co má dělat.

Ale nebyl vyvedený z rovnováhy dlouho. „Dobře. Zvolili jste si tu těžší cestu.“ Jeho úsměv byl široký a krutý.

Napětí se blížilo k bodu zvratu.

*

V otevřených dveřích se objevil stín. Na Kulhavcova záda hleděla hubená, tmavá postava. Úlevou jsem vydechl. Kulhavec se otočil. V jedné chvíli se zdálo, že mezi Lapenými začaly létat jiskry.

Koutkem oka jsem zahlédl, že Skřet sedí a jeho prsty tancují ve složitém rytmu. Jednooký byl obličejem obrácený ke stěně a něco šeptal do pokrývky. Havran otočil nůž, aby s ním mohl kdykoliv hodit. Jilmáč sevřel v ruce čajovou konvici, připravený vychrtnout z ní horkou vodu.

Já jsem kolem sebe neměl nic, co by se dalo použít jako zbraň. Jak jsem jim, k sakru, mohl pomoci? Jedině tím, že pak všechno popíšu v kronice. Jestli se mi podaří přežít.

Lovec Duší udělal mírný pohyb, minul Kulhavce a uvelebil se na své oblíbené židli. Špičkou boty si přitáhl další a položil si na ni nohy. Zahleděl se na Kulhavce. Prsty mu tančily před ústy. „Paní mi poslala zprávu. Pro případ, že bych na tebe někde narazil. Chce se s tebou setkat.“ To vše řekl Lovec jedním hlasem. Byl tvrdý, ženský. „Chce s tebou mluvit o povstání v Jilmu.“

Kulhavec sebou trhl. Ruka, kterou měl nataženou na stole, se mu nervózně chvěla. „Povstání? V Jilmu?“

„Rebelové zaútočili na palác a kasárna.“

Kulhavcův obličej, potažený kůží tvrdou jako podešev, ztratil barvu. Chvění jeho ruky nabralo na síle.

„Chce vědět, proč jsi tam nebyl, abys tomu zabránil,“ řekl Lovec.

Kulhavec zůstal sedět ještě tři vteřiny. Jeho obličej získal groteskní výraz. Jen zřídka jsem vídal tak nepokrytý strach. Pak se otočil a zmizel.

Havran hodil nůž. Zabodl se do zárubně. Kulhavec si toho vůbec nevšiml.

Lovec Duší se rozesmál. Nebyl to jeho obvyklý smích. Tenhle byl hluboký, ostrý, drsný a mstivý. Vstal a otočil se k oknu. „Ale? Někdo získal naši odměnu? Kdy se to stalo?“

Jilmáč se vydal zavřít dveře, aby nebylo vidět, jak zareagoval. „Přihraj mi ten nůž, Jilmáči,“ řekl mu Havran. Přesunul jsem se k Lovci a vyhlédl z okna. Přestávalo sněžit. Kámen šlo vidět. Byl studený a nezářil. Ležela na něm několikacentimetrová vrstva sněhu.

„Nevím.“ Doufám jsem, že to znělo věrohodně. „Celou noc hustě sněžilo. Naposledy, když jsem se tam díval - než se objevil on - nebylo vidět vůbec nic. Raději se tam zajdu kouknout.“

„Neobtěžuj se.“ Natočil židli tak, aby mohl pozorovat náměstí. Vzal si od Jilmáče nabízený čaj. Když ho pil, odvrátil hlavu tak, abychom mu neviděli do obličeje. Když pohár vyprázdnil, prohlásil: „Vidlák je ze hry. Jeho sebranku zachvátila panika. A co je nejúžasnější, Kulhavec se zase dostal do nesnází. Docela slušná práce.“

„Je to pravda?“ zeptal jsem se. „O tom Jilmu?“

„Naprosto,“ odpověděl zvonivým, veselým hlasem. „Zajímalo by mě, jak se rebelové dozvěděli, že Kulhavec není ve městě. A jak je možné, že Měnivce ucítil nebezpečí tak rychle, aby se tam objevil a potlačil povstání dřív, než se z něj mohlo něco vyvinout.“ Odmlčel se. „Než se Kulhavec dostane z potíží, bude mít dost času o tom všem přemýšlet.“ Znovu se zasmál. Tentokrát byl jeho smích tlumený a temný.

Jilmáč a já jsme se raději chtěli něčím zaměstnat, a tak jsme se pustili do přípravy snídaně. Obvykle to dělal Ota, takže jsme pro naši novou práci měli i vysvětlení. Po chvíli Lovec Duší poznamenal: „Není důvod, abyste tady dál zůstávali. Přání vašeho Kapitána bylo vyslyšeno.“

„Můžeme jít?“ zeptal se Jilmáč.

„Drží vás tady snad ještě něco?“

Jednookého ano. Ale to nás nezajímalo.

„Po snídani se sbalíme,“ oznámil Jilmáč.

„Chcete jet v tomhle počasí?“ zeptal se Jednooký.

„Kapitán nás potřebuje zpátky.“

Podal jsem Lovci talíř se smaženými vajíčky. Nevím proč. Málokdy jedl. A téměř nikdy nesnídal. Ale vzal si ho a otočil se zády.

Podíval jsem se z okna. Lidi už zjistili, co se stalo. Někdo z Vidlákovy obličeje oprášil sníh. Oči měl doširoka otevřené, jako by se opravdu díval. Hrozné.

Lidi hrabali pod stolem a prali se o mince, které jsme tam nechali. Vypadalo to, jako když se na rozkládající se mrtvole hemží červi. „Někdo by mu měl vzdát hold,“ zamumlal jsem. „Byl to zatraceně dobrý soupeř.“

„Máš kroniku,“ řekl mi Lovec Duší. Pak dodal: „Jen přemožitel se stará o to, aby prokázal úctu poraženému nepříteli.“

Pak jsem se věnoval vlastnímu talíři. Přemýšlel jsem, co tím chtěl říct, ale teplé jídlo bylo v té chvíli důležitější.

*

Všichni kromě mě a Oty šli do stáje. Měli raněnému přivést vůz. Dal jsem mu něco, aby tu náročnou cestu vydržel.

Dávali si na čas. Jilmáč chtěl vůz něčím zastřešit, aby byl Ota chráněný před špatným počasím. Čekání jsem si krátil tím, že jsem vykládal pasiáns.

Zničehonic se ozval Lovec Duší. „Je velice krásná, Felčare. Vypadá mladě. Svěže. Je úžasná. Ale srdce má z kamene. Ve srovnání s ní je Kulhavec milý pejsek. Modli se, abys jí nikdy nemusel pohlédnout do očí.“

Lovec měl zrak obrácený k oknu. Chtěl jsem mu položit spoustu otázek, ale ani jedna mě najednou nenapadla. Sakra. Tenkrát jsem propásl velkou příležitost.

Jakou barvu mají její vlasy? A oči? Jak se usmívá? To všechno pro mě moc znamenalo, protože jsem se to neměl jak dozvědět.

Lovec Duší vstal a vzal si plášť. „Vyplatilo se to. Už kvůli Kulhavci,“ řekl. Ve dveřích se zastavil a upřel na mě zrak. „Ty, Jilmáč a Havran, napijte se na mé zdraví. Rozumíš?“

A byl pryč.

O minutu později se objevil Jilmáč. Naložili jsme Otu a vyrazili zpátky do Meistriktu. Ještě dlouhou dobu jsem měl

docela pocuchané nervy.

Kapitola čtvrtá: ŠEPTA

Mise v Růžích nám přinesla největší možný zisk za nejmenší vynaloženou námahu. Štěstěna se stoprocentně přiklonila na naši stranu. Pro rebely to znamenalo pohromu.

Teď jsme prchali z Výběžku, kde se obrana Paní zhroutila téměř přes noc. Spolu s námi utíkalo asi pět nebo šest stovek řadových vojáků, kteří ztratili jednotky. Abychom se nezdržovali, rozhodl se Kapitán vydat do Pánova zkratkou přes les Mraků, místo aby ho delší jižní cestou obcházel.

Před vojskem rebelů jsme měli náskok dva nebo tři dny. Mohli jsme se otočit a napráskat jim, ale Kapitán volil tento způsob. Jeho rozhodnutí jsem s povděkem přijal. Boje kolem Růží byly nelítostné. Tisíce padlých. A jelikož se k Legii připojilo tolik nových lidí, ztrácel jsem muže jen proto, že jsem je nestíhal ošetřovat.

Dostali jsme příkaz hlásit se u Nočního Slídila v Pánově. Lovec Duší si myslel, že Pánov bude cílem příštího útoku rebelů. Ačkoliv jsme byli vyčerpaní, tušili jsme, že se ještě, než zima zmírní tempo války, dočkáme řady lítých bojů.

„Felčare! Dííívej!“ Bílý se blížil k místu, kde jsem seděl s Kapitánem, Nemludou a dvěma dalšími. Přes rameno měl přehozenou nahou ženu. Kdyby nebyla v tak zbědovaném stavu, vypadala by možná hezky.

„Slušné, Bílý, slušné,“ řekl jsem a vrátil se k deníku. Za Bílým neustával řev a jekot. Muži sklízeli ovoce vítězství.

„Jsou to barbaři,“ poznamenal Kapitán bez emocí.

„Je třeba jim občas popustit uzdu,“ připomněl jsem mu. „Raději tady než v Pánově.“

Kapitán neochotně souhlasil. Zkrátka mu plundrování a znásilňování nedělá moc dobře, přestože to patří k našemu řemeslu. Myslím, že ve skrytu duše je romantik, alespoň pokud jde o ženy.

Snažil jsem se mu zlepšit náladu. „Samy si o to řekly, když vzaly do rukou zbraně.“

„Jak dlouho už to trvá, Felčare?“ zeptal se mě smutně. „Zdá se to jako celá věčnost. Pamatuješ si vůbec dobu, kdy jsi nebyl vojákem? Jaký to má smysl? Proč tady vůbec jsme? Vyhráváme bitvy, ale Paní prohrává válku. Proč to prostě celé neodvolají a nejdou domů?“

Částečně měl pravdu. I když si vedeme dobře, v poslední době stále jen ustupujeme. Než se do toho vložili Kulhavec a Měnivec, byl Výběžek v bezpečí.

Na tuhle základnu rebelů jsme narazili při posledním ústupu. Domnívali jsme se, že jde o hlavní výcvikový tábor pro tažení proti Slídilovi. Naštěstí jsme si rebelů všimli dřív než oni nás. Měli velkou početní převahu, ale do boje se moc nehrnuli. Byli to většinou nezkušení dobrovolníci. Překvapila nás však přítomnost ženského pluku.

Samozřejmě že jsme o něm slyšeli. Na jihu, kolem Rzi bylo několik takových. A tam byly boje mnohem lítější a zavilejší než tady. Setkali jsme se s ním však poprvé. Muži projevovali opovržení nad ženskými bojovnicemi i přesto, že válčily lépe než jejich mužští krajané.

Začal se k nám šířit kouř. Naši muži zapalovali ubikace a velitelské budovy. „Felčare, běž dohlédnout na to, aby ti pitomci nepodpálili les.“

Vstal jsem, vzal si brašnu a pomalu vykročil za hlukem.

*

Všude ležela těla. Ti hlupáci se museli cítit úplně bezpeční. Nepostavili žádné palisády ani nevyhloubili příkop. Tupci. To je první věc, která se musí udělat, i když víte, že v okruhu sta kilometrů není jediný nepřítel. Střecha se dá postavit později. Lepší být mokrá než mrtvá.

Měl bych na to být zvyklý. Jsem už u Legie dlouho. A je pravdou, že mě to už nebere tolik jako kdysi. Morálně citlivá místa jsem ukryl pod pancéřovým štítem. Přesto se stále snažím vyhýbat pohledu na to nejhorší.

Vy, kteří budete čmárat do téhle kroniky po mně, jste už teď přišli na to, že se vyhýbám tomu, abych o naší partě darebáků líčil celou pravdu. Víte, že jsou to mizerové, násilníci a primitivové. Jsou to naprostí barbaři, kteří své nejkřutější fantazie proměňují ve skutečnost a jejichž chování zmírňuje jen přítomnost několika mužů s morálním citěním. Málokdy to odhaluji, protože ti lidi jsou mými druhy, mou jedinou rodinou a v mládí jsem byl poučen, že o přibuzných se nemá říkat nic špatného. Co se člověk v mládí naučí, to nezapomíná.

Když čte mé zápisky Havran, směje se. „Taková nadsázka,“ říká a vyhrožuje, že mi kroniku vezme a zapíše do ní všechno tak, jak to vidí on.

Drsňák Havran. Pořád se ze mě utahuje. A kdopak to obcházel celý tábor a rušil chlapům zábavu, kdykoli ji považoval za surovou. A kdo měl neustále za zadkem desetiletou holčičku na staré mule? Felčar ne, přátelé. Felčar ne. Felčar není žádný romantik. Tahle vlastnost je vyhrazena pro Kapitána a Havrana.

Havran se přirozeně stal Kapitánovým nejlepším přítelem. Sedávají spolu jako párek kamenů a povídají si o věcech, o nichž obvykle balvany mluví. To jim úplně stačí ke spokojenosti.

Jilmáč přiváděl paliče. Byli to starší muži Legie, kteří už svůj ne tak silný tělesný chtíč nasýtí. Většinu těch, co nadále prznili ženy, tvořili mladí zběhové z armády Paní.

Zdatně bojovali v Růžích proti rebelům. Ti však byli příliš silní. Do boje proti nám se zapojila polovina Kruhu osmnácti. My jsme na své straně měli jen Kulhavec a Měnivec. Ti dva trávili víc času tím, že si škodili navzájem, místo aby bojovali proti Kruhu. Výsledkem byl debakl. Nejvíce pokořující porážka Paní v tomto desetiletí.

Kruh většinou táhne za jeden provaz. Jeho členové soustřeďují síly pouze na boj proti nepříteli, a ne na vzájemné šarvátky.

„Hej! Felčare!“ zvolal Jednooký. „Pojď se pobavit s námi.“ Právě hodil hořící pochodeň do dveří kasáren. Budova

okamžitě vybuchla. Těžké dubové okenice vyletěly do vzduchu. Jazyky plamenů zaútočily na Jednookého, který se před nimi dal na útěk. Pod jeho příšerným, vetším kloboukem mu doutnaly kudrnaté vlasy. Povalil jsem ho na zem a plácal ho tím kloboukem po hlavě, dokud nezabručel: „Dobrý, dobrý. Nemusíš se v tom tak vyžívat, sakra.“

Když jsem mu pomáhal na nohy, neubránil jsem se úsměvu. „Jsi v pořádku?“

„Jsem připálený,“ řekl a vykroužil na tváři falešný výraz vážnosti, který mívají kocouři po nějakém skutečně nevydařeném představení. Něco jako: „Právě tak jsem to chtěl.“

Oheň sílil. Kusy střechy vylétaly a vystřelovaly nad budovu. „Kapitán mě poslal, aby se ujistil, že vy, kašpaři, nepodpálíte les.“ V té chvíli vyšel zpoza rohu hořící budovy Skřet. Jeho široká ústa byla roztažená v nevinném úsměvu.

Jednooký se na něj podíval a zaječel: „Ty červí mozku! To byla tvoje práce.“ Zavyl, až mi z toho přeběhl mráz po zádech, a začal tančit. Hučení ohně zesílilo a dostalo rytmus. Brzy se mi zdálo, že v plamenech za okny vidím něco poskakovat.

Skřet si toho všiml také. Jeho úsměv zmizel. Polkl, zbledl a začal tančit také. On i Jednooký vyli a vřiskali. Naoko si jeden druhého nevyšimlali.

Z okapu se vychrlila voda, která obloukem vylétla nad budovu a začala oheň splachovat. Následně vystříkl do vzduchu celý obsah kádě pod okapem. Oheň uhasinal.

Jednooký přitancil ke Skřetovi a strčil do něj ve snaze vyrušit ho ze soustředění. Skřet se zatočil, zakymácel, zaskřehotal a pokračoval v tanci. Oheň zasáhla další sprcha.

„To je ale dvojka.“

Otočil jsem se. Přišel se podívat Jilmáč. „To teda jo,“ odpověděl jsem. Dělal si naschvály, vedli spory, nadávali si, dalo by se říct, že jsou napodobeninou svých mocnějších druhů v řemesle. Ale jejich boj nebyl ani z poloviny tak zarytý jako mezi Měnivcem a Kulhavcem. Když jste všímaví, zjistíte, že ti dva jsou kamarádi. Mezi Lapenými kamarádství neexistuje.

„Chci ti něco ukázat,“ řekl Jilmáč. Nic víc nedodal. Přikývl jsem a šel za ním.

Skřet a Jednooký pokračovali. Zdálo se, že Skřet vyhrává. Přestal jsem se následků ohně bát.

*

„Naučil ses číst tyhle severské kuří nohy?“ zeptal se Jilmáč. Zavedl mě do budovy, v níž určitě bylo velitelství celého tábora.

Ukázal na horu papírů naskládaných na zemi, očividně připravených na podpal.

„Myslím, že to dokážu vyluštit.“

„Říkal jsem si, že v tom můžeš něco najít.“

Vybral jsem náhodně jeden z papírů. Byla to kopie rozkazu, určeného konkrétní vojenské jednotce rebelů, vniknout do Pánova a ukrýt se v domech sympatizantů, dokud nebudou povoláni, aby zaútočili na obranné síly v Pánově zevnitř. Pod rozkazem byl podpis Šepta. Přiložená byla příloha s kontakty.

„To bych řekl,“ najednou mi došel dech. Tento rozkaz obsahoval polovinu tajemství rebelů a několik dalších naznačoval. „To bych řekl.“ Hrál jsem po další listině. Tak jako předchozí byla adresována konkrétnímu oddílu a otevírala okno do samého srdce strategie rebelů. „Zavolej Kapitána,“ řekl jsem Jilmáčovi. „Přiveď Skřeta a Jednookého a Poručíka a všechny, kteří by snad měli...“

Musel jsem vypadat strašně. Když mě Jilmáč přerušil, měl na tváři prapodivný, nervózní výraz. „Co to, k čertu, je, Felčare?“

„Všechny rozkazy a plány, týkající se tažení proti Pánovu. Kompletní bitevní plán.“ Ale to nebylo jádro věci. To jsem si nechával pouze pro Kapitána. „Pospěš si. Každá minuta hraje roli. A nedovol jim, aby pálili cokoli, co se tomuhle podobá. U všech čertů, nedovol jim to. Narazili jsme na zlatou žílu. Nesmíme ji nechat shořet.“

Jilmáč vyběhl ze dveří. Slyšel jsem v dálce hřmět jeho hlas. Jilmáč je dobrý seržant. Neztrácí čas otázkami. S bručením jsem si sedl na zem a začal prohlížet dokumenty.

Dveře zavrzaly. Nezajímalo mě, kdo přišel. Byl jsem jako v horečce. Prohlížel jsem listiny, jak nejrychleji jsem mohl. Stahoval jsem je ze stohu a rozdělával na menší hromádky. V mém zorném úhlu se objevily zablácené boty. „Dokážeš přečíst tohle, Havrane?“ Poznal jsem ho podle chůze.

„Jestli to dokážu? Ano.“

„Pomoz mi zjistit, co tu máme.“

Havran se usadil naproti mně. Stoh ležel uprostřed a bránil nám, abychom se navzájem viděli. Pusinka si našla místo za Havranem tak, aby mu nepřekážela, ale stále byla pod jeho ochranou. V klidných, zamlžených očích se jí nadále zračila hrůza, kterou prožila tam ve vesnici.

Svým způsobem je Havran pro ostatní v Legii vzorem. Rozdíl mezi ním a námi tkví v tom, že v sobě má něco víc než jiní lidé. Možná proto, že je u nás nový, jediný seveřan, symbolizuje náš život ve službách Paní. Jeho morální zápasy jsou našimi morálními zápasy. Jeho tiché odmítání křičet a být se při nepřízni osudu do prsou jsme rovněž přijali za své. Raději mluvíme kovovým hlasem zbraní.

Tak dost. Proč se pít po významu toho všeho? Jilmáč narazil na zlatou žílu. Já a Havran jsme rýžovali zlato.

Dovnitř vběhli Skřet a Jednooký. Ani jeden nedokázal zdejší písmo přečíst. Začali se bavit tím, že posílali po stěnách stíny neexistujících věcí, které se navzájem honily. Havran se na ně škaredě podíval. Jejich ustavičné šaškování a hašteření bylo otravné, když jste měli na starosti něco důležitého.

Pohlédli na něj, přestali si hrát a tiše si sedli, téměř jako pokárané děti. Havran měl tu schopnost, tu sílu, to kouzlo osobnosti, že přiměl lidi, mnohem nebezpečnější než on sám, aby se pod jeho studeným, temným pohledem třásli.

Dorazil Kapitán, spolu s Jilmáčem a Nemludou. Za dveřmi okounělo několik mužů. Je legrační, jak dokážou vycítit, že se něco děje.

„Co máš, Felčare?“ zeptal se Kapitán.

Odhadl jsem, že už všechno vytáhl z Jilmáče, proto jsem přešel rovnou k podstatě věci. „Tadyhle jsou rozkazy.“ Poklepal jsem na jednu z hromádek. „Tadyhle leží hlášení.“ Poklepal jsem na další. „Všechno podepsané Šeptou. Vykopáváme zeleninku z její soukromé zahrádky.“ Můj hlas přešel do vysokého tónu.

*

Chvilí nikdo nic neříkal. Když vstoupil Cukrouš a ostatní seržanti, vydal Skřet několik skřehotavých zvuků. Nakonec se Kapitán zeptal Havrana: „Je to pravda?“

Havran přikývl. „Podle těch dokumentů se tady zdržovala už od jara.“

Kapitán sepal ruce a dal se do pochodování. Vypadal jako starý, unavený mnich, který jde na večerní modlitbu.

Šepta je nejznámější generálkou rebelů. Její sverepost a genialita udržela východní frontu pohromadě navzdory úporné snaze Lapených. Je také nejnebezpečnější z Kruhu osmnácti. Je proslavená důkladným plánováním tažení. Ve válce, v níž to příliš často na obou stranách vypadá spíš jako ozbrojený zmatek, se její vojsko vyznačuje pevnou organizací, disciplínou a přesným vymezením cíle.

„Měla by vést armádu rebelů ve Rzi. Je to tak?“ zamyslel se Kapitán. Boj o Rez trval už tři dlouhé roky. Říká se, že ze stovek čtverečních kilometrů je teď pustina. Během poslední zimy byly obě strany nuceny pojídat mrtvolu, aby ostatní přežili.

Přikývl jsem. Byla to řečnická otázka. Jen přemýšlel nahlas.

„A Rez je už léta krvavým bojištěm. Šepta se nevzdá. Paní neustoupí. Ale jestli je Šepta tady, rozhodl se Kruh nechat Rez být.“

„To znamená, že chtějí přejít z východní strategie na strategii severní,“ dodal jsem. Sever je nejslabším místem Paní. Západ je zničený. Spojenci Paní vládou moři na jihu. O sever se nikdo nestaral od doby, co se hranice Impéria dotkla velkých lesů nad Forsbergem. Právě na severu dosáhli rebelové nejvýznamnějších úspěchů.

„Dali se do pohybu,“ poznamenal Poručík. „Forsberg je jejich. Výběžek obsadili, Růže padly a Žito je v obležení. Vojska rebelů směřují k Vážnu a Janě. Zastavíme je, ale to Kruh ví. Proto myslí na zadní vrátka a táhnou na Pánov. Jestli Pánov padne, budou téměř u Větrné země. Přejdou ji, vylezou na Slzavé schody a budou mít Krásu jako na dlani.“

Pokračoval jsem v prohlížení a rozdělování. „Jilmáci, ty by ses mohl jít porozhlídnout, jestli neobjevíš ještě něco. Kdo ví, co tady ukrývá.“

„Ať ti pomůže Jednooký, Skřet a Nemluva,“ navrhl Havran. „Budete mít větší šanci něco najít.“

Kapitán návrh odsoudil. „Skonči to tam venku. Stejskale, ty a Cukrouš připravíte lidi na cestu. Sirko, zdvojnásob hlídky kolem tábora.“

„Pane?“ zeptal se Cukrouš.

„Nechceš tu být, až se Šepta vrátí, že ne? Skřete, pojd' zpátky a spoj se s Lovcem Duší. Tahle zpráva musí jít nahoru. Okamžitě.“

Skřet udělal škaredý obličej, pak šel do kouta a začal si cosi mumlat. Bylo to tiché, malé zaklínadlo - pro začátek.

Kapitán pokračoval: „Felčare, ty a Havran, až s tím skončíte, sbalte dokumenty. Vezmeme je s sebou.“

„Asi bych to raději schoval Lovci,“ řekl jsem. „Jestli z toho máme mít užitek, musíme reagovat rychle. Chci tím říct, že by se mělo něco udělat dřív, než Šepta začne řídit.“

„Máš pravdu,“ přerušil mě. „Pošlu vám vůz. Nesmíme ztrácet čas.“ Když vycházel z místnosti, jeho rysy potměly.

Křik a ječení venku doplnil ještě jiný zvuk vyjadřující děs. Natáhl jsem rozbolavělé nohy a pak došel ke dveřím. Na cvičišti shromažďovali rebely. Zajatci vycítili náhlé rozhodnutí Legie skoncovat to a zmizet. Napadlo je, že zemřou jen pár minut před tím, než přijde záchrana.

Zavrtěl jsem hlavou a vrátil se ke čtení. Havran se na mě podíval pohledem, který znamenal, že sdílí mé rozhořčení. Na druhou stranu mohl taky vyjadřovat opovržení nad mou slabostí. V Havranovi se člověk nevyzná.

Do dveří vpádl Jednooký, přiskočil k nám a hodil na zem plnou náruč balíků v nepromokavém plátně. Visely z nich hrudky mokré hlíny. „Měl jsi pravdu. Tohle jsme vykopali za její ložnici.“

Skřet táhle, pronikavě zavyl. Zamrazilo mě z toho, asi jako když jste o půlnoci sami v lese a uslyšíte sovu. Na Jednookém bylo znát, že trpí s ním.

V takových chvílích je jasně vidět, že nepřátelství mezi nimi je jen hrané.

Skřet děsivě zasténal. „Je na Věži. S Paní. Vidím ji jeho očima... jeho očima... jeho očima... Tma! Můj bože, tma. Ne, ach ne, bože!“ Jeho hlas přecházel do jakouto plného hrůzy, který se změnil v slova: „Oko... Vidím to oko. Dívá se přímo do mě...“

Havran a já jsme se na sebe zamračili a pokrčili rameny. Vůbec jsme nevěděli, o čem to mluví.

Skřet jako by se vrátil do dětství. Říkal: „Přestaň se na mě dívat. Byl jsem hodný. Ať jde pryč.“

Vyměnili jsme si s Havranem pohledy. Otočil se a začal gestikulovat na Pusinku. „Posílám ji, aby přivedla Kapitána.“

Pusinka neochotně odběhla. Havran vzal další papír z hromádky a dal se znovu do čtení. Je studený jako kámen, tenhle Havran.

Skřet chvíli křičel a pak zcela utichl. Trhnul jsem hlavou a podíval se za sebe. Jednooký zvedl ruku na znamení, že mě není třeba. Skřet odeslal zprávu.

*

Skřet se pomalu vzpamatovával. Výraz hrůzy v jeho obličeji zmizel. Vrátila se mu barva. Klekl jsem si k němu a sáhl mu na krční tepnu. Srdce mu bušilo, ale začínalo se uklidňovat. „Divím se, že ho to tentokrát nezabilo,“ řekl jsem. „Už to někdy bylo tak hrozné?“

„Ne.“ Jednooký pustil Skřetovu ruku. „Už by to neměl dělat.“

„Stupňuje se to?“ Moje řemeslo spojuje s tím jejich nejasná hranice, ale jen v nemnoha bodech. Tohle jsem nevěděl.

„Ne. Ale jeho sebedůvěra teď bude nějakou dobu narušena. Vypadalo to, jako by našel Lovce v samém srdci Věže. Myslím, že by to rozhodilo každého.“

„V přítomnosti Paní,“ vydechl jsem. Nedokázal jsem skrýt vzrušení. Skřet viděl vnitřek Věže! Možná viděl Paní! Do Věže dosud vstoupili jen Lapení. Lidská představivost naplňuje vnitřek Věže tisíci šílených možností. A já mám živého svědka!

„Nech ho teď být, Felčare. Až na to bude připravený, poví ti to.“ V hlase Jednookého zněl přísný tón.

Směji se mým představám, říkají, že jsem se zamiloval do ďábla. Možná mají pravdu. Někdy mě samotného ten zájem děsí. Nemám daleko k tomu, aby se z něj stala posedlost.

Na chvíli jsem zapomněl na povinnosti vůči Skřetovi. Na chvíli jsem přestal být člověkem, druhem, starým přítelem. Viděl jsem v něm jen zdroj informací. Pak jsem se zahanbeně vrátil k papírům.

Kapitán dorazil. Byl na rozpacích, Pusinka ho nekompromisně táhla za ruku. „Aáá. Rozumím. Navázali jste spojení.“ Pozoroval Skřeta. „Už něco řekl? Ne? Vzbud' ho, Jednooký.“

Jednooký začal protestovat, pak se zamyslel a jemně Skřetem zatřásl. Chvíli mu trvalo, než se probal. Jeho spánek byl hluboký, téměř jako by byl v bezvědomí.

„Bylo to zlé?“ zeptal se mě Kapitán.

Vylíčil jsem mu to. Zabuřel a řekl: „Vůz je na cestě. Jeden z vás ať začne balit.“

Začal jsem vyrovnávat štosy.

„Jedním z vás mám na mysli Havrana, Felčare. Ty zůstaň tady. Skřet nevypadá moc dobře.“

Nevypadal. Znovu pobledl. Oddechoval teď velmi rychle a trhaně. „Dej mu facku, Jednooký,“ řekl jsem. „Možná si myslí, že je pořád ještě tam.“

Facka pomohla. Skřet otevřel oči. Byly naplněné panickou hrůzou. Poznal Jednookého, otřepal se, zhluboka se nadechl a zaskřehotal: „Zase on? Po tom všem?“ Ale jeho hlas prozrazoval, že to nemyslí vážně. I hluchý by v něm slyšel úlevu.

„Nic mu není,“ řekl jsem. „Když může remcat.“

Kapitán si dřepl. Neřekl ani slovo. Skřet začne mluvit, až na to bude připravený.

Pár minut se dával dohromady a pak řekl: „Lovec vzkazuje, ať odtud zatraceně rychle vypadneme. Setká se s náma na cestě do Pánova.“

„To je všechno?“

Vždycky je to všechno, ale Kapitán pokaždé doufá, že se dozví víc. Když vidíte, čím musí Skřet projít, nezdá se, že to stojí zato.

Zabodl jsem do něj zrak. Byl plný dychtivého očekávání. Podíval se na mě. „Později, Felčare. Nech mě, abych si to uspořádal v hlavě.“

Přikývl jsem a řekl: „Trocha bylinkového čaje tě postaví na nohy.“

„Ale ne. Nechceš mi dávat ty krycí chcánky Jednookého?“

„Jeho ne. Moje.“ Odměřil jsem dost, aby bylo možné udělat litr silného nápoje, dal jsem to Jednookému, zavřel lékárníčku a vrátil se k listinám právě ve chvíli, kdy venku zaskřípala kola vozu.

Když jsem vynášel první várku, všiml jsem si, že chlapi na cvičáku právě dobíjejí zajatce. Kapitán nemarnil čas. Chtěl být od tábora co nejdál, až se Šepta vrátí.

Nemůžu říct, že bych mu to zazlival. Její pověst je skutečně příšerná.

K plátěným balíkům jsem se vrátil, až když jsme byli znovu na cestě. Sedl jsem si vedle vozky a rozbil první z nich. Marně jsem se přitom snažil nevšímat si divokého poskakování povozu.

Prošel jsem balíky dvakrát a neklid ve mně narůstal.

*

Skutečné dilema. Mám říct Kapitánovi, co jsem zjistil? Mám říct Jednookému nebo Havranovi? Zajímalo by to každého z nich. Nebo si mám všechno nechat až pro Lovce Duší? Není pochyb o tom, že on by si vybral tuhle možnost. Otázkou bylo, zda poskytnutí takové informace spadá do mých povinností vůči Legii, či nikoli. Potřeboval jsem poradit.

Seskočil jsem z vozu a nechal kolonu, aby mě míjela, dokud jsem se nedočkal Nemluvy. Dělal prostřední stráž. Jednooký byl na špici a Skřet v zadu. Každý měl cenu celého hlídkového pluku.

Nemluva se na mě podíval ze hřbetu velkého černého hřebce, na němž jezdí vždy, když má špatnou náladu. Zašklebil se. Když naše čaroděje srovnám, právě on má nejbližší k tomu, aby se o něm dalo říct, že je zlý. Ačkoli, stejně jako u většiny z nás, jde spíše o představu než o skutečnost.

„Mám problém,“ řekl jsem mu. „Velký. Nikdo jiný mi neporadí tak dobře jako ty.“ Rozhlédl jsem se. „Nechci, aby to někdo slyšel.“

Nemluva přikývl. Udělal několik složitých, plynulých gest, tak rychlých, že jsem je nedokázal sledovat. Náhle jsem neslyšel nic, co se dělo dál než ve vzdálenosti jednoho metru. Nevěřili byste, kolik registrujete zvuků, dokud nezmizí.

Řekl jsem Nemluvi, co jsem našel.

Je těžké Nemluvu překvapit. Už toho viděl a slyšel tolik. Ale tentokrát vypadal pořádně udiveně.

Chvilí jsem si myslel, že se chystá něco říct.

„Mám to oznámit Lovci?“

Důrazné souhlasné přikývnutí. Dobře. O tom jsem nepochyboval. Pro Legii to bylo příliš velké sousto. Kdybychom si tu informaci nechali pro sebe, zničilo by nás to.

„A co Kapitán? Jednooký? A někteří další?“

Odpověď už nebyla tak rychlá ani tak rozhodná. Jeho rada zněla, abych jim to neříkal. Pomocí několika otázek a intuice, kterou člověk časem a zkušenostmi získá, jsem pochopil, co si Nemluva myslí - že Lovec bude chtít předat ty informace jen těm, kteří je nutně potřebují.

„Tak dobře,“ řekl jsem. „Díky,“ a rozběhl jsem se podél kolony dopředu. Když jsem byl mimo Nemluvu dohled, zeptal jsem se jednoho z mužů: „Viděl jsi Havrana?“

„Vpředu s Kapitánem“

To sedělo. Pokračoval jsem v běhu.

Po krátkém rozmyšlení jsem se rozhodl trochu si to pojistit. Nejlepší pojistkou, jakou jsem si uměl představit, byl jednoznačně Havran.

„Umíš číst v některém ze starodávných jazyků?“ zeptal jsem se ho. Bylo složité s ním mluvit. On a Kapitán seděli na koni a hned za nimi jela Pusinka. Její mezek mi neustále šlapal na paty.

„Některé ano. Je to součást klasického vzdělání. Proč?“

Prodral jsem se o pár kroků dopředu. „Jestli toho nenecháš, ty hloupý mezku, budeme tě mít dnes k večeři.“ Přísahal bych, že se to zvíře posměšně usklíbilo. „Některé z těch listin jsou staré,“ řekl jsem Havranovi. „Ty, které vykopali Jilmáč.“

„Tak to asi nejsou důležité.“

Pokrčil jsem rameny. Šel jsem dál vedle něj a pečlivě vybíral slova: „To nikdy nevíš. Historie Paní a Lapených sahá daleko.“ Vykvikl jsem, prudce se otočil a obrátil se k mezkovi, který mě bolestivě štípl do ramene. Zvíře se tvářilo nevinně, ale Pusinka se rozpustile usmívala.

Ta bolest za její úsměv stála. Objevoval se jí na tváři jen zřídka.

Přešel jsem napříč kolonou a čekal, až kolem bude projíždět Jilmáč. Šel jsem vedle něho mlčky, dokud se mě nezeptal: „Děje se něco, Felčare?“

„Co? Nic. Nic důležitého.“

„Vypadáš vystrašeně.“

Byl jsem vystrašený. Zvedl jsem víčko truhličky, abych se podíval, co je uvnitř, a našel jsem tam spoustu špíny. Nebylo možné zapomenout, co jsem se dozvěděl.

Když jsem pak znovu uviděl Havrana, jeho obličej byl stejně popelavý jako ten můj. Možná ještě víc. Šli jsme vedle sebe a on mi shrnul, co zjistil z dokumentů, které jsem nebyl schopen přečíst.

„Některé z nich patřily čaroději Bománovi,“ řekl mi. „Ostatní pocházejí z dob Tyranie. Některé jsou psány v telkurštině. Tento jazyk už dnes používají jen Lapení.“ „Číhal?“ zeptal jsem se.

„Ano. Ten, který probudil Paní. Šepta nějakým způsobem získala jeho tajné listiny.“ „Ach.“

„Přesně tak. Jo, ach.“ Rozloučili jsme se a zůstali se svým strachem každý sám.

*

Lovec Duší se vmísil mezi nás. Na obvyklé černé kůži měl oblečen oděv, který se velmi podobal tomu našemu. Vklouzl sem zcela nepozorovaně. Jak dlouho šel s námi, nikdo neví. Všiml jsem si ho, když jsme po třech dnech vytrvalého pochodu, kdy jsme každý den šli osmáct hodin, vycházeli z lesa. Kráčel jsem, co noha nohu mine, celý rozbolavělý, a pod nosem si mumlal, že už stámu. Vtom mě oslovil jemný ženský hlas: „Jak se ti dnes daří, Felčare?“ Bylo v něm slyšet pobavený tón.

Kdybych nebyl tak unavený, asi bych vyskočil tři metry do vzduchu a zařval. Ale takhle jsem jen udělal další krok, otočil hlavu a zamručel: „Tak ses konečně ukázal, co?“ V té chvíli jsem dokázal cítit jen hlubokou apatii.

Pocit úlevy mě zaplavil později. V daném okamžiku fungoval můj mozek stejně pomalu jako tělo. Po tak dlouhém pochodu bylo těžké zvýšit hladinu adrenalinu. Svět se stal místem bez náhlých vzrušení a úleků.

Lovec pochodoval vedle mě, krok za krokem, a občas se na mě podíval. Do obličeje jsem mu neviděl, ale cítil jsem jeho pobavení.

Úleva se dostavila, následována vlnou obdivu k vlastní troufalosti. Mluvil jsem s Lovcem, jako by byl jedním z nás. Připomínalo to úder blesku.

„Tak se pojďme na ty dokumenty podívat,“ řekl mi. Vypadal vyloženě vesele. Zavedl jsem ho k vozu. Vyškrábali jsme se nahoru. Vozka se na nás jen jednou vytřeštěně podíval, pak hleděl zarytě dopředu, třásl se a snažil se stát hluchým.

Šel jsem přímo k balíkům, které jsme vykopali, a začal je rozbalovat. „Počkej,“ řekl. „Ještě to nemusí vědět.“ Vycítil můj strach a zachichotal se jako mladá dívka. „Jsi v bezpečí, Felčare. Vlastně ti Paní posílá osobní poděkování.“ Znovu se zasmál. „Chtěla o tobě vědět všechno, Felčare. Taky jsi podnítil její představivost.“

Další úder kladivem strachu. Nikdo nechce padnout Paní do oka.

Lovec se mými rozpaky bavil. „Možná ti udělá audienci, Felčare. Ó já. Nějak jsi zbledl. No, není tvou povinností na ni jít. Tak, dejme se do práce.“

Nikdy jsem nikoho neviděl číst tak rychle. Prolétl všechny staré i nové listiny, jen to hvízdlo.

„Nedokázal jsi přečíst všechno,“ řekl. Použil věcný ženský hlas.

„Ne.“

„Já taky ne. Některé bude umět dešifrovat jen Paní.“

To je divné, pomyslel jsem si. Očekával jsem více nadšení. Získání dokumentů bude považováno za jeho zásluhu, protože právě on byl tak prozíravý a najal Černou legii.

„Co z toho jsi pochopil?“

Rekl jsem mu o plánu rebelů prorazit si cestu přes Pánov a o tom, co vyplývalo z přítomnosti Šepty.

Zahihňal se. „Staré listiny, Felčare. Řekni mi o starých listinách.“

Potil jsem se. Čím příjemnější a jemnější byl jeho hlas, tím větší jsem měl pocit, že se mám čeho bát. „Starý čaroděj. Ten, který vás všechny probudil. Některé papíry patřily jemu.“ Sakra. Věděl jsem, že je to v háji, ještě než jsem to dořekl.

Jediný, kdo mohl v Legii označit ty listiny za Bománovy, byl Havran.

Lovec Duší se zachechtal a kamarádsky mě plácl po zádech. „Myslel jsem si to. Nebyl jsem si jistý, ale myslel jsem si to. Nevěřil jsem, že to dokážeš Havranovi neřít.“

Neodpověděl jsem. Chtěl jsem zalhat, ale on to věděl.

„Jinak ses to nemohl dozvědět. Řekl jsi mu o odkazu na Kulhavcovo pravé jméno, takže stačilo, aby jen přečetl to, co přečíst uměl. Je to tak?“

Stále jsem mlčel. Měl pravdu, ačkoli mé pohnutky nebyly zcela nezištné. Havran má sice nějaké účty, které si chce vyrovnat, ale Kulhavec chce nás všechny.

Nejzarytější střežené tajemství jakéhokoli čaroděje je samozřejmě jeho pravé jméno. Nepřítel vyzbrojený touto informací se může dostat přes všechna kouzla a čáry přímo do středu jeho duše.

„Význam toho, co jsi našel, jsi mohl jen odhadovat, Felčare. I já ho můžu jen odhadovat. Ale co to bude znamenat, je zřejmé. Největší pohromu pro armádu rebelů a mnoho povyků a ořesů v Desítce.“ Znovu mě plácl po rameni. „Udělal jsi ze mě druhého nejmnocnějšího člověka Impéria. Paní zná pravá jména všech Lapeňých. Já teď znám skutečná jména tří z nich a získal jsem zpět to své.“

Není divu, že si tak vylíval srdce. Uhnul před šípem, o němž nevěděl, že letí vzduchem, a zároveň se mu se štěstím podařilo přimáčkout Kulhavce ještě více ke zdi. Zakopl o vysněnou truhlu plnou moci.

„Ale Šepta...“

„Šepta bude muset zemřít.“ Hlas, který použil, byl hluboký a mrazivý. Byl to hlas vraha, zvyklý vynášet rozsudky smrti. „Budeme se jí muset zbavit rychle. Jinak nezískáme vůbec nic.“

„Myslíš, že už to někomu řekla?“

„Neřekla. Ne, ne. Já Šepta znám. Bojoval jsem proti ní ve Rzi, ještě než mě Paní odvolala do Berylu. Bojoval jsem proti ní v Bylově. Pronásledoval jsem ji kolem mluvících menhirů přes planinu Strachu. Znáš Šepta. Je geniální, ale samotářka. Kdyby žila za Tyranie, vzal by ji Tyran mezi přísluhovače. Slouží Bílé Růži, ale její srdce je černé jako noc v pekle.“

„Taková jsou, jak to vypadá, všichni členové Kruhu.“

Lovec se rozesmál. „Ano. Všichni jsou to pokrytci, ale žádný se nemůže rovnat Šeptě. Je to neuvěřitelné, Felčare. Jak dokázala odhalit tolik tajemství? Jak získala moje jméno? Měl jsem ho dokonale schované. Obdivuji ji. Upřímně. Taková genialita. Taková odvaha. Probit se přes Pánov, pak přejít Větrnou zemí a dostat se nahoru na slzavé Schody. Neuvěřitelné. Nemožné. A kdyby nebylo tebe a Černé legie, určitě by jí to vyšlo. Čeká tě odměna. To ti slibuji. Ale dost. Mám nějakou práci. Noční Slídlil potřebuje tuhle informaci. Paní musí ty dokumenty vidět.“

„Doufám, že máš pravdu,“ zamručel jsem. „Nakopeme jim prdele a potom si dáme pauzu. Jsem úplně hotový. Válčíme a bojujeme už rok.“

Blbá poznámka, Felčare. Z pohledu, který vycházel zpod černé přilbice, mě zamrazilo. Jak dlouho už válčí a bojuje Lovec Duší? Celou věčnost. „Teď jdi,“ řekl mi. „Promluví si s tebou a Havranem později.“ Studený, studený hlas. Zmizel jsem odtamtud zatraceně rychle.

*

Když jsme dorazili do Pánova, bylo už po všem. Slídlil si pospíšil a tvrdě zaútočil. Nebylo možné najít místo, kde by ze stromů a lamp neviseli rebelové. Legie se vydala do kasáren v očekávání klidné, nudné zimy a jara stráveného pronásledováním hrstky zbylých rebelů v hlubokých lesích na severu.

Ach, jak sladká to byla představa, dokud jsme nebyli vrženi zpět do tvrdé reality.

„Tonkl!“ řekl jsem a hodil na stůl pět figur, které jsem dostal při rozdávání. „Ha! Dvojnásobek, chlapi. Jen plat’te.“

Jednooký brblal a vrčel a sunul po stole mince. Havran se zachechtal. Dokonce i Skřet byl dost rozjařený a zasmál se. Jednooký celý den nevyhrál jedinou hru, dokonce ani když podváděl.

„Děkuji, pánové. Děkuji. Rozdávej, Jednooký.“

„Co to vyvádíš, Felčare? He? Jak to děláš?“

„Ruka je rychlejší než oko,“ řekl Jilmáč.

„Prostě vedu slušný život, Jednooký. Slušný život.“

Ve dveřích se objevil Poručík. Obličej měl zkřivený zlostí. „Havrane, Felčare. Volá vás Kapitán. Šup, šup.“ Prohlédl si karty. „Vy zvrhlíci.“

Jednooký pokrčil nos, pak vykroužil vítězoslavný úsměv. Poručík byl horší hráč než on.

Podíval jsem se na Havrana. Kapitán byl jeho kámoš. Ale Havran jen pokrčil rameny a odhodil karty. Nacpal jsem si

do kapes vyhrané peníze a následoval ho do Kapitánovy úřadovny.

Byl tady Lovec Duší. Neviděli jsme ho od té doby, co jsme tenkrát vyjeli z lesa. Doufal jsem, že má příliš mnoho práce, než aby se k nám vrátil. Pohlédl jsem na Kapitána a snažil se z jeho tváře vyčíst, jaká nás čeká budoucnost. Viděl jsem, že se netváří šťastně.

Když nebyl spokojený Kapitán, tak já taky ne.

„Sednout,“ řekl. Čekaly na nás dvě židle. Chodil nervózně po místnosti. Nakonec řekl: „Dostali jsme rozkaz vydat se na pochod. Přišel přímo z Krásy. My a celé Slídlilovo vojsko.“ Pokynul směrem k Lovci a nechal ho, aby nám to vysvětlil.

Lovec vypadal velice zamyšleně. Nakonec se téměř neslyšně zeptal: „Jak jsi na tom s lukostřelbou, Havrane?“

„Slušně. Ale žádný přeborník.“

„Lépe než slušně,“ nesouhlasil Kapitán. „Zatraceně dobře.“

„A ty, Felčare?“

„Býval jsem dobrý. Ale už léta jsem nestřílel.“

„Tak si trochu zatrénuj.“ Lovec začal také pochodovat. Místnost byla malá. V každém okamžiku jsem očekával, že se srazí. Po minutě Lovec řekl: „Došlo k určitému vývoji situace. Pokusili jsme se chytit Šeptu v táboře. Ale unikla nám. Vycítila lest. Je pořád někde venku a schovává se. Paní posílá ze všech stran oddíly.“

To vysvětlovalo Kapitánova slova. Ale nedozvěděl jsem se z toho, proč mám oprášit své střelecké dovednosti.

„Dá se předpokládat,“ pokračoval Lovec, „že rebelové nevědí, co se tam stalo. Prozatím. Šepta nemá odvalu ohlásit neúspěch. Je to hrdá žena. Vypadá to, že se chce nejdřív pokusit vynahradiť si ztráty.“

„Jak?“ zeptal se Havran. „Nemůže být schopná dát dohromady ani pluk.“

„Pomocí toho, co si pamatuje z materiálů, které jste našli zakopané. Myslíme si, že neví, že je máme. Než se dostala k velitelství, Kulhavec nás prozradil a ona utekla do lesa. Takže o těch dokumentech víme jen my čtyři a Paní.“

Havran i já jsme přikýkli. Teď jsme chápali Lovcův neklid. Šepta znala jeho pravé jméno. Byl snadným terčem.

„A co chceš po nás?“ zeptal se Havran podezřívavě. Měl strach, aby si Lovec nemyslel, že jsme to jméno rozluštili taky. Dokonce nám nabízel možnost zabít Lapeného dřív, než on zabije nás. Lapení nejsou ani nesmrtelní, ani nezranitelní, ale je prokletě složité se k nim dostat. Nikdy jsem to nechtěl zkoušet.

„Máme zvláštní posláni. My tři.“

Vyměnili jsme si s Havranem pohledy. Chtěl se nás zbavit?

„Kapitáne, mohl bych s nimi zůstat chvíli o samotě?“ zeptal se.

Kapitán se vykolébal ze dveří. Na medvěda si jenom hraje. Asi si neuvědomuje, že jsme ho prokoukli už před lety. A tak v té hře pokračuje.

„Nechci vás odtud vylákat a někde tiše zabít,“ řekl nám Lovec. „Ne, Havrane, nemyslím si, že jste dešifrovali mé pravé jméno.“

Šílené. Schoval jsem hlavu mezi ramena. Havran švihl rukou. Objevil se v ní nůž. Začal si čistit už beztak bezvadně čisté nehty-

„Situace vypadá takto: Po aféře s Vidlákem, kdy jsme z Kulhavce udělali pitomce, ho Šepta přetáhla na svou stranu.“

„To vysvětluje události ve Výběžku,“ vybuhl jsem. „Měli jsme to pod kontrolou a všechno se pokazilo během jediné noci. A při bitvě v Růžích stál úplně za hovno.“

Havran souhlasil. „Růže byly jeho vina. Nikdo ale netušil, že je to zrada. Patří přece k Lapeným.“

„Ano,“ řekl Lovec. „Vysvětluje to řadu věcí. Ale Výběžek a Růže už jsou minulost. My se zajímáme o budoucnost. To znamená zbavit se Šepty dřív, než na nás stihne seslat další pohromu.“

Havran mrkl na Lovce, pak na mě a pokračoval ve své zbytečné manikúře. Ani mně se nelíbilo, co Lapený říkal. My obyčejní smrtelníci jsme pro ně jenom hračky a nástroje. Oni patří k těm lidem, kteří jsou ochotni vykopat kosti vlastní babičky, aby si polepšili u Paní.

„Máme nad Šeptou jistou převahu,“ řekl Lovec. „Víme, že se má zítra setkat s Kulhavcem.“

„Odkud?“ zeptal se Havran.

„Netuším. Řekla mi to Paní. Kulhavec neví, že to víme, ale ví, že už v tom nemůže moc dlouho pokračovat.“

Pravděpodobně se pokusí uzavřít dohodu, aby ho Kruh ochraňoval. Je mu jasné, že když to neudělá, je s ním konec.

Paní chce, aby zemřeli společně, protože pak si Kruh bude myslet, že se Šepta zaprodala Kulhavci, a ne naopak.“

„To nespoknou,“ broukl Havran.

„Uvěří tomu.“

„A my ho máme oddělat,“ řekl jsem. „Zastřelit šípem. Já a Havran. A jak je vlastně máme najít?“ Lovec Duší s námi jít nemůže, bez ohledu na to, co říká. Vycítili by ho dávno předtím, než by se přiblížil na dostřel.

„Kulhavec půjde s oddíly, které směřují do lesa. Protože neví, že ho Paní podezřívá, nebude se před jejím okem skrývat. Bude si myslet, že jsou jeho kroky považovány za součást průzkumu. Paní mi dá vědět, kde je, a já vás navedu na stopu. Až se setkají, vyřídíte je.“

„Jasně,“ usklíbl se Havran. „Jasně. Bude to tak snadné jako zastřelit bažanta.“ Vrhł nožem, který se zabodl hluboko do okenního rámu. Pak vypochoďoval z místnosti.

Mně se ta dohoda taky nelíbila. Zíral jsem na Lovce a bojoval sám se sebou asi dvě vteřiny, než mě strach vytlačil ze dveří.

Můj poslední pohled na Lovce mi poskytl obraz unaveného, nešťastného člověka. Myslím, že je pro Lapené těžké žít se svou pověstí. Všichni chceme, aby nás lidi měli rádi.

Pracoval jsem na další z vysněných představ o Paní. Havran zatím systematicky vystřeloval šípy do malého červeného kapesníčku připnutého ke slaměnému terči. Já měl v prvním kole problém vůbec zasáhnout terč, o kapesníčku nemluvě. Zdálo se, že Havran naopak nemůže minout.

Tentokrát jsem si pohrával s jejím dětstvím. To mě zajímá u každého člověka s černou duší. Jaké spletence a zauzlení se vytvořily na nitě, která váže tu nestvůru z Krávy s malou holčičkou, již kdysi bývala. Všimněte si malých dětí. Jen málokteré není rozkošné, roztomilé, okouzující a sladké jako med. Tak kde se berou všichni ti zlí lidé? Procházel jsem naší ubikací a přemýšlel, jak se může ze směřujícího se, zvědavého batolete stát někdo jako Tříprstý, Šprýmař nebo Nemluva.

A malé holčičky jsou dvojnásob miloučké a nevinné. Neznám kulturu, která by je za takové nepovažovala.

Tak odkud se vzala Paní? Nebo, když už na to přišla řeč, Šepta? O tom jsem spekuloval ve svém nejnovějším příběhu. Skřet si sedl vedle mě. Přečetl si, co jsem napsal. „Neřekl bych,“ začal. „Myslím, že se na začátku vědomě rozhodla.“

Pomalu jsem se k němu otočil. Jasně jsem si uvědomoval, že Lovec stojí jen několik metrů za mnou a pozoruje, jak šípy sviští vzduchem. „Já taky netvrdím, že to bylo takhle, Skřete... Ale znáš to. Když chceš něčemu porozumět, dáš si to dohromady tak, aby se ti to podařilo.“

„Všichni to tak děláme. V každodenním životě se tomu říká hledání omluvy.“ Měl pravdu. Skutečné, odhalené pohnutky jsou příliš drsné na to, aby se daly překousnout. Většina lidí v mém věku si už pohnutky natolik přikrášlila, že ty původní téměř upadly v zapomnění.

Všiml jsem si stínu, který mi padl do klína. Zvedl jsem oči. Lovec natáhl ruku, čímž mi naznačil, že je řada na mně, abych se chopil luku. Havran vytáhl šípy z terče a dokud jsem k němu nepřišel, čekal na značku.

Mé tři první střely se zabodly do kapesníčku. „Tak co vy na to?“ řekl jsem a otočil se, abych sklídl pochvalu.

Lovec Duší četl můj smyšlený příběh. Zvedl ke mně oči. „Skřet má pravdu, Felčare! Vůbec to takhle nebylo. Ty jsi nevěděl, že když jí bylo čtrnáct, zabila svou sestru - dvojče?“

Krasy s ledovými drápy mi sešplhaly podél páteře. Obrátil jsem se a vystřelil šíp. Letěl vpravo, daleko od terče. Vypustil jsem ještě několik dalších, ale jediné, co se mi podařilo, bylo vyplašit holuby, kteří seděli opodál.

Lovec mi vzal luk. „Ztrácíš nervy, Felčare.“ Bleskově vystřelil tři šípy, které se zapíchly do kruhu o dvoucentimetrovém průměru. „Pokračuj. Tam budeš pod větším tlakem.“ Vrátil mi luk. „Tajemství je v soustředění. Představ si, že operuješ.“

Představit si, že operuji. Dobře. Uprostřed válčení se mi pár nepřipravených zázračných zákroků podařilo. Dobře. Ale tohle bylo něco jiného.

Stará dobrá výmluva. Ano, ale... Tohle je něco jiného.

Uklidnil jsem se natolik, že všechny mé další střely šly do terče. Když jsem je vytáhl, postavil jsem se vedle Havrana.

Skřet mi přinesl zápisky. Podrážděně jsem svůj příběh zmačkal.

„Potřebuješ něco na uklidnění?“ zeptal se Skřet.

„Jo. Železné piliny, nebo co to Havran jí.“ Má sebeúcta byla dost chatrná.

„Zkus tohle.“ Skřet mi podal řetízek s malou šesticípou stříbrnou hvězdou. V jejím středu byla hlava medúzy z černého jantaru.

„Amulet?“

„Ano. Mysleli jsme, že by se ti zítra mohl hodit.“

„Zítra?“ Nikdo neměl vědět, co se děje.

„Máme oči, Felčare. To je Legie. Možná nevíme, co přesně, ale poznáme, že se něco chystá.“

Jasně. Díky, Skřete.“

„Já, Jednooký a Nemluva na tom pracujeme.“

„Dík. A co Havran?“ Jestliže někdo udělá takové gesto, cítím se líp, když změním téma.

„Havran žádný amulet nepotřebuje. Je amuletem sám sobě. Sedni si. Promluvíme si.“

„Nemůžu ti nic říct.“

„Vím. Myslel jsem, že se chceš dozvědět něco o Věži.“ Doposud o své návštěvě nemluvil. Už jsem přestal doufat.

„Dobře. Vyprávěj.“ Pohlédl jsem na Havrana. Šíp za šípem se zabodával do kapesníčku.

„Nebudeš si to zapisovat?“

„Aha. Jo.“ Připravil jsem si pero a papír. To, že vedu kroniku, dělá na muže ohromný dojem. Je to pro ně jediný způsob, jak se stát nesmrtelnými. „Dobře, že jsem se s ním nevsadil.“

„S kým?“

„Havran se chtěl vsadit, kdo je lepší střelec.“

Skřet si odfrkl. „Hm. Příliš jsi zmoudřel na to, aby ses dal nachytat na dětinské sázky. Připrav si pero.“ Začal vyprávět příběh.

Nedozvěděl jsem se od něj o mnoho víc, než co se šušalo. Místo, kde se nacházel, popsal jako velký, temný, čtvercový pokoj, v němž průvan vířil prach. Něco takového jsem od Věže očekával. Nebo od jakékoli jiné pevnosti.

„Jak vypadala?“ Tahle část záhady mě zajímala nejvíc. V hlavě jsem měl představu tmavovlasá, věčně mladé krásy, jejíž sexuální přitažlivost zasáhne běžného smrtelníka jako rána železnou palicí. Lovec řekl, že je krásná, ale neměl jsem žádné potvrzení z nezávislého zdroje.

„Nevím. Nepamatuji si to.“

„Co tím myslíš, že si to nepamatuješ? Jak si to můžeš nepamatovat?“

„Jen se nerozčiluj, Felčare. Prostě si to nepamatuju. Stála přede mnou a potom... Potom jsem viděl jenom obrovské žluté oko, které se zvětšovalo a zvětšovalo a dívalo se přímo do mě a vidělo každé moje tajemství. Na nic víc si

nevzpomínám. Pořád se mi o tom oku zdají strašlivé sny.“

Rozhořčeně jsem si povzdechl. „Asi jsem to měl čekat. Víš, mohla by teď projít kolem nás a nikdo by nevěděl, že to je ona.“

„Takhle to nejspíš chce, Felčare. Kdyby šlo všechno vniveč, a dokud jsi nenašel ty listiny, už to tak vypadalo, může si klidně odejít. Mohli by ji poznat jedině Lapení a před těma by se nějak pojistila.“

Pochybují, že by to bylo tak jednoduché. Lidi jako Paní si těžko osvojují méně významné role. Sesazený panovník se nepřestane chovat jako panovník.

„Díky, žeš mi to řekl, Skřete. Muselo to být pro tebe hodně těžké.“

„Nemáš zač. Vlastně jsem ti ani nic neřekl. Odkládal jsem to jenom proto, že jsem se z toho nemohl vzpamatovat.“

Havran vytáhl z terče šípy a přišel k nám. „Proč nejdeš nasadit Jednookému do postele brouky, nebo něco takového?“ zeptal se Skřeta. „Máme tady práci.“ Byl z mého kolísavého střeleckého výkonu nervózní.

Museli jsme spoléhat jeden na druhého. Kdyby jeden minul, pravděpodobně bychom oba zemřeli dřív, než bychom stačili vystřelit podruhé. Ani jsem na to nechtěl myslet.

Ta myšlenka však zlepšila mé soustředění. Tentokrát jsem kapesníček zasáhl většinou šípů.

*

Bylo to zatraceně na hovno, mít tohle za úkol noc před dnem, kdy nás s Havranem čekalo kdovíco, ale Kapitán odmítl porušit tři století starou tradici. Rovněž nebral v úvahu protesty proti Lovcovým rozkazům ani požadavek, aby nám poskytl další informace, které očividně měl. Chci říct, že jsem chápal, co chce Lovec udělat a proč, jen jsem nemohl přijít na to, proč to máme provést zrovna my dva s Havranem. Skutečnost, že měl Kapitánovu podporu, vnášela do věci ještě větší zmatek.

„Ptáš se proč, Felčare?“ zeptal se Kapitán nakonec. „Protože jsem ti vydal takový rozkaz, proto. Teď tam běž a dej se do čtení.“

Jednou za měsíc se večer sejde celá Legie a kronikář předčítá ze záznamů předchůdců. Čtení má vojákům připomínat tradice a historii jejich organizace, která je dlouhá mnoho století a tisíce kilometrů.

Položil jsem si vybraný úryvek na primitivní čtecí pult a obvyklým úvodním slovem zahájil večer. „Dobrý večer, mí druzi. Čtení z kroniky Černé legie, poslední ze Svobodných legií z Chatováru. Dnes budu číst z knihy Kéta. Byla napsána na začátku druhého století existence Legie kronikáři Tišinou, Agripem, Křemelákem a Stéblem. Legie byla tehdy ve službách boha bolesti z Čo'n Delor. V té době byla Legie opravdu černá. Úryvek je z pera kronikáře Stébľa. Popisuje, jakou roli hrála Legie v událostech souvisejících s pádem Čon Deloru.“ Začal jsem číst. Pomyslel jsem si přitom, že Legie sloužila v mnoha předem ztracených záležitostech.

Období Čon Deloru se velmi podobalo tomu našemu, ačkoliv tenkrát měla Legie se šesti tisíci vojáky větší možnost utvářet vlastní osud.

Úplně jsem tomu propadl. Starý Stébľa psal dábelsky. Četl jsem celé tři hodiny. Připadal jsem si jako blouznící šílený zvěstovatel. Všichni poslouchali se zatajeným dechem. Když jsem skončil, dostalo se mi bouřlivých ovací. Ustoupil jsem od pultu a měl pocit, jako bych právě naplnil smysl svého života.

Dopad čtení na můj fyzický a psychický stav se projevil ve chvíli, kdy jsem vstoupil na ubikaci. Jako poddůstojník jsem dostal malý pokojík jen pro sebe. Vrávoravým krokem jsem směřoval přímo k němu.

Čekal tam na mě Havran. Seděl na kavalci a prováděl něco zajímavého se šípem. Jeho konec byl ovázán stříbrnou stužkou. Vypadalo to, že do něj něco vyrývá. Kdybych nebyl tak vyčerpaný, možná by to probudilo mou zvědavost.

„Byl jsi úžasný,“ řekl mi Havran. „I já jsem to cítil.“

„He?“

„Díky tobě jsem pochopil, co to kdysi znamenalo být členem Černé legie.“

„Co to pro některé stále znamená.“

„Ano. A ještě víc. Proniklo to k nim.“

„Jo. Jasně. Co to děláš?“

„Připravuju šíp pro Kulhavece. Bude na něm jeho pravé jméno. Dal mi ho Lovec.“

„Aha.“ Únava mě dohnal k tomu, že jsem se o to víc nezajímal. „Co jsi chtěl?“

„Poprvé od doby, co se mě má žena a její milenci snažili zabít a obrát o práva a tituly, jsem něco cítil.“ Vstal, přivřel oko a podélně si šíp prohlížel. „Díky, Felčare. Chvilí jsem si zase připadal jako člověk.“

Praštil jsem sebou o kavelec a zavřel oči. Vzpomněl jsem si na to, jak Havran uškrtil svou ženu a pak si vzal její svatební prsten, aniž by pronesl jediné slovo. Touto jedinou rychle vyřčenou větou mi o sobě prozradil víc než kdykoliv předtím. Zvláštní.

Usínal jsem s myšlenkou, že už si Havran vyrovnal účty se všemi, mimo hlavního původce svého neštěstí. Kulhavec byl jako jeden ze sluhů Paní nedotknutelný. Ale to už neplatí.

Havran se na zítřek určitě těší. Uvažoval jsem, co se mu asi dnes bude zdát. A jestli bude mít ještě nějaký cíl, když Kulhavec zemře. Člověk nemůže žít jenom z nenávisti. Bude mu vůbec záležet na tom, aby přežil to, co přijde?

Tohle se mi možná snažil říct.

Měl jsem strach. Člověk uvažující takovým způsobem se může chovat zbrkle a být svému okolí poněkud nebezpečný.

*

Ucítil jsem na rameni stisk ruky. „Je čas, Felčare.“ Budíček si vzal na starost sám Kapitán.

„Jo. Jsem vzhůru.“ Nespál jsem moc dobře.

„Lovec je připraven vyrazit.“

Venku byla ještě tma. „Kolik je?“

„Skoro čtyři. Chce být pryč, než začne svítat.“

„Aha.“

„Felčare? Bud' opatrný. Chci, aby ses vrátil.“

„Jistě, Kapitáne. Víš, že nerad riskuju. Kapitáne? Proč vlastně já a Havran?“ Možná mi to teď řekne.

„Prohlásil, že vám to Paní dala za odměnu.“

„Dělá si srandu? Pěkná odměna.“ Když se vydal ke dveřím, začal jsem hledat boty. „Kapitáne? Díky.“

„To je dobrý.“ Věděl, že jsem měl na mysli jeho péči.

Havran strčil hlavu do dveří, právě když jsem si zavazoval kabátec. „Hotovo?“

„Minutku. Je tam zima?“

„Mrazivo.“

„Mám si vzít plášť?“

„Nezaškodí. Drátěná košile?“ Dotkl se mého hrudníku.

„Jo.“ Hodil jsem na sebe plášť, zvedl luk a přešel dlaní po třetivě. Skřetův amulet mě chvíli chladil na prsou. Doufal jsem, že bude fungovat.

Havranovi přešel po tváři úsměv. „Já taky.“

Oplatil jsem mu úsměv. „Tak pojďme na ně.“

Lovec Duší čekal na dvoře, kde jsme se cvičili v lukostřelbě. Dopadalo na něj světlo z kuchyně. Pekaři už byli v plné práci. Lovec stál strnulý v ukázkovém pohovu. Pod levou paží měl ranec. Hleděl směrem k lesu Mraků. Měl na sobě jen kožený oděv a přílbici. Na rozdíl od některých Lapených jen málokdy nosí zbraň. Raději spoléhá na své kouzelnické umění.

Mluvil sám se sebou. Znělo to strašně. „Chci vidět jeho konec. Čekal jsem na to stovky let.“ „Nemůžeme jít k němu tak blízko. Vycítí nás.“ „Odlož všechnu svou moc.“ „Ach! To je příliš riskantní!“ Do rozhovoru se zapojil celý sbor hlasů. Když začaly mluvit dva najednou, působilo to opravdu strašlivě.

Vyměnili jsme si s Havranem pohledy. Pokřivil rameny. Lovec ho nevyváděl z míry. Konečně, vyrostl na území Impéria Paní. Viděl všechny Lapené. Lovec je jistě jeden z těch méně podivných.

Několik minut jsme poslouchali. Neznělo to o nic rozumněji. Nakonec se Havran ozval: „Pane? Jsme připraveni.“ Jeho hlas byl trochu roztřesený.

Sám jsem nebyl schopen slova. Jediné, na co jsem dokázal myslet, byl luk, šíp a úkol, který jsem měl splnit. Stále znovu a znovu jsem si opakoval - natáhnout třetivu, povolit a vypustit šíp. Nevědomky jsem přešel rukou po Skřetově dárku. Často jsem se pak při tom znovu přistihl.

Lovec se otřepal jako mokrá pes a dal se dohromady. Ani se na nás nepodíval, mávl rukou a řekl: „Jdeme.“ A vykročil do tmy.

*

Havran se otočil a zařval: „Pusinko, vrať se zpátky, jak jsem ti řekl. Běž. Hned.“

„Jak tě má slyšet?“ zeptal jsem se a ohlédl se po dítěti ukrytém ve stínu dveří.

„Ona ne. Kapitán. Jdi už.“ Udělal prudké gesto. Kapitán se za chvíli objevil. Pusinka zmizela. Vykročili jsme za Lovcem. Havran si něco pro sebe bručel. Dělal si o malou starosti.

Lovec nasadil rychlé tempo, pryč z kasáren, pryč z Pánova, přes pole bez jediného ohlédnutí. Vedl nás k rozlehlému lesu vzdálenému na několik dostřelů z luku od hradeb. Zastavili jsme se před mýtinou uprostřed lesa. Tam u břehu potoka ležel na hrubém asi třicet centimetrů vysokém dřevěném rámu střípatý koberec o rozměrech dvakrát dva a půl metru. Lovec něco řekl. Koberec sebou trochu zacukal, zakroutil se a napnul.

„Havrane, ty si sedni sem.“ Lovec ukázal na pravý roh blíž k nám. „Felčare, ty támhle.“ Ukázal na levý roh.

Havran opatrně stoupl na koberec, a když se pod ním neprohnul, vypadal překvapeně.

„Sedni si.“ Lovec ho usadil se zkříženýma nohama a zbraní položenou vedle, blízko okraje koberce. Totéž udělal se mnou. Překvapilo mě, jak je koberec pevný. Jako bych seděl na desce stolu. „Máte přísný zákaz se pohnout,“ řekl Lovec a sám vpředu zaujal obdobnou pozici, asi třicet centimetrů před střední linií koberce. „Když neudržíme rovnováhu, spadneme. Je to jasné?“

Nebylo mi to jasné, ale když Havran řekl ano, souhlasil jsem také.

„Připraveni?“

Havran znovu řekl ano. Asi věděl, o co jde. Mě čekalo překvapení.

Lovec položil ruce před sebe dlaněmi vzhůru, řekl několik divných slov a pomalu ruce zvedal. Zajíkl jsem se a naklonil. Země se vzdalovala.

„Sed' klidně!“ zavrčel Havran. „Chceš nás zabít?“

Byli jsme dva metry nad zemí. Narovnal jsem se a ztuhl. Ale otočil jsem hlavu natolik, abych zahlédl pohyb v křoví.

Ano. Pusinka. Pusu otevřenou v němém údivu. Upřel jsem zrak před sebe a stiskl luk tak silně, až jsem měl pocit, že v něm mé prsty zůstanou vytlačené. Přál jsem si najít odvahu sáhnout na amulet. „Havrane, zařídil jsi, aby se někdo postaral o Pusinku pro případ, kdyby... Však víš...“

„Kapitán se o ni postará.“

„Zapomněl jsem se s někým domluvit kvůli kronice.“

„Nebud' takový optimista,“ řekl sarkasticky. Začal jsem se neovladatelně třást.

Lovec něco udělal. Pluli jsme teď vzduchem nad vrcholky stromů. Ovíval nás studený vzduch. Podíval jsem se přes okraj koberce. Byli jsme dobrých pět pater vysoko a dál jsme stoupali.

Hvězdy nad námi se zatočily, Lovec změnil směr. Vítr byl stále silnější, až se zdálo, že letíme vstříc větrné bouři. V obavě, že mě to sfoukne dolů, jsem se nakláněl víc a víc dopředu. Za mnou nebylo nic, kromě několika desítek metrů prázdná a neodvratného konce. Prsty mě bolely, jak jsem svíral luk.

Ale dozvěděl jsem se jednu věc, řekl jsem si. Jak se Lovec dokáže tak rychle objevit, když je v době spojení s námi vždycky tak daleko.

*

Cesta probíhala mlčky. Lovec byl zaměstnaný tím, aby nás udržel ve vzduchu. Havran se uzavřel do sebe. Já taky. Šíleně jsem se bál. Žaludek jsem měl jako na vodě. Jak bylo Havranovi, nevím.

Hvězdy začaly blednout. Obzor na východě rozjasňovalo světlo. Bylo možné spatřit zemi pod námi. Riskl jsem pohled dolů. Byli jsme nad Lesem Mraků. Světla přibývalo. Lovec zabručel, pohlédl na východ a pak na prostor před námi. Chvilí se zdálo, že poslouchá, pak pokýval hlavou.

Přední hrana koberce se zvedla. Stoupali jsme. Země se houpala a zmenšovala, až vypadala jako mapa. Vzduch byl ještě studenější. Můj žaludek nadále stávkoval.

Nalevo jsem si v lese všiml černé jizvy. Bylo to tábořiště, které jsme vypálili. Pak jsme vpluli do mraku a Lovec zvolnil rychlost.

„Necháme se chvíli unášet,“ oznámil. „Jsme padesát kilometrů jižně od Kulhavce. Vzdaluje se od nás, ale rychle ho doženeme. Když se ocitneme ve vzdálenosti, z níž by mě mohl odhalit, přistaneme.“ Použil věcný ženský hlas.

Chtěl jsem něco říct. „Bud' zticha, Felčare,“ okřikl mě. „Neruš.“

Zůstali jsme skrytí v mraku dvě hodiny. Pak Lovec řekl: „Je čas přistát. Chyťte se rámu a nepouštějte ho. Sestup může být trochu nevyrovnaný.“

Začali jsme prudce klesat. Padali jsme jako kámen ze skály. Koberec pomalu rotoval, takže se zdálo, že se točí les pod námi. Pak začal klouzat dozadu a dopředu jako padající pírkó. Pokaždé když se naklonil na moji stranu, myslel jsem, že přepadnu dolů.

Kdybych si mohl pořádně od plic zařvat, určitě by to pomohlo, ale to ve společnosti osobností jako Havran a Lovec nešlo.

Les se přibližoval. Brzy jsem dokázal rozlišit jednotlivé stromy... když jsem se odvážil podívat. Mířili jsme do náruče smrti. Byl jsem si jistý, že se skrz lesní porost propadneme sto metrů do země.

Lovec něco řekl. Nezachytil jsem co. V každém případě mluvil s kobercem. Houpaní a rotace postupně ustávaly. Náš pád se zpomalil. Koberec sklopil přední hranu a začal se pohybovat dopředu. Nakonec nás Lovec spustil pod úroveň vrcholků stromů, nad koryto řeky. Vznášeli jsme se asi čtyři metry nad hladinou vody. Lovec se smál, jako když štěbetají vystrašení ptáci.

Snesl nás na zem, do říčního údolí. „Slezte a protáhněte se,“ řekl. Když jsme to udělali, dodal: „Kulhavec je šest kilometrů na sever od nás. Dorazil na místo setkání. Odtud půjdete beze mě. Kdybych se k němu přiblížil, odhalil by mě. Chci vaše odznaky. Může vycítit i ty.“

Havran přikývl, sundal si odznak, napnul luk, vložil do něj šíp, natáhl tětivu a zase ji povolil. Udělal jsem to taky. Uklidnilo mě to.

Byl jsem tak šťastný, že stojím nohama na pevné zemi, že jsem měl chuť ji políbit.

„Kmen toho velkého dubu.“ Havran ukázal přes řeku. Vystřelil. Jeho šíp se zabodl jen několik centimetrů od středu kmenu. Dlouze jsem se nadechl, abych se uklidnil, a vypustil svůj šíp. Zarazil se o centimetr blíže ke středu. „Tentokrát ses měl vsadit,“ poznamenal tiše. „Jsme připraveni,“ ohlásil pak Lovci.

„Budeme potřebovat přesnější pokyny,“ doplnil jsem.

„Běžte podél řeky. Vede tudy spousta stezek lesní zvěře. Mělo by se vám jít dobře. Navíc není důvod spěchat. Šepta dorazí až za několik hodin.“

„Řeka teče na západ,“ podotkl jsem.

„Stáčí se zpátky. Jděte podél ní asi pět kilometrů, pak se vydejte přes les směrem na severozápad.“ Lovec se sklonil a odstranil z kousku země lístky a větvičky. Pak klacíkem nakreslil mapu. „Jestli dojdete k tomuto ohybu, jste příliš daleko.“

Lovec náhle ztuhl. Hodnou chvíli naslouchal něčemu, co mohl slyšet jen on. Pak pokračoval: „Paní říká, že když dojdete k háji věčně zelených obrovských stromů, poznáte, že jste už blízko. Bylo to svaté místo národa, který vymřel před vznikem Tyranie. Kulhavec bude čekat uprostřed háje.“ „To nám stačí,“ řekl Havran. „Ty budeš čekat tady?“ zeptal jsem se. „Neměj strach, Felčare.“

Znovu jsem si ulehčeně oddechl. „Pojďme, Havrane.“ „Vteřinku, Felčare,“ řekl Lovec. Vytáhl něco z rance. Ukázalo se, že je to šíp. „Použij tohle.“ Nedůvěřivě jsem si šíp prohlédl a vsunul ho do toulce.

*

Havran trval na tom, že půjde první. Nehádal jsem se s ním. Než jsem se přidal k Legii, byl jsem městské dítě. V lese se necítím moc příjemně. Hlavně v tak velkém jako tento. Les Mraků je příliš tichý. Opuštěný. Člověk se v něm snadno ztratí. První tři kilometry jsem se bál víc toho, že nenajdu cestu zpět, než setkání, které nás čekalo. Hodně času mi

zabraly pokusy zapamatovat si orientační body.

Havran hodinu nepromluvil. Nevadilo mi to, byl jsem dost zaměstnaný vlastními myšlenkami.

Najednou zvedl ruku. Zastavil jsem se. „Myslím, že jsme na místě,“ řekl. „Teď půjdeme tudy.“ „Hm.“

„Odpočineme si.“ Sedl si na kořen obrovitého stromu a opřel se zády o kmen. „Jsi dneska příšerně klidný, Felčare.“ „Mám o čem přemýšlet.“ „Jo.“ Usmál se. „Třeba jakou dostaneme odměnu?“

„Mimo jiné.“ Vytáhl jsem šíp, který mi dal Lovec. „Vidíš tohle?“

„Ztupený hrot?“ Sáhl na něj. „Skoro měkký. Co to má, k čertu, byt?“

„Přesně tak. Znamená to, že ji nemám zabít.“

Otázka, kdo bude na koho střílet, byla bezpředmětná. Kulhavec byl od začátku Havranův.

„Možná. Ale já se při pokusu dostat ji živou nehodlám nechat zabít.“

„Ani já. To je to, co mě trápí. A ještě asi deset dalších věcí, třeba proč doopravdy vybrala Paní tebe a mě a proč chce Šeptu živou... Ech, k čertu s tím. Asi z toho dostanu vředy.“

„Připravený?“

„Asi jo.“

Vzdálili jsme se od břehu. Chůze teď byla obtížnější, ale brzy jsme překročili nízký hřeben a došli k okraji háje. Moc toho pod obrovskými stromy nerostlo. Skrz větve pronikalo jen velmi málo slunečního svitu. Havran se zastavil, aby se vymočil. „Pak už k tomu nebude příležitost,“ vysvětlil.

Měl pravdu. Když jste od nepřátelského Lapeného, co by kamenem dohodil, nechcete být nuceni řešit tenhle druh problému.

Začínal jsem být neklidný. Havran mi položil ruku na rameno. „Budeme v pohodě,“ slíbil mi. Ale sám tomu nevěřil. Taky se mu chvěla ruka.

Sáhl jsem si pod kabátec a dotkl se Skřetova amuletu. Pomohlo to.

Havran zvedl obočí. Přikývl jsem. Pokračovali jsme v cestě. Žvýkal jsem kousek sušeného masa, což mi uklidňovalo nervy. Zase jsme mlčeli.

Mezi stromy jsme objevili ruiny. Havran si pozorně prohlédl obrazce vyryté do kamenů. Pokrčil rameny. Nic z nich nevyčetl.

Pak jsme došli k velkým stromům, praotcům těch, které jsme minuli. Čněly do výšky mnoha desítek metrů a jejich kmeny byly široké jako rozpětí paží dvou mužů. Tu a tam probleskovaly mezi větvemi paprsky slunce. Vzduch byl plný vůně pryskyřice. Ticho, které zde panovalo, bylo skličující. Našlapovali jsme opatrně a po každém kroku se ujišťovali, jestli nás neprozradil.

Má nervozita dosáhla vrcholu a začala klesat. Teď už bylo pozdě utéct, bylo pozdě změnit rozhodnutí. Můj mozek utlumil všechny emoce. Obvykle se mi to stávalo jen tehdy, když jsem musel provádět zákroky, zatímco se všude kolem mě lidi navzájem zabíjeli.

Havran mi naznačil, abych zůstal stát. Přikývl jsem. Taky jsem to zaslechl. Někde si odfrkl kůň. Havran mi ukázal, abych se nehýbal. Opatrně se otočil doleva, stále přikrčený, a zmizel za stromem vzdáleným asi dvacet metrů.

Za minutu se zase objevil a kývl na mě. Šel jsem za ním. Zavedl mě k místu, odkud bylo vidět otevřený prostor. Stál tam Kulhavec s koněm.

Paseka byla asi pětadvacet metrů dlouhá a patnáct široká. Uprostřed stála hromada drolicích se kamenů. Kulhavec na jednom seděl a o druhý se opíral. Zdálo se, že spí. Jeden konec paseky zabíral kmen spadlého obra, ale neležel tam dlouho. Nebyl ještě skoro vůbec ztrouchnivělý.

Havran mě poklepal po hřbetě ruky a ukázal prstem. Chtěl se přesunout dál.

Moc se mi to nelíbilo, když byl Kulhavec na dohled. Každý krok ho mohl upozornit, že je v nebezpečí. Ale Havran měl pravdu. Přímě před námi dopadalo slunce. Čím déle tady zůstaneme, tím víc nám světlo bude vadit. Nakonec by nám svítilo přímo do očí.

Pohybovali jsme se s maximální opatrností. Samozřejmě. Jediná chybička a jsme mrtví. Když se Havran ohlédl, všiml jsem si, že má na spáncích krůpěje potu.

Zastavil se, ukázal prstem a usmál se. Připlížil jsem se vedle něj. Znova ukázal prstem.

Před námi ležel další spadlý strom. Měl asi metr a půl v průměru. Pro naše účely se skvěle hodil. Byl dost velký, abychom se za něj mohli schovat, a dost nízký, abychom zpoza něj mohli vystřelit. Našli jsme místo, z něhož stěly byly bez problémů schopny doletět přímo doprostřed paseky.

1 světlo bylo dobré. Několik paprsků si prorazilo cestu přes příkrov stromů a většinu paseky osvětlovalo. Vzduch byl trochu zamlžený, asi pylem. Díky tomu byly kužely světla ještě lépe viditelné. Prohlížel jsem si paseku několik minut a snažil si ji vtisknout do paměti. Pak jsem si sedl za kládu a předstíral, že jsem kus kamene. Hlídku teď držel Havran.

Měl jsem pocit, že do chvíle, kdy se začalo něco dít, uběhly celé týdny.

*

Havran mi poklepal na rameno. Zvedl jsem oči. Dvěma prsty udělal gesto představující chůzi. Opatrně jsem vstal a podíval se. Kulhavec několikrát obešel haldu kamenů, chromou nohu táhl za sebou. Pak si zase sedl. Zvedl větvičku a lámal ji na malé kousky. Trefoval jimi cíl, který viděl jen on sám. Když bylo po větvičce, nabral si plnou hrst šišek a začal je lině házet na zem. Obrázek muže, který se snaží zabít čas.

Uvažoval jsem, proč přijel na koni. Když chtěl, mohl se pohybovat rychleji. Asi to sem neměl daleko. Dostal jsem strach, aby se tu neobjevili nějakí vojáci.

Vstal a zase začal chodit dokola. Sbíral šišky a trefoval se jimi do obrovského mrtvého zvířete na druhém konci

paseky.

Sakra, škoda, že jsem ho v té chvíli nemohl sejmout a mít ho z krku.

Kulhavcův kůň trhl hlavou a zařehotal. Havran a já jsme se sehnuli a zanořili se do stínu a jehličí pod kmenem. Paseka jiskřila napětím.

O chvíli později jsem uslyšel, jak pod kopyty koně chrastí jehličí. Zadržel jsem dech. Koutkem oka jsem zahlédl, že se mezi stromy mihl bílý kůň. Šepta? Viděla nás?

Ano a ne. Díky bohům, jestli nějací existují, ano a ne. Projela kolem nás ve vzdálenosti patnácti metrů, aniž by si nás všimla.

Kulhavec na ni něco zavolal. Odpověděla mu melodickým hlasem, který se k této mohutné, silné, nehezke ženě vůbec nehodil. Zněl jako hlas překrásné sedmnáctileté dívky a ona přitom vypadala jako pětáctiřetiletá ženská, která stihla objet svět třikrát dokola.

Havran do mě zlehka strčil.

Zvedl jsem se asi tak rychle, jako když rozkvétá květina. Báł jsem se, že uslyší, jak mi pracují šlachy. Vykoukli jsme zpoza spadlého stromu. Šepta seskočila z koně a vzala Kulhavcovu ruku do dlaní.

Situace nemohla být lepší. Byli jsme ve stínu a je ozařoval kužel slunečního světla. Třpytil se kolem nich zlatý prach. A navíc se navzájem omezovali tím, že se drželi za ruce.

Museli jsme to udělat teď. Věděli jsme to oba. Natáhli jsme tětiny. K lukům jsme měli připevněny náhradní šípy připravené k okamžitému použití. „Teď,“ řekl Havran.

Nebyl jsem nervózní, dokud má střela neletěla vzduchem. Pak jsem se začal třást zimou.

Havranův šíp se zabodl Kulhavci pod levé rameno. Lapený vydal zvuk jako přišlápnutá krysa a skácel se k zemi.

Moje střela zasáhla Šeptu do spánku. Měla na hlavě koženou kuklu, ale byl jsem si jistý, že ji můj šíp srazí k zemi. Spadla na opačnou stranu než Kulhavec.

Havran vystřelil druhý šíp. Já jsem ránu pokazil. Odhodil jsem luk a přeskočil kmen. Havranova třetí střela prosvištěla kolem mě.

Když jsem k Šeptě doběhl, byla už na kolenou. Kopl jsem ji do hlavy a otočil se čelem ke Kulhavci. Havranovy šípy trefily do černého, ale ani Lovcův speciální šíp život Lapeného neukončil. Snažil se přes hrdlo plné krve zachroptět zaklínadlo. Kopl jsem ho taky.

Havran přiběhl za mnou. Obrátil jsem se zpět k Šeptě. Ta mrcha měla opravdu takovou výdrž, jak se o ní říkalo. I když na tom byla dost špatně, snažila se vstát a tasit meč. Pokoušela se taky pronést nějaké zaklínadlo. Praštil jsem ještě jednou a vytrhl jí zbraň. „Nevzal jsem žádný provaz,“ vydechl jsem. „Máš nějaký, Havrane?“

„Ne.“ Jen tam stál a pozoroval Kulhavce. Obnošená maska sklouzla Lapenému na stranu. Pokoušel se ji narovnat, aby viděl, kdo jsme.

„Jak ji mám, sakra, svázat?“

„Radši se nejdřív starej o to, kde seženeš roubík.“ Havran pomohl Kulhavci s maskou. Usmíval se přitom tím svým neuvěřitelně krutým úsměvem, který se mu objevuje na tváři, když se chystá připravit o krk někoho mimořádného.

Vytáhl jsem nůž a zabořil ho do Šeptina oblečení. Bojovala se mnou. Každou chvíli jsem jí musel zasadit nějakou ránu. Nakonec se mi podařilo nařezat několik pruhů látky, kterými jsem ji mohl spoutat a zacpat ústa. Odtáhl jsem ji k hromadě kamenů, opřel o ně a otočil se, abych se podíval, co dělá Havran.

Strhl Kulhavcovu masku a odkryl tak jeho zpusťosený obličej.

„Co to děláš?“ zeptal jsem se, když jsem viděl, že Kulhavce svazuje. Zajímalo mě, proč si zbytečně přidělavá práci.

„Napadlo mě, že možná nemám na to, abych to zvládl.“ Dřepl si a poplácal Kulhavce po tváři. Z Kulhavce vyzařovala nenávisť. „Znáš mě, Felčare. Jsem starý měkkota. Prostě bych ho jenom zabil a stačilo by mi to. Ale on si zaslouží horší smrt. Lovce Duší s tím má víc zkušeností.“ Zlověstně se zachechtal.

Kulhavec se pokoušel zbavit pout. Přestože měl v sobě tři šípy, na síle mu to neubralo. Právě naopak. Šípy mu rozhodně neprekážely.

Havran ho znovu poplácal po tváři. „Hej, starý brachu. Dávej si pozor. Ber to jako kamarádské varování... Neříkals mi právě tohle hodinu předtím, než si na mě Jitřenka a její přátelé počíhali na místě, kam jsi mě poslal? Kamarádské varování? Jo. Dávej si pozor na Lovce Duší. Zná tvoje pravé jméno. Těžko říct, jak s ním naloží.“

„Brzdi s těma škodolibýma poznámkama, Havrane. Radši ho hlídej. Dělá něco s rukama.“ Jeho prsty se rytmicky pohybovaly.

„Fakt!“ vykřikl Havran a rozesmál se. Hrábl po meči, který jsem vzal Šeptě, a usekal Kulhavci z rukou všechny prsty.

Havran se do mě naváží, protože nepíšu v kronice celou pravdu. Jednou se možná podívá na tenhle záznam a bude litovat. Ale upřímně řečeno, dnes nebyl zrovna milý.

Měl jsem podobný problém se Šeptou, ale zvolil jsem jiné řešení. Uřezal jsem jí vlasy a jimi spletl prsty dohromady.

Havran mučil Kulhavce tak dlouho, až jsem to už nevydržel a řekl mu: „Havrane, to už opravdu stačí. Proč kousek neustoupíš, abys je měl oba pod kontrolou?“ Nedostal žádné zvláštní pokyny ohledně toho, co dělat, až zajmeme Šeptu, ale říkal jsem si, že Paní dá vědět Lovci a ten se brzy objeví. My jsme jen měli vše udržovat pod kontrolou, dokud nedorazí.

*

Lovcův kouzelný koberec se spustil z oblohy asi hodinu a půl poté, co jsem Havrana odehnal od Kulhavce. Přistál kousek od našich zajatců. Lovce sestoupil na zem, protáhl se a podíval se na Šeptu. Vzdychl a pozorně si ji prohlédl. „Není na tebe moc pěkný pohled, Šepto,“ řekl věcným ženským hlasem. „Ale to, koneckonců, nebyl nikdy. Můj přítel

Felčar našel ukryté listiny.“

Šeptiny tvrdé, studené oči si mě našly. Byly naplněny nenávistí. Než bych se do nich díval, raději jsem odvrátil zrak. Lovcovu nepřesnost jsem neopravil.

Obrátil se ke Kulhavci a smutně potřásl hlavou. „Ne. Není to osobní. Jen jsi definitivně zklamal důvěru Paní. Tohle je na její rozkaz.“

Kulhavec strnul.

„Proč jsi ho nezabil?“ zeptal se Lovec Havrana.

Havran si sedl na kmen většího ze spadlých stromů, luk si položil na klín a zíral do země. Neodpověděl. „Říkal si, že bys mohl vymyslet něco lepšího,“ odpověděl jsem za něj.

Lovec se rozesmál. „Cestou sem jsem o tom přemýšlel, ale nic vhodného mě nenapadlo. Vyřešil jsem to stejně jako Havran a povolal Měnivce. Už je na cestě.“ Podíval se na Kulhavce. „Dostal ses do potíží, co?“ A směrem ke mně dodal: „Člověk by si myslel, že když je někdo tak starý, nasbíral už za život trochu moudrosti.“ Pak se otočil k Havranovi: „Havrane, tohle byla tvá odměna od Paní.“

„Vážím si toho,“ zabručel Havran.

Tohle už mi došlo dříve, ale já jsem z toho měl přece taky něco mít. Neviděl jsem však nic, co by mohlo třeba jen v nejmenším splnit některý z mých snů.

Lovec udělal oblíbený trik se čtením myšlenek. „Tvá odměna se, myslím, změnila. Ještě nebyla doručena. Udělej si pohodlí, Felčare. Budeme tady dlouho.“

Sedl jsem si tedy vedle Havrana. Nemluvili jsme. Neměl jsem, co bych mu řekl, a on se ztratil někde ve svých myšlenkách. Jak už jsem jednou řekl, člověk nemůže žít jen z nenávisti.

Lovec dvakrát překontroloval našim zajatcům pouta. Zatáhl koberec do stínu a usadil se na hromadě kamenů.

Dvacet minut nato přiletěl Měnivec, stejně obrovský, hnusný, špinavý a páchnoucí jako vždycky. Prohlédl si Kulhavce, pohovořil s Lovcem, pak asi půl minuty na Kulhavce vrčel, nakonec se vrátil na koberec a odletěl pryč. „Taky to přenechá někomu jinému. Nikdo na sebe nechce vzít konečnou zodpovědnost,“ řekl Lovec na vysvětlenou.

„Komu to může přenechat?“ uvažoval jsem. Kulhavec neměl jiné významné nepřátele.

Lovec Duší pokrčil rameny a vrátil se k haldě kamenů. Bezpočtem hlasů něco mumlal a stahoval se do sebe, téměř se scvrkával. Myslím, že měl stejnou radost z toho, že je tady, jako já.

Čas se vlekl. Kužely světelných paprsků byly stále šikmější a postupně se vytrácely. Začal jsem uvažovat, jestli Havranovo podezření nebylo správné. Po setmění bude snadné nás odstranit. Lapení nepotřebují světlo, aby viděli.

Pohlédl jsem na Havrana. Co se asi dělo v jeho hlavě? V obličeji měl naprosto ponurý výraz nevyjadřující žádné emoce. Takhle se tvářil vždycky, když hrál karty.

Seskočil jsem z klády a začal chodit kolem tak jako předtím Kulhavec. Nic jiného jsem na práci neměl. Trefoval jsem se borovicovými šíškami do chumáče na kmenech, za nímž jsme se předtím s Havranem ukrývali... A on se pohnul! Vystřelil jsem pro Šeptin zkrvavený meč dřív, než jsem si stačil uvědomit, co jsem ve skutečnosti viděl.

„Co se děje?“ zeptal se Lovec, když jsem se zastavil.

Zaimprovizoval jsem. „Myslím, že jsem si poranil sval. Chtěl jsem si zaběhat, abych si protáhl tělo, ale udělal jsem si něco s nohou.“ Masíroval jsem si pravé lýtko. Zdálo se, že se s mou odpovědí spokojil. Mrkl jsem na kládu, ale nic jsem neviděl.

Vím však, že tam byl Nemluva. Bude s námi, když ho budeme potřebovat.

Nemluva. Jak se sem, k čertu, dostal? Stejně jako my všichni? Znal snad kouzla, která od něj nikdo nečekal?

Po dostatečném divadýlku jsem dokulhal k Havranovi. Pokoušel jsem se mu gesty naznačit, že kdyby snad k něčemu došlo, máme tady pomoc, ale nepochopil to. Byl příliš uzavřený do sebe.

*

Byla už tma. Nad námi svítil půlměsíc a vypouštěl na paseku několik slabých proužků stříbrného světla. Lovec nadále zůstával na kamenech. Havran a já na kládě. Bolela mě záda. Pochodovaly mi nervy. Byl jsem unavený, hladový a bál jsem se. Měl jsem toho už dost, ale nenašel jsem odvahu říct to nahlas.

Havran se najednou vrátil do našeho světa. Zhodnotil situaci a zeptal se: „Co tady, k sakru, děláme?“

Lovec se probudil. „Čekáme. Už by to nemělo dlouho trvat.“

„Čekáme na co?“ zajímalo mě. Když za mnou stojí Havran, dokážu být odvážný. Lovec se zadíval mým směrem. Uvědomil jsem si nepřirozený pohyb v hají za mnou a taky to, že se Havran chystá do pohotovostní pozice. „Čekáme na co?“ zopakoval jsem nevýrazně.

„Na mě, doktůrku.“ Na krku jsem ucítil něčí dech. Vyskočil jsem a nezastavil se, dokud jsem nedržel v ruce Šeptin meč. Lovec se škodolibě rozchechtal. Napadlo mě, jestli si všiml, že mé noze najednou nic není. Podíval jsem se k menšímu kmene. Nic.

Nad kládou, kterou jsem opustil, se linulo zářivé světlo. Havrana jsem neviděl. Ztratil se. Sevřel jsem pevně meč a rozhodl se zasadit Lovci pořádnou ránu. Světlo se přehouplo přes spadlý strom a zastavilo se před Lovcem. Ozařovalo celou paseku. Lovec poklekl na jedno koleno. V té chvíli mi to došlo.

Paní! Ta světelná záře byla Paní. Čekali jsme na Paní! Zíral jsem na ni, dokud mě nezačaly bolet oči. A také jsem padl na koleno. Šeptin meč položený na rukou jsem pozvedl k ní, jako když rytíř vzdává hold svému králi. Paní!

Byla tohle má odměna? Opravdu se s Ní setkat? To něco, co mě volalo z Krásky, bylo tady, ovinulo mě, naplnilo a celou bláznivou chvíli jsem byl totálně zamilovaný. Ale neviděl jsem Ji. Chtěl jsem vidět, jak vypadá. Měla tutéž schopnost, která mě tolik vyváděla z míry u Lovce. „Tentokrát ještě ne, Felčare,“ řekla. „Ale myslím, že už brzy.“ Dotkla

se mé ruky. Její prsty mě spalovaly jako první dotyk první milenky. Vzpomínáte na ten náhlý, omračující, bouřlivý okamžik vzrušení?

„Odměna přijde později. Tentokrát můžeš být svědkem rituálu, který už pět set let nikdo neviděl.“ Pohnula se. „Musíš ti být nepohodlně. Vstaň.“

Postavil jsem se a ustoupil. Lovec Duší stál v ukázkovém pohovu a sledoval světlo. Jeho intenzita slábla. Teď jsem se na ně mohl dívat bez problémů. Přesunulo se kolem hromady kamenů k našim zajatcům. Vybledlo natolik, že jsem v něm dokázal rozeznat ženskou postavu.

Paní se dlouze dívala na Kulhavce. Ten jí pohled vracel. Jeho obličej postrádal jakýkoliv výraz. Nepodléhal ani naději, ani zoufalství.

„Nějakou dobu jsi mi sloužil dobře,“ řekla Paní. „A tvá zrada mi spíše pomohla než uškodila. Budu mít s tebou slitování.“ Zasvítla do strany. Stín zmizel. Stál tam Havran s napnutou tětívou. „Je tvůj, Havrane.“

Podíval jsem se na Kulhavce. Oči mu zazářily vzrušením a podivnou nadějí. Samozřejmě si nemyslel, že přežije, ale uvěřil, že jeho smrt bude rychlá, snadná a bezbolestná.

Havran řekl: „Ne.“ A nic víc. Jen strohé odmítnutí.

Paní se zamyslela. „To je moc špatné, Kulhavče.“ Prohnula se dozadu a zvolala něco do nebe.

Kulhavec sebou prudce zaškulal. Roubík mu vyletěl z úst. Pouta se zpřetrhala. Vyskočil na nohy a snažil se utéct, pokoušel se vyslovit nějaké zaklínadlo, které by ho ochránilo. Když uběhl deset metrů, vynořily se ze tmy tisíce ohnivých hadů a zaútočily na něj.

Plazili se mu po celém těle. Vklouzli mu do úst, nosu, očí i uší. Snadno se dostávali dovnitř a ven se prokousávali přes jeho záda, hrud' a břicho. A on křičel. A křičel. A křičel. A stejná šílená síla, díky níž se před několika okamžiky ubránil Havranovým smrtícím šípům, ho držela při životě po celou dobu tohoto trýznění.

Vyzvracel jsem sušené maso, které bylo toho dne mou jedinou potravou.

Kulhavec křičel dlouho, ale stále ne a ne zemřít. Paní se nakonec unavila a poslala hady pryč. Zabalila Kulhavce do šustivého zápotku a vypustila z úst řadu slabik. Z nebe se snesla obrovská zářící vážka, která Kulhavce chytila a odbzučela s ním směrem ke Kráse. „Léta mi bude sloužit pro zábavu,“ řekla Paní. Podívala se na Lovce, aby se ujistila, že si z její lekce vzal ponaučení.

Lovec celou dobu nehnul brvou. Ani teď ne.

„Felčare,“ obrátila se Paní ke mně, „to, čeho budeš svědkem, má v paměti jen velmi málo lidí. I většina mých čarodějů na to zapomněla.“

O čem to, sakra, mluvila?

Pohlédla dolů. Šepta se přikrčila. „Ale ne, kdepak. Byla jsi tak výjimečným protivníkem, že se tě chystám odměnit.“ Podivný smích. „Mezi Lapenými je volné místo.“

Aha. Ztupený šíp, všechny ty podivné věci, které se až dosud staly, se najednou vysvětlily. Paní se rozhodla nahradit Kulhavce Šeptou.

Kdy? Kdy se pro to rozhodla? Kulhavec byl po uši v problémech už rok a stíhala ho jedna porážka za druhou. Zosnovala to všechno? Myslím, že ano. Náznak tady, náznak támhle, zaslechnutý drb a zapadlá vzpomínka... Využít nás bylo součástí jejího plánu. Možná to měla takto promyšlené už ve chvíli, kdy nás Lovec najímal. Naše setkání s Havranem samozřejmě nebylo náhodné... Ach, byla to krutá zlá, zákeřná a vypočítavá mrcha.

Ale to všichni věděli. Říkalo se to o ní. Zbavila se manžela. A jestli se dá Lovci věřit, zavraždila vlastní sestru. Tak proč mě to tak zklamalo a překvapilo?

Pohlédl jsem na Lovce. Nepohnul se, ale jeho postoj se trochu změnil. Byl ohromený. „Ano,“ řekla mu Paní. „Myslel sis, že Lapit může jen Tyran.“ Jemný smích. „Byl jsi na omylu. Vyříd' to každému, kdo ještě stále uvažuje o tom, že by vzkřísil mého manžela.“

Lovec se malinko pohnul. Nedokázal jsem z jeho pohybu nic vyčíst, ale Paní vypadala spokojeně. Obrátila se znovu k Šeptě.

Generálka rebelů byla vyděšená víc než Kulhavec. Měla se stát tím, co nejvíc nenáviděla - a nemohla proti tomu nic dělat.

Paní poklekla a začala něco šeptat.

*

Viděl jsem to, a přesto nevím, co se stalo. Ani Paní nedokážu popsat lépe než Skřet, přestože jsem byl v její blízkosti celou noc. Nebo možná několik nocí. Čas jako by přestal existovat. Pár dnů se někde ztratilo. Ale viděl jsem ji a byl jsem svědkem rituálu, v jehož průběhu se naše nejzarytější protivnice proměnila v jednu z nás.

Jedna vzpomínka se mi však ostře vryla do paměti. Obrovské žluté oko. Stejně oko, které tolik vyděsilo Skřeta. Objevilo se a nahlédlo do mě, Havrana a Šepty.

Nevystrašilo mě tak jako Skřeta. Možná nejsem tak citlivý. Nebo toho jen nevím tolik. Ale bylo to zlé. Jak už jsem řekl, několik dnů zmizelo.

To oko není neomylné. Krátkodobá paměť mu činí potíže. Paní se nedozvěděla o tom, že nablízku je Nemluva.

Z ostatního si pamatuji jen záblesky, povětšinou plné Šeptina křiku. Jednou se paseka hemžila tancujícími dábly, z nichž přímo vyzařovalo zlo. Rvali se o to, kdo na Šeptu skočí. V jedné chvíli se Šepta dívala do oka. Pak nastal okamžik, kdy jsem si myslel, že zemřela a byla vzkříšena, až když se se smrtí důkladně seznámila. Párkrát byla mučena. A další setkání s okem.

Momenty, které si pamatuji, ukazují na to, že Šepta byla rozbita na kousky, zavražděna a znovu oživena jako oddaný

otrok. Vzpomínám si na její přísahu věrnosti Paní. Z jejího hlasu číselá ponížená touha získat přízeň.

Probudil jsem se dlouho poté, co se to odehrálo. Byl jsem zmatený a vyděšený. Chvilí trvalo, než jsem si uvědomil proč. Zmatení bylo ochranným prostředkem Paní. Co jsem si nepamatoval, nemohlo být použito proti ní.

Pěkná odměna.

Byla pryč. Stejně jako Šepta. Ale Lovec tady zůstal. Chodil po pasece a mumlal něco šílenými hlasy. Ve chvíli, kdy jsem si sedal, ztichl. Zíral na mě s hlavou podezřívavě vystrčenou dopředu.

Zasténal jsem a snažil se zvednout, ale spadl jsem. Dolezl jsem k jednomu z kamenů a opřel se o něj. Lovec mi přinesl čturu. Neohrabaně jsem se napil. „Až se trochu vzpomátuješ, dostaneš najíst.“

Jeho poznámka mi připomněla, že mám hlad jako vlk. Jak dlouho to trvalo? „Co se stalo?“

„Co si pamatuješ?“

„Moc ne. Šepta byla Lapena?“

„Zaujme místo po Kulhavci. Paní ji vzala na východní frontu. Díky jejím informacím o druhé straně tam může dojít k průlom.“

Pokusil jsem se nahlédnout pod pokličku. „Myslel jsem, že klade důraz na severní frontu.“

„To ano. Hned jak se probudí tvůj přítel, musíme se vrátit zpět do Pánova.“ A měkkým ženským hlasem dodal:

„Neznal jsem Šeptu tak dobře, jak jsem si myslel. Když se dozvěděla, co se v jejím táboře stalo, podala o tom zprávu. Kruh tentokrát zareagoval rychle. Podařilo se jim vyhnout se obvyklým vnitřním sporům. Vycítili příležitost. Smířili se se ztrátami a nechali nás, abychom se rozptýlili. Mezitím zahájili manévry. Podařilo se jim je sakramentsky dobře utajit. Teď táhnou Skálova vojska na Pánov. Vojáky máme stále roztroušeny po lese. Obrátila naši vlastní lest proti nám.“

Nechtěl jsem to poslouchat. Jeden rok špatných zpráv už mi stačil. Proč nemohl být aspoň některý z našich úspěchů trvalý? „Ona se vědomě obětovala?“

„Ne. Chtěla nás honit po lese, aby získala Kruhu čas. Netušila, že Paní ví o Kulhavci. Myslel jsem, že ji znám, ale mylil jsem se. Nakonec z toho budeme mít prospěch, ale čekají nás těžké chvíle, než Šepta posílí naši pozici na východě.“

Chtěl jsem vstát, ale nešlo to.

„Jen klid,“ poradil mi. „První setkání s okem je vždycky těžké. Myslíš, že už bys mohl něco sníst?“

„Přitáhni mi sem jednoho z těch koní.“

„Měl bys začít něčím lehčím.“

„Je to hodně zlé?“ Nebylo mi úplně jasné, na co se ptám. Usoudil, že mám na mysli naši strategickou situaci.

„Síla Skálova vojska je větší, než jakákoli, které jsme doposud čelili. A je to jen část toho, co se na nás valí. Pokud se Slídl nedostane do Pánova jako první, ztratíme město i říši. Což jim může dodat tolik energie, že nás ze severu úplně vyženou. Naše oddíly ve Vážnu, Janě, Vinu a tak dál nejsou připraveny na velké tažení. Sever byl dosud jen okrajovým bojištěm.“

„Ale... Po tom všem, čím jsme prošli? Jsme na tom hůř, než když jsme ztratili Růže? Sakra! To není spravedlivé.“ Měl jsem už toho ustupování dost.

„Neboj se, Felčare. Když Pánov padne, zastavíme je na Slzavých schodech. Budeme je tam držet, zatímco Šepta bude mít volnou ruku. Nemůžou ji ignorovat věčně. Pokud jih padne, bude to znamenat konec vzpoury. Právě na jihu je jejich síla.“ Mluvil jako člověk, který se snaží přesvědčit sám sebe. Už zažil podobné ořesy během posledních dnů Tyranie.

Schoval jsem si hlavu do dlaní a zamumlal: „Myslel jsem, že jsme je už vypráskali.“ Proč jsme, k čertu, nezůstali v Berylu?

Lovec strčil palcem u nohy do Havrana. Ani se nepohnul. „No tak!“ zavrčel Lovec. „Musím do Pánova. Může to dopadnout tak, že budeme bránit město sami dva se Slídilem.“

„Proč jsi nás tu nenechal, když je situace tak kritická?“

Pokašlával a koktal, snažil se nějak vymluvit, až jsem začal mít podezření, že tenhle Lapený má smysl pro čest a pro povinnost vůči těm, které přijal pod ochranu. Nepřiznal by to. Nikdy. Přičilo by se to pověsti Lapených.

Uvědomil jsem si, že bych měl znovu cestovat vzduchem. Vážně jsem se zamyslel. Jsem líný jako veš, ale tohle jsem snést nemohl. Ne teď. Ne ve stavu, v jakém jsem byl. „Určitě bych spadl dolů. Nemá smysl, aby ses tady s námi zdržoval. Nebudeme připraveni na cestu ještě několik dnů. K čertu, můžeme přece jít pěšky.“ Představil jsem si les. Jít pěšky se mi taky moc nezamlouvalo. „Vrať nám odznaky. Budeš moci určit naši polohu a vyzvednout nás, až budeš mít čas.“

Zabručel. Chvilí jsme se dohadovali. Já jsem dál mluvil o tom, jak jsem roztřesený a jak špatně na tom bude Havran.

Nechtěl nás tu nechat. Ale nakonec jsem ho přesvědčil. Vyložil z koberce nějaké věci - byl někde, když jsem ležel v bezvědomí - a nasedl na něj. „Uvidíme se za pár dní.“ Koberec stoupal mnohem rychleji, než když jsme na něm byli já s Havranem. A najednou byl pryč. Přesunul jsem se k věcem, které tady nechal.

„Ty parchante.“ Uchechl jsem se. Jeho protesty byly jenom divadýlko. Složil nám tady jídlo, zbraně, které jsme nechali v Pánově, a různé drobnosti, které jsme potřebovali, abychom přežili. Nemáme špatného šéfa na to, že je to Lapený. „Hej! Nemluvo! Kde, k čertu, vězíš?“

*

Nemluva pomalu vyšel na paseku. Podíval se na mě, na Havrana, na zásoby, ale neřekl nic. Samozřejmě že ne. Byl to Nemluva.

Vypadal utahaný jako kotě. „Málo jsi spal?“ zeptal jsem se. Přikývl. „Viděl jsi, co se tady stalo?“ Znova přikývl. „Doufám, že si to pamatuješ líp než já.“ Zavrtěl hlavou. Sakra. Takže záznam v kronice bude nepřesný.

Je divné vést rozhovor, když jeden člověk mluví a druhý kývá nebo vrtí hlavou. Výměna informací je pak

neuvěřitelně složitá.

Měl bych se naučit znaky, které pochytil Havran od Pusinky. Nemluva je její druhý nejlepší kamarád. Bylo by docela zajímavé tajně sledovat jejich rozhovory.

„Pojďme zjistit, co můžeme udělat pro Havrana,“ navrhl jsem.

Havran spal spánkem naprosto vyčerpaného člověka. Trvalo ještě celé hodiny, než se probudil. Využil jsem toho a vyzpovídal Nemluvu.

Poslal ho Kapitán. Přijel na koni. Ve skutečnosti byl na cestě dřív, než jsme byli s Havranem povoláni k rozmluvě s Lovcem. Jel bez přestávky, dnem i nocí. Na paseku dorazil jen chvíli předtím, než jsem si ho všiml.

Zeptal jsem se ho, jak věděl, kam má jet. Předpokládal jsem, že Kapitán vytáhl z Lovce dost informací, aby věděl, kam ho nasměrovat. To by bylo přesně v Kapitánově stylu. Nemluva přiznal, že věděl, kam má jet, jen přibližně. Teprve když jsme dorazili na místo, vystopoval nás podle amuletu, který mi dal Skřet.

Mazaný malý Skřet. Nezminil se o tom ani náznakem. A dobře udělal. Oko by to ve mně našlo. „Myslíš, že bys mohl něco dělat, kdyby to bylo opravdu potřeba?“

Nemluva se usmál, pokrčil rameny, přešel k hromadě kamenů a posadil se. Tím hra na otázky a odpovědi skončila. Z celé Legie se právě on nejméně zajímá o to, co se o něm bude psát v kronice. Nestará se o to, jestli ho lidé mají rádi, nebo ho nenávidí, nestará se o to, kde byl a kam jde. Někdy se zamýšlím nad tím, zda ho zajímá, jestli zemře, nebo zůstane naživu, uvažuji, co ho drží u Legie. Něco ho s ní svazovat musí.

Havran konečně přišel k sobě. Postarali jsme se o něj, nakrmili ho a nakonec jsme, vyčerpaní, chytili koně původně patřící Šeptě a Kulhavci a zamířili k Pánovu. Jeli jsme bez nadšení, protože jsme věděli, že nás čeká další bitva, další území živých mrtvol.

*

Nemohli jsme se k městu ani přiblížit. Skáloví rebelové Pánov obklíčili, obehnali valem a obklopili dvojitém příkopem. Celé město zakryl strašlivý černý mrak. Na okrajích z něj vystřelovaly hrozné blesky bojující s mocí Kruhu. Skála nepřišel sám.

Kruh byl neodvratně rozhodnut pomstít se za Šeptu.

„Lovec a Slídlí dělají, co můžou,“ poznamenal Havran po jednom zvlášť tvrdém střetu. „Navrhuju přesunout se na jih a vyčkávat. Jestli Pánov opustí, připojíme se k nim na cestě do Větrné země.“ Příšerně zkrivil obličej. Ta představa se mu moc nezamlouvala. Věděl, jaká Větrná země je.

Vyrazili jsme tedy na jih a připojili se k ostatním tulákům. Schovávali jsme se a čekali dvanáct dnů. Havran organizoval tuláky do rádooby vojenské jednotky. Já jsem trávil čas psaním a úvahami o Šeptě a o tom, jak velký vliv může mít na vývoj situace na jihu. Když jsem občas zavadil pohledem o Pánov, nabýval jsem přesvědčení, že je naší poslední opravdovou nadějí.

Ríkalo se, že rebelové vyvinuli stejně mohutný tlak i všude jinde. Paní prý musela z jihu odvolat Oběšence a Kostižera, aby odolnost severu posílila. Jedna zpráva říká, že Měnivec byl zabit v boji o Žito.

Měl jsem strach o své druhy. Černá legie dorazila do Pánova před Skálovým příchodem.

Nepadne jediný voják, aniž bych nezaznamenal jeho příběh. Ale jak to můžu dělat z třicetkilometrové vzdálenosti? Kolik podrobností se ztratí, až budu později sbírat fakta z ústního vyprávění? Kolik mužů padne, aniž by si jejich smrti někdo všiml?

Ale většinu času jsem trávil myšlenkami na Kulhavce a Paní. A sebetrýzněním.

Nemyslím, že budu ještě někdy o své chlebodárnici psát rozkošné, romantické příběhy. Ocitl jsem se příliš blízko u ní. Už nejsem zamilovaný.

Jsem pronásledovaný člověk. Pronásledují mě Kulhavcovy výkřiky. Pronásleduje mě smích Paní. A pronásleduje mě podezření, že bojujeme za něco, co by mělo být smeteno z povrchu země. Pronásleduje mě přesvědčení, že ti, kteří jsou s Paní svázáni, jsou o trochu lepší než ona.

Pronásleduje mě jasné vědomí toho, že zlo nakonec vždycky zvítězí.

Ó já. Máme problém. Na severovýchodě se nad kopci sune škaredý černý mrak. Všichni kolem běhají, berou do rukou zbraně a sedlají koně. Havran po mně řve, abych pohnul zadkem..

Kapitola pátá: SKÁLA

Vítr skučel a vháněl nám do zad oblaka prachu a písku. Šli jsme pozpátku, vcouvali jsme do písečné bouře, která našla každou skulinu v naší výstroji a oděvu. Tam se mísila s potem a vznikalo tak páchnoucí, slané bláto. Vzduch byl horký a suchý. Rychle vysával vlhkost a tvořil z bláta vysušené hrudky. Naše rty byly rozpraskané a napuchlé, jazyky připomínaly zplesnivělé polštářky. Pokrývaly je drsné škráloupy drobných kamínků. Dusili jsme se.

Vichřice to přehnal. Trpěli jsme skoro stejně jako rebelové. Viditelnost byla ani ne deset metrů. Sotva jsem viděl muže vedle sebe a z řady chlapů couvajících přede mnou jen dva nejbližší. Vědomí, že nepřítel nás musí stíhat čelem k větru, mě moc nepovzbudilo.

Muži ve vedlejší řadě se najednou rozptýlili a chopili se luků. Z vířícího prachu se vynořily nějaké vysoké postavy. Kolem nich vlály náznaky plášťů a pleskaly jako obrovská křídla. Napnul jsem luk a vypustil střelu, o níž jsem si byl jistý, že nenajde cíl.

Našla. Jezdec zamával rukama. Jeho kůň se obrátil a utíkal po směru větru za svými kamarády, kteří také ztratili majitele.

Rebelové na nás tvrdě útočili, snažili se dostat co nejbliž k nám, aby nás zastavili dřív, než se dostaneme z Větrné země k Slzavým schodům, kde se budeme moci lépe bránit. Chtěli, abychom pod nelítostným pouštním sluncem leželi všichni mrtví a oloupení.

Krok dozadu. Krok dozadu. Tak zatraceně pomalu. Ale jiná možnost nebyla. Kdybychom se otočili, nahnuli by se na nás. Museli jsme je donutit zaplatit za každé přiblížení takovou cenu, abychom jejich bojové nadšení úplně zchladili.

To, co seslala Vichřice, bylo naší nejlepší zbraní. V příznivějších obdobích je Větrná země divoká a živelná. Je to rovné, neúrodné, suché a neobydlené místo, kde jsou písečné bouře velmi časté. Ale ještě nikdy tady nezuřila bouře, jako je tato. Trvala hodiny a hodiny po celé dny a trochu se uklidňovala jen za tmy. Dějala z Větrné země místo nevhodné pro jakoukoli živou bytost. A jen to drželo Legii při životě.

Černá legie nyní čítala tři tisíce mužů ustupujících před nezadržitelnou povodňovou vlnou, která zaplavila Pánov. Naše malé bratrstvo, odmítající se vzdát, se stalo jádrem, k němuž se od chvíle, kdy se Kapitán probojoval z obklíčení, připojovali lidé utíkající před katastrofou. Stali jsme se mozem a nervy tohoto prchajícího stínu vojska. Paní osobně rozeslala rozkazy všem imperiálním důstojníkům, aby se podřídili Kapitánovi. Jedině Legie totiž během severního tažení vykazovala nějaké podstatnější úspěchy.

Kdosi vyšel z prachu a křikem za mnou a poklepal mi na rameno. Otočil jsem se. Čas střídání ještě nebyl. Předě mnou stál Havran. Kapitán odhadl, kde asi jsem. Havran měl celou hlavu obalenou v hadrech. Přimhouřil jsem oči a zvedl ruku, abych si chránil obličej před neúprosným pískem. Vykřikl něco jako: „Katán tě la.“ Zavrtěl jsem hlavou.

Ukázal za sebe, přitáhl si mě a zařval mi do ucha: „Kapitán tě volá.“

Samozřejmě že mě volá. Přikývl jsem, předal mu luk a šípy a opřel se do větru a písku. Zbraně byly nedostatkové zboží. Šípy, které jsem dal Havranovi, pocházely od rebelů. Sbírali jsme je, když připlachtily z hnědavé mlhy.

Šoural jsem se shrbený krok za krokem, s očima přimhouřenými a bradou přitisknutou k hrudi, do hlavy mi bubnovala zrnka písku. Nechtěl jsem jít zpátky. Kapitán mi neřekne nic, co bych chtěl slyšet.

Proti mně poskakoval a točil se velký keř. Málem mě povalil. Zasmál jsem se. Měnivce byl mezi námi. Rebelové vyplývají spoustu střel, až dorazí k jejich linii. Byli v přesile asi deset nebo patnáct ku jedné, ale čísla nemohla zmírnit jejich strach z Lapeňých.

Prodíral jsem se spáry větru, dokud jsem nenabyl jistoty, že jsem zašel příliš daleko nebo že jsem ztratil směr. Bylo to vždycky stejné. Když už jsem to chtěl vzdát, objevil se zázračný ostrůvek klidu. Vstoupil jsem do něj, šokovaný náhlou nepřítomností větru. Hučelo mi v uších - nechtěly věřit, že je ticho.

Uprostřed ticha jelo v šiku třicet vozů, kolo vedle kola. Na většině z nich byli naloženi ranění. Vozy obklopovaly tisíce mužů, kteří zarputile táhli na jih. Hleděli do země a hrozili se chvíle, kdy se budou muset vrátit do bojové linie. Nikdo nemluvil, nikdo nevtipkoval. Měli za sebou už příliš ústupů. Šli s Kapitánem jen proto, že byl jejich poslední a jedinou nadějí na přežití.

„Felčare! Tady!“ přivola mě Poručík z pravé strany kolony.

Kapitán vypadal jako od přírody nevrlý medvěd předčasně probuzený ze zimního spánku. Když v ústech přežvykoval slova, aby je vzápětí vyplivl ven, šediny na jeho skráních se hýbaly. Měl propadlý obličej, jeho oči byly jako temné jamky. V hlase mu zněla nepředstavitelná únava. „Myslím, že jsem ti řekl, abys nikam nechodil.“

„Byl jsem na řadě...“

„Tebe se střídání netýká, Felčare. Zkusím ti to vysvětlit tak jednoduše, abys to pochopil. Máme tři tisíce mužů. Bez přestávky bojujeme s rebely. Máme jednoho čarodějského napůl doktora a jednoho skutečného doktora, aby se o všechny tyhle kluky starali. Jednooký musí polovinu síly vydat na udržení téhle oázy klidu. Což znamená, že o kurýrování se musíš postarat ty. Takže nemůžeš riskovat život v bojové linii. Za žádných okolností.“

Díval jsem se do prázdna nad jeho levým ramenem a mračil se na písek vířící kolem chráněného území.

„Dochází ti to, Felčare? Vyjadřuju se dost jasně? Cením si toho, že se věnuješ kronice, i tvého odhodlání aktivně se podílet na boji, ale...“

Trhnul jsem hlavou a pohlédl na vozy a jejich smutný náklad. Tolik zraněných a tak málo jsem pro ně mohl udělat. On nevěděl, jakou bezmoc jsem kvůli tomu zažíval. Jediné, co jsem mohl dělat, bylo zažívat je, modlit se a zpříjemňovat jim umírání, než skonají a budou shozeni z vozů, aby uvolnili místo dalším.

Tolik mrtvých, kteří zemřít nemuseli, kdybych měl školené pomocníky a slušný operační sál. Proč jsem se vydal do bojové linie? Protože tam jsem mohl něco dokázat. Mohl jsem útočit na naše trýznitele.

„Felčare,“ zvýšil Kapitán hlas. „Mám pocit, že mě neposloucháš.“

„Ano, pane. Rozumím, pane. Zůstanu tady a dám se do šití.“

„Netvař se tak sklesle.“ Dotkl se mého ramene. „Lovec říká, že se zítra dostaneme k Slzavým schodům. Pak můžeme udělat, po čem všichni toužíme. Rozbít Skáloví hubu.“

Skála se stal nevyšším generálem rebelů. „Řekl taky, jak to uděláme, když má Skála převahu ani nechci vědět kolik ku jedné?“

Kapitán se zamračil. Začal svůj kolíbatý medvědí tanec a snažil se mě ujistit, že to půjde.

Tři tisíce vyčerpaných, zmožených mužů porazí Skálovu rozdrážděnou smečku? Ani omylem. Dokonce ani s pomocí tří Lapeňých.

„Tomu nevěřím,“ ušklíbl jsem se.

„Ale to není tvoje starost, nebo jo? Lovec Duší ti do operování taky nemluví, že ne? Tak proč zpochybňuješ jeho znamenitou strategii?“

Usmál jsem se. „Nepsaný zákon všech armád, Kapitáne. Nižší šarže mají právo pochybovat o duševním zdraví a kompetentnosti velitelů. Je to tmel, který drží vojsko pohromadě.“

Kapitán se na mě podíval zpod hustého obočí, z pozice svého nízkého vzrůstu a vysoké šarže. „To je drží

pohromadě, jo? A víš, co je pohání?“

„Copak je to?“

„Chlapi jako já, kteří nakopou prdel takovým, jako jsi ty, když se dají do filozofování. Pochopils to?“

„Myslím, že ano, pane.“ Odešel jsem pro lékárníčku, kterou jsem nechal na jednom z vozů, a dal se do práce. Přibýlo pár nových případů.

Bojové nadšení rebelů však začalo pod neustávajícím tlakem Vichřice ochabovat.

*

Potloukal jsem se kolem a čekal, až mě zase zavolají. Najednou jsem zahlédl, jak se z bouře vynořil Jilmáč. Neviděl jsem ho už celé dny. Dojel ke Kapitánovi. Přitočil jsem se k nim.

„...přejeli kolem naší pravé strany,“ říkal právě. „Možná chtějí dorazit k Slzavým schodům jako první.“ Podíval se na mě a zvedl ruku na pozdrav. Trásla se mu. Byl bledý únavou. Stejně jako Kapitán nenašel od té doby, co jsme vjeli do Větrné země, chvíli k odpočinku.

„Sestav oddíl z odpočívajících vojáků. Vezmi je z boku,“ odpověděl mu Kapitán. „Pořádně zaútočte a nepolevujte. Nečekají to. Budou zmatení. Začnou přemýšlet, co máme za lubem.“

„Ano, pane.“ Jilmáč se otočil k odchodu.

„Jilmáči?“

„Pane?“

„Dávej na sebe pozor. Šetři síly. Dneska se na noc nebudeme zastavovat.“

Jilmáč k němu poslal útrpný pohled. Ale jeho rozhodnutí nezpochybnil. Je to poslušný voják. A stejně jako já ví, že rozkazy nevydává Kapitán. Nejspíš přicházejí ze samotné Věže.

Až dosud panoval v noci klid zbraní. Po celodenních bojích nehodlala žádná ze stran udělat po setmění jediný krok navíc. V noci se zkrátka neváležilo.

Ale ani tyhle chvíle oddechu, kdy bouře ustávala, nestačily na to, aby obě vojska nepochodovala jako smečky zbitých psů. A teď po nás nejvyšší chtěli, abychom vyvinuli zvýšené úsilí v naději, že tím získáme nějakou taktickou výhodu. Dostat se ke Schodům v noci, schovat se do zákopu a donutit rebely, aby na nás za neustávající bouře útočili. To dávalo smysl. Ale byl to ten druh postupu, který nařizuje generál sedící v teplém křesle pět set kilometrů od bojové linie.

„Slyšíš?“ zeptal se mě Kapitán.

„Jo. Zní to jako pěkná blbost.“

„Já s Lapenými souhlasím, Felčare. Cesta bude pro nás snadnější a pro rebely těžší. Chápeš to?“

„Ano.“

„Tak se do toho nepleť. Vlez si na nějaký vůz a dej si šlofika.“

Šel jsem pryč a nadával na nepřízeň osudu, který nám vzal většinu koní. Proboha, chůze znamenala stárnutí.

Neposlechl jsem Kapitánovu radu, přestože byla rozumná. Byl jsem příliš vytočený na to, abych mohl odpočívat. Vidina nočního pochodu mě vyvedla z míry.

Chodil jsem kolem a hledal staré přátele. Členové Legie se rozptýlili mezi větší skupiny mužů, aby mohli předávat Kapitánovy rozkazy dál. Některé kluky jsem neviděl už od Pánova. Ani jsem nevěděl, jestli jsou ještě naživu.

Nepodařilo se mi najít nikoho kromě Skřeta, Jednookého a Nemluvy. Skřet a Jednooký dnes nebyli o nic hovornější než Nemluva. To mluvilo za vše.

Zarputile se plahočili vpřed, oči přibité k vysušené zemi a jen občas udělali nějaké gesto nebo zamumlali pár slov, aby udrželi ochrannou kopuli pohromadě. Vlekl jsem se s nimi. Nakonec jsem se pokusil prorazit ledy. „Ahoj,“ řekl jsem Skřet zabručel. Jednooký mě zpražil několikavteřinovým zlým pohledem. Nemluva ani nezaznamenal mou přítomnost.

„Kapitán říká, že půjdeme přes noc,“ oznámil jsem jim. Chtěl jsem, aby se někdo cítil stejně mizerně jako já.

Skřet se mě pohledem zeptal, proč jsem jim přišel říct takovou lež. Jednooký zamručel něco o tom, že toho parchanta promění v ropuchu.

„Ten parchant, kterého budeš muset proměnit, je Lovec Duší,“ řekl jsem povýšeným tónem.

Hodil po mně další zlý pohled. „Možná si to vyzkouším na tobě, Felčare.“

Jednookému se noční pochod nezamlouval, takže Skřet okamžitě začal vychvalovat genialitu člověka, který na tu myšlenku přišel. Ale jeho nadšení bylo tak malé, že se Jednooký vůbec nenamáhal návadu spolknout.

Řekl jsem si, že to zkusím znova. „Kluci, vypadáte, že jste stejně naštvaní jako já.“

Žádná odezva. Ani se na mě nepodívali. „Jak chcete.“ Taky jsem svěsil hlavu, kladl jednu nohu před druhou a na nic nemyslel.

Přišli pro mě, abych se postaral o Jilmáčovy raněné. Bylo jich dvanáct a to bylo pro dnešek všechno. Rebelové se museli vyčerpat nebo umřít.

Pod bouří se stmívalo brzy. Postupovali jsme jako obvykle. Trochu jsme se od rebelů vzdálili a čekali, až se bouře uklidní. Rozbili jsme tábor a z jakéhokoliv roští, které se nám podařilo sehnat, rozdělali ohně. Tentokrát byl však odpočinek jen velmi krátký. Čekali jsme, až se rozsvítí hvězdy. Shlížely na nás dolů a posměšně se třeptily, jako by chtěly říct, že náš pot a krev neznamená v nekonečném běhu času vůbec nic. Že všechno, co jsme kdy udělali, bude za tisíc let zapomenuto.

Tak takové myšlenky nás napadaly. Nikdo z nás už neměl žádné ideály a nikdo netoužil po slávě. Jen jsme chtěli někam pryč, lehnout si a zapomenout na válku.

Ale válka rozhodně nezapomínala na nás. Ve chvíli, kdy Kapitán usoudil, že už jsou rebelové spokojeni s tím, jak

jsme se utábořili, dal příkaz, abychom pokračovali v pochodu. Utvořili jsme roztrhanou kolonu pomalu se vinoucí v pruzích měsíčního svitu.

Minuly hodiny a pořád se zdálo, že jsme nikam nedošli. Krajina byla pořád stejná. Občas jsem se ohlédl a zkontroloval bouři, kterou Vichřice rozpoutala nad táborem rebelů. Tentokrát z ní vystřelovaly zářivéblesky. Byla zuřivější než všechny, kterým dosud čelili.

Slzavé schody se vynořovaly ze tmy pomalu, trvalo hodinu, než jsem si uvědomil, že to na obzoru není jen obrys mraku.

Dříve než se země začala zvedat, hvězdy zbledly a na východě se rozjasnilo.

Slzavé schody jsou členité horské pásmo, prakticky neschůdná, s výjimkou jedné strmé soutěsky, díky níž dostalo pohoří jméno. Povrch se postupně zvedá až k nečekaně vysokým skalám z červeného pískovce, které se táhnou stovky kilometrů na obě strany. V ranním světle vypadaly jako zvětřelé hradby obří pevnosti.

Kolona se stočila k úvozu, který byl ucpaný hromadami písku. Zastavili jsme se. Bylo nutné cestu vyčistit, aby po ní mohly projet vozy. Vyškrábal jsem se na vrchol srázu a sledoval bouři. Pohybovala se naším směrem.

Stihneme projít, než Skála dorazí?

Cesta byla zatarasená čerstvou písečnou lavinou, která pokrývala pouze půlkilometrový úsek cesty. Dál se táhla stezka, již obvykle procházely karavany. Válka však obchod přerušila.

Znovu jsem se podíval na bouři. Skála postupoval rychle. Řekl bych, že ho hnál vztek. Nehodlal polevit. Zabili jsme mu švagra a zorganizovali Lapení jeho sestřence...

Mou pozornost přitáhl pohyb na západě. Proti Skálové se hnala velká skupina hrůzostrašných bouřkových mraků, které hřměly a rachotily. Jeden houbovitý mrak se zakroutil a vyrazil k písečné bouři. Lapení hraje tvrdě.

Skála byl vytrvalý. Byl by ochotný podstoupit cokoli.

„Ty! Felčare!“ zavolal někdo. „Slez už.“

Podíval jsem se dolů. Vozy byly z nejhoršího venku. Nastal čas vyrazit.

V dále nad rovinou se z mračen vydělil další oblak. Skoro mi bylo Skálových mužů líto.

Brzy poté, co jsem se vrátil ke koloně, se zachvěla země. Sráz, na němž jsem před chvílí stál, se zaviklal, zakymácel, zarachotil a zřít se na cestu. Další roztomilý dáreček pro Skálu.

*

Na místo, kde jsme se měli zastavit, jsme dorazili těsně před soumrakem. Konečně pořádná krajina. Opravdové stromy. Bublající potok. Ti, kterým ještě zbylo trochu sil, začali hloubit okop nebo se dali do vaření. Ostatní padli na zem tam, kde zrovna stáli. Kapitán nás do ničeho nenutil. Nejlepším lékem v té chvíli byl odpočinek.

Spal jsem jako dudek.

Za svítání mě probudil Jednooký. „Dáme se do práce,“ řekl. „Kapitán chce vytvořit polní nemocnici.“ Zašklebil se. Ať se tváří jakkoli, jeho obličej vypadá vždy jako sušená švestka. „Měly by k nám z Krásky dorazit posily.“

Zabručel jsem, zasténal, zanačoval a vstal. Měl jsem ztuhlý každý sval a bolely mě všechny kosti. „Až budeme přistět na místě natolik civilizovaném, že tam budou mít krčmy, připomeň mi, abych připil na věčný klid,“ zamručel jsem. „Jednooký, jsem zralý na důchod.“

„A kdo není? Ale jsi přece kronikář, Felčare. Právě ty nám vtoukáš do hlavy řeči o tradicích. Sám nejlíp víš, že dokud nás váže smlouva, máme jen dvě možnosti, jak opustit Legii. Mrtví nebo nohama napřed. Nacpi si do té své škaredé huby nějaký kus žvance a jdeme na to. Mám na práci důležitější věci než si hrát na ošetřovatelku.“

„Á, od rána máme dobrou náladu, že jo?“

„Vyspinkal jsem se do růžova.“ Celou dobu, co jsem se dával do rádobý pořádku, obcházel kolem a nevrle bručel.

Tábor se pomalu probouzel k životu. Muži snídali a smývali ze sebe stopy pouště. Brblali, kleli a nadávali. Někteří se dokonce pouštěli do rozhovoru. Začali se pomalu vracet do normálu.

Seržanti a důstojníci byli na obhlídce úbočí, aby našli místa, která půjdou nejlépe bránit. Tak tady chtěli Lapení rozbít hlavní stan.

Vybrali dobré místo. Byla to ta část Schodů, která jim dala jméno. Čtyřistametrová vyvýšenina čněla nad bludištěm úvozů. Starodávná cesta se kroutila sem a tam přes hory v bezpočtu zákrutů, takže to z dálky vypadalo jako křivolaké obří schodiště.

Vzali jsme s Jednookým dvanáct mužů, aby nám pomohli přemístit raněné do hájku vysoko nad předpokládaným bitevním polem. Strávili jsme asi hodinu tím, že jsme se snažili poskytnout pacientům co nejvíc pohodlí a připravit se na to, co přijde.

„Co je to?“ zeptal se Jednooký.

Zaposlouchal jsem se. Hluk příprav utichl. „Něco se děje,“ řekl jsem.

„To jsem poznal i bez tebe, ty chytráku,“ opáčil. „Asi dorazily posily z Krásky.“

„Pojďme se podívat.“ Vyšel jsem z lesíku a zamířil dolů ke Kapitánovu velitelskému stanu. Nově příchozí jsem uviděl hned, když jsem vyšel zpoza stromů.

Odhadem jich byly tisíce. Polovinu tvořili členové osobní gardy Paní v třpytivých uniformách, ostatní byli zřejmě vozkové. Kolona vozů a dobytka mě potěšila víc než příchod posil. „Večer budou hody,“ zavolal jsem na Jednookého, který šel za mnou. Přehlédl řadu vozů a usmál se. Radostný úsměv je u něj jen o něco málo častější než vybájené slepičí zuby. V každém případě si zaslouží zápis do kroniky.

Spolu s gardou dorazil i Lapení jménem Oběšenec. Byl neuvěřitelně vysoký a hubený. Hlavu měl výrazně nakloněnou na jednu stranu. Jeho krk byl následkem setkání s oprátkou oteklý a fialový. Ztuhlý, napučený obličej

vypadal přesně jako tvář uškrceného člověka. Mluvení mu určitě dělalo značné potíže.

Po Lovci, Kulhavci, Měnivci a Šeptě byl pátým Lapeným, kterého jsem viděl. Slídila jsem v Pánově propásl a s Vichřicí jsem se i přes její blízkost ještě osobně nesetkal. Oběšenec se od ostatních lišil tím, že neukrýval hlavu a obličej. Kromě Šepty strávili všichni stovky let pod zemí. Pobyt v hrobě na nich zanechal nesmazatelné stopy. Lovec a Měnivec vyšli Oběšenci naproti. Kapitán stál opodál a poslouchal velitele gardy. Sestoupil jsem níže a doufal, že se mi podaří něco zaslechnout.

Gardista se tvářil nepřijemně, musel se totiž podřídít Kapitánovi. Nikomu z řádné armády se nelíbilo, když měl dostávat rozkazy od přivandrovalého žoldnéře ze zamoří.

Přikradl jsem se blíže k Lapeným, ale záhy jsem zjistil, že jim nerozumím ani slovo. Mluvili telkurštinou, jazykem, který zanikl s pádem Tyranie.

Něčí ruka se jemně dotkla mé. Překvapeně jsem se podíval dolů. Hleděly na mě doširoka otevřené hnědé oči Pusinky. Neviděl jsem ji už několik dnů. Udělala několik rychlých pohybů prsty. Už nějakou dobu jsem se učil její znakovou řeč. Chtěla mi něco ukázat.

Vedla mě k Havranovu stanu, který byl nedaleko Kapitánova. Vešla dovnitř a vrátila se s dřevěnou panenkou. Byla výsledkem spojení lásky a zručnosti. Nedokázal jsem si představit, kolik času nad ní musel Havran strávit. A hlavně mi nebylo jasné, kde ho vzal.

Pusinka zpomalila pohyby prstů, takže jsem jí lépe rozuměl. Zatím jsem v tom nebyl příliš zběhlý. Řekla mi, že tu panenku vyřezal Havran, to už jsem se sám domyslel. Teď jí prý ještě šije šatičky. Měla pocit, že vlastní veliký poklad. Když jsem si vzpomněl na vesnici, kde jsme ji našli, nepochyboval jsem o tom, že to je nejlepší hračka, jakou kdy měla.

Bylo to zajímavé odhalení, když znáte Havrana jako zahořklého, chladného a zamlklého člověka, který podle všeho používá nůž jen k neblahým účelům.

Několik dalších minut jsme si s Pusinkou povídali. Její myšlení je úžasně přímočaré. Ve světě plném nevyzpytatelných, podlých, záluďných a lstivých lidí to pro mne byla příjemná změna.

Ucitil jsem na rameni něčí stisk, napůl rozzlobený a napůl přátelský. „Hledá tě Kapitán, Felčare.“ Havranovy temné oči se ve světle měsíce leskly jako dva obsidiány. Tvářil se, jako by panenka byla neviditelná. Uvědomil jsem si, že si rád hraje na drsňáka.

„Dobře,“ řekl jsem a rozloučil se gestem s Pusinkou. Líbilo se mi učit se od ní a ji bavilo učit mě. Myslím, že jí to dávalo pocit důležitosti. Kapitán pomýšlel na to, že nařídí všem, aby se její znakovou řeč učili. Bylo by to cenné obohacení našich tradičních, ale nedostatečných bojových signálů.

Když jsem ke Kapitánovi došel, mračil se, ale kázání mi nedal. „Tví noví pomocníci a zásoby jsou támhle. Ukaž jim, kam mají jít.“

„Ano, pane.“

Pocítil na sobě tíhu obrovské zodpovědnosti. Ještě nikdy nevelel tolika mužům a nestál v tak nepříznivé pozici. Ještě nikdy nebyly rozkazy tak nesplnitelné a budoucnost nejistá. Z jeho pohledu to vypadalo, že budeme kvůli získání času obětováni.

My z Legie nejsme žádní nadšení válečníci. Ale Slzavé schody nebylo možné udržet pomocí lsti.

Zdálo se, že se blíží konec.

Nikdo nebude zpívat oslavné písně na naši počest. Jsme poslední ze Svobodných legií z Chatováru. Naše tradice a minulost žije jen v kronikách. Jsme svými jedinými pozůstalými.

Legie proti celému světu. Tak to vždycky bylo a vždycky bude.

Paní mi na pomoc poslala dva zkušené vojenské lékaře a deset učedníků s různým stupněm znalostí. Dále mi poskytla pár vozů naplněných až po okraj zdravotnickým materiálem. Byl jsem jí vděčný. Dávalo mi to šanci zachránit pár životů.

Zavedl jsem nové pomocníky do hájku, vysvětlil jim, jak pracuji, a poslal je za pacienty. Když jsem se ujistil, že nejsou úplně neschopní, přenechal jsem jim starost o nemocnici a odešel.

Cloumal mnou neklid. Nelíbilo se mi, co se dělo s Legií. Přibýlo jí mnoho nových členů a povinností. Starý pocit vzájemnosti zmizel. Bývaly doby, kdy jsem se setkával se všemi muži každý den. Teď jsem některé neviděl už od debaklu v Pánově. Nevěděl jsem, jestli jsou mrtví, živí nebo zajatí. Měl jsem téměř panický strach, že někteří z nich zmizeli a budou navždy zapomenuti.

Legie je naše rodina. Přežívá díky bratrským vztahům. A teď má na krku tolik severanů, že ji pohromadě udržuje jen zoufalá snaha starých druhů obnovit její dřívější důvěrný charakter. Zračí se ve tvářích nás všech.

Vydal jsem se k jedné z pozorovaten, z níž byl výhled na potok kaskádovitě stékající do doliny. Hluboko, hluboko dole se v mlze třpytí malé jezírko. Vytéká z něj tenký pramínek, který se vine směrem k Větrné zemi. Ale cestou se vytrácí. Přejížděl jsem zrakem neuspořádané pásy pískovcových věží a výčnělků. Nad pustinou vylétaly z bouřkových mračen šipy blesků, které doprovázelo dunění hromů. Připomnělo mi to, že nebezpečí není daleko.

Skála se blížil bez ohledu na snažení Vichřice. Odhadoval jsem, že sem dorazí zítra. Přemýšlel jsem, jak moc ho bouřka oslabila. Určitě ne dost.

Všiml jsem si hnědého obra, který se valil dolů serpentinami. Měnivec si šel vyzkoušet něco ze svých hrůzných kousků. Dokázal navštívit tábor rebelů jako jeden z nich, otrávit jim obsah hrnců a začarovat pitnou vodu, aby onemocněli. Mohl se stát nočním stínem, kterého se všichni bojí a který zabíjí muže jednoho po druhém. Zůstávají z nich jen roztrhané ostatky, které naplňují živé děsem. Záviděl jsem mu, přestože mi byl odporný.

*

Nad ohništěm, v němž pomalu dohořovalo dřevo, zářily hvězdy. Pár starých hráčů sedělo u karet. Podařilo se mi

několikrát vyhrát. „Jdu od toho, než se štěstí obrátí. Chce někdo hrát místo mě?“ zeptal jsem se. Protáhl jsem bolavé nohy, sedl si na špalek a pozoroval nebe. Hvězdy se tvářily vesele a přátelsky.

Vzduch byl chladný, svěží a nehybný. V táboře vládlo ticho. Slyšet byl jen uklidňující zpěv nočních ptáků a cvrčků. Na světě vládl mír. Bylo těžké uvěřit, že se toto místo má brzy stát bitevním polem. Vrtěl jsem se, dokud jsem se necítil pohodlně, a čekal, jestli nespadne hvězda. Pevně jsem se rozhodl, že si tento okamžik pořádně vychutnám. Možná je v mém životě poslední.

Oheň zapraskal a zajiskřil. Někdo si dal tu práci a trochu přiložil. Dřevo vzplálo a kouř, který se začal vinout směrem ke mně, zavoněl borovicí. Stíny, jež oheň házel, tančily na obličejích karbaníků. Jednooký měl ústa stažená do tenké čárky, což znamenalo, že prohrával. Skřetova žabí tlamička se nevědomky usmívala. Nemluvív obličej byl absolutně bez výrazu. Jilmáč urputně přemýšlel, mračil se a pokoušel si spočítat, jakou má šanci zvítězit. Šprýmař se tvářil kyseleji než obvykle. Byl jsem rád, že ho zase vidím. Báł jsem se, že jsme o něj v Pánově přišli.

Nebem plul jen jediný malinký meteor. Vzdal jsem to, zavřel oči a poslouchal tlukot svého srdce. Říkalo: Skála se blíží. Skála se blíží. Připomínalo to dunění bubny a dusot vojska.

Přisedl si ke mně Havran. „Klidná noc,“ poznamenal.

„Ticho před bouří,“ upřesnil jsem. „Co chystají velcí a mocní?“

„Nemůžou se dohodnout. Kapitán, Lovec a ten nový je nechávají, ať se vyřvou, ať to ze sebe dostanou. Kdo vyhrává?“

„Skřet.“

„Nepodvádí Jednooký při rozdávání?“

„Nikdy jsme ho při tom nechytily.“

„Slyším vás,“ zavrčel Jednooký. „Jednoho krásného dne, Havrane...“

„Já vím. Čáry máry a bude ze mě žabí princ. Felčare, byl jsi po setmění nahoře?“

„Ne, proč?“

„Na východě se objevilo něco neobvyklého. Vypadá to jako kometa.“

Srdce mi mírně poskočilo. Začal jsem rychle počítat. „Máš pravdu. Měla by být zpátky.“ Vstal jsem. Havran taky. Stoupali jsme na vyvýšeninu.

Každé významné události v příběhu Paní a jejího manžela předcházely přilet komety. Bezpočet proroků z řad rebelů předpovídal, že až se objeví na obloze příště, bude Paní poražena. Ale jejich nejnebezpečnější věštba se týká dítěte, které je vzkříšenou Bílou Růží. Kruh tráví spoustu času tím, že se to dítě snaží vypátrat.

Havran mě zavedl tak vysoko, že jsme hvězdy viděli nad východním obzorem. Po nebi se v dálce skutečně pohybovalo něco jako stříbrný oštěp s třípyčím se hrotem. Dlouho jsem ho pozoroval a pak jsem poznamenal:

„Vypadá to, že směřuje ke Kráse.“

„Taky se mi zdá.“ Na chvíli se odmlčel. „Moc věštám nevěřím, Felčare. Spíš mi připadají jako pověry. Ale tahle mě znervózňuje.“

„Poslouchal jsi ty věštby celý život. Divil bych se, kdyby na tebe nezapůsobily.“

Nespokojeně zamručel. „Oběšenec přinesl zprávy z jihu. Šepta ovládla Rez.“

„To jsou dobré zprávy, moc dobré,“ řekl jsem hodně jízlivě.

„Ovládla Rez a obklíčila Cetkovo vojsko. Do příštího léta může být celý jih náš.“

Dívali jsme se dolů do úvozu. Několik Skálových předsunutých oddílů se už dostalo k prvním serpentínám. Vichřice přerušila dlouhý útok, aby se připravila na Skálův pokus tudy projít.

„Takže je to na nás,“ zašeptal jsem. „Musíme je zastavit, nebo půjde celá věc kvůli zákeřnému útoku zezadu vniveč.“

„Možná. Ale neodepisuj Paní, ani když prohraje. Rebelové ještě nebojovali proti Ní. A všichni to dobře vědí. Každý kilometr, který ujdou směrem k Věži, je bude naplňovat větším strachem. Dřív než najdou své vyvěštěné dítě, zničí je jen samotná hrůza.“

„Možná.“ Pozorovali jsme kometu. Byla ještě velice, velice daleko, ale už trochu viditelná. Zůstane na nebi dlouho. Než zmizí z dohledu, dojde k mnoha velkým bitvám.

Zkřivil jsem obličej. „Možná jsi mi ji neměl ukazovat. Teď se mi bude o té potvoře zdát.“

Havranovi přelétl po tváři lehký úsměv. „Nech si zdát o našem vítězství,“ navrhl mi.

Začal jsem snít nahlas. „Máme výhodu, že jsme nahoře. Skála musí s vojskem vystoupat čtyři sta metrů po serpentínách. Až sem vylezou, budou snadnou kořistí.“

„Neříkej hop, dokud nepřeskočíš, Felčare. Jdu na kutě. Zítra hodně štěstí.“

„Tobě taky,“ odpověděl jsem. Bude v samém ohnisku bitvy. Kapitán ho pověřil velením pluku zkušených vojáků řádné armády. Budou lemovat jedno úbočí a zasypávat cestu šípy.

Zdály se mi sny, ale ne takové, jaké jsem očekával. Vznášela se nade mnou zlatá mihotavá věc, která zářila jako tisíce vzdálených hvězd. Nevěděl jsem, jestli sním, nebo bdím a doposud jsem si to nedokázal uspokojivě vysvětlit. Budu to nazývat snem, protože se tak cítím líp. Nelíbí se mi představa, že by se o mě Paní tolik zajímala.

Byla to moje vina. Všechny ty romantické příběhy, které jsem o ní psal, zasely semínko do úrodné půdy mojí fantazie. Jak domýšlivě ty sny byly. Sama Paní seslala svého ducha, aby potěšil jednoho hloupého, válkou unaveného a tiše se bojícího vojáka? Nebesa, proč?

Záře nade mnou poletovala a uklidňovala mě veselým, harmonickým hlasem. Neboj se, můj věrný. Slzavé schody nejsou zámek na dveřích Impéria. Když budou zničeny, nic se nestane. Cokoliv se stane, mí věrní zůstanou v bezpečí. Schody jsou jen milníkem na cestě rebelů ke zkáze.

Bylo toho víc, všechno mělo záhadně osobní charakter. Vrátily se mi nejdivočejší představy. Nakonec se, na maličkou chvíli, vynořil ze zlaté záře obličej. Nevzpomínám si, jak vypadal. Víím však, že to byla ta nejkrásnější tvář,

jakou jsem kdy viděl.

Příštího rána, když jsem probouzel nemocnici k životu, jsem o těch snech vyprávěl Jednookému. Podíval se na mě a pokrčil rameny. „Máš moc velkou fantazii, Felčare.“ Byl zcela soustředěný na zdravotnické povinnosti, chtěl všechno rychle dokončit a zmizet. Tuhle práci nenáviděl.

Pustil jsem se do ošetřování. Postupoval jsem směrem k hlavnímu táboru. Měl jsem těžkou hlavu a špatnou náladu. Lehký, suchý horský vánek nebyl tak osvěžující, jak být měl.

Zjistil jsem, že muži kolem jsou stejně špatně naladěni jako já. Pod námi postupovaly Skálové jednotky.

V bojích hraje významnou roli hluboce zakořeněná jistota, že bez ohledu na to, jak špatně situace vypadá, brána k vítězství se otevře. Legie si toto přesvědčení udržela i přes debakl v Pánově. Vždycky jsme našli způsob, jak to rebelům natřít, bez ohledu na to, že armáda Paní byla na ústupu. Ale teď... Přesvědčení se začalo otřásat v základech.

Forsberg, Růže, Pánov a řada dalších menších porážek. Pár vítězství, které částečně znamenaly také prohru. Byli jsme pronásledováni skrytou obavou, že nás přes očividně výhodnější pozici a podporu Lapených čeká něco zlého.

Možná to tak sami připravili. Možná v tom má prsty Kapitán, nebo dokonce Lovec Duší. A třeba to vzniklo přirozenou cestou, jako kdysi...

Jednooký sešel dolů přede mnou. Byl protivný, nevrlý, něco si bručel a pídil se po způsobu, jak si vybit zlost. Cestu mu zkrátil Skřet.

Skřet byl velký lenoch a teprve teď vstal. Vzal si mísu s vodou a začal se umývat. Je to zatraceně čistotný zakrslík. Jednooký si ho všiml a viděl v tom příležitost někoho potrestat za tu mizernou náladu. Zamumlal pár divných slov a začal provádět zvláštní drobné pohyby, které připomínaly trochu balet a trochu primitivní tanec. Skřetova voda se změnila.

Ucítil jsem to ze vzdálenosti pěti metrů. Dostala odporně hnědou barvu. Na jejím povrchu plavaly příšerně zelené žabince. I na pohled působila smrduté.

Skřet se s působivou důstojností postavil a otočil se. Několik vteřin hleděl Jednookému, který se zlověstně usmíval, do očí. Pak se uklonil. Když zvedl hlavu, rozhostil se mu na tváři široký žabí úsměv. Otevřel ústa a vydal nejstrašlivější, nejotřesnější zavýtl, jaké jsem kdy v životě slyšel.

*

Pustili se do sebe. Běda bláznovi, který by jim vstoupil do cesty. Jednookého obklopily stíny. Kroutily se po zemi jako tisíce hbitých hadů. Začal tanec duchů. Vylézali zpod kamenů, seskakovali ze stromů a vybíhali z keřů. Vřeštěli, ječeli, chichotali se a honili stínové hady Jednookého.

Duchové měřili asi půl metru a vypadali jako trpasličí Jednookí s dvojnásob ošklivými obličejí. Zadky měli jako pavíání samice v době páření. To, co dělali s hady, které chytily, bylo tak nechutné, že to ani nemůžu popsat.

Pokořený Jednooký vyskočil do vzduchu. Nadával, vriskal a z úst mu šla pěna. My staří mazáci jsme už byli svědky mnoha podobných ztřeštěných bitev a věděli jsme, že se Skřet zachytil drápkem a nyní čekal na Jednookého odezvu. A Jednooký měl tentokrát v zásobě víc než jednu odpověď.

Hadí se ztratili a kameny, keře a stromy, které před chvílí chrlily Skřetovy nestvůrky, nyní vyvrhovaly obrovité, lesklé, zelené hovnívály. Velicí brouci se vrhli na Skřetovy trpaslíky, stočili je do kuliček a začali válet k okraji srázu.

Není nutné dodávat, že všechen ten povyk a křik přitáhl diváky. Všichni staří druhové, obeznámení s jejich nekonečným soubojem, se začali pochechtávat. Ve chvíli, kdy si ostatní uvědomili, že nejde o čáry, které se vymkly kontrole, nakazil náš smích i je.

Skřetovi duchové s rudými zadky vypustili kořeny, aby je brouci nemohli dál válet. Vyrostly z nich mohutné, slintající masožravé rostliny jako vystřižené z děsivé noční můry. Křupy křup. Po celém svahu drtily krvelačná čelisti krovky brouků. Představte si, že zašlápnete velkého švába, mrazí vás v zádech a skřípete zuby. Takový pocit ještě tisíckrát zesílený se převálil po svazích a rozechvěl všechny přihlížející. I Jednooký chvíli jen bez hnutí zíral.

Rozhlédl jsem se kolem. Přišel se podívat i Kapitán. Na tváři měl spokojený úsměv, který byl tak vzácný jako vejce legendárního ptáka roka. Jeho společníci, důstojníci řádné armády a členové gardy, vypadali zmateně.

Někdo se postavil vedle mě, do těsné, kamarádké blízkosti. Obrátil jsem hlavu a zjistil, že se k mému rameni tiskne Lovec Duší. No, spíše k lokti. Tenhle Lapený moc nevyrostl.

„Zábavné, co?“ řekl jedním z tisíce svých hlasů. Nervózně jsem přikývl.

Jednooký se celý třásl, znovu vyskočil do vzduchu, zavyl a zaječel, pak padl na zem, házel sebou a kopal kolem sebe jako člověk postižený záchvatem padoucnice.

Brouci, kteří přežili, se seběhli cik-cak, klip-klap do dvou hemžících se hromad. Zlostně klapali kusadly a kousali se navzájem do krovek. Z hromad se vyvalily sloupy hnědého dýmu, které se kroutily a spojovaly, až zakryly zuřivé brouky jako závěs. Pak se z dýmu vytvořila kolečka, která po každém střetu se zemí vyskakovala výš a výš. Pak zůstala nahoře, unášená lehkým vánkem, a začaly z nich rašit jakési sukovité prsty.

Byly to stokrát zvětšené napodobeniny Jednookého mozolnatých tlap, které se daly do ničení Skřetovy hrůzostrašné zahrady.

Vytrhávaly rostliny i s kořeny, svazovaly jim stonky do elegantních, složitých námořnických uzlů a tvořily z nich dlouhý cop.

„Mají větší nadání, než jsem si myslel,“ poznamenal Lovec. „Ale příliš lehkomyšlně s ním plýtvají.“

„No, nevím.“ Ukázal jsem rukou kolem sebe. Jejich představení mělo příznivý vliv na morálku. Pociťoval jsem přívál té drзости, který do mě v nečekaných chvílích proudí, a podotkl jsem: „Tohle jsou kouzla, která potěší, na rozdíl od

ničivého a krutého čarodějnictví Lapených.“

Několik vteřin zůstala černá přílbice otočená ke mně. Představil jsem si, jak za úzkými očními otvory hoří ohnivé plameny. Pak se ozvalo dívčí chichotání. „Máš pravdu. Jsme zádumčiví škarohlídi vzbuzující hrůzu. A nakazili jsem tím celou armádu. Člověk snadno zapomíná na to, jak široká je emocionální škála života.“

To je divné, pomyslel jsem si. Tenhle Lapený má trhlínu ve výzbroji. Lovec zvedá jeden ze závojů ukrývajících jeho pravé já. Kronikář ve mně zavětril zajímavý příběh a chystal se vydat po jeho stopě.

Lovec se ke mně přisunul ještě blíže, jako by četl mé myšlenky. „Měl jsi minulou noc návštěvu?“

Nadšený štekot stopařského psa ve mně byl náhle zadušen. „Měl jsem divný sen. O Paní.“

Lovec se zasmál. Znělo to jako dunění bubnu. To neustálé střídání hlasů by zmátlo i největšího flegmatika. Připravil jsem se k obraně. Také jeho kamarádčkování mě znepokojovalo.

„Myslím, že si tě oblíbila, Felčare. Nějaká maličkost na tobě probudila její představivost, stejně jako ona podnítila tu tvou. Co ti chtěla?“

Něco uvnitř mi říkalo, abych byl opatrný. Lovcova otázka byla srdečná a vyřčená jen tak mimochodem, ale v jeho hlase jsem vycítil skryté napětí, které naznačovalo, že se neptá náhodně.

„Jen mě uklidňovala,“ odpověděl jsem. „Říkala něco o tom, že Slzavé schody nehrají v jejich plánech zásadní roli. Ale to byl jen sen.“

„Jistě.“ Zdálo se, že má odpověď byla uspokojivá. „Jen sen.“ Ale řekl to tím ženským hlasem, který používá, když je nejvážnější.

Muži dělali cha-chahe-he. Odvrátil jsem od Lovce zrak, abych zjistil, jak se vyvíjí souboj.

Skřetova houština masožravých rostlin se proměnila v obrovskou létající medúzu s tvary válečné lodi. Hnědé ruce zůstaly zapleteny do jejích chapadel a snažily se z nich vytrhnout. A nad srázem se vznášel obří růžový vousatý obličej orámovaný rozcuchanými oranžovými vlasy. Jedno oko měl zamhouřené, obklopené namodralou jizvou. Druhé nás pozorně sledovalo. Překvapením jsem svraštil obočí. „Co je to?“ Věděl jsem, že to není dílo Skřeta ani Jednookého. Napadlo mě, jestli se do hry nezapojil Nemluva, aby jim oběma ukázal.

Lovec vydal zvuk, který byl věrohodnou napodobeninou pískání umírajícího ptáka. „Skála,“ řekl, otočil se ke Kapitánovi a zařval: „Do zbraně. Jsou tady.“

Během několika vteřin se muži rozprchlí na určená místa. Posledními pozůstatky souboje mezi Skřetem a Jednookým byly cáry mlhy unášené větrem ke Skálovu potměšilému obličej. Tam, kde se ho dotkly, mu dělaly ohavné boláky. Rozkošný kousek, pomyslel jsem si, ale nepokoušejte se o něco podobného, až se bude mít na pozoru, chlapi. Není to hravý typ.

Jako odpověď na náš shon se zdola ozvalo mohutné troubení a dunění bubnů, které se odráželo v údolích jako vzdálené hřmění.

Rebelové na nás doráželi celý den, ale bylo zřejmé, že jen píchají do vosího hnízda, aby zjistili, co bude následovat. Věděli, jak obtížné je zdolat Schody.

Všechno nasvědčovalo tomu, že Skála má něco za lubem.

Celkově vzato však potyčka příznivě zapůsobila na morálku. Muži začali věřit, že mají naději přežít.

*

Kometa prolouvala mezi hvězdami a Schody pode mnou byly posety bezpočtem ohňů. Přesto jsem měl díky předchozí noci pocit, že nejsou jádrem války. Seděl jsem s koleny přitisknutými k bradě na skalním výběžku a prohlížel si nepřátelský tábor. Přemýšlel jsem o posledních zprávách z jihu. Šepta nyní dobývala Mráz. Předtím dokázala rozprášit Cetkovo vojsko a na planině Strachu mezi mluvícími menhiry porazit Mola a Úkradka. Pro rebely znamenal jih větší pohromu, než jakou jsme zažili na severu.

Ale tady se to mohlo zhoršit. Mol, Úkradek a Loudal se připojili ke Skáloví. Tam dole byli i další z Kruhu, jen jsme je zatím nezpозorovali. Nepřátelé vycítili příležitost.

Až doposud jsem nikdy neviděl polární záři. Bylo mi řečeno, že kdybychom udrželi Veslo a Úděl přes zimu, mohli jsme ji zahlédnout. Podle toho, co jsem o těchto drobných, zářivých světýlkách zaslechl, daly by se přirovnat k tomu, co se vytvořilo nad údolími, když ohniště rebelů vyhasla. Nahoru ke hvězdám se vinuly předlouhé, tenké pásy nejasného světla. Mihotaly se a vlnily jako vodní řasy v mírném proudu. Nádherné odstíny světla růžové a zelené, žluté a modré. V mysli se mi vynořilo jméno. Starodávné jméno. Barevné války.

Před dávnými časy bojovala Legie v barevných válkách. Snažil jsem si vzpomenout, co se o těchto bojích píše v kronikách. Nevybavilo se mi všechno, ale bylo toho dost, aby mě to naplnilo obavou. Vyznal jsem k důstojnickým stanům a hledal Lovece.

Našel jsem ho a řekl mu, na co jsem si vzpomněl. Poděkoval mi za námahu a oznámil, že o barevných válkách i o spolku rebelů, který má na svědomí tu záři, ví. Neměli jsme se čeho bát. Na tento útok byli připraveni a Oběšenec ho měl překazit.

„Posad’ se někde, Felčare. Skřet a Jednooký už předvedli, co umí, teď je řada na Lapených.“

Vyzařovala z něj neochvějná jistota a škodolibost, z čehož jsem vyvodil, že rebelové vpadli do nějaké jejich léčky.

Udělal jsem to, co mi poradil, a vydal se na svou osamocenou pozorovatelnu. Tábor se mezitím probudil k životu, aby mohl být svědkem té velkolepé podívané. Tu a tam jsem zaslechl vystrašené šeptání, které se zvedalo a klesalo jako šumění vzdálených vln.

Barevné pruhy teď byly jasnější. Jejich křečovitě komíhání naznačovalo, že jim někdo zkřížil plány. Možná měl Lovec pravdu, třeba z toho nebude nic víc než světelná podívaná pro vojáky.

Vrátil jsem se na vyvýšeninu. Dno údolí už neblíkalo. Halila ho temnota, kterou záře vlnících se pásů ani v nejmenším nerozjasnila. Vidět nebylo nic, zato bylo hodně slyšet. Toto místo mělo pozoruhodnou akustiku.

Skála se dal do pohybu. Jedině pochod celé armády by dokázal způsobit takový třeskot a lomoz.

Skála a jeho nohsledi také oplývali sebejistotou.

Na nebe vyplula světlezelená stuha. Líně poletovala vzduchem jako kousek hedvábí unášený vánkem. S přibývajícím výškou ztrácela na intenzitě, až se vysoko nad našimi hlavami rozprskla v tisíce rychle hasnoucích jiskřiček.

Kdo ji zničil? přemýšlel jsem. Skála nebo Oběšenec? Bylo to dobré, nebo zlé znamení?

Byl to nenápadný boj. Jeho průběh téměř nešlo sledovat. Bylo to jako dívat se na souboj prvotřídních šermířů. Pokud jste nebyli sami odborníky, nemohli jste si všimnout všeho. V porovnání s tímhle byli Skřet a Jednooký jen párkem břídlů, kteří se tlučou sekýrkami.

Barevná záře krůček za krůčkem vyhasínala. To byla určitě Oběšencova práce. Neukotvené světelné pruhy nám neublížily.

Rámus zdola byl stále silnější, rebelové se blížili.

Kde byla Vichřice? Už jsme o ní hodnou chvíli nevěděli. Nastala ta správná chvíle obdarovat rebely mizerným počasím.

Lovec se, zdá se, také chystal do práce. Po celou dobu, co jsme sloužili Paní, jsme ho neviděli udělat nic pozoruhodného. Nebyl tak mocný, jak se o něm tvrdilo, nebo snad šetřil síly pro krajní případy, které dokázal předvídat jen on sám?

Dole se dělo něco nového. Na stěnách soutěsky začaly zářit temně rudé pruhy a skvrny, které předtím téměř nebyly vidět. Rudá barva se rozjasnila. Teprve když ze skvrn začalo něco kapat a vytékat, pocítil jsem závan horkého vzduchu, vycházející z prostoru mezi skalami.

„Velcí bohové,“ zamumlal jsem ztrápeně. Tohle byl čin hodný toho, co jsem od Lapeňých očekával.

Roztavené skalní stěny stékaly dolů a za nimi se s duněním a lomozem valily kameny, které teď neměly na čem držet. Zdola se ozývaly výkřiky. Zoufalé výkřiky těch, kteří vidí blížící se zkázu, ale nemůžou dělat nic, aby se zachránili. Skáloví muži umírali uškvaření lávou a rozdrcení balvany.

Nepochybně se ocitli v čarodějnickém kotli. Ale přesto mě něco znepokojovalo. Na to, jak velká byla Skálova armáda, se zezdola ozývalo příliš málo křiku.

Skvrny se rozžhavily natolik, že vzplály. Nad soutěskou se vymrštila vlna horkého vzduchu. Přes rachot padajících kamenů se rozeřval vítr. Světlo bylo tak jasné, že odhalilo jednotky rebelů šplhající po serpentínách.

Je jich málo, pomyslel jsem si... Všiml jsem si postavy na vedlejší výběžku. Byl to jeden z Lapeňých, ale v plápolajícím nejasném světle jsem si nebyl jistý, který. Pokyvoval hlavou a sledoval trápení nepřátel.

Rudé skály se dál tavily a hořely, kameny se valily do rozžhavené kotliny, až byla celá protknuta červenými žilkami, mezi nimiž bublala jezírka lávy.

Na tvář mi spadla kapka. Překvapeně jsem vzhlédl a druhá kapka se rozprskla na špičce mého nosu.

Hvězdy zmizely. Břicha mohutných šedých mraků plujících nade mnou byla nasáklá vodou. Mračna byla tak nízko, až jsem měl pocit, že se jich můžu dotknout. Záře z pekelného kotle je jasné osvětlovala.

Nad soutěskou se břicha mraků otevřela. Zachytil mě okraj lijáku a téměř mě srazil na kolena. Tam dál to muselo být mnohem horší.

Dešťové kapky dopadly na rozžhavené skály. Syčení barevné páry, která se vyvalila k nebi, bylo ohlušující. Dal jsem se před ní na útěk, ale přesto mě její horoucí dech zasáhl a na kůži mi zanechal červené skvrny.

Chudáci hloupí rebelové, pomyslel jsem si. Udušení jako humři...

Jestli jsem kdy byl zklamaný, že jsem Lapeňé nikdy neviděl předvést něco pořádného, už mě ten pocit přešel. Když jsem si uvědomil, s jak chladnokrevnou a krutou vypočítavostí tohle naplánovali, měl jsem problém udržet dnešní večer v žaludku.

Pocítil jsem jednu z těch krizí svědomí, které každý žoldněř dobře zná, ale jen málokdo s jiným povoláním to pochopí. Mým úkolem je porážet nepřátele zaměstnavatele. Většinou jakýmkoli možným způsobem. A nebesa vědí, že Legie už nejednou sloužila bídákům s černou duší. Ale to, co se teď dělo dole, bylo špatně. Když se ohlížím zpátky, myslím si, že jsme to cítili všichni. Možná to pramenilo ze scestného soucitu s obyčejnými vojáky, kteří umírali bez možnosti se bránit.

My v Legii víme, co je to čest.

*

Hluk deště a páry utichl. Vrátil jsem se na původní místo. Až na několik malých teček byla kotlina temná. Hledal jsem pohledem Lapeňého, kterého jsem předtím viděl. Byl pryč.

Zpoza posledního mraku se vynořila kometa. Připomínala tenká ústa stažená v posměšném úšklebku. Její ocas byl hodně zatočený. Měsíc se opatrně vyhoupl nad zubatý obzor, aby se podíval na zničenou krajinu.

Ze stejného směru se ozvaly trubky. V jejich zvuku bylo výrazně slyšet zděšení. Trubky vystřídaly vzdálený zvuk bitvy. Vřava rychle rostla. Zdálo se, že jde o tvrdý a zmatečný boj. Vyběhl jsem k polní nemocnici s vědomím, že brzy budu mít práci. Z nějakého důvodu jsem nebyl nijak zvlášť vystrašený nebo rozčilený.

Poslové se prohnali kolem mě a zamířili ke svému cíli. Aspoň tohle Kapitán s těmi křupany dokázal. Obnovil v nich smysl pro pořádek a disciplínu.

Něco mi prosvíštělo nad hlavou. Ve světle měsíce přeletěl na tmavém obdélníku muž a nakláněl se na stranu, odkud přicházel hluk. Lovec Duší na létajícím koberci.

Kolem něj vlál světle fialový plášť. Koberec se prudce zahoupal a šikmo sklouzl o dvanáct metrů níž. Světlo zesláblo, pak zmizelo, jako by ho Lovec spolkl. Objevovalo se mi pak před očima, když jsem je zavřel. Pokrčil jsem rameny a vykročil na kopec.

První případy dorazily do nemocnice přede mnou. Svým způsobem jsem byl rád. Znamenalo to, že si nováčci v boji dokázali udržet chladnou hlavu. Kapitán dělal zázraky.

Lomoz, který vydávali vojáci pohybující se tmou, potvrdil mé podezření, že jde o útok více než podivný na lidi, kteří si jen zřídka troufli na noční bitvu. (Noc patřila Paní.) Nějakým způsobem se jim podařilo nás obejít.

„Byl nejvyšší čas, aby se tady ta tvoje hnusná huba objevila,“ zavrčel Jednooký. „Támhle. K operačnímu sálu. Prikázal jsem jim rozsvítit světla.“

Umyl jsem se a šel na to. Lidé Paní se ke mně připojili a statečně se vrhli do práce. Poprvé od uzavření nové smlouvy jsem měl pocit, že zraněným pomáhám.

Ale útok nepolevoval. Říční rostlo. Brzy bylo jasné, že postup rebelů přes soutěsku byl jen lší. Celé to velkolepé představení nemělo větší význam.

Obloha se už rozjasňovala. Zvedl jsem zrak a uviděl, jak se na mě dívá Lovec. Byl celý otrhaný a vypadal, jako by ho někdo opékal nad mírným ohněm a namácel v něčem modravém, zelenkavém a páchnoucím. Byl cítit kouřem.

„Začni nakládat vozy, Felčare,“ řekl věčným ženským hlasem. „Kapitán ti posílá deset pomocníků.“

Všechny vozy, včetně těch, které přijely z jihu, stály nad mou polní nemocnicí. Když jsem se tím směrem podíval, všiml jsem si vysoké, hubené osoby s pokřiveným krkem, která popoháněla vozky, aby rychle zapřahali. „Bitva se vyvíjí dost špatně, že?“ zeptal jsem se. „Překvapili vás.“

Tuto poznámku nechal Lovec bez povšimnutí. „Většinu toho, co jsme si předsevzali, jsme dosáhli. Jen jeden úkol jsme zatím nesplnili.“ Hlas, který si vybral, byl hluboký, zvučný a pomalý. Skvěle by se hodil k pronášení proslovů. „Vítězem může být kdokoli. Je příliš brzy dělat závěry. Váš Kapitán té chátře nic nedaruje. Ale raději nemocnici přesuň, pro případ, že bychom prohráli.“

Několik vozů už se skřipěním sjíždělo k nám dolů. Pokrčil jsem rameny a předal tu zprávu dál. Pak jsem se obrátil k dalšímu muži, který potřeboval mou pomoc. Po chvíli jsem se Lovce zeptal: „Pokud jsou síly vyrovnané, neměl bys tam být a srážet rebely k zemi?“

„Řídím se rozkazy Paní, Felčare. Skoro všechny cíle jsme už splnili. Loudal a Mol jsou po smrti. Úkradek je velmi vážně zraněný. Měnivcova lest vyšla. Zbývá už jen připravit rebely o generála.“

Byl jsem zklamaný. Napadaly mě všelijaké myšlenky a samy se mi pak draly na jazyk. „Ale nebylo by lepší je tady úplně zničit? Severní tažení bylo pro Kruhy dost těžké. Ztratili Vidláka, pak Šeptu. A teď Loudala a Mola.“

„A ještě přijdou o Úkradka a Skálu. Ano. Poráželi nás znovu a znovu, ale pokaždé za to zaplatili ztrátou klíčové osoby.“ Pohlédl dolů na malou skupinku, která se k nám blížila. V jejím čele byl Havran. Lovec se otočil ke koloně vozů. Oběšenec přestal mávat rukama a zaujal postavení člověka, který poslouchá.

Pak Lovec pokračoval: „Šepta prorazila hradby Mrazu. Slídl prošel kolem záludných menhirů na planině Strachu a blíží se k předměstí Hřmotu. Právě teď prochází planinou Beztvářný a míří ke Stodolám. Balík prý dnes v noci spáchal ve Žláznu sebevraždu, aby ho Kostižer nedostal. Není to taková pohroma, jak se na první pohled zdá, Felčare.“

K sakru, tam ne, pomyslel jsem si. Ale to je na jihu. Tady je to úplně jinak. Nemohl jsem být nadšený z vítězství vzdálených od kraje světa. Tady nás drtili. A jestli se jim podaří prorazit do Krásky, nebude mít nic, co se stalo na jihu, žádný význam.

Havran zastavil muže a přistoupil ke mně. „Co mají dělat?“ Určitě ho poslal Kapitán, takže bylo jasné, že to byl on, kdo nařídil, abychom se dali na ústup. Nepřistoupil by na to, aby kvůli Lovci zbytečně riskoval. „Ty, kteří jsou ošetřeni, naložte na vozy.“ Vozkové je pěkně seřadili vedle sebe. „S každým vozem pošlete asi tak deset raněných, těch co můžou chodit. Já, Jednooký a ostatní budeme dál řezat a zašívát. Co se děje?“

Oči mu zablyskly. Nelíbilo se mi to. Podíval se na Lovce. Já taky.

„Ještě jsem mu to neřekl,“ vysvětlil Lovec.

„Neřekl co?“ Věděl jsem, že až se to dozvím, nebudu z toho mít radost. Byl z nich cítit neklid. To nevěstilo nic dobrého.

Havran se usmál. Nebyl to však veselý úsměv, spíše jakýsi škleb. „Ty a já jsme zase ti vyvolení, Felčare.“

„Co? Ale ne! Už ne!“ Když jsem si vzpomněl na zátaž na Kulhavce a Šeptu, ještě stále mi naskakovala husí kůže.

„Máte už zkušenosti,“ řekl Lovec.

Nepřestával jsem vrtět hlavou.

„Nemám na výběr a ty taky ne, Felčare,“ broukl Havran. „Kromě toho to budeš chtít zapsat do kroniky, jak jsi zneškodnil víc členů Kruhu než kterýkoli z Lapených.“

„Hovno. Co podle tebe jsem? Nějaký lovec odměn? Ne. Jsem lékař. Kronika a válčení jsou vedlejší.“

„Tohohle muže musel Kapitán tahat z bojové linie, když jsme přecházeli přes Větrnou zemi,“ řekl Havran Lovci. Oči se mu zúžily a tváře napjaly. Taky se mu nechtělo. Vybíjel si rozmrzelost tím, že mě plánil.

„Nemáš žádnou možnost volby, Felčare,“ řekl Lovec dětským hlasem. „Vybrala si tě Paní.“ Pokusil se zmírnit mé zklamání a dodal: „Ty, kteří ji potěší, dokáže bohatě odměnit. A ty jsi jí padl do oka.“

Proklínal jsem sám sebe za předchozí romantické snění. Ten Felčar, který přišel na sever úplně poblouzněný záhadnou Paní, byl někdo jiný. Byl to holobrádek plný mladické hlouposti a nerozvážnosti. Jo. Někdy lžete sami sobě, abyste mohli jít dál.

„Tentokrát nepůjdeme sami, Felčare,“ oznámil mi Lovec. „Bude nám pomáhat Oběšenec, Měnivce a Vichřice.“

„Tihle všichni na jednoho buřiče?“ poznamenal jsem kysele.

Lovec na to jako vždy neřekl ani slovo. „Koberec je támhle. Vezměte si zbraně a pojdte za mnou,“ oznámil a důstojně

odkrácel.

Vybil jsem si vztek na pomocnících, i když si to vůbec nezasloužili. Když už to vypadalo, že Jednooký vybuchne, napomenul mě Havran: „Nechovej se jako pitomec, Felčare. Musíme to udělat, a tak to uděláme.“

Všem jsem se tedy omluvil a vykročil dolů za Lovcem.

„Nastupte si,“ řekl, když jsme k němu došli. Havran a já jsme zaujali stejná místa jako minule. Lovec nám podal dlouhé provazy. „Pevně se přivažte. Může to dost házet. Nechci, abyste spadli dolů. A mějte po ruce nože, ať můžete provazy přerušnout, když budeme na místě.“

Srdce jsem měl až v krku. Abych řekl pravdu, pomyšlení, že znovu poletím, mě vzrušovalo. Vzpomínky na některé okamžiky z předchozího letu mě naplňovaly pocitem radosti a krásy. Je to úžasné, volně se vznášet v chladivém větru mezi orly.

Lovec se také připoutal. To bylo špatné znamení. „Připraveni?“ Nečekal na odpověď a začal mumlat zaklínadlo. Koberec se mírně zhoupal a vyletěl nahoru lehce jako chmýří unášené větrem.

*

Vyskočili jsme nad vrcholky stromů. Dřevěný rám mě praštil do zadku. Nadskočil mi žaludek. Kolem mě skučel vítr. Odfoukl mi klobouk. Natáhl jsem se pro něj, ale nepodařilo se mi ho chytit. Koberec se nebezpečně naklonil. Najednou jsem měl před očima zemi - rychle se vzdalovala. Havran mě přitáhl zpět. Kdybychom nebyli připoutaní, oba bychom přepadli dolů.

Pluli jsme nad údolími, která shora připomínala bláznivé bludiště. Masa rebelů odtud vypadala jako pochodující armáda mravenců.

Rozhlédl jsem se po obloze - z tohoto pohledu je skutečně nádherná. Nablízku nebyli žádní orli, jen supi. Lovec prolétl jedním jejich hejnem a rozehnal je.

Vedle nás prosvíštěl další koberec a rychle se vzdaloval, až vypadal jen jako tečka. Nesl Oběšence a dva těžce ozbrojené vojáky Impéria.

„Kde je Vichřice?“ zeptal jsem se.

Lovec natáhl ruku. Když jsem přimhouřil oči, postřehl jsem na blankytu nad pouští malinkatý tmavý bod.

Pluli jsme vzduchem tak dlouho, až jsem začínal uvažovat o tom, jestli se vůbec začne něco dít. Sledovat linie rebelů mě brzy omrzelo. Postupovali příliš rychle.

„Připravte se,“ zavolal Lovec přes rameno.

Chytil jsem se provazů v očekávání něčeho nervydrásajícího.

„Teď.“

Začali jsme se propadat. A nezastavovali se. Řítili jsme se níž a níž. Vzduch hvízdal. Země se zatočila, zakroutila a vymrštila nahoru. Vzdálené tečky, Vichřice a Oběšenec, se také řítily dolů. Byly stále větší, protože jsme padali ze tří směrů najedno místo.

Prosvištěli jsme úrovní, na které naši druhové sváděli boj se záplavou rebelů. Pokračovali jsme dolů, teď už ne v tak příkrém úhlu. Otáčeli jsme se, kroutili a vyhýbali zuřivým rozpadávajícím se pískovcovým věžím. Míjeli jsme je v takové blízkosti, že jsem se jich mohl dotknout.

Před námi se objevila malá louka. Prudce jsme zabrzдили a zůstali stát ve vzduchu. „Je tam,“ zašeptal Lovec. Posunuli jsme se o několik metrů dopředu, abychom mohli vykukovat zpoza pískovcového sloupu.

Kdysi zelenou louku zryla kopyta koní a těžké boty mužů, kteří tudy prošli. Vozy a vozkové zůstali tady. Lovec tiše zaklel.

Na levé straně vylétl z pukliny mezi skalami stín. Prásk! Dolinou otrásl hrom. Trávník se zvedl a zase klesl. Muži začali křičet, zmateně pobíhali kolem a vytahovali zbraně.

Další stín vyšlehl z opačné strany. Nevím, co Oběšenec udělal, ale rebelové se chytili za krky a začali lapat po vzduchu.

Jakýsi mohutný člověk se zbavil kouzla a vrávoravým krokem pospíchal k obrovskému černému hřebci, který stál přivázaný u kůlu na druhé straně louky. Lovec rychle spustil koberec dolů. Rám s bouchnutím dopadl na zem. „Vystupovat!“ zavrčel, když jsme nadskočili. A sám popadl meč.

Havran a já jsme se zbavili provazů a nejistě se vydali za Lovcem. Lapení se zuřivě vrhl na dusící se vozky a probodával jim hrdla. Havran a já jsme se k němu přidali, ale doufám, že ne s takovým nadšením.

„Co tady, k čertu, děláte?“ řval Lovec na oběti. „Měl být sám.“

Zbylé koberece se znovu vznesly a přistály vedle muže, který chtěl uprchnout. Lapení a jejich vystrašení pomocníci jej pronásledovali. Vyskočil na koně a silným úderem meče přesekl lano, kterým byl kůň přivázan. Vyřeštil jsem oči. Nečekal, jsem, že Skála bude vypadat tak hrůzostrašně. Byl stejně odporný jako všechny ty zjevy, které vyčarovali Skřet a Jednooký během poslední šarvátky.

Lovec srazil k zemi posledního vozku. „Za mnou!“ zařval. Rozběhl se za Skálou a my za ním jako poslušní psi. Nechápu, že jsem neměl dost soudnosti, abych se držel zpátky.

Generál rebelů se zastavil. Povalil jednoho z vojáků, který předběhl ostatní, a mocně se zachechtal. Pak zakřičel něco nesrozumitelného. Vzduch zajiskřil blížícím se nebezpečím jeho kouzel.

Všechny tři Lapené obklopilo fialové světlo, ještě silnější než v noci, když zasáhlo Lovce. Zůstali bez hnutí stát. Bylo to nesmírně silné kouzlo. Zcela je pohltilo. Skála zaměřil pozornost na nás ostatní.

Zamířil k němu druhý voják. Dopadl na něj Skálův obrovský meč a rozdrtil vojákovu výstroj. Kůň se po Skálově pobídce vydal vpřed jen pomalým krokem. Raněného opatrně překročil. Skála pohlédl na Lapené a začal hřebci spílat.

Zamával zbraní. Zvíře se stále nechtělo dát do klusu. Skála ho celou silou uhodil do krku a vykřikl. Nemohl odtrhnout ruku od hřívky. Jeho vzteklý řev se změnil v zoufalé vytí. Obrátil proti koni meč, ale nepodařilo se mu ho zranit. Hned nato vrhl zbraň mezi Lapené. Fialová mlha začala opadat.

Havran byl dva kroky za Skálou, já tři za Havranem. Muži, kteří přiletěli s Vichřicí, se přibližovali z druhé strany. Byli ve stejné vzdálenosti od Skály jako my.

Havran silně udeřil mečem. Jeho špička zasáhla Skálu do břicha - a odrazila se od něj. Drátěná košile? Skálova mohutná pěst se vymrštila a narazila do Havranova spánku. Zapotácel se a sesul k zemi.

Bez přemýšlení jsem se postavil na jeho místo a sekl jsem po Skálově ruce. Když železo rozťalo kost a vyřinula se krev, oba jsme vykřikli.

Přeskočil jsem Havrana, zastavil se a otočil. Vojáci doráželi Skálu z druhé strany. Skálova ústa byla otevřená. Zjizvený obličej měl zkroucený, jak se snažil překonat bolest a soustředit síly na záchranu života. Lapení byli v té chvíli mimo hru. Čelil třem obyčejným mužům. Ale to všechno jsem si uvědomil až později.

Neviděl jsem nic kromě Skálova koně. Zvíře se začalo roztápět... Ne. Roztápět ne. Měnit tvar.

Zahihňal jsem se. Ten úžasný generál rebelů seděl na hřbetě Měnivce.

Mé hihňání se změnilo v bláznivý smích.

*

Ten záchvat mě stál možnost podílet se na skoncování s velkým bojovníkem. Měnivec ho přidržoval a dusil a vojáci sekali na kousky. Než jsem se začal zase ovládat, byl mrtvý.

Také Oběšenec propásl Skálovu záhubu. Umíral. Velký meč, který Skála hodil proti Lapeným, se zabořil do jeho lebky. Lovec a Vichřice se vydali k němu.

Měnivec dokončil proměnu ve velké, slizké, páchnoucí, tlusté a nahé stvoření, které, ač stálo na dvou nohou, nebylo o nic víc podobné člověku než to, za co se vydával. Kopl do toho, co zbylo ze Skály. Tetelil se radostí, jako by jeho smrtící léčka byla nejlepším vtipem století.

Pak si všiml Oběšence. Na těle se mu objevila husí kůže. Přiběhl k ostatním Lapeným. Z úst se mu řinuly nesouvislé věty.

Oběšenci se podařilo vytáhnout si meč z hlavy. Snažil se něco říct, ale nešlo to. Lovec ani Vichřice mu na pomoc nepřišli.

Prohlédl jsem si Vichřici. Byla tak droboučká. Poklekl jsem k Havranovi a kontroloval mu tep. Nebyla větší než dítě. Jak se mohlo v tak malé slupce skrývat tolik zla?

Měnivec se dobelhal k Oběšenci. Svaly pod tukem na chlupatých ramenou měl napjaté zlostí. Zastavil se a pohlédl zblízka Lovci a Vichřici do očí. Nepadlo ani slovo, ale zdálo se, že Oběšencův osud je zpečetěn. Měnivec mu chtěl pomoci. Ostatní ne.

To je divné. Měnivec je Lovcův spojenec. Proč ten náhlý střet?

Proč se chtějí vystavit hněvu Paní? Nebude mít radost, když Oběšenec zemře.

Nahmatal jsem na Havranově krku tep, byl nestálý, ale brzy se uklidnil. Začalo se mi dýchat lépe.

Vojáci se přesunuli k Lapeným a zírali na Měnivcova obrovitá záda.

Lovec si vyměnil pohled s Vichřicí. Žena přikývla. Lovec se zatočil. Ve štěrbinách jeho masky to rudě zaskvítilo.

Najednou žádný Lovec nebyl. Na jeho místě se objevil čtyři metry vysoký a pět metrů široký oblak tmy. Byl černý jako vnitřek pytle na uhlí a hustší než nejsilnější mlha. Pohyboval se rychleji než útočící zmije. Ozvalo se jediné překvapené myší písknutí. A pak bylo ticho, které ve mně po všem tom hluku a lomozu vyvolalo smrtelnou hrůzu.

Prudce jsem zacloumal Havranem. Žádná odezva.

Měnivec a Vichřice stáli nad Oběšencem a sledovali mě. Chtělo se mi křičet, utéct, schovat se pod zem. Dokázal jsem číst jejich myšlenky. Dozvěděl jsem se příliš mnoho.

Zaplavil mě strach.

Černočerný oblak zmizel stejně rychle, jako se objevil. Lovec stál mezi vojáky. Oba se pomalu a důstojně sesuli k zemi jako mohutné staré stromy.

Šťouchl jsem do Havrana. Zasténal. Zamžikal očima. Všiml jsem si, že má rozšířené zorničky. Otřes mozku. Sakra!

Lovec Duší se podíval na své společníky ve zločinu. Pak se pomalu otočil ke mně.

Dívali se teď na mě všichni tři. V pozadí dál umíral Oběšenec. Velmi hlasitě. Ale já ho neslyšel. Vstal jsem, kolena se mi třásla, ale záhubě jsem do očí hleděl důstojně.

Takhle by to skončit nemělo, pomyslel jsem si. To není spravedlivé...

Stáli tam a hleděli na mě.

Vracel jsem jim pohled. Nic jiného jsem nemohl dělat.

Statečný Felčar. Měl dost odvahy aspoň na to, aby se dokázal dívat smrti do očí.

*

„Nic jsi neviděl, že ne?“ zeptal se mě Lovec mírně. Po zádech mi klouzaly studené ještěrky. Jeho hlas byl hlasem jednoho z mrtvých vojáků, který sekal Skálu na kousky.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Nejdřív ses soustředil na boj se Skálou a pak ses zabýval Havranem.“

Slabě jsem přikývl. Kolena se mi podlamovala. Nebýt toho, dal bych se na útěk, i když by to ode mne bylo dost

hloupé. „Vezmi Havrana na koberec Vichřice,“ řekl Lovec a ukázal na něj prstem.

Pošťuchováním, šeptáním a vlídnými slovy se mi podařilo postavit Havrana na nohy. Pomohl jsem mu dojít ke koberci. Neměl nejmenší ponětí, kde je a co tam dělá. Ale nechal se vést.

Měl jsem o něj strach. Přestože nebyl nijak viditelně zraněný, jeho chování nebylo normální. „Odvezte ho rovnou do nemocnice,“ řekl jsem. Nedokázal jsem se podívat Vichřici do očí, ani jsem nedal slovům takový důraz, jaký jsem chtěl. Znělo to spíše jako prosba.

Já jsem měl letět s Lovcem. Vydal jsem se k jeho koberci se stejným nadšením jako prase na porážku. Mohl to být podfuk. Pád z koberce by byl účinným lékem na veškeré pochyby, které choval vůči mé schopnosti udržet jazyk za zuby.

Lovec šel za mnou, hodil na koberec zkrvavený meč a usadil se. Koberec se vznesl a zamířil zpět do míst, kde probíhala velká rvačka o Schody.

Ohlédl jsem se na nehybné postavy na louce. Pocítil jsem nepopsatelný pocit viny. Nebylo to správné... Ale co jsem mohl dělat?

Ve stínu, který vrhala jedna z pískovcových věží, se pohnulo něco zlatého, něco jako jemná mlhovina z nejbzdálenějšího konce noční oblohy.

Srdce mi málem přestalo bít.

*

Kapitán vlákal armádu rebelů, která teď postrádala vedení a pozbývala morálky, do léčky. Začala velká řež. Jen malý počet vojáků a jejich naprosté vyčerpání nedovolily Legii svrhnout rebely ze srázu. Lapení, kteří byli s výsledkem svého konání velmi spokojeni, také nepomohli. Jeden čerstvý pluk nebo čarodějnický výpad by nám zajistil vítězství.

Naložil jsem Havrana na poslední vůz, který směřoval na jih, a cestou ho ošetřoval. Celé dny zůstával podivně mimo. Starost o Pusinku přešla automaticky na mě. Holčička byla výborným lékem na zklamání z dalšího ústupu.

Možná právě takto odměňovala Havrana za jeho péči.

„Stahujeme se naposledy,“ slíbil Kapitán. On by to nenazval ústupem, ale na druhou stranu neměl tolik troufalosti, aby řekl, že postupujeme dozadu nebo že jde o zpětný pochod a podobné vojenské kecy. Nezmínil rovněž skutečnost, že už by se nebylo kam stahovat. Kdyby padla Krása, znamenalo by to zánik Impéria Paní. S největší pravděpodobností by to byl taky konec této kroniky a Legie vůbec.

Odpocívej v pokoji, Černá legie, poslední bratrstvo válečníků. Byla jsi mi domovem a rodinou...

Dostali jsme zprávy, které jsme se neměli dozvědět, dokud jsme bojovali na Slzavých schodech. Byly to zvěsti o tom, že ze severu táhnou další vojska rebelů trasami západně od naší ústupové cesty. Seznam měst, která jsme ztratili, byl dlouhý a znepokojující, přestože jsme brali ohled na to, že poslové mohou přehánět. Poražení vojáci vždýcky přehánějí, když mluví o síle nepřítele. Léčí si tím pošramocené sebevědomí.

Šel jsem vedle Jilmáče dolů po dlouhém, mírném jižním svahu. Mířili jsme k úrodným nížinám na sever od Kráasy. „Možná,“ začal jsem opatrně, „bys mohl, až nebude na blízku žádný z Lapených, naznačit Kapitánovi, že by bylo moudré začít se odpoutávat od Lovce.“

Divně se na mě podíval. Poslední dobou to bylo u mých starých kamarádů běžné. Ode dne smrti Skály jsem byl mrzutý, nevrlý a málomluvný. Ne že bych v lepších časech byl nějaká veselá kopa, ale teď na mou duši padla skličující tíseň. Odpíral jsem si možnost ulevit si, jako obvykle, zápisem nedávných událostí do kroniky. Báł jsem se totiž, že by Lovec nějakým způsobem zjistil, co jsem tam napsal.

„Bude pro nás lepší, když s ním nebudeme tak těsně spojováni,“ dodal jsem.

„Co se tam stalo?“ Každý znal základní rámec příběhu. Skála zemřel. Oběšenec padl. Havran a já jsme jediní vojáci, kteří vyvázli živí. Všichni hořeli neukojitelnou touhou po podrobnostech. „Nemůžu ti to říct. Ale ty promluv s Kapitánem. Když kolem

nebude nikdo z Lapených.“

Jilmáč si to celé vyhodnotil a došel k závěru, který nebyl daleko od pravdy. „Dobře, Felčare. To stačí. Dávej na sebe pozor.“

Dávat pozor budu. Jestli mni to osud dovolí.

Toho dne jsme obdrželi zprávy o dalších vítězstvích na jihu. Základny rebelů padaly tak rychle, jak dokázala vojska Paní pochodovat.

V ten den jsme se také dozvěděli, že všechny čtyři severní a západní armády rebelů se zastavily, aby si odpočinuly, nabraly nové vojáky a doplnily zásoby před útokem na Krásu. Mezi nimi a Věží nestálo nic. Nic, kromě Černé legie a její hromádky vyčerpaných mužů.

Na nebi zářila veliká kometa, ten neblahý zvěstovatel všech zásadních zvratů.

Konec se blíží.

Stále ustupujeme k naší konečné schůzce s osudem.

V souvislosti s příběhem o střetu se Skálou musím zmínit ještě jednu událost. Stalo se to tři dny cesty severně od Věže. Šlo o další sen, stejný jako ten, který se mi zdál na vrcholku Schodů. Stejný zlatý sen, který také vůbec snem být nemusel, mi slíbil: „Mí věrní se nemusí bát.“ Znovu jsem dostal příležitost uvidět tu tvář, jejíž krása mi brala dech. A pak zmizela a vrátil se strach, který sen ani v nejmenším nezmínil.

Dny plynuly. Kilometrů ubývalo. Na obzoru se vynořila veliká, ošklivá hranatá Věž. A kometa na noční obloze zářila stále jasněji a jasněji.

Kapitola šestá: PANÍ

Krajina pomalu získávala stříbřitě zelenou barvu. Úsvit rozprostřel nad opevněným městem karmínově červená křídla. Tam, kde se slunce dotklo rosy, rozzářily se hradby zlatými záblesky. Mlha začala padat do údolí. Trumpety oznámily ranní výměnu stráží.

Poručík si rukou zastínil oči a přimhouřil je. Znechuceně zavrčel a podíval se na Jednookého. Malý černoch přikývl. „Je čas, Skřete,“ řekl Poručík přes rameno.

Muži vzadu v lese se dali do pohybu. Skřet klečel vedle mě a díval se do polí. On a čtyři další muži měli hlavy ovázané šátky a byli převlečení za chudé ženy z města. Na zádech nesli dřevěné váhy, na kterých se houpala hliněná vědra. Zbraně měli schované pod oděvem.

„Jděte. Brána je otevřená,“ řekl Poručík. Vydali se krajem lesa dolů po svahu.

„Zatraceně, je to příjemné dělat zase tyhle věci,“ řekl jsem.

Poručík se usmál. Od doby, co jsme opustili Beryl, se smál jen zřídka.

Pět falešných žen pod námi proklouzlo stínem k prameni, který vyvřel u cesty do města. Už teď tam mířilo několik žen, aby nabraly vodu.

Nečekali jsme se stráží u brány žádné větší problémy. Město bylo plné cizinců, přivandrovalců a markytánek rebelů. Stráž byla nepočetná a nedbalá. Rebelové neměli důvod předpokládat, že Paní zaútočí tak daleko od Kráasy. Ve válečném měřítku bylo tohle město úplně bezvýznamné.

Až na to, že tady pobývali dva členové Kruhu, kteří znali strategii rebelů.

Skrývali jsme se v lese už tři dny a rozhlíželi se. Pírko a Cesta povýšili do Kruhu nedávno a tady byli na líbáncích, než se přesunou na jih, aby se připojili k útoku na Kráasu.

Tři dny. Tři dny bez ohně, který by nás během studených nocí zahřál. Tři dny sušeného jídla k snídani, obědu i večeři. Tři dny strádání. A přece jsme se už roky necítili tak skvěle. „Myslím, že se nám to podaří,“ vyjádřil jsem svůj názor.

Poručík ukázal dolů. Několik mužů se nenápadně vydalo za přestrojenými.

„Ten, kdo to vymyslel, dobře věděl, co dělá,“ poznamenal nadšeně Jednooký.

Všichni jsme byli nadšení. Měli jsme zase příležitost dělat to, co nám šlo nejlíp. Padesát dní jsme vykonávali nudnou fyzickou práci. Připravovali jsme Kráasu na útok rebelů. A padesát nocí nás mučily myšlenky na nadcházející bitvu.

Ze svahu se svezlo dalších pět mužů.

„Právě přichází skupinka žen,“ řekl Jednooký. Napětí rostlo. Ženy si vykračovaly po cestě k prameni. Budou takto proudit celý den, dokud jim v tom nezabráme. Za zdmi nebyl žádný zdroj vody.

Sevřel se mi žaludek. Naši záškodníci se vydali k bráně. „Buďte připravení,“ řekl Poručík.

„Protáhněte se,“ přispěl jsem radou. Cvičení pomáhá rozehnat neklid.

Bez ohledu na to, jak dlouho jste vojákem, když se schyluje k boji, vždycky vás přepadne strach. Vždycky vás zachvátí obava, že jste na řadě. Jednooký před každou akcí zjišťuje, jestli ho sudičky vyškrtly ze seznamu.

Záškodníci vysokými hlasy pozdravili ženy z města. Bezpečně došli k bráně. Byl u ní jediný strážný, obuvník, který byl zcela zaměstnaný zatloukáním mosazných hřebíků do podpatku vojenské holínky. Halapartnu měl odloženou pět metrů daleko.

Skřet zase vyběhl ven z brány. Zatleskal rukama nad hlavou. Nad krajinou se rozlehl třesk. Pak spustil ruce na úroveň ramen, dlaněmi vzhůru. Mezi nimi se vyklenula duha.

„Vždycky se musí předvádět,“ zabručel Jednooký. Skřet se dal do oblíbeného tance.

Strážný vyrazil kupředu. Ženy u pramene ječely a utíkaly na všechny strany. Jako vlci v ovčím stádu, napadlo mě. Běželi jsme ze všech sil. Ranec mě bouchal do ledvin. Po sto metrech jsem začal klopýtat o luk. Mladší muži mě předbíhali.

K bráně jsem doběhl tak vyčerpaný, že bych nepřemohl ani starou bábu. Naštěstí všechny uháněly pryč. Muži vpadli do města bez jakéhokoli odporu.

My, kteří jsme se měli postarat o Pírko a Cestu, jsme spěchali do malé pevnosti, která nebyla chráněná o nic lépe. Vešel jsem dovnitř zároveň s Poručíkem, hned za Jednookým, Nemluvou a Skřetem.

Cestou nahoru jsme nenarazili na žádný odpor. Když jsme došli k jejich komnatě, nemohli jsme uvěřit, že je nic neprobudilo. Stráž, která stála přede dveřmi, vystrnadil Jednooký pomocí strašidelného přeludu. Skřet a Nemluva dveře vedoucí do hnízdečka lásky rozmlátili.

Vpadli jsme dovnitř. Bojovali zarputile, přestože byli rozespali, zaskočení a vylekaní. Některým z nás pořádně zatopili, než se nám je podařilo svázat a zacpat jim ústa roubíkem.

„Máme za úkol přivést vás živé,“ řekl Poručík, „ale to neznamená, že vám nesmíme trochu ublížit. Buďte zticha, dělejte, co vám řekneme, a nic se vám nestane.“ Čekal jsem, že se ještě ušklíbne, zakroučí si konce kníru a zakončí výstup výbuchem zlověstného smíchu. Šaškoval. Hrál si na zloducha, přesně takového, za jaké nás rebelové považovali.

Pírko a Cesta budou dělat potíže, jak jen to půjde. Vědí, že nás Paní neposlala, abychom je přivedli na odpolední svačinku.

*

V půli cesty k našemu území jsme leželi na břiše na vrcholku kopce a pozorovali nepřátelský tábor. „Velký,“ řekl jsem. „Dvacet pět až třicet tisíc mužů.“ Byl to jeden ze šesti táborů kolem Kráasy umístěných v oblouku mezi západem a

severem.

„Jestli tady budou sedět ještě dlouho, dočkají se potíží,“ řekl Poručík.

Měli zaútočit okamžitě po Slzavých schodech. Ale ztráta Skály, Úkradka, Mola a Loudala vyvolala mezi nižšími veliteli spory o to, kdo převezme vrchní velení. Ofenzíva rebelů se zastavila. Paní mezitím získala zpět ztracenou rovnováhu.

Její ozbrojené hlídky napadaly zásobovače rebelů, odstraňovaly jejich přísluhovače, sbíraly informace a ničily všechno, co by mohlo být nepříteli užitečné. I přes naprostou početní převahu se rebelové dostávali do defenzivy. Každý den strávený v táboře podřýval jejich sebevědomí.

Před dvěma měsíci byla naše morálka nižší než hadí ocas. Teď nám začalo sebevědomí mírně stoupat. Jestli se nám podaří dostat zpátky, vyletí prudce vzhůru. Náš bravurní kousek rebely zcela ochromí. Jestli se nám podaří dostat zpátky.

*

Leželi jsme bez hnutí v zetlelém listí na strmých vápencových skalách pokrytých lišejníky. Potůček pod námi posměšně zurčel. Stíny holých stromů nám na zádech tvořily obrazy.

Maskovalo nás jednoduché kouzlo Jednookého a jeho společníků. Můj nos polechtala vůně strachu a koňského potu. Z cesty nad námi se ozvaly hlasy rebelů. Nerozuměl jsem jazyku, kterým hovořili, ale pochopil jsem, že se hádají.

Cesta byla rovnoměrně pokrytá množstvím listí a větviček. Vypadala nehlídaná. Únava zvítězila nad opatrností. Rozhodli jsme se po ní vydat. Když jsme se dostali za zátáčku, zjistili jsme, že to nebyl dobrý nápad. Přímo proti nám napříč travnatým údolím, do něhož stékal potůček, stála skupina jezdců.

Vztekali se, že jsme se jim ztratili. Několik jich sesedlo z koně a močilo dolů ze svahu.

Pírko se začala vzpouzet.

Sakra! zařval jsem v duchu. Sakra! Sakra! Já to věděl!

Rebelové se s křikem postavili podél okraje cesty.

Praštil jsem ženu do spánku. Skřet ji bouchl z druhé strany. Pohotový Nemluva zakýval těsně před hrudí hbitými prsty a opředl nás kouzlem.

Vedle nás se zatřásl keř. Vylezl z něj tlustý starý jezevec a rozběhl se dolů po svahu, přebrodil potok a zmizel mezi blízkými topoly.

Rebelové začali nadávat a házet po něm kameny, které se odrážely od valounů na dně potoka a vydávaly zvuk, jako když se rozbíjí kameninové nádoby. Vojáci prohledávali okolí a navzájem se ujišťovali, že nemůžeme být daleko. Pěšky už jsme dál nemohli. Logika mohla zhatit veškeré úsilí našich čarodějů.

Bál jsem se strachem, který svazuje nohy, rozechvívá ruce a svírá žaludek. Zvětšil se pokaždé, když se nám podařilo šťastně vyvážnout. Předvídavost mi napovídala, že jsem měl štěstí příliš dlouho.

Tolik zůstalo z předchozího nárůstu obnoveného sebevědomí. Nepodložený strach prozradil, že to byl jen klam. Pod jeho patinou zůstala stejně poráženecká nálada, kterou jsem v sobě nesl už od Slzavých schodů. Má válka skončila porážkou.

Cesta vypadal, že sebou začne taky házet. Zpražil jsem ho vzteklým pohledem. Uklidnil se.

Větrík rozhýbal suché listí. Pot na těle mě začal studit. Strach trochu opadl.

Rebelové znovu vyskočili na koně. Vydali se po cestě nahoru a nepřestávali nadávat. Pozoroval jsem je v místě, kde se cesta stáčela k východu. Přes mohutné drátěné košile měli přehozené jasně červené pláště. Jejich prilby a zbraně byly prvotřídní. Rebelové se dost zmohli. Začínali jako sebranka s vidlemi a lopatami.

„Mohli jsme je sejmut,“ řekl někdo.

„Pitomče!“ rozčilil se Poručík. „Teď si nejsou jistí, co viděli. Útok by znamenal, že by se to dozvěděli.“

Nepotřebovali jsme, aby nás rebelové našli, když už to máme domů tak blízko. Neměli jsme už mnoho prostoru k úhybným manévřům.

Muž, který se ozval, byl jeden ze zběhů, kteří se k nám připojili cestou. „Kamaráde, jestli chceš zůstat s náma, nauč se jedno. Bojujeme jen, když nemáme jiné východisko. Někdo z nás by to taky schytil, víš?“

Zabručel.

„Zmizeli z dohledu,“ řekl Poručík. „Jdeme.“ Vyrázil jako první směrem ke zvlněným kopcům za loukou. Zasténal jsem. Další pochod.

Bolely mě všechny svaly. Hrozilo, že se zhroutím vyčerpáním. Člověk nebyl stvořen k tomu, aby od svítání do soumraku pochodoval s třiceti kilogramy na zádech.

„Byl jsi ztraceně pohotový,“ řekl jsem Nemluvovi.

Přijal pochvalu pokrčením ramen a jako obvykle nic neřekl.

Ze zadu se ozval výkřik: „Vracejí se.“

*

Rozptýlili jsme se po úbočí travnatého kopce. Věž se tyčila přímo na jih od nás. Čedičový hranol budil hrůzu i ze vzdálenosti patnácti kilometrů. Bylo neuvěřitelné, jak vypadalo její okolí. V představách ji člověk viděl obklopenou planoucí pustinou nebo v nejlepším případě krajinou sužovanou nekonečnou zimou. Ve skutečnosti bylo její okolí obrovskou zelenou pastvinou. Jižní svahy mírných kopců byly posety malými hospodářskými usedlostmi. Podél hlubokých, pomalu plynoucích potoků rostly řady stromů.

Blíže k Věži už nebyla krajina tak příjemná, ale měla daleko do ponurosti, o níž v souvislosti s okolím sídla Paní mluvili rebelové. Žádná síra ani pusté, zničené planiny. Žádná podivná, zlá stvoření si nevykračovala přes roztroušené lidské kosti. Žádné temné mraky nekřížovaly oblohu.

„Žádné hlídky v dohledu,“ řekl Poručík. „Felčare, Jednooký, pusťte se do toho.“

Natáhl jsem luk. Skřet přinesl tři dříve připravené šípy. Každý měl na hrotu modrou kuličku. Jednooký posypal jednu z nich šedým práškem. Pak mi šíp podal. Zamířil jsem ke slunci a vystřelil.

K obloze vylétl modrý oheň, příliš jasný, než aby se na něj dalo dívat. Pak začal padat dolů do údolí. Po něm druhý a třetí. Ohnivé koule klesaly v úhledném zákrytu. A spíše se snášely, než padaly.

„Teď musíme čekat,“ zaskřehotal Skřet a svalil se do vysoké trávy.

„A doufat, že se naši objeví první.“ Rebelové, kteří se pohybují poblíž, budou určitě zvědaví, co je to za signály. Bez ohledu na to jsme museli přivolat pomoc. Neměli jsme šanci projít přes řetěz rebelů bez povšimnutí.

„K zemi!“ zavelel Poručík. Tráva byla dost vysoká, aby se v ní ležící člověk mohl ukrýt. „Třetí četa bude držet stráž.“

Muži bručeli a tvrdili, že je na řadě jiná četa. Ale po této drobné, povinné stížnosti zaujali pozice. Byli v dobré náladě. Copak jsme ty hlupáky tam v horách nesetřáslí? Co nás teď mohlo zastavit?

Použil jsem ranec jako polštář a pozoroval oblaka plující po obloze v majestátním zástupu. Byl to zářivý, svěží, téměř jarní den.

Zabloudil jsem pohledem k Věži. Má nálada se zhoršila. Klid je jen dočasný. Pírko a Cesta byli našimi zajatci. To donutí rebely k urychlenému jednání. Ti dva určitě prozradí jejich tajemství. Nebyl způsob, jak něco utajit nebo lhát, když Paní klade otázky.

Uslyšel jsem šustot. Otočil jsem hlavu a hleděl do očí hadovi. Měl lidský obličej. Začal jsem ječet - a pak jsem ten potměšilý úsměšek poznal.

Jednooký. Jeho škaredý ksicht v malém vydání, ale s oběma očima a bez ošuntělého klobouku. Had se zachechtal, mrkl na mě a přeplazil se mi přes břicho.

„Už zase začínají,“ zamumlal jsem a sedl si, abych dobře viděl.

V trávě to náhle zachrastilo. Kousek dál vyskočil Skřet s přiblíženým úsměvem. Tráva zašelestila a kolem mě proběhlo stádečko zvířat velkých jako králíci. V tlamách na zkrvavených špičatých zubech nesli nabodnuté velké kusy hada. Odhadl jsem je na podomácku vytvořené potvory.

Skřet Jednookého zase doběhl.

Jednooký skučel, poskakoval a nadával. Klobouk se mu zatočil kolem hlavy. Z nosu se mu vyvalil kouř. Když zařval, zahučel v jeho ústech oheň.

Skřet se zatetelil jako lidožrout před šťavnatou večeří. Ukazováčky opsal kruh. Ve vzduchu se zatřpytily jasné oranžové prstence. Hodil je na Jednookého. Obruče malého černocha obkroužily. Skřet zachrochtal jako tuleň a kruhy se utáhly.

Jednooký vydal příšerné zvuky a zbavil se obručí. Zamával rukama, jako by něco házel, a proti Skřetovi vyletěly hnědé koule. Výbuchly a ve vzduchu se zatřepotala křídla tisíců motýlů, kteří zaútočili na Skřetovy oči. Ten udělal přemet a rozběhl se trávou jako myš utíkající před sovou. Pak se vytasil s dalším kouzlem.

Ve vzduchu vyrašily květy. Každý z nich měl ústa a kolem nich kly jako mrož. Ty propíchly motýlům křídla a vzápětí s velkou chutí sežraly jejich těla. Skřet se s řehotem svalil na zem. Jednooký ze sebe vypustil modrý proud slov. Blankytný pás vinoucí se z jeho úst vyjadřoval, co si o Skřetovi myslí.

„Nechte toho!“ zahřměl trochu opožděně Poručík. „Nechceme, aby si nás někdo všiml.“

„Pozdě, Poručíku,“ řekl kdosi. „Podívejte se támhle dolů.“

Směrem k nám jeli vojáci v červených pláštích, které zdobil znak Bílé Růže. Zalezli jsme do trávy jako krtci do děr.

Svahem se nesla tichá slova mužů, kteří vyhrožovali Jednookému strašnou smrtí. Někteří vinili i Skřeta, že se zrádného ohňostroje účastnil.

Zazněly trubky. Rebelové se rozptýlili po úbočí, aby mohli zaútočit.

*

Vzduch zmučeně zaskučel. Nad kopcem se přehnal stín a zčeřil travu vlnící se ve větru. „Lapený,“ zamumlal jsem a vystrčil hlavu z trávy na chvíli nezbytně nutnou k tomu, abych spatřil létající koberec, který se spouštěl do údolí. „Lovec?“ nebyl jsem si jistý. Z takové dálky tak mohl vypadat kterýkoli z Lapených.

Koberec slétl přímo do palby střel. Obklopovala ho žlutozelená mlha, jejíž vlečka mi na chvíli připomněla kometu, která visela nad světem. Žlutozelený opar se rozptýlil a vytvořil dlouhé nitě. Několik vláken začal vítr unášet směrem k nám.

Zvedl jsem oči. Kometa visela nad obzorem jako stín boží šavle. Byla už na nebi tak dlouho, že jsme ji téměř přestali vnímat. Napadlo mě, jestli jsou k ní takto lhostejní i rebelové, když je pro ně důležitým znamením brzkého vítězství.

Muži začali křičet. Koberec přeletěl nad rebely zleva doprava. A teď se nechal unášet vzduchem jako chmýří mimo dosah jejich šípů. Zelenká vlákna byla tak tenounká, že je skoro nebylo vidět. Výkřiky vycházely z úst vojáků, kterých se nitky dotkly. Tam, kde přišly do styku s kůží, nechávaly ošklivé zelené rány.

Vypadalo to, že některá vlákna letí naším směrem.

Poručík si toho všiml. „Padáme odtud, chlapci. Pro jistotu.“ Ukázal kolmo ke směru větru. Kdyby nás vlákna chtěla dohnat, musela by letět šikmo.

Uběhli jsme asi tři sta metrů. Vlákna se kroutila a stáčela naším směrem. Honila nás. Lapený nás upřeně sledoval a

rebelů si vůbec nevšímal.

„Ten parchant nás chce zabít!“ vybuchl jsem. Hrůzou se mi podlomily nohy. Proč by nějaký Lapený chtěl, abychom se stali náhodnými oběťmi?

Jestli to byl Lovec... Ale Lovec je náš patron. Šéf. Nosíme jeho odznaky. Neudělal by...

Koberec sebou trhl tak silně, že jeho řidič málem přepadl dolů. Vyrázil k nejbližšímu lesu a zmizel. Nitě ztratily rychlost, svezly se k zemi a zmizely v trávě.

„Co to, k sakru, bylo?“

„U všech čertů!“

Prudce jsem se otočil. Mířil k nám velký stín, který se stále zvětšoval. Byl to obrovský koberec. Když se dostatečně přiblížil, začal klesat. Přes jeho okraj vykoukly obličej. Znehybněli jsme, zbraně připravené.

„Vyjec,“ řekl jsem. Na potvrzení se ozval zvuk, jako když vlk vyje na měsíc.

Koberec přistál. „Nasedat, pitomci. Honem. Hněte sebou.“

Zasmál jsem se a napětí ze mě opadlo. Byl to Kapitán. Pohupoval se na okraji koberce jako medvěd. Byli s ním i někteří další druhové. Hodil jsem na koberec ranec a chytil se podané ruky. „Havrane, objevil ses v pravou chvíli.“

„Ještě budeš litovat, že jsme tě nenechali osudu.“

„Co?“

„Kapitán ti to poví.“

Poslední muž se vyškřábal nahoru. Pírko a Cesta se od Kapitána, který kolem nich procházel, když rozsazoval muže na správná místa, dočkali zlého pohledu.

Vzadu seděla osamělá, nehybná, malá postava. Byla celá zabalená do temně modrého mulu. V nepravidelných intervalech vyla.

Pokrčil jsem rameny. „O čem to mluvíš?“

„Kapitán ti to poví,“ zopakoval.

„Jasně. Jak se má Pusinka?“

„Vede se jí dobře.“ Ten Havran je ale výřečný.

Kapitán se usadil vedle mě. „Špatné zprávy, Felčare,“ řekl.

„Jo?“ sáhl jsem pro svůj proslavený sarkasmus. „Neber si servítky. Zvládnou to.“

„Drsňák,“ poznamenal Havran.

„To jsem já. Snídám hřebíky a divoké kočky zabíjím holýma rukama.“

Kapitán zavrtěl hlavou. „Brzdi s tím humorem. Chce se s tebou setkat Paní. Osobně.“

Můj žaludek klesl k zemi, která byla už pěkných pár desítek metrů pod námi. „Do prdele,“ zašeptal jsem. „K sakru.“

„Jo.“

„Co jsem provedl?“

„To víš líp než já.“

Myšlenky se mi honily hlavou jako houf myší, který utíká před kočkou. Během několika vteřin jsem byl zpocený od hlavy až k patě.

„Nemůže to být tak hrozné, jak to vypadá,“ utěšoval mě Havran. „Byla skoro zdvořilá.“

Kapitán přikývl. „Byla to vlastně prosba.“

„To určitě.“

„Kdyby proti tobě něco měla, prostě bys zmizel,“ řekl Havran.

Nepřesvědčili mě.

„Jeden romantický příběh navíc,“ utahoval si ze mě Kapitán. „Teď se zamilovala ona do tebe.“

Nikdy na to nezapomenou, nikdy toho nenechají. Od doby, co jsem psal příběhy, uplynuly už měsíce. „Co chce?“

„To neřekla.“

Po zbytek cesty vládlo ticho. Seděli kolem a snažili se mě uklidnit v Legii tradiční soudržností. Když jsme ale dorazili do tábora, Kapitán řekl: „Chce, ať zvýšíme náš počet na tisíc mužů. Můžeme přijmout dobrovolníky z těch, kteří s náma přišli ze severu.“

„To jsou dobré zprávy.“ Opravdu to byl důvod k radosti. Poprvé za dvě století jsme se měli rozrůst. Spousta vojáků ráda vymění přísahu Lapeným za přísahu Legii. Těšili jsme se velké přízni. Měli jsme všeho dostatek. A jako žoldnéři jsme měli více volnosti než kdokoli jiný ve službách Paní.

Přesto jsem se z toho nedokázal těšit. Ne, když na mě čekala Paní.

Koberec přistál. Muži se shromáždili kolem nás a byli zvědaví, jak jsme si vedli. Spustil se proud lží a žertovných výhrůžek.

„Ty zůstaň nahoře, Felčare,“ řekl mi Kapitán. „Skřet, Nemluva a Jednooký taky.“ Ukázal na zajatce. „Doručte zboží.“

Když slezli dolů, vyběhla z davu Pusinka. Havran na ni křikl, ale samozřejmě ho neslyšela. Vyškřábala se nahoru. V ruce držela panenku, kterou jí Havran vyřezal. Měla na sobě krásné šatičky, skvěle propracované do nejmenších detailů. Podala mi ji a začala mi prstíky něco vyprávět.

Havran znovu křikl. Snažil jsem se ji přerušit, ale Pusinka byla zcela zabraná do vyprávění o panenčiny oblečcích. Někdo by si mohl myslet, že je opožděná ve vývoji, když se ve svém věku dokáže kvůli takovým věcem tolik rozohnit. Ale kdepak. Byla neuvěřitelně bystrá. Když nasedala na koberec, věděla přesně, co dělá. Snažila se využít příležitosti, aby se mohla proletět.

„Zlatíčko,“ řekl jsem hlasem i prsty. „Musíš dolů. Za chvíli...“

Když Vyjec zvedl koberec, Havran vztekle zařval. Jednooký, Skřet a Nemluva neřikali nic. Vyjec zavyl. Koberec dále stoupal.

„Sedni si,“ řekl jsem Pusince. Usadila se. Nedaleko ní ležela Pírko. Zapomněla na panenku a chtěla vědět všechno o naší výpravě. Povídal jsem. Aspoň jsem se mohl něčím zaměstnat. Více času strávila tím, že se dívala přes okraj koberce dolů, než aby věnovala pozornost mému vyprávění, přesto jí neuniklo ani slovo. Když jsem skončil, podívala se na zajatce s lítostí dospělého člověka. Mé setkání s Paní ji netrápilo, přesto mě na rozloučenou pevně objala, aby mi dodala odvalu.

*

Vyjícův koberec se vzdaloval od vrcholku Věže. Nejistě jsem zamával na rozloučenou. Pusinka mi poslala polibek. Skřet si poklepal na hrud'. Dotkl jsem se amuletu, který mi dal v Pánově. Moc mě to nepovzbudilo.

Stráže přivázaly vězně k nosítkům. „A co já?“ zeptal jsem se roztřeseně.

„Ty máš čekat tady,“ řekl mi kapitán gardy. Když ostatní odešli, zůstal se mnou a snažil se zapříst nezávazný rozhovor. Neměl jsem na to však náladu.

252

Došel jsem k okraji Věže a pozoroval, jak vojáci Paní provádějí rozsáhlé stavební práce.

V době, kdy se Věž budovala, sem byly přivezeny obrovské kusy čediče. Opracovávali je na místě, pak je skládali a spojovali, až vznikl tento mohutný kamenný hranol. Odpad, úlomky, balvany, které se během zpracování rozpadly nebo které nebyly vhodné ke stavbě, a přebytky zásoby, to vše nepravidelně rozmístěno kolem Věže. Tyto rozvaliny tvořily účinnější obranu než jakýkoli hradní příkop. Opevnění sahalo do vzdálenosti jednoho kilometru od Věže. Na severu však zůstal kus země ve tvaru kruhové výseče nechráněný. Byla to jediná pozemní přístupová cesta k Věži. V tomto oblouku se jednotky Paní připravovaly na útok rebelů.

Nikdo z lidí tam dole nevěřil, že by jejich práce byla k něčemu dobrá, ale všichni pracovali, protože při tom zapomínali na strach. Výseč se rovnoměrně rozšiřovala na obě strany a na koncích se stýkala s kamennými rozvalinami. Její vnější oblouk byl lemován dlouhou dřevěnou palisádou. Za ní ležely naše tábory. Za nimi se táhl příkop deset metrů hluboký a deset metrů široký. Sto metrů blíž k Věži byl další příkop a ještě o dalších sto metrů poslední příkop, na kterém se ještě pracovalo.

Vykopaná hlína se vozila do blízkosti Věže a shazovala se za čtyři metry vysokou záchytnou zeď z kůlů klenoucích se přes cestu. Z této výšky budou vojáci střílet na nepřítele, který zaútočí na pěchotu pod nimi.

O dalších sto metrů blíž k Věži stála další záchytná zeď, která byla vysoká osm metrů. Paní chtěla rozložit síly mezi tři různé armády. Na každém stupni bude jedna a rebelové s nimi musí svést tři bitvy za sebou.

Šedesát metrů za poslední záchytnou zdí se stavěla hliněná pyramida. Byla už třicet metrů vysoká a její stěny se svažovaly v třiceti pěti stupňovém úhlu.

Všechno bylo tak dokonale uhlazené, až to hraničilo s posedlostí. Rovina, do níž dělníci na některých místech vyhloubili několikametrové jámy, byla hladká jako deska stolu a osazená trávou. Naše zvířata ji vyškubávala, takže vypadala jako dobře udržovaný trávník. Přes rovinu vedlo mnoho kamenných cest a běda tomu, kdo z nich sešel, aniž by to dostal příkazem.

Na prostředním stupni trénovali lučištníci střelbu do míst mezi dvěma bližšími příkopy. Zatímco stříleli, srovnávali jejich důstojníci stojany, z nichž si brali Šípy.

Na horním stupni se mužstvo hemžilo kolem katapultů. Pokoušelo se vypočítat dráhu letu, životnost katapultů a možnosti jejich zaměření na vzdálenější cíle. Vedle každé balisty stály vozíky se zásobami střeliva.

Stejně jako udržovaná tráva a chodníky, poukazovaly tyto přípravy na posedlost pořádkem.

Na dolním stupni začali dělníci rozebírat krátké části záchytné stěny. Nepochopitelné.

Všiml jsem si přilétávajícího koberce a zaměřil pozornost k němu. Přistál na střeše. Sesedli z něj čtyři ztuhlí, rozklepaní, větrem ošlehaní vojáci. Desátník je odvedl stranou. Mířila k nám vojska z jihu. Doufali, že dorazí dřív, než rebelové zaútočí. Naděje, že se jim to podaří, byla mizivá. Lapení létali dnem i nocí a přivázeli tolik čerstvých pracovních sil, kolik byli schopni.

Dole se rozlehl křik. Otočil jsem se, abych se podíval... Zvedl jsem ruku. Bác! Něco mnou zatočilo a shodilo mě o čtyři metry dolů. Kapitán, který mi dělal společnost, vykřikl. Kus střechy Věže se zřítíl. Muži se ke mně s křikem seběhli.

Obrátil jsem se a pokusil vstát. Uklouzl jsem na krvi. Krev! Moje krev! Stříkala z horní části levé paže. Tupě a ohromeně jsem na ránu zíral. Co to, k sakru, znamená?

„Lehni si,“ přikázal mi kapitán gardy. „Vzpamatuj se.“ Dal mi pořádnou facku. „Rychle. Řekni mi, co mám dělat.“

„Tlakový obvaz,“ zasípal jsem. „Stáhni to. Zastav krvácení.“ Odepnul si opasek. Dobře, myslí mu to rychle. Jeden z nejlepších tlakových obvazů, jaký mohl použít. Pokusil jsem si sednout, abych mu mohl radit.

„Držte ho,“ řekl několika přihlížejícím. „Bašto, co se stalo?“ „V horní řadě spadl jeden z praků. Když padal, vystřelil. Běhají tam teď jako pominutí.“

„To nebyla žádná nehoda,“ vydechl jsem. „Někdo mě chtěl zabít.“ Dělal se mi mžitky před očima. Nedokázal jsem myslet na nic jiného než na žlutozelená vlákna plující proti větru. „Proč?“ „Když mi to řekneš, budu to vědět, kamaráde. Hej, vy dva. Přineste nosítka.“ Přitáhl opasek těsněji. „Budeš v pořádku, příteli. Za chvíli budeš u našeho ranhojiče.“

„Proražená tepna,“ řekl jsem. „To je záluďné.“ Začalo mi hučet v uších. Svět se pomalu točil. Dostal jsem zimnici. Šok. Kolik jsem ztratil krve? Kapitán byl dost rychlý. Je spousta času. Pokud ten ranhojič není nějaký řezník...

Kapitán si přitáhl jednoho desátníka. „Jdi zjistit, co se přesně stalo. A nenech si nic nakecat.“

Přinesli nosítka. Zvedli mě a položili na ně. Omdlel jsem. Probral jsem se v malém sále. Ošetřoval mě muž, který byl stejně tak čaroděj jako doktor. „Zvládl jsi to líp, než bych to dokázal já,“ řekl jsem mu, když skončil. „Bolí?“ „Ani trochu.“

„Za chvíli to bude bolet jako čert.“ „Vím.“ Kolikrát jsem říkal totéž? Přišel kapitán gardy. „Jak to jde?“ „Hotovo,“ odpověděl doktor. Pak se obrátil ke mně: „Žádná námaha. Žádný pohyb. Žádný pohlavní styk. Znáš tyhle zásady?“

„Znám. Šátek?“

Přikývl. „A na pár dní ti přivážeme ruku k boku.“

Kapitán byl rozpačitý. „Zjistili jste, co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Vlastně ne. Obsluha balisty to nedokázala vysvětlit. Najednou ji prostě nemohli ovládat. Možná jsi měl štěstí.“ Vzpomněl si na má slova, že mě chtěl někdo zabít.

Dotkl jsem se amuletu, který mi dal Skřet. „Možná.“

„Nerad to dělám,“ řekl, „ale musím tě vzít na audienci.“ Strach. „O co půjde?“

„Měl bys to vědět líp než já.“

„Ale nevím.“ Měl jsem nejasné podezření, ale vytlačil jsem ho z mysli.

Jako by existovaly dvě Věže. Jedna obklopovala druhou. Vnější byla hlavním sídlem Impéria a pobývali zde představitelé Paní. Vnitřní, které se báli stejně jako my venku celé Věže, zabírala jednu třetinu a dalo se do ní vstoupit jen jediným vchodem. Ale málokdo to dělal.

Když jsme ke dveřím došli, byly otevřené. Nehlídkovaly tady žádné strážce. Myslím, že nebyly potřeba. Asi jsem se měl víc bát, ale byl jsem příliš zpitomělý. „Počkám tady,“ řekl kapitán. Posadil mě do kolečkového křesla a strčil ho skrz dveře. Vjel jsem dovnitř se zavřenýma očima, srdce mi divoce bušilo.

Dveře se s bouchnutím zavřely. Křeslo jelo dlouho a několikrát se otočilo. Nevím, co ho pohánělo. Nechtěl jsem se podívat. Pak se zastavilo. Čekal jsem. Zvědavost zvítězila. Otevřel jsem oči.

Stojí na Věži, hledí k severu. Její jemné ruce jsou sepnuté. Věťfík se jemně vkrádá oknem do Její komnaty. Vplétá se do černého hedvábí Jejich vlasů. Diamantové slzy se třpytí nájemných rysech Jejich tváří.

Má vlastní slova, napsaná před více než rokem, se vrátila. V romantickém příběhu to vypadalo navlas stejně jako tady. Do nejmenších podrobností, které se objevily v mých představách,

ale nikdy jsem je nezapsal. Jako by to všechno bylo vytrženo z mého mozku a přivedeno k životu.

Samozřejmě jsem tomu nevěřil ani vteřinu. Byl jsem v útrobách Věže. V téhle ponuré budově nebyla žádná okna.

Otočila se. A já spatřil to, co každý muž vidí ve snech. Dokonalost. Nemusela promluvit, abych věděl, jaký má hlas, jak rytmičtý je tok její řeči a jak se nadechuje mezi větami. Nemusela se pohnout, abych věděl, jak ladná je její chůze a jak zvláštním způsobem zvedá ruku k hrdlu, když se směje. Znal jsem ji od mládí.

Ve vteřině jsem pochopil, co měly na mysli staré pověsti, když hovořily o jejím všeobjímajícím vlivu. Sám Tyran musel být ovládán teplem, které z ní sálalo.

Zakymácel jsem se, ale nesmetlo mě to. Jedna má polovina byla naplněná touhou, ale druhá mi připomínala léta strávená se Skřetem a Jednookým. Kde jsou kouzla, nic není takové, jak vypadá. Je to krásné, to ano, ale je to jenom cukrová poleva.

Prohlížela si mě stejně pozorně jako já ji. „Znovu se setkáváme,“ řekla nakonec. Její hlas byl vším, co jsem čekal, a ještě něčím navíc. Zněl v něm i rozpustilý tón.

„Ano,“ řekl jsem ochraptěle.

„Bojiš se.“

„Samozřejmě.“ Blázen by to možná nepřiznal. Možná.

„Jsi zraněný.“ Přišla blíž. Přikývl jsem. Srdce mi začalo tlouct rychleji. „Nevystavovala bych tě tomu, kdyby to nebylo důležité.“

Zase jsem přikývl. Byl jsem příliš rozechvělý na to, abych něco řekl. Vůbec jsem tomu nerozuměl. Tohle byla Paní, největší zločinec celých staletí, oživlý duch. Byla to černá vdova uprostřed pavoučí sítě, polobohyně zla. Co pro ni mohlo být tak důležité, aby se obrátila na někoho, jako jsem já?

Znovu jsem měl podezření, které jsem si odmítal připustit. Má setkání s významnými lidmi v kritické chvíli nebyla moc častá.

„Někdo tě chtěl zabít. Kdo?“

„Nevím.“ Lapený ve větru. Žlutozelená vlákna.

„Proč?“

„Nevím.“

„Viš. I když si myslíš, že nevíš.“ V jejím hlase zazněl tón ostrý jako břitva.

Přišel jsem tady v očekávání nejhoršího, a když mě přivítal sen, přestal jsem myslet na obranu.

Něco zahučelo. Nad Paní se vynořila žlutá záře. Přistoupila ke mně a její obraz se zamlžil, až na obličej a tu žlut'. Obličej se zvětšil, rozšířil, napjal a přiblížil. Žlutá zaplavila celý svět. Neviděl jsem nic, kromě oka...

Okó! Pamatoval jsem si ho z lesa Mraků. Chtěl jsem si rukou zastínit obličej, ale nemohl jsem se hýbat. Myslím, že jsem křičel. K čertu. Vím, že jsem křičel.

Padaly otázky, které jsem neslyšel. Hlavou se mi šířily odpovědi jako kapky oleje rozptylující se po hladině stojaté, průzračné vody, zářící barvami duhy. Neměl jsem už žádná tajemství.

Žádná tajemství. Žádná myšlenka, která mě kdy napadla, nezůstala skryta.

Strach se mnou plazil jako vyplašení hadi. Psal jsem ty přihlouplé příběhy, to jistě, ale také jsem měl pochyby a pociťoval jsem odpor. Člověk tak zlý jako ona mě za ty kacířské myšlenky zničí...

Mýlil jsem se. Její ničemnost ji naplňovala pocitem bezpečí. Neměla zapotřebí bránit svým sluhům, aby si kladli otázky, žili v pochybnostech a strachu. Naše svědomí a morálka jí musely připadat směšné.

Nešlo o opakování setkání v lese. Neztratil jsem paměť. Jen jsem neslyšel, na co se ptala. Ale dokázal jsem to

odhadnout podle odpovědi. Týkaly se mých styků s Lapenými.

Pátrala po něčem, co mě napadlo už na Slzavých schodech. Padl jsem do nejsmrtonosnější pasti, jaká kdy byla na někoho nastražená. Na jedné straně ostré zuby Lapených, na druhé neméně nebezpečná Paní.

Tma. A probuzení.

Stojí na Věži, hledí k severu... Diamantové slzy se třpytí na jemných rysech Jejich tváří.

Felčarovo tušení zůstalo neodhaleno. „Tudy jsem přišel.“

Podívala se na mě a usmála se. Přistoupila ke mně a dotkla se mě nejsladšími prsty, jaké kdy žena měla.

Všechn strach vypřchal.

Znovu mě objala tma.

Když jsem se probudil, ujížděly kolem mě stěny chodby. Tlačil mě kapitán gardy. „Jak se ti vede?“ zeptal se.

Prohlédl jsem se. „Docela dobře. Kam mě vezeš?“

„K východu. Řekla, že tě mám pustit ven.“

Jenom tak? Hm. Dotkl jsem se zraněného ramene. Bylo zdravé. Zavrtěl jsem hlavou. Takové věci se mi nestávají.

*

Zastavil jsem se na místě, kde došlo k nehodě s balistou. Nebylo tu nic k vidění, ani nikdo, koho bych se mohl zeptat. Sestoupil jsem na střední úroveň a přešel ke skupině, která tady prováděla výkop. Měli příkaz postavit kóji, čtyři metry vysokou a šest hlubokou. Neměli ponětí proč.

Podíval jsem se podél záchytné zdi. Bylo tady celkem dvanáct takových výkopů.

Když jsem se dobelhal do tábora, muži mě pozorně sledovali. Dusili v sobě otázky, které mi nemohli klást, a znepokojení, které nemohli vyjádřit. Jen Pusinka odmítla dostát tradici. Stiskla mi ruku a obdařila mě širokým úsměvem. Její malé prstíky začaly tancovat.

Dávala mi otázky, které mužům jejich chlapáctví zakazovalo. „Pomaleji,“ řekl jsem jí. Nebyl jsem ještě tak zběhlý, abych zachytil všechno, co ukazovala. Ale její radost mluvila za vše. Usmíval jsem se. Najednou jsem si uvědomil, že mi někdo zastoupil cestu. Zvedl jsem oči. Havran.

„Chce s tebou mluvit Kapitán,“ řekl chladně.

„Nedívím se.“ Udělal jsem znak na rozloučenou a klidným krokem se vydal k velitelství. Neměl jsem potřebu spěchat. Žádný obyčejný smrtelník mě už nemohl zastrašit.

Ohlédl jsem se. Havran měl ruku položenou na Pusinčině rameni, jako by mu patřila. Tvářil se záhadně.

Kapitán se dnes choval jinak, než měl ve zvyku. Nezačal obvyklým mručením. Třetí osobou přítomnou na této schůzce byl Jednooký. Také jeho nezajímalo nic jiného, než co se děje.

„Máme potíže?“ zeptal se Kapitán.

„Co tím myslíš?“

„Co se stalo tam v kopcích? Žádná náhoda, co? Povolá tě Paní a půl hodiny na to jeden z Lapených zcvokne. Pak tvá nehoda na Věži. Jsi těžce zraněn a nikdo to nedokáže vysvětlit.“

„Logika říká, že to spolu souvisí,“ poznamenal Jednooký.

A Kapitán dodal: „Včera jsme se dozvěděli, že umíráš. Dneska ti nic není. Čáry?“

„Včera?“ Zase jsem ztratil pojem o čase. Odclonil jsem plachtu, zakrývající vchod do stanu, a pohlédl na Věž. „Další noc v zakletém území.“

„Byla to nehoda?“ zeptal se Jednooký.

„Ne, nebyla.“ Paní si to nemyslela.

„To sedí, Kapitáne.“

„Včera v noci se někdo pokusil zabít Havrana. Pusinka ho vyhnala.“

„Havran? Pusinka?“

„Něco ji probudilo. Praštila toho člověka panenkou po hlavě. Utekl.“

„To je divné.“

„Rozhodně,“ řekl Jednooký. „Jak mohl ten někdo neprobudit Havrana, ale Pusinku ano? Havran přece slyší chodit komára. Smrdí v tom čáry. Pořádně podlé. To dítě se nemělo probudit.“

„Havran. Ty. Lapení. Paní,“ skočil mu do řeči Kapitán. „Pokusy o vraždu. Audience ve Věži. Ty znáš odpověď. Mluv.“

Bylo vidět, že se mi nechce.

„Řekl jsi Jilmáčovi, že se máme odpoutat od Lovce. Proč? Lovce se k nám chová dobře. Co se stalo, když jste chytili Skálu? Řekni to všem a nebude důvod tě zabít.“

To byl dobrý nápad. Jenom mám rád jistotu, než si pustím hubu na špacír. „Myslím, že někdo kuje pikle proti Paní. Lovce a Vichřice jsou do toho nejspíš zapletení.“ Podrobně jsem jim popsal historku se Skálou a Šeptou. „Měnivce byl hrozně rozčilený, když nechali Oběšence zemřít. Nemyslím, že by s tím měl Kulhavec něco společného. Někdo ho do toho navezl a šikovně s ním manipuloval. S Paní taky. Možná že Kulhavec a Oběšenec stojí za ní.“

Jednooký vypadal zamyšleně. „Víš jistě, že je v tom Lovce namočený?“

„Nejsem si jistý ničím. Ale taky by mě nic nepřekvapilo. Myslím, že nás využíval už od Berylu.“

Kapitán přikývl. „Nepochybně. Řekl jsem Jednookému, aby pro tebe připravil amulet, který tě upozorní, když se k tobě přiblíží nějaký Lapení. Nevím, jestli to k něčemu bude. Ale nemyslím si, že by tě znova obtěžovali. Rebelové vyrazili do útoku. Všichni se soustředí hlavně na to.“

Když jsme si dali všechno logicky dohromady, došli jsme k ohromujícímu závěru. Celou dobu jsme měli potřebné

informace. Chtělo to jen uhodit hřebíček na hlavičku. „Myslím, že vím, o co jde. O to, že je Paní uzurpátorka.“

„Jeden z těch hochů v maskách jí chce udělat to, co ona svému starému?“ zeptal se Jednooký.

„Ne. Chtějí přivést Tyrana zpátky.“

„Co?“

„Je pořád na severu. Pod zemí. Paní mu jen zabránila, aby se vrátil, když jí čaroděj Bomán otevřel cestu ven. Může být ve spojení s Lapenými, kteří mu zůstali věrní. Číhal dokázal, že spojení s těmi, kteří jsou pohřbeni v Mohylové zemi, je možné. Může dokonce řídit některé členy Kruhu. Skála byl stejný zloduch jako kdokoli z Lapených.“

Jednooký o tom chvíli uvažoval a pak odpověděl: „Bitva skončí porážkou. Paní svrhnu. Lapení, kteří jsou jí věrní, budou zlikvidováni a armáda rozprášena. Ale vezmou si s sebou do hrobu většinu těch rebelů, kteří bojují pro šlechtetné ideály, což v podstatě znamená porážku Bílé Růže.“

Přikývl jsem. „Kometa je na nebi, ale rebelové zázračné dítě nenašli.“

„Jo. Asi máš pravdu v tom, že Kruh je nejspíš pod Tyranovým vlivem. Jo.“

„A ve zmatku, který nastane, když se budou rvát o kořist, vystrčí ďábel rohy.“

„Takže ke komu se připojíme?“ zeptal se Kapitán.

„Otázka zní,“ odpověděl jsem mu, „Jak se odtud dostaneme.“

*

Létající koberce kroužily kolem Věže jako mouchy kolem mrtvol. Armády Šepty, Vyjce, Bezejmenného, Kostizera a Lunohryza se blížily, nyní byly vzdáleny osm až dvanáct dní cesty. Vojáci z jihu byli pomalu dováženi vzduchem.

Vrata palisády se netrhla, jak tudy neustále sem a tam proudily skupinky, které měly za úkol obtěžovat rebely. Ti přesunuli tábory na osm kilometrů od Věže. Někteří vojáci z Legie vyráželi na příležitostné noční výjezdy, ke kterým je naváděli Skřet a Jednooký, ale nemělo to valného významu. Na to, aby rychlý výpad způsobil rebelům nějakou škodu, byl jejich počet příliš velký. Uvažoval jsem, proč chtěla Paní rebely dráždit.

Stavba byla dokončená. Překážky připravené. Pasti nastražené. Nedalo se už dělat nic jiného než čekat.

Ode dne, kdy jsme Pírko a Cestu přivezli, uběhlo šest dní. Očekával jsem, že jejich únos podnítí rebely k úderu, ale oni nadále čekali. Jednooký si myslel, že doufají, že na poslední chvíli najdou Bílou Růži.

Zbývalo už jen losování. Tři Lapení, s vojsky, která jim budou přidělena, budou bránit jednotlivé stupně. Šeptalo se, že síly, které stanou na pyramidě, povede sama Paní.

Nikdo nechtěl do přední linie. Bez ohledu na to, jak se bude bitva vyvíjet, tyhle jednotky doznají značné újmy. Proto se mělo losovat.

K žádným dalším útokům na Havrana a na mě už nedošlo. Nepřítel se rozhodl zamést stopy jiným způsobem. Stejně bylo pozdě nám něco udělat. S Paní jsem se už viděl.

Situace se změnila. Nájezdníci se vraceli v horším stavu a se zoufalejší náladou. Nepřítel se znovu posunoval blíž k Věži.

Za Kapitánem přijel posel. Kapitán pak svolal všechny důstojníky. „Už to začalo. Paní pozvala Lapené k losování.“ Tvářil se divně. Převažoval údiv. „My máme zvláštní rozkazy. Přimo od Paní.“

Šepot, mumlání, šum, mručení, všichni byli nepřijemně překvapení. Dávala nám vždycky tu nejhorší práci. Už jsem viděl, jak bráníme přední linii před nejlepšími jednotkami rebelů.

„Máme to tady zabalit a shromáždit se na pyramidě.“ Desítky otázek zabzučely jako sršni. „Chce, ať jí děláme osobní stráž.“

„To se gardě nebude líbit,“ řekl jsem. Beztak nás už neměli rádi, protože se museli Kapitánovi podřídit na Slzavých schodech.

„Myslíš, že jí budou odporovat, Felčare? Pánové, šéfová nám prikázala, že máme jít, tak jdeme. Jestli to chcete probírat, tak o tom mluvte, když budeme balit tábor. Ale tak, aby to vojáci neslyšeli.“

Pro vojsko to byla ohromná zpráva. Nejenže se vyhneme nejhorším bojům, ale ještě budeme mít možnost ustoupit do Věže.

Byl jsem si opravdu tak jistý, že nás čeká zkáza? Odrážel můj negativismus všeobecné mínění? Byli jsme poraženou armádou už před prvním výstřelem?

Kometa zářila na obloze.

Uvažoval jsem o tomto jevu během přesunu, když jsme šli mezi dobyt看 hnaným do Věže. A pochopil jsem, proč rebelové otáleli. Jednak samozřejmě doufali, že na poslední chvíli najdou Bílou Růži. A jednak čekali, až se kometa přiblíží do nejslibnější pozice.

Zabručel jsem.

Havran se vlekl vedle mě, obtěžkaný vlastními věcmi a rancem, který patřil Pusince. „He?“ zavrčel.

„Ještě nenašli kouzelné dítě. Nevychází jim všechno, jak by chtěli.“ Podíval se na mě divně, téměř podezřívavě. „Zatím,“ řekl.

„Zatím.“

Za námi se strhl křik, protože rebelové na koních začali vrhat oštěpy na hlídky na palisádě. Havran se ani neohlédl. Jenom to tak zkoušeli.

*

Z pyramidy jsme měli zatraceně dobrý výhled. Ale dost jsme se tu tlačili. „Doufám, že tu nebudeme tvrdnout dlouho,“ řekl jsem. „Ošetřovat tady raněné bude učiněné peklo.“

Rebelové přesunuli tábory na necelý kilometr od hradby z kůlů. Vytvořili jediný obrovský tábor. U palisády docházelo k neustálým potyčkám. Většina našich jednotek už zaujala místa na jednotlivých stupních.

Síly na prvním stupni sestávaly z těch, kteří sloužili na severu, spolu s posádkami z měst, která ovládali rebelové.

Bylo jich devět tisíc. Dělili se na tři divize. Střed byl přidělen Vichřici. Přemýšlel jsem, jestli by nebylo lepší, aby stála na pyramidě a roztáčela odtud větrné smrště.

Křídla vedli Lunohryz a Kostižer, dva Lapení, s kterými jsem se ještě nesetkal.

Druhý stupeň obsadilo šest tisíc mužů, také rozdělených do třech divizí. Tvořili je většinou lučištníci z jižních armád.

Byli tvrdí a o dost jistější než lidé na prvním stupni. Jejich veliteli zleva doprava byli: Beztvárný, zvaný taky Bezejmenný, Vyjec a Noční Slídlil. Dostali bezpočet stojanů se šípy. Přemýšlel jsem, jak si poradí, až se nepřítel probije přes první linii.

Třetí úroveň tvořili členové gardy obsluhující katapulty, na levém křídle Šepta s patnácti stovkami zkušených vojáků z její vlastní jižní armády a na pravé straně Měnivec s tisícovkou lidí ze západu a jihu. Uprostřed, pod pyramidou, velel Lovec gardě a spojencům z Démantových měst. Jeho vojsko čítalo dva a půl tisíce hlav.

A na pyramidě stála Černá legie o síle tisíc mužů, se zářivými korouhvemi, vlajícími prapory a zbraněmi připravenými k boji.

To bylo vše. Zhruba dvacet jeden tisíc lidí proti více než desetinásobné přesile. Ale čísla nejsou vždy rozhodující. Kroniky připomínají řadu případů, kdy Legie porazila početně silnějšího protivníka. Ale to bylo v jiných podmínkách. Tentokrát jsme byli přikovaní na místo. Neměli jsme prostor k úniku, k manévrování a postup vpřed nepřicházel v úvahu.

Rebelové to začali brát vážně. Obránci palisády se rychle stáhli a cestou rozebrali můstky přes tři výkopy. Rebelové je nepronásledovali. Místo toho začali bourat hradbu z kůlů.

„Chovají se stejně systematicky jako Paní,“ řekl jsem Jilmáčovi.

„No jo. Použijou to dřevo, aby přemostili příkopy.“

Mýlil se, ale to jsme se dozvěděli až později.

„Potrvá sedm dní, než se sem dostanou jižní armády,“ zamumlal jsem, když zapadalo slunce. Ohlédl jsem se na mohutný temný hranol Věže. Paní nevyšla ven, aby se stala svědkem úvodních šarvátek.

„Spíš devět nebo deset,“ opravil mě Jilmáč. „Chtějí sem dorazit společně.“

„Jo. Mohlo mě to napadnout.“

Povečeřeli jsme sušené jídlo a usnuli na zemi. A ráno jsme vstali do hlaholu trubek rebelů.

*

Nepřátelské oddíly se táhly, kam oko dohlédlo. Hradba obranných plátů vyrazila vpřed. Postavili je ze dřeva, které získali z naší palisády. Vytvořili pohyblivou zeď táhnoucí se přes celý oblouk přístupové cesty. Těžké balisty zaduněly. Obrovské katapulty chrlily kameny a ohnivé koule. Škody, které způsobily, byly bezvýznamné.

Zákopníci rebelů začali stavět můstky přes první příkop. Použili k tomu dřevo, které si přinesli z tábora. Základy mostů tvořily mohutné dvacetimetrové klády, odolné proti ohnivým střelám. K jejich umístění potřebovali jeřáby. Celou dobu, kdy pracovali na stavbě přemostění, byli na dostřel. Přišlo je to dost draho, protože přesně namířené stroje gardy do nich neustále pálily.

V místě, kde stávala palisáda, stavěli ženisté rebelů věže s kolečky, aby z nich mohli lučištníci střílet, a šikmé rampy, rovněž opatřené koly, po nichž se mohli dostat na první úroveň. Tesaři vyráběli žebříky. Neviděl jsem žádnou pěchotu. Odhadoval jsem, že se na nás chtějí vyhnout, až budou mít přemostěné příkopy. Poručík se v obléhání dobře vyznal. Šel jsem tedy za ním. „Jak sem chtějí dostat ty věže a rampy?“ „Zasypou příkopy.“

Měl pravdu. Hned jak měli hotové mosty přes první příkop a začali po nich přepravovat pláty, přijely vozy a káry naložené hlínou a kamením. Vozkové a zvířata od nás dostali pořádnou nakládačku. V příkopech skončila spousta mrtvol.

Zákopníci se přesunuli k druhému příkopu. Sestavili jeřáby. Kruh je nezajistil žádnou ozbrojenou jednotkou. Vichřice poslala k okraji posledního výkopu skupinu lučištníků a garda dělníky těžce ostřelovala z balist, takže utrpěli značné ztráty. Nepřátelské velení to nijak netrápilo, prostě jen poslalo nové muže.

Hodinu před polednem začali rebelové přepravovat pláty přes druhý příkop. Vozy a káry vezoucí hlínu přejely přes první.

Zákopníci se pod hustou palbou přesouvali k poslednímu příkopu. Lučištníci na druhé úrovni vystřelovali šípy do výše a ty padaly téměř kolmo dolů. Katapulty byly namířeny na nový cíl, rozbíjely ochranné pláty rebelů na třísky. Ale rebely to nezastavilo. Na Lunohryzově křídle se jim podařilo položit přes příkop podpěrné klády.

Lunohryz s ozbrojenou skupinou na zákopníky zaútočil tak dravě, že je vytlačil až před druhý příkop. Zničil jejich vybavení a zaútočil znovu. Tehdy velení rebelů vyslalo těžce ozbrojenou pěší jednotku. Lunohryz se stáhl, ale můstky přes druhý příkop stihl rozbít.

Vytrvalí rebelové je postavili znovu a celá skupina zákopníků, strážená vojáky, se vydala k poslednímu příkopu. Ostřelovači Vichřice se stáhli.

Střely z druhé úrovně se sypaly jako vločky během hustého sněžení, rovně a vytrvale. Byla to pozoruhodná řez. Záplava rebelů neustále vtékala do čarodějnického kotle. A řeka raněných Vyploovala ven. U posledního příkopu se

zákopníci schovali pod pláty a modlili se, aby je garda nerozstřílela.

Tak to pokračovalo až do doby, kdy paprsky zapadajícího slunce pokryly krví zalité bojiště dlouhými stíny. Řekl bych, že rebelové ztratili deset tisíc mužů, aniž by došlo k bitvě.

Během dne nepoužili ani Lapení, ani Kruh čáry a Paní nevyšla z Věže.

O jeden den blíže k příchodu posíl z jihu.

Potyčky skončily se západem slunce. Najedli jsme se. Rebelové poslali k přikopům čerstvé síly - ty si s sebou přinášely nadšení, které už jejich předchůdci ztratili. Strategie byla jasná. Budou přivádět stále nové síly a pokusí se nás unavit.

Noc byla časem Lapených. Jejich nečinnost skončila.

Zpočátku jsem moc dobře neviděl, takže jsem nemohl určit, kdo je původcem čeho. Měnivec se nejspíš proměnil a vydal se na nepřátelské území.

Hvězdy začaly mizet za připlouvajícími bouřkovými mraky. Vál studený vítr, který sílil a skučel. Přinesl hejno létajících hadů s kožnatými křídly. Byli velcí jako mužská paže. Jejich syčení přehlušilo hřmot bouře. Hromy burácely a blesky vystřelovaly ohnivé hroty do staveb nepřítele. V jejich záři bylo možné zahlédnout, jak z rozvalin těžkým krokem vycházejí obři. Vrhali balvany, tak jako děti hází kuličkami. Jeden z obrů popadl kládu tvořící most a použil ji jako oboustrannou palici k rozbití nepřátelských věží a ramp. V záblescích světla vypadali jako kamenné příšery poskládané z různých kusů čediče do směšné, obří napodobeniny lidské postavy.

Země se zachvěla. Rovina zazářila nechutnou zelenou barvou. Po táboře rebelů se začali plazit třímetroví, zkrvavení, zářivě oranžoví červi. Nebe se otevřelo a spustilo na zem déšť a hořící síru.

Noc vyhrllala ještě více hrůzy. Smrtící mlhu. Vraždící hmyz. Záři žhavé lávy, jakou jsme už viděli na Slzavých schodech. A to všechno během několika minut. Když Kruh vyslal odpověď, čáry začaly mizet. Některé však nemohli potlačit celé hodiny. Na protiútok se nezmohli. Lapení byli příliš silní.

O půlnoci zavládl klid. Rebelové vzdali všechnu snahu, kromě zasypávání prvního příkopu. Bouře přešla v obyčejný hustý déšť, který sice rebelům znesnadňoval práci, ale jinak jim neškodil. Skulil jsem se dolů mezi své spolence a usínal s myšlenkou na to, jak je to skvělé, že v naší části světa neprší.

*

Rozednilo se. První možnost podívat se na práci Lapených. Všude leželi mrtví. Příšerně zohavená těla. Rebelové až do poledne uklízeli. Pak pokračovali v útoku na příkopy.

Kapitán dostal zprávu z Věže. Svolal nás. „Dozvěděl jsem se, že jsme minulou noc ztratili Měnivce.“ Významně se na mě podíval. „Okolnosti jsou nejasné. Máme zůstat ve střehu. Tím se míní Jednooký, Skřet a Nemluva. Když si všimnete něčeho podezřelého, budete to okamžitě hlásit na Věž. Jasně?“ Přikývnul.

Měnivec je mrtvý. Muselo to stát dost úsilí.

„Přišli rebelové o někoho důležitého?“ zeptal jsem se.

„Vousáč, Lanař, Tamaryšek. Ale jsou nahraditelní. Měnivec ne.“

Začaly se šířit různé zvěsti. Smrt členů Kruhu prý způsobilo nějaké zvíře podobné kočce, ale tak silné a rychlé, že ani schopnosti jeho obětí nebyly k ničemu. Zabilo také několik desítek vysokých představitelů rebelů.

Muži si pamatovali podobné zvíře z Berylu. Šeptalo se, že Lovec přivezl forvalaka lodí. Použil ho proti rebelům?

Myslím, že ne. Ten útok byl v Měnivcově stylu. On zbožňoval plížení nepřátelským táborem..

Jednooký chodil kolem a byl tak zamyšlený, že vrážel do věcí. Najednou se zastavil a bouchl pěstí do šunky, visící blízko kuchařských stanů, které před chvílí postavili.

Došlo mu to. Pochopil, že Lovec poslal do Bastionu falešného forvalaka, aby vyvraždil všechny Syndikovy lidi. Pak ovládl město, aniž by to Paní, jejíž zdroje byly už tak dost vyčerpané, cokoli stálo. Lovec a Měnivec byli tehdy přece kamarádi, ne?

Došlo mu, kdo zabil jeho bratra. Pomstít se však už nemohl.

Ještě dlouho chodil kolem a bouchal pěstí do šunky.

Později jsem se vydal za Havranem a Pusinkou. Sledovali boje. Podíval jsem se na Měnivcovo vojsko. Jeho vlajku nahradila jiná. „Havrane, není to Jalenův prapor?“

„Jo.“ Odplivl si.

„Měnivec nebyl špatný člověk. Na to, že to byl Lapený.“

„To nikdo z nich. Na to, že jsou to Lapení. Dokud jim nezkřížíš cestu.“ Zase si odplivl a podíval se na Věž. „O co tady jde, Felčare?“

„Cože?“ Takto hulvátsky se choval, co jsme se vrátili z akce.

„Co znamená celé to představení? Proč to dělá takhle?“

Nevěděl jsem přesně, na co se mě ptá. „Nevím. Nesvěřuje se mi.“

Zašklebil se. „Ne?“ Jako by mi nevěřil! Pak pokrčil rameny. „Bylo by zajímavé dozvědět se to.“

„Určitě.“ Podíval jsem se na Pusinku. Projevovala nesmírný zájem o boj. Zahrnovala Havrana nekonečným proudem otázek. Nebyly jednoduché, takové otázky by člověk čekal od školáčího se generála nebo panovníka, zkrátka od někoho, kdo předpokládá, že bude jednou velet armádě.

„Neměla by být někde na bezpečném místě?“ zeptal jsem se. „Myslím tím..“

„Kde?“ zajímal se Havran. „Kde by byla ve větším bezpečí než se mnou?“ Jeho hlas byl ostrý, oči podezřívavě přimhouřil. Překvapoval mě. Raději jsem se už na nic neptal.

Že by žárlil, protože jsem se stal Pusinčiným kamarádem? Nevím. Havran je vůbec divný.

Části nejvzdálenějšího příkopu zmizely. Prostřední příkop byl už také na několika místech vyplněný ušlapanou hlínou. Zachráněné věže a rampy přesunuli rebelové mimo dosah katapultů. Stavěli nové věže. A všude rozmístili nové pláty. Za každým z nich byli schovaní nepřátelé.

Zákopníci se pustili do přemostování posledního příkopu, čímž se vystavili nelítostné palbě našich vojáků. Útoky je znovu a znovu brzdily, ale neodradilo je to od toho, aby dál přicházeli. Kolem třetí hodiny odpoledne dokončili osmý most.

Vpřed vyrazily početné pěchotní oddíly. Rebelové přešli přes mosty přímo do bouře střel. Naslepo udeřili na první linii. Vrhli se na ni jako krupobití a hynuli pod kopími a meči. Hromada mrtvol se zvětšovala. Zdálo se, že naši lukostřelci jimi zaplní jámy kolem mostů. A rebelové stále přicházeli.

Poznal jsem několik praporů, které jsem viděl v Růžích a Pánově. Blížily se elitní jednotky.

Přejely most a zformovaly se. V těsném šiku se vydaly vpřed. Vyvinuly velký nátlak na náš střed. Za nimi se ustavila druhá řada, ještě silnější, větší a širší. Když byli připraveni, posunuli se o několik metrů a důstojníci přikázali mužům, aby se přikrčili za štíty.

Zákopníci mezitím přepravovali přes mosty pláty a spojili je do jakési palisády. Naše nejtěžší artilerie se soustředila na ně. Za příkopem shazovaly početné skupiny do vybraných míst hlínu. Ačkoli byli muži na nejnižším stupni nejméně spolehlivou složkou - řekl bych, že losování nebylo čestné - podařilo se jim útok elitních jednotek odvrátit. Tento úspěch jim však přinesl úlevu jen na chvíli. Přišel mohutnější útok.

V naší linii to začalo skřípat. Kdyby měli vojáci kam utéct, určitě by se rozpadla. Prchali takto dost často, ale tentokrát byli v pasti. Neměli nejmenší šanci vylézt na záchytnou stěnu.

Také druhá vlna byla odražena. Lunohryz přešel na svém křídle do protiútoků a hnal nepřátele před sebou. Rozbil většinu jejich plátů a částečně jim poškodil i mosty. Jeho bojovnost na mě udělala dojem.

Bylo pozdě. Paní nevyšla. Myslím, že nepochybovala o tom, že se udržíme. Nepřítel vyvinul ještě jeden nápor v podobě lidské vlny, které chybělo jen málo, aby naše muže smetla. Na několika místech se rebelům podařilo dostat k záchytné zdi. Pokoušeli se na ni vyškrábat nebo ji rozebrat. Ale naši muži se nevzdali. Neustálý déšť šípů rebely od jejich záměru odradil.

Stáhli se. Za pláty se shromáždily čerstvé oddíly. Nastal dočasný klid. Bojiště teď patřilo zákopníkům.

„Šest dnů,“ řekl jsem jen tak do větru. „Nemyslím, že to vydržíme.“

První linie nepřetáhne zítřek. nepřátelské hordy vezmou útokem druhý stupeň. Naši lučištníci byli vynikající jako lučištníci, ale pochybuji, že budou stejně dobří při boji zblízka. Navíc, stojíce nepříteli tváří v tvář, nebudou moc ostřelovat další, kteří budou přicházet. Pak jim věže rebelů vrátí to, co oni předtím dělali jim.

U okraje pyramidy jsme vykopali úzkou díru, která nám sloužila jako latrína. Kapitán mě zastihl právě v nejméně vhodné chvíli. „Potřebujou tě dole, na prvním stupni, Felčare. Vezmi s sebou Jednookého a svůj tým.“

„Cože?“

„Jsi lékař, nebo ne?“

„Aha.“ Já blázen. Mělo mi být jasné, že nemůžu zůstat pouhým pozorovatelem.

Zbytek Legie se taky spustil dolů, aby splnil zase jiné úkoly.

Dostat se tam nebyl žádný problém, i když bylo na provizorních rampách dost rušno. Muži z horního stupně a vrcholku pyramidy dopravovali lučištníkům na nižší úrovni střelivo (Paní musela schraňovat šípy už staletí) a nahoru byli vyváženi ranění a mrtví.

„To je ta pravá chvíle, kdy by se na nás mohli vrhnout,“ řekl Jednooký, „prostě skočit na rampy.“ „Na to jsou moc zaměstnaní tím samým, co my.“ Projeli jsme asi tři metry od Lovce. Zvedl jsem ruku v nejistém pozdravu. Po chvíli udělal totéž. Měl jsem pocit, že je překvapený.

Sjeli jsme dolů, a ještě níž, na území Vichřice.

Bylo to skutečné peklo. To je sice po boji každé bitevní pole, ale nikdy jsem neviděl nic takového jako teď. Všude leželi vojáci. Mnozí z nich byli rebelové, které naši neměli sílu dobít. Dokonce i muži shora je jen odkopávali stranou, aby mohli sbírat vlastní lidi. O deset metrů dál dělali totéž rebelové. Naši si nevšíмали jich a oni nevěnovali pozornost našim vojákům. „To mi připomíná něco ze starých kronik,“ řekl jsem Jednookému. „Možná bitvu u Trnu.“

„U Trnu to nebylo tak krvavé.“

„Hm.“ Byl tam. Je u Legie už hodně dlouho.

Našel jsem důstojníka a zeptal se ho, kde si máme postavit krám. Řekl, že se asi nejvíc budeme hodit Kostižerovi.

Cestou jsme procházeli nepříjemně blízko Vichřice. Ucítel jsem, jak mě něco pálí na zápěstí. Byl to amulet Jednookého.

„Kamarádka?“ zeptal se Jednooký jízlivě.

„Co?“

„Pěkně se na tebe podívala, ta stará ďáblice.“

Zamrazilo mě. Žlutozelená vlákna. Lapaný ve větru. Mohla to být Vichřice.

Kostižer byl vysoký, vyšší než Měnivec. Tři metry a tři sta kilogramů pevných, železných svalů. Byl tak silný, až to působilo komicky. Hubu měl jako krokodýl a kdysi protivníky asi jedl. V několika starých příbězích je kvůli síle označován také jako Drtikost.

Zatímco jsem si ho prohlížel, řekl nám jeden z poručíků, abychom šli na vzdálený konec pravého křídla, kde byl boj prý tak mírný, že tam ještě neposlali žádnou zdravotní pomoc.

Vyhledali jsme příslušného velitele praporu. „Utábořte se tady,“ řekl nám. „Pošlu vám raněné.“ Vypadal našťavaně.

Jeden z jeho vojáků nám oznámil: „Ještě ráno velel kompanii. Dnešek byl pro důstojníky těžký.“ Když máte těžce zraněné důstojníky, znamená to, že velí z přední linie, aby se vojsko nezhroutilo.

Jednooký a já jsme se dali do práce. „Mysleli jsme, že to tady máte v klidu.“

„Klid je relativní pojem.“ Příkře se na nás podíval. Mluvíme o klidu a přitom se celý den válíme na pyramidě.

Léčit lidi při světle pochodní je úžasně zábavná věc. Společně jsme ošetřili několik stovek mužů. Kdykoli jsem si udělal přestávku, abych si uvolnil ruce a ramena, pohlédl jsem rozpačitě k obloze. Čekal jsem, že dnes v noci budou Lapení zase vyvádět.

Kostižer vešel pomalým krokem do našeho nouzového operačního sálu. Byl do pasu svlečený. Masku měl sundanou. Vypadal jako přerostlý zápasník. Neřekl nic. Snažili jsme se nevšímat si ho. Pozoroval nás malými prasečími očky, která měl neustále přimhouřená.

Spolu s Jednookým jsme pracovali na stejném muži, každý z jednoho konce. Náhle toho nechal a zvedl hlavu prudce jako vyplašený kůň. Vykulil oko. Začal se rozčileně rozhlížet. „Co je?“ zeptal jsem se.

„Nevím... To je divné. Je to pryč. Na chvíli... No, nic.“ Nespouštěl jsem z něj oči. Byl vyděšený. Víc, než abych si to mohl vysvětlit přítomností Lapeného. Jako by jemu osobně hrozilo nebezpečí. Pohlédl jsem na Kostižera. Taký Jednookého sledoval.

Když jsme později dělali každý na svém pacientovi, stalo se to znovu. Podíval jsem se jeho směrem. Za ním, na úrovni pasu, se zableskly oči. Přeběhl mi mráz po zádech.

Jednooký hleděl do tmy s narůstajícím rozčilením. Když s pacientem skončil, umyl si ruce a vydal se ke Kostižerovi.

Ozval se zvířecí řev. Něco tmavého se vrhlo do kruhu světla a skočilo po mně. „Forvalak!“ vydechl jsem a uhnul na stranu. Zvíře mě minulo, jen mi drápem roztrhlo kabátec.

Kostižer a člověk-levhart se střetli. Jednooký oslepl mě, forvalaka i všechny přihlížející nějakým kouzlem. Slyšel jsem strašlivý ryk zvířete. Vztek přešel v agónii. Vrátil se mi zrak. Kostižer držel zvíře ve smrtícím sevření. Pravou rukou mu drtil plíce, levou žebra. Šelma bezmocně sekala drápy ve vzduchu. Měla mít sílu jako deset normálních levhartů, ale v rukou Kostižera byla bezmocná. Lapený se zachechtal a uhryzl si kus z jejího levého ramene.

Jednooký došel celý roztřesený ke mně. „Toho jsme měli mít s sebou v Berylu,“ řekl jsem rozechvělým hlasem.

Jednooký byl tak vyděšený, že se o něj pokoušely mdloby. Nezasmál se. Upřímně řečeno, mně samotnému taky nebylo do smíchu. Byl to bezděčný sarkasmus. Šibeniční humor.

Hlas trubek se rozezněl nocí. Muži se rozběhli na stanoviště. Řinčení zbraní přehlušilo chrčení škrceného forvalaka.

Jednooký mě popadl za rameno. „Musíme odsud vypadnout,“ řekl. „Pojď.“

Souboj mě úplně omámil. Levhart se pokoušel změnit tvar. Začínal připomínat ženu.

„Pojď!“ Jednooký od plic zaklel. „Ta mrcha šla po tobě, rozumíš. Někdo ji poslal. Zmizme odtud, než se osvobodí.“

Přes Kostižerovu sílu a zarytost byla forvalakova energie nevyčerpatelná. Lapený mu rozkousal celé levé rameno.

Jednooký měl pravdu, rebelové na druhé straně začínali být rozdivočeli. Boj mohl vypuknout každou chvíli. Z obou důvodů bylo na místě vzít nohy na ramena. Sebral jsem lékárníčku a mazal pryč.

Proběhli jsme kolem Vichřice a Lovce. Oběma jsem výsměšně zasalutoval. Nevím, kde se ve mně vzalo to troufalé šaškovství. Byl jsem si jistý, že jeden z nich stál za tím útokem. Na pozdrav mi neodpověděli.

Následky toho, co se stalo, se neprojevily, dokud jsem nebyl bezpečně na vrcholku pyramidy u Legie a neměl na práci nic jiného než přemýšlet o tom, co se mohlo stát. Pak jsem dostal takovou zimnici, že mi Jednooký dal jeden z mých vlastních odporých dryáků.

*

Usnul jsem a cosi mě navštívilo. Už jsem to dobře znal. Zlatá záře a překrásný obličej. Znovu se ozvala ta přátelská slova. „Mí věrní se nemusí bát.“

Když odvar přestal působit, na východě se už objevily první paprsky světla. Probudil jsem se méně vyděšený, ale určitě ne sebejistý. Zkusili to třikrát. Ten, kdo se mě rozhodl zabít, si nepochybně způsob najde, bez ohledu na to, co říká Paní.

Téměř okamžitě se objevil Jednooký. „Je ti dobře?“

„Jo. Dobrý.“

„Přišel jsi o výtečnou podívanou.“

Zvedl jsem tázavě obočí.

„Kruh a Lapení se do toho pustili hned, jak jsi ztratil vědomí. Skončili teprve před chvílí. Tentokrát to bylo dost drsné. Kostižer a Vichřice šli pod kytičky. Vypadá to, jako by se odkrouhli navzájem. Pojď se mnou. Chci ti něco ukázat.“

S bručením jsem šel za ním. „Jak moc to schytali rebelové?“

„Zprávy se různí. Ale dost. Koupili to aspoň tři nebo čtyři.“ Zastavil se u přední hrany pyramidy a začal vzrušeně mávat rukama.

„Co je?“

„Jsi slepý? Já s jedním okem vidím líp než ty?“

„Napověz mi.“

„Hledej kříž.“

„Aha!“ Když už mi to řekl, bez potíží jsem ho našel. Kříž stál vedle velitelského stanoviště Vichřice. „Fajn. A co?“

„To je tvůj přítel. Forvalak.“

„Můj?“

„Náš?“ Přes obličej mu přeletěl úžasně škodolibý výraz. „Konec dlouhé historie, Felčare. A uspokojivý. Bez ohledu na to, kdo z nich zabil Tantama, žil jsem jen pro to, abych viděl jejich strašlivý konec.“

„Jo.“ Vlevo od nás sledovali pohyb rebelů Havran a Pusinka. Jejich prsty se míhaly. Byli ode mě moc daleko, abych

mohl něco pořádně pochytit. Je to jako poslouchat rozhovor v jazyce, který znáte pouze povrchně. Hatmatilka. „Co poslední dobou žere Havrana?“

„Jak to myslíš?“

„Baví se jenom s Pusinkou. Nemluví dokonce ani s Kapitánem. Co jsme přijeli s Pirkem a Cestou, ani jednou nehrál karty. Kdykoli se člověk snaží být na Pusinku milý, hned se naštvě. Stalo se něco, když jsme byli pryč?“

Jednooký pokrčil rameny. „Byl jsem s tebou, Felčare. Vzpomínáš? Nikdo nic neříkal. Ale když o tom mluvíš, jo, chová se nějak divně.“ Uchechtl se. „Divně i na Havrana.“

Sledoval jsem, jak se rebelové připravují. Zdálo se, že ztratili nadšení a pořádnou organizaci. To jim však, stejně jako noční běsnění, nezabránilo v tom, aby zcela zasypali dva vzdálenější výkopy. U třetího už se jim podařilo vytvořit šest přechodů.

Naše řady na druhém a třetím stupni vypadaly prořídle. Zeptal jsem se proč.

„Paní nařídila, aby se spousta vojáků přesunula na první stupeň. Hlavně ti shora.“

Hlavně z Lovcovy divize, napadlo mě. Jeho jednotka vypadala dost oslabeně. „Myslíš, že se dneska probijou?“

Jednooký pokrčil rameny. „Jestli budou tak houževnatí jako dosud. Ale všimni si. To počáteční nadšení už jim chybí. Zjistili, že to s náma nebudou mít tak jednoduché. Donutili jsme je, aby začali přemýšlet. Aby si připomněli, že ta stará ďáblíce je ve Věži. Ještě se neukázala. Možná se začínají bát.“

Řekl bych, že to zapříčinily spíš ztráty v Kruhu než rostoucí obavy mezi vojáky. Ve velení rebelů musel zavládnout zmatek. Každá armáda se otřásá v základech, když neví, kdo jí velí.

Přesto začali čtyři hodiny po svítání za svou věc pokládat životy. Naše první linie byla posílena. Víchřici a Kostizera nahradili Vyjec a Beztvárný. Celý druhý stupeň měl teď na starosti Slídil.

Boj dostal obvyklou podobu. Hordy rebelů se posouvaly kupředu, přímo do krupobití střel. Vojáci přebíhali mosty a schovávali se za pláty. Proudili sem, aby mohli udeřit na naši přední linii. Dál chodili v nekonečném proudu. Než se dostali k nepříteli, tisíce jich padly. Mnozí z těch, kterým se to podařilo, bojovali jen krátce. Pak odcházeli a cestou občas pomohli nějakému zraněnému druhovi. Ale většinou jen utíkali z dosahu zbraní. Velitelé je nezvládali.

V důsledku toho se posílená linie držela déle a rozhodněji, než jsem předpokládal. Nicméně početní převaha rebelů a narůstající únava našich se nakonec projevila. Objevila se hluchá místa. Nepřátelské oddíly pronikly k záchytným zdem. Lapení zahájili sérii protiútoků, které však většinou neměly dostatečnou sílu. Tu a tam se někteří zbabělí jedinci pokoušeli utéct na vyšší úroveň. Slídil rozmístil kolem okraje lidi, kteří měli uprchlíky shazovat zpátky. Odpovědí byl ještě silnější odpor.

Rebelové ucítili vůni vítězství. Vrátila se jim chuť bojovat.

V dálce se pohnuly věže a rampy. Jejich postup byl pozvolný, jen několik metrů za minutu. Jedna z věží se zakymácela, v nejvzdálenějším příkopu byla nedostatečně udusaná hlína. Vrazila do rampy s desítkami mužů. Zbývající stroje pokračovaly dál. Garda na ně přesměrovala těžké katapulty metající ohnivé koule.

Jedna z věží začala hořet. Pak další. Jedna rampa se zastavila a taky vzplanula. Ale další stroje jely vytrvale dál, až dosáhly druhého příkopu.

Také lehčí balisty se zaměřily na nový cíl a ohrožovaly tisíce mužů, kteří tlačili stroje dopředu.

U nejbližšího příkopu pokračovali zákopníci v zasypávání. Mezitím padali k zemi díky palbě našich lučištníků. Musel jsem je obdivovat. Byl to nejstatečnější nepřítel, s jakým jsme kdy bojovali.

Rebelové byli na vzestupu. Překonali slabý bod a začali bojovat stejně zarputile jako dříve. Naše první linie se rozpadala na stále menší a menší skupinky. Muži, které Slídil určil, aby bránili našim v útěku, teď už bojovali s odvážnými rebely, kteří šplhali po záchytné zdi. V jednom místě vytrhli nepřátelé několik kúlů a snažili se tudy dostat nahoru.

Odpoledne vrcholilo. Rebelové měli ještě celé hodiny čas, než zapadne slunce. Začal jsem se bát.

Jednooký, kterého jsem neviděl od chvíle, kdy to začalo, se ke mně vrátil. „Zpráva z Věže,“ řekl. „Minulou noc ztratil Kruh šest lidí. To znamená, že jich zůstává tak osm. Nejspíš nikdo z těch, kteří byli členy, když jsme na sever přišli.“

„Není divu, že začali opatrně.“

Podíval se dolů. „Nevypadá to moc dobře, co?“

„Moc ne.“

„Proto asi vychází ven.“

Otočil jsem se. „Jo. Už přichází. Osobně.“

Zima. Zima, zima, zima. Nevím proč. Pak jsem uslyšel řev Kapitána, Poručíka, Cukrouše, Jilmáče, Havrana a kdoví koho ještě. Všichni křičeli, že se máme sestavit do šiku. Konec flákání. Zamířil jsem k ošetřovně, která sestávala z několika stanů blízko latriny. Vitr bohužel foukal naším směrem. „Rychlá kontrola,“ řekl jsem Jednookému. „Zjisti, jestli je všechno připravené.“

*

Paní přijela na koni po lávce, která vedla od vchodu do Věže nahoru na pyramidu. Zvíře bylo připraveno zvlášť pro tuto příležitost. Byl to statný a temperamentní ušlechtilý hřebec, který vypadal jako umělcova představa koňské dokonalosti. Ona vypadala taky velmi elegantně. Byla oblečená v červeném a zlatém brokátu zdobeném bílými štrapci, zlatými a stříbrnými šperky a několika černými doplňky. Jako bohaté dámy, které byly k vidění v Opálu. Její vlasy byly temnější než černočerná noc a splývaly jí dolů zpod vkusného bílého, krajkového trojcípého klobouku s bílými pštrosími péry. Síťka z perel ho držela, aby neklouzal. Vypadala nanejvýš na dvacet. Kolem ní se rozprostíral klid. Muži na ni zírali. Nezaznamenal jsem kolem ani stín strachu.

Měla s sebou dva společníky. Byli střední výšky, celí zahalení v černém, obličej skrytý pod černou látkou, v černých sedlech na černých koních s černými postroji. Dokonale naplňovali všeobecné představy o Lapených. Jeden držel dlouhé černé kopí

s hrotem z počerněné oceli, druhý velký stříbrný roh. Jeli přesně metr za Paní, každý po jedné straně.

Když projížděla kolem mě, obdařila mě sladkým úsměvem. Oči se jí rozpustily a vyzývavě zablýskly...

„Pořád tě miluje,“ zavtipkoval Jednooký.

Otřásl jsem se. „Toho se právě bojím.“

Projela mezi vojáky Legie přímo ke Kapitánovi a půl minuty s ním hovořila. Jeho obličej zůstal tváří v tvář odvážnému zlu bez výrazu. Když si nasadil železnou velitelskou masku, nic jím nemůže otřást.

Přiběhl ke mně Jilmáč. „Jak se vede, kámo?“ zeptal jsem se ho. Už pár dnů jsem ho neviděl.

„Chce tě.“

Rekl jsem něco jako: „Bla.“ Opravdu duchaplné.

„Vím, co chceš říct. Čeho je moc, toho je příliš. Ale co můžu dělat? Vezmi si koně.“

„Koně? Proč? Kde?“

„Jenom jsem ti přinesl vzkaz, Felčare. Neptej se mě... My o vlku...“

Zpoza okraje pyramidy, blízko místa, kde jsme měli latrínu, se vynořil voják v barvách Vyjce. Vedl zástup koní. Jilmáč mu klusal naproti. Po krátkém rozhovoru na mě mávl. Neochotně jsem k nim došel. „Vyber si, Felčare.“

Zvolil jsem dobře stavěnou hnědku, která vypadala poslušně. Vyskočil jsem na ni. Bylo příjemné být zase v sedle. Už dlouho jsem v něm neseseděl. „Popřej mi štěstí, Jilmáči.“ Chtěl jsem, aby to znělo nadneseně, ale hlas mi přeskakoval.

„Dobře ti tak.“ A když jsem se rozjel, dodal: „To tě odnaučí psát připitomělé příběhy.“

„Nech si to, jo?“ Když jsem tak jel, uvažoval jsem, jak velký vliv může mít umění na život. Mohl jsem to na sebe sám přivolat?

Když jsem přijížděl k Paní, neohlédla se. Udělala jen nepatrné gesto. Jezdec po její pravé ruce uhnul stranou a uvolnil mi místo. Pochopil jsem, zastavil se a soustředil na výhled před sebou, místo abych se díval na ni. Poznal jsem, že ji to pobavilo. Během těch několika minut, co jsem byl pryč, se situace zhoršila. Rebelové obsadili pár bodů na druhé úrovni. Na první byly naše oddíly rozbity. Vyjec se slitoval a dovolil hlídkujícím mužům, aby těm, kteří dole přežili, pomohli vyšplhat nahoru po záchytné zdi. Šeptini lidé na třetím stupni poprvé vystřelili z luků. Rampy byly téměř u nejbližšího příkopu. Velké věže se zastavily. Víc než polovina jich už vypadla ze hry. Ostatní ještě měly posádku, ale byly tak daleko, že nás šípy, které lučištníci vystřelovali, neohrožovaly. Díky, bohové, za drobné projevy přízně.

Lapení na prvním stupni využívali k obraně čarodějných schopností, ale byli v takovém ohrožení, že neměli mnoho šancí, aby byla jejich kouzla dost účinná. „Chtěla jsem, abys to viděl, kronikáři,“ řekla Paní. „He?“ Další skvost duchaplnosti od chytré hlavy Legie. „To, co se brzy stane. Aby to bylo konečně jednou věrně popsáno.“

Pohlédl jsem na ni. Měla na tváři lehký, pobavený úsměv. Přesunul jsem pozornost k boji. To, co ve mně vyvolávala pouhá skutečnost, že sedím vedle ní, uprostřed vřavy blížícího se konce světa, byla děsivější než vidina smrti v boji. Jsem moc starý na to, abych se rozpálil jako nevybouřený zajíček.

Paní luskla prsty. Jezdec po její levé ruce zvedl roh a odhrnul si látku z obličej, aby mohl přiložit nástroj ke rtům. Pírkó! Můj zrak zabloudil k Paní. Spiklenecky na mě mrkla.

Lapení. Pírkó a Cesta jsou Lapení stejně jako předtím Šepta. Síla a moc, kterou vládli, byla teď v rukou Paní... Honilo se mi to hlavou. Souvislosti, souvislosti. Staří Lapení hynou a na jejich místa přicházejí noví...

Z rohu vyšla melodie tak sladká, jako když anděl vzývá nebeské zástupy. Nebyla hlasitá, přesto se nesla všude, jako by přicházela ze samotného ráje. Boj ustal. Všechny oči se obrátily k pyramidě.

Paní znovu luskla. Druhý jezdec (předpokládám, že Cesta) zvedl nad hlavu kopí. Po chvíli nechal jeho hrot klesnout.

První záchytná zeď na dvanácti místech vybuchla. Ticho naplnilo příšerné troubení. Věděl jsem to dřív, než vyrazili vpřed. Začal jsem se smát. „Sloni!“ Od prvního roku služby u Legie jsem se už s válečnými slony nesetkal. „Kde jsi vzala slony?“

Oči Paní zajiskřily. Neřekla ani slovo.

Odpověď byla nabíledni. Ze zámoří. Od spojenců v Démantových městech. Bylo mi ale záhadou, jak je bez povšimnutí dostala sem a udržela v tajnosti.

Pro rebely to bylo v okamžiku jejich zdánlivého vítězství ohromné překvapení. V těchto končinách nikdy nikdo slony neviděl. Tím spíš neměl ani zdání, jak s nimi bojovat.

Mohutní šedí tlustokožci se vrhli na rebely. Honci se skvěle bavili a pobízeli zvířata, aby utíkala na všechny strany a udusávala rebely po stovkách, což jejich morálku úplně rozložilo. Sloni strhávali rampy, valili se přes mosty a bořili věže jednu po druhé.

Zvířat bylo dvacet čtyři. Měli na sobě výstroj. Jejich honci byli celí v kovu. Přesto náhodné střely nacházely v jejich výstrojích štěrby a buď zabíjely honáky, nebo bodaly zvířata tak, že se rozzuřila. Sloni, kteří ztratili jezdce, se už dál o boj nezajímali. Ale protože šileli bolestí a vzteky, nadělali víc škody než ti, kteří měli vedení.

Paní pokynula rukou. Cesta dal další znamení. Vojáci pod námi spustili rampy, na kterých jsme dolů vozili zásoby a nahoru přivázeli raněné. Jednotky z třetího stupně, až na gardu, sešly dolů a postavily se do šiku. V nastalém zmatku se vydaly do útoku. Vzhledem k počtu vojáků na obou stranách se to zdálo být šílené. Ale vzhledem k divokému obratu štěstěny byla důležitější bojová morálka.

Šepta na levém křídle, Lovce ve středu a tlustý starý velmož Jalena vpravo. Duněly bubny. Postupovali vpřed. Zpomalovalo je jen to, že museli cestou vybijet tisíce zděšených lidí. Rebelové se báli zůstat na místě, ale stejně tak se báli prchat směrem k běsnícím slonům, kteří jim stáli v cestě k táboru. Příliš se nebránili.

Až k prvnímu příkopu bylo bojiště vyčištěné. Lunohryz, Vyjec a Beztvárný přinutili všechny vojáky, kteří byli ještě naživu, postavit se do řady. Pomocí nadávek a výhrůžek je hnali vpřed, aby zničili všechno, co rebelové vyrobili.

Útočníci se dostali ke druhému příkopu. Proplétali se mezi zbořenými věžemi a rampami a mířili dál, po krvavých stopách slonů. Když dorazili muži z prvního stupně, zahořely mezi stroji ohně. Útočníci běželi k nejvzdálenějšímu příkopu. Celé bojiště bylo pokryto mrtvými těly nepřátel. Mrtvol bylo tolik, že jsem to ještě v životě neviděl.

Kruh, tedy to, co z něj zůstalo, se nakonec vzpamatoval natolik, aby napřel všechny síly proti zvířatům. Než Lapení kouzla zneutralizovali, zaznamenal několik úspěchů. Pak už vše záleželo na mužích v poli.

Rebelové měli jako vždy početní převahu. Sloni padali jeden za druhým. Nepřítel se seskupil před útočnou linií. Neměli jsme žádné zálohy. Zato z tábora rebelů proudily čerstvé síly. Vojákům sice chybělo nadšení, ale měli dost energie, aby zastavili náš postup. Bylo nutné stáhnout se zpět. Paní k tomu prostřednictvím Cesty dala pokyn. „Moc dobře,“ zamumlal jsem. „Opravdu moc dobře,“ zopakoval jsem, když se naši muži vrátili a padali vysílením k zemi. Brzy se setmí. Překali jsme další den. „Ale co teď? Dokud je kometa na obloze, tak se ti pitomci nevzdají. A my jsme vytáhli z kapsy poslední trumf.“

Paní se usmála. „Zapiš to, co jsi viděl, kronikáři.“ Pak spolu se svými společníky odjela.

„Co budu dělat s koněm?“ zabručel jsem.

*

Té noci se znovu konala bitva mezi čaroději, ale propásl jsem ji. Nevím, pro koho znamenala větší porážku. My jsme ztratili Lunohryza, Beztvárného a Nočního Slídila. Jen posledně jmenovaný padl zásahem nepřítele. Zbylí dva se stali obětmi sváru mezi Lapenými.

Necelou hodinu po západu slunce přijel posel. Právě jsem nakrmil tým a připravoval ho k sestupu dolů. Zprávu mi opět předal Jilmáč. „Věž, Felčar. Volá tě tvá holka. Máš si s sebou vzít luk.“

Z každého můžete mít strach jen do určité míry, i z někoho jako je Paní. „Na co luk?“ zeptal jsem se odevzdaně.

Pokrčil rameny.

„Šípy taky?“

„O těch nepadlo ani slovo. Nezní to moc rozumně.“

„To máš pravdu. Jednooký, je to na tobě.“

Mělo to i své výhody. Přinejmenším jsem nemusel celou noc strávit amputováním končetin, zašíváním ran a uklidňováním kluků, o kterých jsem věděl, že budou do týdne mrtví. Vojáci sloužící Lapeným mají větší naději vyléčit se ze zranění, přesto si sněť a zánět pobřišnice vybírá daň. Dolů po dlouhé lávce k temné bráně. Věž čněla do výše ozářená stříbrným svitem komety, jako by ji někdo vytáhl z mýtického příběhu. Že by Kruh udělal chybu? Čekali příliš dlouho? Přestala pro ně kometa být znamením přízně osudu, když začala blednout?

Jak blízko byla jižní vojska? Ne dost. Ale nezdálo se, že by naše strategie spočívala v oddalování boje. Kdyby tomu tak bylo, vpochoďovali bychom do Věže a zavřeli dveře na petlici. Nebo se pletu?

Začal jsem přešlapovat na místě. Bylo to přirozené zaváhání. Dotkl jsem se amuletu, který mi dal Skřet, i toho, který jsem pak dostal od Jednookého. Moc mě to neuklidnilo. Podíval jsem se na pyramidu. Zdálo se mi, že na ní stojí zavalitá postava. Že by Kapitán? Zvedl jsem ruku na pozdrav. Postava odpověděla stejně. Povzbudilo mě to. Otočil jsem se zpátky k Věži.

Brána vypadala jako ústa noci, ale o krok dál mě čekala široká, osvětlená chodba. Byla načichlá pachem koní a dobytka, které sem přivedli před dávnou dobou.

Čekal na mě voják. „Ty jsi Felčar?“ Přikývl jsem. „Pojď za mnou.“ Nebyl to člen gardy, ale mladý pěšák z Vyjcova vojska. Vypadal zmateně. Všiml jsem si, že je kolem víc takových jako on. Překvapilo mě to. Vyjec trávil noci tím, že sem svážel vojáky, zatímco ostatní Lapení sváděli boj s Kruhem a mezi sebou navzájem. Žádný z těchto mužů se neobjevil na bitevním poli.

Kolik jich bylo? Jaká další tajemství Věž skrývala?

Vstoupil jsem do vnitřní Věže stejným vchodem jako předtím. Voják se zastavil na stejném místě jako tehdy kapitán. Tichým, mdlým, roztřeseným hlasem mi popřál hodně štěstí. Ochrtěle jsem mu poděkoval.

Na nic si nehrála. Nepředváděla nic okázalého. A já jsem nesklouzl do role nadřzeného mladíčka. Bylo to velmi věcné.

Posadila mě ke stolu z tmavého dřeva a luk položila přede mě. „Mám problém,“ řekla mi.

Jen jsem se na ni díval.

„Venku se šíří nejruznější řeči, že? O tom, co se děje mezi Lapenými.“

Přikývl jsem. „Není to, jako když Kulhavec sešel z cesty. Vraždí se navzájem. Lidi se jim nechceji připlést do rány.“

„Můj manžel není mrtvý. To víš. To on stojí za tím vším. Probouzí se. Velmi pomalu, ale dost na to, aby se spojil s některými členy Kruhu. Dost na to, aby zapůsobil na ženy patřící k Lapeným. Udělají pro něj cokoli. Děvky. Sleduji je tak pozorně, jak jen mohu, ale nejsem neomylná. Některé věci se jim daří přede mnou skrývat. Tato bitva... Není tím, čím se zdá. Armádu rebelů sem přivedli členové Kruhu, kteří jsou pod vlivem mého manžela. Hlupáci. Mysleli si, že mohou využít jeho, aby mě porazili a sami se dostali k moci. Teď jsou všichni mrtví, zavraždění, ale záležitost, kterou dali do pohybu, pokračuje dál. Nebojuji s Bílou Růží, kronikáři - ačkoli, pokud vyhraji, zvítězím zároveň i nad touto pošestilostí. Bojuji se starým utiskovatelem, Tyranem. A jestli prohrají, ztratím celý svět.“

Chytrá žena. Nesnažila se ze sebe dělat ublíženou pannu. Hrála tu hru jako rovný s rovným a to byl mnohem jistější způsob, jak si získat mou náklonnost. Věděla, že znám Tyrana tak dobře, jak ho jen obyčejný smrtelník může znát.

Věděla, že se ho musím bát víc než jí, protože kdo by se bál ženy víc než muže?

„Znám tě, kronikáři. Otevřela jsem tvou duši a nahlédla dovnitř. Bojuješ za mě, protože se tvá Legie zavázala smlouvou, a tu musí naplnit až do trpkého konce - protože její nejdůležitější muži mají pocit, že v Berylu byla poskvrněna jejich čest. A to přesto, že -jak si většina z vás myslí - sloužíte zlu.“

Zlo je relativní pojem, kronikáři. Nemůžeš na něj pověsit štítek. Nemůžeš se ho dotknout, ani ho ochutnat nebo probodnout mečem. Zlo závisí na tom, kde právě stojíš a na koho míří tvůj ukazováček. Ty teď, kvůli své přísaze, stojíš proti Tyranovi. Pro tebe je představitelem zla on.“

Chvilí procházela po místnosti, možná čekala na odpověď. Žádnou jsem jí nedal. Stručně vyjádřila můj vlastní pohled na věc.

„To zlo se tě třikrát pokusilo zabít, doktore. Dvakrát protože se bálo toho, co víš, a jednou kvůli obavě ze tvé budoucnosti.“

To mě zvedlo ze židle. „Budoucnosti?“

„Lapení někdy dokáže nahlédnout do budoucnosti. Toto naše setkání asi předvídali.“

Tím mě úplně dostala. Seděl jsem tam s přihloupkým výrazem v obličeji.

Na chvilí vyšla z komnaty. Když se vrátila, nesla toulec se šípy. Vysypala je na stůl. Byly černé a těžké. Měly stříbrné hroty a téměř nepostřehnutelným písmem na nich bylo něco napsáno. Zatímco jsem je zkoumal, vyměnila můj luk za jiný, o stejné váze a tahu. Dokonale se hodil k šípům. Byl příliš dokonalý, aby sloužil jako zbraň.

„Nos to při sobě. Stále.“

„Budu je muset použít?“

„Je to možné. Zítra se rozhodne, kdo s koho. Rebelové utržili velké ztráty, přesto mají v záloze obrovský počet mužů. Má strategie nemusí uspět. Když prohrají, zvítězí můj manžel. Ne rebelové, ani Bílá Růže, ale Tyran, ten odporný netvor, který se netrpělivě převaluje v hrobě...“

Uhnul jsem před jejím pohledem a díval se na zbraň. Uvažoval jsem, co mám říct, co neslyšet a co dělat s tímto smrtícím nástrojem, a jestli poznám, kdy nastal čas ho použít.

Věděla, na co myslím. „Poznáš, až nastane ta chvíle. A uděláš to, co budeš považovat za správné.“

Zvedl jsem oči, sraštil čelo a zatoužil... Dokonce i když jsem věděl, jaká je, toužil jsem. Možná měli mí hloupí druhové pravdu.

Usmála se a natáhla ke mně jednu z těch svých příliš dokonalých rukou, sevřela mé prsty...

Nevzpomínám si, že by se něco stalo. Ale má mysl byla chvilí zamlžená, a když to pominulo, stále mě držela za ruku a usmívala se. „Je čas jít, vojáku. Pořádně si odpočiň.“

Vstal jsem jako mátoha a dobelhal se ke dveřím. Měl jsem nejasné tušení, že mi něco uniklo. Neohlédl jsem se. Nemohl jsem.

*

Vyšel jsem z Věže do noci a okamžitě mi došlo, že jsem zase ztratil pojem o čase. Hvězdy na nebi se přesunuly. Kometa byla nízko. Pořádně si odpočiň? Hodiny určené k odpočinku byly téměř u konce.

Venku vládl klid a chlad. Bylo slyšet cvrčky. Cvrčky. Kdo by tomu věřil? V ruce jsem držel luk, který mi dala. Kdy jsem ho napjal? Proč jsem v něm měl připravenou střelu? Nevzpomínal jsem si, že bych bral šípy ze stolu... V jednom děsivém okamžiku mě napadlo, že ztrácím rozum. Cvrkot mě vrátil zpátky.

Podíval jsem se nahoru na pyramidu. Někdo tam stál a pozoroval mě. Zvedl jsem ruku. Odpověděl mi. Podle pohybu to byl Jilmáč. Starý dobrý Jilmáč.

Zbývá pár hodin, než se rozední. Když si pospíším, můžu si ještě chvilí zdřímnout.

Když jsem došel do čtvrtiny lávky, ucítil jsem něco divného. V polovině jsem si uvědomil, co to je. Amulet od Jednookého! Pálilo mě zápěstí... Lapení! Nebezpečí!

Z noci se vynořil temný mrak, který číhal v nějaké prohlubni ve stěně pyramidy. Rozvinul se jako plachta lodi a zamířil ke mně. Odpověděl jsem jediným způsobem, jakým jsem mohl. Vypustil jsem šíp.

Střela temnou plachtu probodla. A obklopilo mě táhlé vytí, naplněné spíše překvapením než vztekem, spíše zoufalstvím než bolestí. Temný mrak se rozpadl na kousky. Něco ve tvaru člověka prchalo přes úbočí pyramidy. Díval jsem se za tím, ale ani mě nenapadlo vystřelit další šíp, ačkoli jsem jeden k těživě přiložil. Nejistě jsem pokračoval v cestě.

„Co se stalo?“ zeptal se Jilmáč, když jsem vystoupal na vrchol.

„Nevím,“ řekl jsem. „Čestné slovo, že nemám ani mlhavé tušení, co se, k sakru, dneska v noci dělo.“

Přelétl mě pohledem. „Vypadáš pěkně utahaně. Běž si odpočinout.“

„Potřebuju to,“ souhlasil jsem. „Předej Kapitánovi tuhle zprávu. Říká, že zítra se rozhodne. Vítězství, nebo prohra.“ Moc radosti mu ta zpráva nepřinese, ale myslel jsem, že by to chtěl vědět.

„Jo. Udělali ti něco tam vevnitř?“

„Nevím. Myslím, že ne.“

Chtěl pokračovat v rozhovoru, přestože mě sám nabádal, abych si šel lehnout. Jemně jsem ho odstrčil a vydal se do jednoho z nemocničních stanů. Schoulil jsem se do koutku jako zraněné zvíře v noře. Něco se se mnou stalo, i když jsem to nedokázal pojmenovat. Potřeboval jsem čas, abych se zotavil. Nejspíš víc času, než kolik mi bude dopřáno.

*

Poslali Skřeta, aby mě probudil. Měl jsem obvyklou příjemnou ranní náladu. Každému bláznovi, který by chtěl rušit mé sny, hrozila krvavá pomsta. Ne že by si přerušení nezasloužily. Byly dost neslušné. Dělal jsem věci, o kterých není možné mluvit nahlas, s dívkami, jimž nemohlo být ani dvanáct. Mně i jim se to moc líbilo. Stíny skryté v lidské mysli jsou mnohdy nechutné.

Přestože byly mé sny pobuřující, nechtěl jsem se z nich probudit. Pod přikrývkou bylo tak krásně teplo.

„Chceš, abych se rozcílil? Poslouchej, Felčare. Brzo přijde tvoje holka. Kapitán chce, abys byl u toho.“

„Jo. Jasně.“ Jednou rukou jsem hmátl po botách. Druhou jsem Odclonil vchod do stanu. „Zatraceně. Kolik je hodin?“ zabručel jsem. „Vypadá to, že je slunce na obloze už celé hodiny.“

„To taky je. Jilmáč říkal, že si potřebuješ odpočinout, protože jsi měl těžkou noc.“

Zamručel jsem a rychle se dal dohromady. Napadlo mě, že bych se měl umýt, Skřet mě však od té myšlenky odvedl: „Vezmi si výstroj. Táhnou na nás rebelové.“

Zaslechl jsem vzdálený zvuk bubnů. Dosud je rebelové nepoužívali. Zeptal jsem se na to.

Skřet se zachvěl. Byl velmi bledý. Asi se dozvěděl, co jsem vzkazoval Kapitánovi. Vítězství, nebo prohra. Dnes. „Zvolili si novou radu.“ Začal blekotat, jako to dělá vystrašený člověk, a vyprávěl mi o průběhu boje mezi Lapenými z dnešní noci a o tom, jak moc rebelové utrpěli. Nedozvěděl jsem se nic povzbudivého. Pomohl mi obléknout si výstroj. Od bojů kolem Růží už jsem nosil jen drátěnou košili. Vzal jsem si zbraň, kterou mi dala Paní, a vyšel ven, do jednoho z nejkrásnějších rán, jaké jsem kdy viděl.

„Zatraceně pěkný den na umírání,“ řekl jsem.

„Jo.“

„Kdy se má objevit?“ Kapitán bude chtít, abychom byli na místech, až Paní přijede. Rád budil dojem pořádku a připravenosti.

„Až se jí zachce. Dostali jsme jen vzkaz, že vyjde ven.“

„Hm.“ Porozhlédl jsem se, co se děje na pyramidě. Muži se připravovali k boji. Nikdo s tím nespíchal. „Trochu se projdu.“

Skřet neřekl nic, ale vydal se za mnou. V bledém obličejí měl starostlivý výraz. Jeho oči se neustále pohybovaly a sledovaly všechno kolem. Z držení ramen a opatrných pohybů jsem pochopil, že má připravené nějaké kouzlo k okamžitému použití.

Až za hodnou chvíli, co mě takto pronásledoval, jsem si uvědomil, že mě hlídá.

Potěšilo mě to a znepokojilo zároveň. Potěšilo proto, že na mě lidé tolik záleží. Znepokojení jsem cítil, protože nebezpečí, které mi hrozilo, bylo podle nich tak velké, že mě museli hlídat. Podíval jsem se na své ruce. Mimoděk jsem natáhl luk a přiložil k němu šíp. Podvědomě jsem byl taky nanejvýš ostražitý.

Všichni na mou zbraň zírali, ale nikdo se na ni neptal. Předpokládám, že už začaly kroužit různé historky. Je divné, že se mí kamarádi kolem mě neseběhli, aby si je ověřili.

Rebelové se seskupili do řad opatrně a chytře mimo dosah našich zbraní. Ten, kdo převzal velení, nastolil znovu disciplínu. A nechal přes noc postavit celou armádu nových strojů.

Naši muži opustili dolní stupeň. Zůstal tam jen kříž, na kterém se svíjela postava... Svíjela. Po všem, čím forvalak prošel, včetně přibití na kříž, stále ještě žil!

Vojáci se přemístili. Lučištníci byli teď na třetím stupni, nad nímž převzala velení Šepta. Spojenci, zbylí vojáci z prvního stupně, Lovcovy jednotky a nějací další byli na druhém stupni. Lovec uprostřed, velmož Jalena vpravo a Vyjec vlevo. Došlo k pokusu opravit zachytnou zeď, ale zůstala ve strašném stavu. Bude to slabá překážka.

Připojil se k nám Jednooký. „Slyšeli jste tu novinku?“

Tázavě jsem zvedl obočí.

„Prohlašují, že našli Bílou Růži.“

„Pochybují,“ řekl jsem po chvíli přemýšlení.

„Nejsi sám. Věž tvrdí, že je to podvod. Jen aby navnadili vojáky.“

„Taky si myslím. Jen se divím, že na to nepřišli dřív.“

„My o vlku...“ zaskřehotal Skřet a ukázal prstem.

Chvilí jsem musel hledat, než jsem si všiml jemné záře, která se pohybovala uličkami mezi nepřátelskými divizemi. Obklopovala dítě na velkém bílém koni, které drželo rudý prapor se znakem bílé růže.

„Nedokážou udělat ani pořádné představení,“ posteskl si Jednooký. „To světlo dělá támhleten chlap na tom hnědákovi.“

Přesto se mi žaludek skrčil strachy, že je to přece jen ona. Pohlédl jsem na své ruce a přemýšlel, jestli je tohle dítě cílem, který měla Paní na mysli. Ale ne. Nedostal jsem žádný podnět, abych tím směrem vyslal šíp. Nehledě na to, že bych tak daleko nedostřelil, ani kdyby šlo o poloviční vzdálenost.

Na druhé straně pyramidy jsem zahlédl Havrana a Pusinku. Jejich ruce se divoce pohybovaly. Zamířil jsem k nim.

Když jsme se přiblížili na deset metrů, Havran mě upozoroval. Svaly v obličejí se mu napjaly. V jeho ruce se objevil nůž. Začal si čistit nehty.

Byl jsem tak vyvedený z míry, až jsem klopýtl. S tím nožem to bylo bezděčné jednání. Dělal to jenom, když cítil napětí. Proč kvůli mně? Nebyl jsem jeho nepřítel.

Přitiskl jsem si luk se šípem pod levou paži a přivítal se s Pusinkou. Obdařila mě širokým úsměvem a rychle mě objala. Ona proti mně nic neměla. Zeptala se, jestli si může prohlédnout luk. Dovolil jsem jí, aby se podívala, ale nepustil jsem ho z ruky. Nemohl jsem.

Havran byl neklidný, jako kdyby seděl na rozpálené plotně. „Co se s tebou, sakra, děje?“ zeptal jsem se. „Děláš, jako kdyby všichni kolem tebe měli mor.“ Jeho chování mě trápilo. Už jsme spolu párkrát byli v dost velkém srabu, Havran a

já. Neměl žádný důvod se ke mně takhle chovat.

Jeho rty se stáhly do úzké čárky. Hrabal si pod nehty, až to vypadalo, že si ublíží. „Tak co?“

„Neotravuj mě, Felčare.“

Pravou rukou jsem škrábal na zádech Pusinku, která se o mě opírala. Levou rukou jsem tiskl luk. Klouby na mých rukou dostaly barvu starého ledu. Měl jsem chuť tomu člověku pořádně namlátit. Odlož ten nůž a mám šanci. Je to tvrdý parchant, ale já jsem měl taky pár let na to, aby se ze mě stal drsňák.

Pusinka si napětí mezi námi nevšímala.

Skřet se rozhodl zasáhnout. Podíval se na Havrana. Zaujal stejně bojovný postoj jako já. „Máš potíže, Havrane. Myslím, že by bylo dobré vyřešit to u Kapitána.“

Havrana to překvapilo. Uvědomil si, aspoň na chvíli, že si dělá nepřátele. Je zatraceně těžké naštvat Skřeta. Opravdu naštvat, ne jako když se hašteří s Jednookým.

V Havranových očích něco zemřelo. Ukázal na můj luk. „Šamstr Paní,“ obvinil mě.

Spíš mě to ohromilo, než naštvalo. „To není pravda,“ řekl jsem. „A i kdyby, tak co?“

Neklidně se zavrtěl. Každou chvíli odbíhal pohledem k Pusince, která o mě byla opřená. Chtěl ji dostat pryč, ale nedokázal to vyjádřit přijatelným způsobem.

„Nejdřív pořádku podlízal Lovci a teď Paní. Co to děláš, Felčare? Koho chceš prodat?“

„Cože?“ Jenom přítomnost Pusinky mi zabránila, abych se na něj nevrhl.

„To stačí,“ řekl Skřet. Jeho hlas zněl tvrdě a vůbec neskřehotal. „To je rozkaz. Pro oba. Hned teď a tady. Jdeme ke Kapitánovi a projednáme to. Nebo odhlasujeme tvé vyloučení z Legie, Havrane. Felčar má pravdu. Poslední dobou se chováš jako úplný blbec. To nemáme zapotřebí. Máme dost starostí s nima.“ Ukázal prstem na rebely.

Ti odpověděli trubkami.

Žádný pohovor s Kapitánem se nekonal.

*

Bylo zřejmé, že se velení ujal někdo nový. Semknuté nepřátelské divize se přibližovaly pomalu, jejich štíty tvořily pevný krunýř, který odrážel většinu našich střel. Šepta se tomu rychle přizpůsobila. Palbu gardy soustředila vždy pouze na jeden oddíl a lučištníky nechala čekat, dokud těžké zbraně nerozbily krunýř. Účinné, ale ne dost.

Obléhací věže a rampy se s rachotem posouvaly vpřed tak rychle, jak je lidé dokázali táhnout. Garda dělala, co mohla, přesto jich zničila jen několik. Šepta stála před zásadním rozhodnutím. Musela si vybrat jen jeden cíl. Rozhodla se soustředit na rozbíjení krunýře.

Věže se tentokrát přiblížily natolik, aby lučištníci rebelů mohli dostřelit na naše muže. Znamenalo to, že naši střelci dosáhli zase na ně. Naši byli lepší.

Nepřítel překročil nejbližší příkop a vystavil se tím zesílené palbě z obou stupňů. Až když se dostali k záchytné zdi, uvolnili semknuté řady a rozptýlili se ke slabým místům naší obrany. Nezaznamenali však žádný větší úspěch. Pak zaútočili všude najednou. Jejich rampy přijížděly pomalu, dopředu vyrazili muži se žebříky.

Lapení nezůstávali pozadu. Bojovali všemi dostupnými prostředky. Čarodějové rebelů jejich útoky celkem úspěšně odráželi, přestože utrpěli značné škody. Šepta se tohoto boje neúčastnila. Měla dost jiných starostí.

Přijela Paní a její společníci. Znovu mě povolala. Vyšplhal jsem na koně a připojil se k ní. Luk jsem držel v klíně.

Neustále útočili. Občas jsem se na Paní podíval. Vypadala jako ledová královna, úplně bez výrazu.

Rebelové získávali bod za bodem. Zbořili celé úseky záchytné zdi. Muži s lopatami sypali kolem hlínu, aby vytvořili přírodní schody. Dřevěné šikmé rampy totiž nepostupovaly kupředu dost rychle.

Uprostřed toho všeho se nacházela výspa klidu. Ukřížovanému forvalakovi se rebelové velkým obloukem vyhýbali.

Vojákům velmože Jaleny začaly docházet síly. Bylo to jasně vidět ještě dřív, než se otočili čelem k záchytné zdi, kterou měli za zády.

Paní pokynula rukou. Cesta pobídl koně a vyrazil po stěně pyramidy dolů. Projel za Šeptinými vojáky a zastavil se na kraji stupně, za Jalenovou divizi. Zvedl meč, který začal zářit. Nevím, jak je to možné, ale Jalenovým vojákům se vrátila odvaha, upevnili pozice a začali rebely tlačit zpět.

Paní dala pokyn na levou stranu. Pírko sjela dolů po úbočí rychle jako d'as a zatroubila na roh. Jeho stříbrný zvuk přehlušil troubení rebelů. Proběhla mezi vojáky na třetím stupni a seskočila dolů ze zdi. Takový pád by každého normálního koně zabil. Tenhle těžce přistál, našel ztracenou rovnováhu, a když Pírko zatroubila, vzepjal se na zadní a vítězoslavně zaržal. Stejně jako na pravé straně, i tady se vojákům vrátila odvaha a začali nápor rebelů odrážet.

Malá tmavěmodrá postava vyšplhala po stěně a upalovala dozadu podél základny pyramidy. Běžela k Věži. Byl to Vyjec. Překvapeně jsem sraštil obočí. Že by byl odvolán?

Hlavním ohniskem boje se stal střed našeho druhého stupně. Lovec Duší se bil statečně, aby pozice ubránil.

Uslyšel jsem nějaké zvuky. Když jsem se ohlédl, zjistil jsem, že na druhou stranu k Paní přijel na koni Kapitán. Ohlédl jsem se. Stála tam početná skupina hřebců. Podíval jsem se dolů na dlouhou, strmou stěnu pyramidy a na úzký pás třetího stupně. Srdce se mi zastavilo. Snad neplánovala jezdecký útok?

Cesta a Pírko byli dobrým lékem, ale ne dost. Dokázali posílit obranu jen do chvíle, kdy rebelové přivezli rampy.

Ztratili jsme druhý stupeň. Přišlo to později, než jsem čekal, ale přišlo. Zachránilo se sotva tisíc mužů. Podíval jsem se na Paní. Její obličej zůstal ledový, ale poznal jsem, že je nespokojená.

Šepta zasypávala hordy protivníků šípy. Garda páčila z balist.

Nad pyramidou se mihl stín. Zvedl jsem zrak. Vyjčův koberec plul nad nepřátelským vojskem. Muži namačkaní podél jeho okrajů shazovali dolů koule velké jako lidská hlava. Ty dopadaly mezi rebely bez viditelného účinku. Koberec

zamířil k nepřátelskému táboru a cestou tyto nesmyslné předměty sypal na zem.

Rebelům trvalo hodinu, než postavili pevná předmostí ke třetímu stupni. Další hodinu se zde shromažďovali muži. Pak jich bylo dost, aby mohli zaútočit. Šepta, Pírko, Cesta a Lovec je nelítostně drtili. Rebelové šplhali nahoru přes těla mrtvých spolubojovníků.

Vyjec pokračoval ve shazování koulí nad nepřátelským táborem. Pochybuji, že tam někdo zůstal. Všichni čekali v oblouku, kde kdysi stála palisáda, až na ně přijde řada.

Falešná Bílá Růže seděla na koni blízko druhého příkopu a zářila. Kolem sebe měla členy nově ustavené rady rebelů. Zůstávali nečinní, jednali jen, když někdo z Lapených použil čáry. Proti Vyjcevi ale nedělali nic. Asi na něj nestačili.

Podíval jsem se na Kapitána, který něco chystal... Sestavoval jezdce do řady podél předního okraje pyramidy. Připravovali jsme se sjet po úbočí pyramidy dolů! Takové šilenství!

Hlas v mém nitru řekl: Mí věrní se nemusí bát. Pohlédl jsem na Paní. Podívala se mě úžasným, vznešeným pohledem. Obrátil jsem zrak zpět k bitvě.

Nepotrvá to dlouho. Naši vojáci odložili luky a opustili těžké zbraně. Připravili se. Dole byl v pohybu celý dav rebelů. Ale zdálo se, že se sunou vpřed nepochopitelně pomalu a nejistě.

Právě v této chvíli by se přece měli vyřídit, zaplavit nás a obsadit Věž dřív, než se stihne její brána zavřít...

Vyjec se s řevem vracel od nepřátelského tábora. Pohyboval se dvanáctkrát rychleji než jakýkoli kůň. Sledoval jsem, jak velký koberec prolétl kolem a ani teď jsem k němu nedokázal necítit bázlivou úctu. Cestou k Věži na chvíli překryl kometu. Vzduch prořízalo podivné zavytí, které nebylo podobné žádnému, jež jsem dosud od Vyjce slyšel. Koberec mírně klesl, snažil se zpomalit a narazil do Věže pár metrů pod jejím vrcholem.

„Můj bože,“ zamumlal jsem, když jsem viděl, jak se sroloval a muži z něj popadali dolů do hloubky dvou set metrů. „Můj bože.“ Pak Vyjec zemřel, nebo ztratil vědomí. Koberec začal padat k zemi také.

Přesunul jsem pohled k Paní. I ona to sledovala. Její výraz se ani v nejmenším nezměnil. Slyšel jsem, jak řekla: „Použiješ ten luk.“

Zachvěl jsem se. A ve vteřině mi hlavou prolétly obrazy, stovky obrazů, příliš rychle, abych některý pochopil. Zdálo se mi, že napínám luk...

Cloumal jí vztek. Vztek tak silný, že jsem se otřásl jen při myšlence na něj, i když jsem věděl, že se netýká mě. Nebylo těžké uhadnout, proti komu byl namířen. Vyjcovu smrt neměli na svědomí rebelové. Odpovědnost za to mohl nést jen jediný Lapený. Lovec Duši. Náš bývalý mecenáš. Ten, který nás využil v tolika podlých plánech.

Paní něco zamumlala. Nejsem si jistý, jestli jsem slyšel správně. Znělo to jako: „Tolikrát jsem jí dala příležitost.“

„My jsme v tom nejeli,“ zašeptal jsem.

„Pojď,“ pobídla koně. Sjel na úbočí. Vrhla jsem zoufalý pohled ke Kapitánovi a vyrazil za ní.

Hnala se po stěně pyramidy stejně rychle jako předtím Pírko. Můj kůň se očividně rozhodl udržet s jejím krokem.

Vrazili jsme do skupiny křičících mužů -pobíhali kolem zdroje, z kterého tryskala žlutozelená vlákna. Šířila se vzduchem a zabíjela rebely stejně jako naše lidi. Paní neuhnula.

Lovec už byl na útěku. Naši i nepřátelé mu rychle uhýbali. Obklopovala ho smrt. Dohnal Cestu, skočil na něj a shodil ho z koně, sám na něj dosedl a seskočil s ním na druhou úroveň. Prodral se davem nepřátel, sjel dolů na rovinu a ujížděl pryč.

Paní uháněla v jeho stopách, černé vlasy jí vlály. Držel jsem se za ní. Ničemu jsem nerozuměl, ale nedokázal jsem své jednání změnit. K rovině jsme dojeli sto metrů za Lovcem. Paní dál pobízela hřebce, já jsem s ní držel krok. Byl jsem si jistý, že jeden nebo oba koně zakopnou o rozházenou výstroj nebo o mrtvoly. Nicméně naše zvířata, stejně jako Lovcův hřebec, se pohybovala tak jistě, jako kdyby běžela po závodní dráze.

Lovec utíkal přímo do nepřátelského tábora. Projel jím. Spěchali jsme za ním. V otevřené krajině jsme ho začali dohánět. Všechna tři zvířata byla neúnavná jako stroje. S každým kilometrem jsme se Lovci přiblížili o dvacet metrů. Tiskl jsem luk a držel se té noční mury. Nikdy jsem nebyl věřící, ale v téhle chvíli jsem zatoužil se pomodlit.

Má Paní byla neúprosná jako smrt. Když jsem si představil, co Lovci udělá, až ho chytí, bylo mi ho líto.

*

Lovec jel po cestě, která se vinula jedním z údolí na západ od Krávy. Byli jsme blízko svahu, na němž jsme odpočívali, když nás napadla zelenožlutá vlákna. Uvědomil jsem si, že jsme jimi projeli v Kráse. Bylo jich tam tolik a žádné se nás nedotklo.

Co se tam za námi dělo? Byla to nějaká lest, jak nechat naše vojáky napospas rebelům? Ke konci začínalo být jasné, že strategie Paní počítala s největšími možnými ztrátami. Že chtěla, aby na obou stranách přežila jen nepočetná menšina. Dělal velký úklid. Mezi Lapenými už zůstal jen jediný nepřítel. Lovec Duši.

Ten, který na mě byl téměř hodný, a zachránil mi život přinejmenším jednou, na Slzavých schodech, když Vichřice chtěla zabít mě i Havrana. Lovec, jediný z Lapených, který se mnou mluvil jako člověk a prozradil mi aspoň trochu o tom, co bylo kdysi, aby ukojil mou nenasytou zvědavost...

Co tady, k čertu, dělám? Proč s Paní podnikám pekelnou honičku za někým, kdo by mě mohl bez mrknutí oka spolknout?

Lovec zmizel za kopcem, a když jsme o chvíli později přejeli stejnou překážku, ukázalo se, že zmizel. Paní na okamžik zvolnila a pomalu otočila hlavu. Trhla opatěmi a rozběhla se k lesu, který se táhl až k okraji cesty. Vběhla mezi stromy a zastavila se. Můj kůň zabrzdil vedle jejího.

Paní seskočila na zem. Bez přemýšlení jsem udělal totéž. Když jsem dopadl, její zvíře se zhroutilo a moje umřelo vesoje, na ztuhlých nohou. Obě měla na krku černou spáleninu velikosti pěsti.

Paní ukázala prstem a vydala se vpřed. Přikrčil jsem se a se šípem připraveným vystřelit jsem vykročil s ní. Šel jsem opatrně a neslyšně, proklouzával jsem keří jako liška.

Zastavila se, přikrčila a ukázala. Podíval jsem se tím směrem. Jiskření, dvě vteřiny rychle následujících obrazů. Zastavily se. Ve vzdálenosti asi dvaceti metrů jsem uviděl postavu. Byla k nám otočená zády, klečela a dělala hbité pohyby. Nebyl čas na otázky morálky, o kterých jsem uvažoval během jízdy. Tahle nestvůra se mě několikrát pokusila zabít. Šíp letěl vzduchem dřív, než jsem si uvědomil, co dělám.

Zabodl se postavě do hlavy. Svalila se na zem. Chvilí jsem jen zíral, pak jsem dlouze vydechl. Bylo to tak snadné...

Paní udělala tři rychlé kroky dopředu a zamračila se. V keří vpravo nedaleko od nás něco zašramotilo. Prudce se otočila a rozběhla se do otevřené krajiny. Když mě mýjela, plácla mě po rameni.

Během několika vteřin jsme byli na cestě. Na těživě jsem měl připravený další šíp. Zvedla ruku a ukázala prstem... Asi dvacet metrů od nás vyklouzlo zpoza stromu něco ve tvaru čtverce. Ta postava vykonala pohyb, jako kdyby cosi házela naším směrem. Když mě zasáhla neviditelná rána, zavrával jsem. Před očima se mi objevily pavučiny a zamlžily mi zrak. Nezřetelně jsem zahlédl, jak Paní udělala nějaké gesto. Pavučiny zmizely. Okamžitě jsem se cítil lépe. Ukázala na koberec, který se právě zvedal a chystal se uletět.

Natáhl jsem a vystřelil. Nedoufal jsem, že by můj šíp pohyblivý cíl na takovou vzdálenost zasáhl.

Nezasáhl, ale jen proto, že když byl šíp ve vzduchu, koberec sebou prudce trhl dolů a na stranu. Střela prolétla jen několik centimetrů kolem hlavy toho člověka.

Paní něco udělala. Ve vzduchu to zabzučelo. Znenadání se objevila obří vázka, podobná té v lese Mraků. Namířila si to ke koberci a zaútočila na něj. Koberec zavířil, zaškubal a zatočil se dokola. Jezdec z něj spadl a se zoufalým křikem se řítit dolů. V okamžiku, kdy dopadl na zem, vystřelil jsem další šíp. Chvilí se kroutil a pak zůstal ležet bez hnutí. Došli jsme k němu.

Paní strhla oběti z hlavy černou přílbici. A pak zaklela. Klela tiše a vytrvale jako starý veterán.

„Co je?“ zeptal jsem se nakonec. Ten člověk byl podle mého mrtvý dostatečně.

„To není ona.“ Prudce se otočila k lesu. Chvilí neměla její tvář žádný výraz. Pak se podívala za vzdalujícím se kobercem. Ukázala hlavou k lesu. „Jdi se podívat, jestli je to žena. Porožhlédni se po jejím koni.“ Začala prsty ukazovat na Lovcův koberec, ať se vrátí.

Vyrazil jsem. Hlava mi pracovala na plné obrátky. Takže Lovec Duší byla žena? A chytrá. Všechno naplánovala tak, aby ji samotná Paní pronásledovala právě sem.

Když jsem tak tiše a pomalu procházel lesem, rostl ve mně strach. Lovec podváděl všechny. A byl mnohem mazanější, než Paní předpokládala. A co bude teď? Došlo už k tolika útokům na můj život... Nebyla právě tohle vhodná chvíle zbavit se mě, ať už jsem znamenal jakoukoli hrozbu?

Ale nic se nedělo. Kromě toho, že jsem došel k mrtvole v lese, stáhl jí černou přílbici a našel pod ní pěknou mládencekou tvář. Zachvátil mě strach, vztek a zklamání. Kopl jsem do něj. Skvělé chování, vybíjet si zlost na mrtvém.

Záchvat mě brzy přešel. Začal jsem se rozhlížet po táboře, kde přebývali Lovcovi dvojníci. Byli tady už hodnou chvíli, připravení ještě nějakou dobu zůstat. Měli zásoby na měsíc.

Mou pozornost přitáhl velký balík. Přehlízel jsem šňůru, kterou byl převázaný, a nakoukl dovnitř. Papíry. Stoh, který musel vážit čtyřicet kilogramů. Ovládla mě zvědavost.

Rychle jsem se rozhlédl. Nepostřehl jsem žádné nebezpečí, a tak jsem se podíval blíže. Okamžitě mi došlo, co jsem našel. Tohle byla část pokladu, zakopaného v lese Mraků.

Co tady ty spisy dělaly? Myslel jsem, že je Lovec dal Paní. Ha! Spiknutí ve spiknutí. Možná jí některé předal a jiné si nechal, protože si myslel, že se mu později budou hodit. Možná jsme mu tolik šlapali na paty, že neměl čas vzít je s sebou...

Možná se pro ně vrátí. Znovu jsem se rozhlédl a začal se bát.

Nic se nehýbalo.

Kde byl?

Byla, připomněl jsem si. Lovec, vlastně Lovkyně byla jednou z žen mezi Lapenými.

Rozhlížel jsem se a hledal nějakou stopu. Brzy jsem objevil otisky koňských kopyt vedoucí do hloubi lesa. Několik kroků za táborem se stočily na úzkou stezku. Přikrčil jsem se a pozorně se na lesní pěšinu, nad níž v paprscích slunce poletoval zlatý prach, zadíval. Chtěl jsem sám sebe přesvědčit, abych se tam vydal.

Vrať se, řekl hlas v mé mysli. Vrať se.

Paní. Ulevilo se mi, že nemusím sledovat stopu, kterou jsem objevil. Když jsem došel zpátky, řekl jsem: „Byl to muž.“

„Myslela jsem si to.“ Jednou rukou se dotýkala koberce, který se vznášel asi metr nad zemí. „Nastup si.“

Polkl jsem a udělal, co mi řekla. Bylo to jako lézt do loďky z hluboké vody. Dvakrát jsem málem spadl. „On, ona, zůstala na koni a vydala se stezkou mezi stromy,“ řekl jsem, když taky nasedla na koberec.

„Kterým směrem?“

„Na jih.“

Koberec se rychle vznesl. Mrtví koně pod námi se zmenšovali. Začali jsme plout nad lesem. Bylo mi tak špatně od žaludku, jako bych noc předtím vypil spoustu litrů vína.

*

Paní tiše klela. Nahlas pak řekla: „Děvka. Podvedla nás všechny. Včetně mého manžela.“

Neřekl jsem na to nic. Uvažoval jsem, jestli se mám, nebo nemám zmínit o těch spisech. Určitě by ji to zajímalo. Ale mě taky, a kdybych se o nich zmínil, nikdy bych už neměl možnost si je prohlédnout.

„Vsadím se, že to bylo takto. Chtěla se zbavit ostatních Lapených, proto předstírala, že se podílí na jejich spiknutí. Poté by přišla řada na mě. Nakonec by zkrátka nechala Tyrana pod zemí. Měla by všechno pro sebe a dokázala by ho zadržet. Bez pomoci se ven dostat nemůže.“ Spíše nahlas přemýšlela, než že by mluvila ke mně. „A já nenašla důkazy. Nebo jsem si jich nevšímal. Byly tady celou dobu. Mazaná děvka. Drazé mi za to zaplatí.“

Začali jsme padat. Málem jsem vypustil tu trošku potravy, kterou obsahoval můj žaludek. Slétli jsme do údolí hlubšího než většina v okolí, přestože kopce po obou stranách neměly víc než sedmdesát metrů. Zpomalili jsme.

„Šíp,“ řekla. Zapomněl jsem si připravit další.

Proplouvali jsme údolím asi dva kilometry, pak jsme vylétli podél svahu, až jsme se vznesli na úroveň odkryvů usazené horniny. Tady jsme zůstali ve vzduchu stát. Foukal ostrý, studený vítr. Ruce jsem měl zkrhlé. Byli jsme daleko od Věže, v krajině, kde vládla tuhá zima. Začal jsem se třást chladem.

Jediným varováním bylo tiché: „Drž se.“

Koberec vystřelil vpřed. Čtyři sta metrů před námi jsem uviděl postavu těsně přitisknutou k šíji běžícího koně. Paní klesla s kobercem na pouhého půl metru od země.

Lovec si nás všiml. Zvedla ruku v obranném gestu. Přilétli jsme těsně k ní. Vystřelil jsem.

Paní trhla kobercem vzhůru, až se mi zaryl do zadku. Chtěla se tím vyhnout koni a jezdcí, ale nepodařilo se jí to. Srazili jsme se. Koberec se prudce naklonil. Rám zapraskal a zlomil se. Začali jsme se točit dokola. Pevně jsem se držel, zatímco nebe a země kroužily kolem mě. Když jsme narazili, došlo k dalšímu otřesu. Několikrát jsme se od země odrazili a zase na ni spadli, a stále jsme se točili. Sklouzl jsem.

V mžiku jsem byl na nohou, zakymácel jsem se a připravil si další šíp. Lovcův kůň ležel se zlomenou nohou. Omráčený Lovec klečel vedle něj a opíral se rukama o zem. Z pasu mu čněl stříbrný hrot šípu, jako by mě obviňoval.

Vypustil jsem další střelu. A další, a další. Vzpomněl jsem si totiž na tu strašlivou výdrž Kulhavce, když ho Havran v Lese Mraků zasáhl šípem, který v sobě nesl moc jeho pravého jména. Vystřelil jsem poslední šíp. Nepřestával jsem se bát. Tasil jsem meč. Zaútočil jsem. Nevím, jak je možné, že jsem ho v tom předchozím zmatku neztratil. Přistoupil jsem k Lovci. Zvedl jsem zbraň vysoko a oběma rukama mocně udeřil. Byla to nejstrašlivější a nejzúřivější rána, jakou jsem kdy komu zasadil. Lovcova hlava se odkutálela pryč. Masky přilbice chránící obličej se odclonila. Oči v ženském obličejí mě obviňovaly. V obličejí, který vypadal téměř stejně jako tvář té, s níž jsem sem přijel.

Upřela na mě oči. Její rty se snažily něco říct. Stál jsem jako opařený a přemýšlel, co to má, k sakru, všechno znamenat. Život z ní vyprchal dřív, než jsem pochopil, jakou zprávu se mi snažila sdělit.

Vrátil jsem se pak k tomuto okamžiku ještě tisíckrát a pokoušel se přečíst slova z jejích umírajících rtů.

Paní se přivlekla ke mně. Jednu nohu táhla za sebou. Zvyk mě přinutil otočit se a kleknout si... „Je zlomená,“ řekla. „Nevadí. To může počkat.“ Rychle oddechovala. Chvilí jsem si myslel, že je to způsobeno bolestí. Pak jsem si všiml, že se dívá na hlavu. Začala se smát.

Pohlédl jsem na ten obličej tolik podobný jejímu a pak znovu na ni. Opřela si ruku o mé rameno a přenesla na mě část váhy. Pomalu jsem vstal a obtočil kolem ní paži. „Nikdy jsem tu děvku neměla ráda,“ řekla. „Ani když jsme byly dětmi...“ Ostražitě se na mě podívala a zmlkla. Její tvář se stala zase neživou. Znovu z ní byla ledová královna.

Jestli ve mně někdy k této ženě zahořel plamínek lásky, jak mě obviňovali mí druhové, teď navždy uhasl. Jasně jsem viděl, co chtěli členové Kruhu zničit - tu část hnutí, která zůstávala skutečně věrná Bílé Růži. Byli totiž jen loutkami ovládanými netvorem, který stvořil tuto ženu a teď ji chtěl zničit, aby mohl sám znovu hrůzoplnou mocí ovládnout svět. V této chvíli bych s chutí přidal hlavu Paní vedle hlavy její sestry.

Udělal to už podruhé, jestli se dá Lovkyni věřit. Sestra. Takový člověk si nezaslouží ničí oddanost.

Všechno má své meze, štěstí a síla člověka i odvaha vzepřít se. Já jsem neměl odvahu, abych svou myšlenku uskutečnil. Možná později. Kapitán udělal chybu, když vstoupil do služeb Lovkyně. Stačilo mé jedinečné postavení k tomu, abych ho přesvědčil, že naše služba skončila zároveň s její smrtí?

Pochyboval jsem o tom. Přinejmenším se rozpoutá bitva. Zvlášť pokud, jak jsem Kapitána podezřival, pomohl v Berylu Syndikovi do hrobu. Nezdálo se, že by existence Legie byla bezprostředně ohrožená, ovšem za předpokladu, že bitvu přežijeme. Kapitán už nepodpoří žádnou další zradu. Z hlediska morálky by to považoval za větší zlo.

Byla vůbec ještě nějaká Legie? Bitva o Krásu neskončila tím, že jsme odtamtud s Paní odjeli. Kdo ví, co se stalo, zatímco jsme pronásledovali prchající Lovkyni.

Podíval jsem se ke slunci. Překvapilo mě, když jsem zjistil, že uběhlo teprve něco přes hodinu.

Také Paní si vzpomněla na Krásu. „Ke koberci, doktore,“ řekla. „Raději se vrátíme.“

Pomohl jsem jí dobelhat se k tomu, co zbylo z koberce Lovkyně. Byl z poloviny zničený, ale Paní věřila, že se jí ho podaří uvést do pohybu. Posadil jsem ji, sebral luk a sedl si před ni. Něco zašeptala. Koberec se se skřipěním vznesl. O plynulém pohybu však nemohla být řeč.

Zakroužili jsme nad místem skonu Lovkyně. Zavřel jsem oči a přemítal. Nedokázal jsem si ujasnit, co cítím. Nevěřil jsem ve zlo jako skutečnou sílu, vždy jsem soudil, že to záleží na úhlu pohledu. Ale to, co jsem viděl, mě nutilo přehodnotit způsob myšlení. Pokud Paní nebyla ztělesněním zla, měla k tomu tak blízko, že v tom vlastně nebyl žádný rozdíl.

Vlekli jsme se k Věži. Když jsem otevřel oči, uviděl jsem, jak se ten černý hranol tyčí nad obzorem a postupně se zvětšuje. Nechtěl jsem zpátky.

*

Ve výšce asi třiceti metrů jsme přelétali nad kamennou hradbou západně od Věže. Sotva jsme se drželi ve vzduchu. Paní se musela velmi soustředit, aby koberec nespádl. Děsila mě myšlenka, že se roztříštíme o kameny nebo se zřítíme

přímo mezi rebely. Naklonil jsem se dopředu a sledoval rozvaliny. Hledal jsem místo, kam by bylo nejlepší spadnout. Vtom jsem uviděl holčičku.

Byli jsme už ve třetí čtvrtině cesty nad rozvalinami. Zahlédl jsem nějaký pohyb. „He?“ Pusinka vzhledla k nám a zastínila si oči. Ze stínu se vynořila ruka a stáhla ji do úkrytu.

Podíval jsem se na Paní. Ničeho si nevšimla. Měla příliš mnoho práce s udržení koberce ve vzduchu.

Co se to dělo? Že by rebelové zahnali Legii mezi kameny? Proč jsem neviděl nikoho jiného?

Díky úsilí Paní jsme postupně nabrali výšku. Předě mnou se rozprostřel oblouk výseče.

Jako noční můra. Zemi pokrývaly desítky tisíc mrtvých rebelů. Většina jich padla tak, jak byla sestavena do šiku. Obranné stupně byly posety mrtvolami z obou táborů. Na vrcholku Věže vlál prapor Bílé Růže připevněný ke křivé tyči. Nikde se nikdo nehýbal. Nad krajinou zavládlo ticho přerušované jen hučením studeného severního větru.

Paní na chvíli ztratila kontrolu nad kobercem. Řítily jsme se dolů. Znovu ji získala, až když jsme byli čtyři metry nad zemí. Všechno bylo nehybné, kromě zástavy Vzduchující se ve větru. Bojiště vypadalo, jako by vzniklo v představách šíleného malíře. Horní vrstva mrtvých rebelů působila dojmem, že zenřeli v obrovských bolestech. Nebylo možné určit jejich počet. Vyletěli jsme nad pyramidu. Také tudy prošla smrt a dostala se až k Věži. Brána byla otevřená. V jejím stínu se povalovali mrtví rebelové. Dostali se dovnitř.

Na vrcholu pyramidy ležela jen hrstka těl, všechno to byli rebelové. Mým kamarádům se muselo podařit ukrýt se ve Věži.

Tam, v křivolakých chodbičkách, se určitě ještě bojovalo. Věž byla příliš rozlehlá, než aby ji bylo možné obsadit rychle. Nastražil jsem uši, ale nic jsem neslyšel.

Vrcholek Věže byl sto metrů nad námi. Nedařilo se nám dostat výš... Nahoře se objevila postava a jako by na nás mávala. Byla malá a celá v hnědém. Vytřeštil jsem oči. Pamatoval jsem si jen jediného Lapeného, který nosil hnědý oděv. Postava se přesunula na poněkud výhodnější místo. Kulhala. A nepřestávala hýbat rukama. Koberec začal stoupat. Zbývalo ještě padesát metrů. Třicet. Podíval jsem se znovu dolů na obraz smrti. Čtvrt milionu mužů? Přesahuje to lidské chápání. Příliš mnoho na to, aby jejich smrt měla skutečně význam. Ani za největšího rozkvětu Tyranovy moci se počet obětí bitev nepřiblížil takovému počtu...

Pohlédl jsem na Paní. To ona to tak naplánovala. Teď bude neomezenou vládkyní světa - pokud Věž přečká bitvu, která probíhá v jejích útrobach. Kdo by se jí mohl postavit? Mužská polovina této části pevniny je mrtvá...

Z brány vyběhlo šest rebelů. Namířili proti nám luky. Ale jen pár střel doplachtilo do výšky, v níž jsme se nacházeli. Vojáci přestali střílet a čekali. Věděli, že máme potíže.

Dvacet metrů. Deset. Paní o každý metr sváděla boj, dokonce i s Kulhavcovou pomocí. Trásl jsem se ve studeném větru, který nás mohl každou chvíli roztřístit o stěnu Věže. Vzpomněl jsem si na Vyjčův dlouhý pád. Nacházeli jsme se ve stejné výšce jako on.

Zavadil jsem pohledem o forvalaka. Visel nehybně na kříži, ale věděl jsem, že žije.

Ke Kulhavci se přidali další muži. Někteří přinesli lana, jiní oštěpy nebo dlouhé tyče. Stoupali jsme stále pomaleji. Byla to směšně napínavá hra. Bezpečí jsme měli na dosah, ale ještě jsme ho nedrželi v ruce.

Do klína mi spadlo lano. Člen gardy zavolal: „Přivaž ji.“ „A co já, ty pitomče?“ Pohyboval jsem se tak rychle, jako když roste skála. Báł jsem se, že poruším rovnováhu koberce. Byl jsem v pokušení uvázat jí uzel tak, aby se při napnutí rozpletl. Už jsem Paní neměl rád. Bez ní by byl svět lepší. Lovkyně byla vraždicí intrikánka, jejíž ctižádostivost způsobila smrt stovek lidí. Zasloužila si zemřít. O kolik víc si to zasloužovala její sestra, která poslala do krajiny stínů tisíce nevinných?

Spadlo ke mně druhé lano. Připoutal jsem se. Byli jsme dva metry od vrcholku. Výš už to nešlo. Muži napnuli lana. Koberec sebou smýkl o stěnu. Natáhli k nám tyče. Jedné jsem se chytil. Koberec začal padat dolů. Na chvíli jsem si myslel, že je po mně. Pak mě vytáhli.

*

Řekli nám, že dole pokračuje tuhý boj. Kulhavec mi nevěnoval ani pohled a spěchal zpátky, aby se do něj zapojil. Jen tak jsem se natáhl a byl šťastný, že jsme v bezpečí. Dokonce jsem si na chvíli zdříml. Probudil mě chlad severního větru. Světlo komety nad obzorem sláblo. Sešel jsem dolů, abych si prohlédl výsledky velkého plánu Paní.

Zvítězila. Ze sta rebelů přežil tak jeden. A většina uprchla. Z koulí, které shazoval Vyjec, se rozšířila nějaká nákaza. Dosáhla vrcholu krátce poté, co jsme se s Paní vydali stíhat Lovkyni. Čarodějové rebelů ji nedokázali zastavit. Proto ty skosené řady mrtvých.

Ale našli se nepřátelé, kteří byli proti chorobě částečně nebo úplně odolní. Na druhou stranu ne všichni naši nákaze unikli. Rebelové obsadili třetí stupeň.

V tomto bodě měla podle plánu zahájit Legie protiútok. Měl jim pomáhat ozdravený Kulhavec a muži z Věže. Ale nebyla tu Paní, aby dala rozkaz k útoku. V její nepřítomnosti nařídila Šepta ústup.

Její vnitřek se změnil v řadu smrtelných léček, které zde nastražili nejen Vyjcovi vojáci z jihu, ale také zranění, které minulou noc nechala Paní přivést dovnitř a uzdravila je.

Skončilo to dřív, než jsem se propletl bludištěm chodeb ke svým druhům. Když jsem narazil na jejich stopu, zjistil jsem, že jsem za nimi o několik hodin pozadu. Opustili Věž s příkazem ustavit hlídky mezi rozvalinami.

Na dolní stupeň jsem se dostal až dlouho po západu slunce. Byl jsem unavený. Toužil jsem jen po klidu a tichu. Možná nějaké místo u posádky v malém městečku... Nebyl jsem na tom moc dobře. Musel jsem zařídít spoustu věcí, pustit se do řady hádek a svěsit bitvu s Kapitánem. Nebude chtít porušit další smlouvu. Lidé mohou být mrtví tělesně a mrtví morálně. Mí kamarádi patřili mezi ty druhé. Nepochopí mě. Jilmáč, Havran, Cukrouš, Jednooký, Skřet budou dělat,

jako bych mluvil cizí řečí. A přesto, mohl jsem je za to soudit? Byli mými bratry, přáteli, rodinou a jako taková jednali morálně. Celé brnění padlo na mě. Musel jsem je přesvědčit, že máme větší závazek.

Cestou ze stájí Paní jsem se brodil zasychající krví a překračoval mrtvá těla. Vedl jsem koně. Proč jsem jich vzal s sebou hned několik, je mi záhadou, až na nejasné tušení, že se můžou hodit. Toho, na kterém jezdila Pírko, jsem si vybral, protože jsem se necítil na to, abych šel pěšky.

Zastavil jsem se a podíval se na kometu. Vypadala, jako by z ní vyprchal život. „Tentokrát ne, co?“ zeptal jsem se jí. „Nemůžu říct, že by mě to mrzelo.“

Strojený smích. Jak by mohlo? Kdyby to byla pro rebely ta pravá chvíle, jak si mysleli, byl bych teď mrtvý.

Než jsem dorazil do tábora, zastavil jsem se ještě dvakrát. Poprvé, když jsem sjížděl po tom, co zbylo z dolní záchytné zdi a uslyšel tiché klení. Jel jsem za zvukem a našel Jednookého, jak sedí pod ukřižovaným forvalakem. Bez přestání mluvil tichým hlasem. Jazyku, který používal, jsem nerozuměl. Byl tak soustředěný, že mě neslyšel přijíždět. Neslyšel mě ani, když jsem o minutu později celý znechucený pokračoval v cestě.

Jednooký si vybíral daň za smrt bratra Tamtama. Jak ho znám, protáhne se to na několik dní.

Podruhé jsem zůstal stát na místě, odkud falešná Bílá Růže sledovala bitvu. Byla pořád tady, tak mladá a tak mrtvá. Její čarodějnickí přátelé se ji snažili před Vyjcovou zhoubnou nákazou zachránit, takže byla její smrt ještě krutější, než musela.

„Tak, a to je konec.“ Podíval jsem se zpátky k Věži a na kometu. Paní vyhrála...

Ale bylo to skutečné vítězství? Čeho vlastně dosáhla? Zničila rebely? Ale oni byli nástrojem v rukou jejího manžela, a ten představoval ještě větší zlo než ona. To on byl tím poraženým, i když to věděl jen on, ona a já. Kromě toho, ideály rebelů prošly ohněm, který je očistil a posílil. Příští pokolení...

Nejsem pobožný. Nedokážu si představit bohy, kteří by se starali o nějaké hloupé lidské počínání. Na základě zdravého úsudku si myslím, že by se o ně bytosti na této úrovni vůbec nezajímaly. Ale možná je na světě síla směřující k obecnému dobru, která vznikla spojením našich podvědomí a stala se nezávislou mocí, větší než součet jednotlivých částí. Možná, že když vychází z myslí, nepodléhá hranicím času. Možná dokáže svým zrakem obejmout všechny prostor a čas a přemísťovat figurky tak, že co se dnes zdá být vítězstvím, stane se základním kamenem zítřejší porážky.

Možná to způsobila únava. Na několik vteřin jsem uvěřil, že vidím obraz zítřka. Spatřil jsem, jak se vítězství Paní otáčí jako had a stává se během příštího průletu komety příčinou její záhuby. Viděl jsem pravou Bílou Růži, jak přináší prapor na Věž. Viděl jsem ji i její bojovníky tak jasně, jako bych tam sám byl...

Chvil jsem se v sedle Pírčina koně. Byl jsem překvapený a otřesený. Protože jestli to bylo skutečné vidění, já tam budu. Jestli to bylo skutečné vidění, znal jsem Bílou Růži. Znal jsem ji už rok. Byla mou kamarádkou. A podcenil jsem ji kvůli jejímu postizení...

Popohnal jsem koně k táboru. V okamžiku, kdy mě zastavila hlídka, nabyl vrch můj cynismus a tu představu jsem odvrhl. Prostě toho na mě bylo za celý den moc. Z lidí jako já se nestávají proroci. Obzvláště ne, když stojí na špatné straně.

První známý obličej, který jsem uviděl, patřil Jilmáčovi. „Bože, vypadáš příšerně,“ řekl. „Jsi zraněný?“

Jediné, co jsem dokázal udělat, bylo zavrtět hlavou. Sundal mě z koně a někam položil. To byla na mnoho hodin poslední věc, kterou jsem si pamatoval. Kromě toho, že mé sny byly stejně trhané a nadčasové jako to vidění a vůbec se mi nelíbily. A nedokázal jsem jim uniknout.

Ale mysl je podivuhodná. Ve chvíli, kdy jsem se probudil, se mi podařilo na ty sny zapomenout.

Kapitola sedmá: RŮŽE

Hádka s Kapitánem trvala dvě hodiny. Byl neústupný. Nepřijal mé důvody, právní ani morální. V průběhu sporu se připojovali další, kteří za Kapitánem přišli služebně. V době, kdy jsem ztratil zbytek trpělivosti, už tu byla většina nejvýznamnějších členů Legie: Poručík, Skřet, Nemluva, Jilmáč, Cukrouš a několik nových důstojníků, které jsme naverbovali tady v Kráse. Získal jsem jen nevelkou podporu, a to od lidí, od nichž bych to nejméně očekával. Postavil se za mě Nemluva a dva z nových důstojníků.

Rázně jsem vyšel ven. Nemluva a Skřet se vydali za mnou. Cloumal mnou vztek, i když mě jejich odpověď nepřekvapovala. Když byli rebelové poraženi, bylo těžké přesvědčit je, aby odešli ze služby u Paní. Budou se teď mít jako prasata v žitě. Otázka, co je správné, a co špatné zněla hloupě. Koho to vlastně zajímalo?

Bylo ještě časně ráno prvního dne po bitvě. Nespál jsem dobře a byl jsem rozčilený. Pochodoval jsem dokola a snažil se tím zbavit vzteku.

Skřet počkal na okamžik, kdy jsem se trochu uklidnil, a zastoupil mi cestu. Nemluva nás zpozvzdálí sledoval. „Můžeme si promluvit?“ zeptal se Skřet.

„Už jsem mluvil dost. Nikdo mě neposlouchal.“ „Jednáš moc unáhleně, víš? Pojď, posadíme se támhle.“ Támhle znamenalo hromadu výstroje vedle ohniště, kde někteří muži vařili a jiní hráli tonk. Obvyklá skupinka. Úkosem se na mě podívali a pokrčili rameny. Všichni vypadali ustaraně. Jako kdyby pochybovali o mém zdravém rozumu.

Myslím, že kdyby se kterýkoli z nich choval před rokem tak, jako já teď, měl bych stejný pocit. Byl to upřímný zájem a znepokojení nad stavem kamaráda.

Jejich tupost mě přiváděla k šílenství, ale nemohl jsem se na ně zlobit. Tím, že poslali Skřeta, dokázali, že mě chtějí pochopit.

Zpočátku seděli nad kartami tiše, pak se začali bavit o průběhu bitvy. Jejich rozhovor byl stále živější. „Co se včera stalo, Felčare?“ zeptal se mě Skřet. „Už jsem to řekl.“

„Co si to probrat znova?“ navrhl pomalu. „Jít víc do podrobností.“ Vím, o co se snažil. O mou duševní očistu.

Předpokládal, že velké množství času, který jsem strávil v přítomnosti Paní, rozhárlo moji mysl. Měl pravdu. Bylo to tak. Ale taky mi to otevřelo oči. Pokoušel jsem se mu to vysvětlit tím, že jsem mu převyprávěl všechno, co se mi toho dne přihodilo. Doufal jsem, že když zapojím do hry dovednosti, které jsem získal psaním kroniky, podaří se mi ho přesvědčit, že věc posuzuji rozumně a morálně, na rozdíl od všech ostatních.

„Viděli jste, co udělal, když se ti hošici z Vesla pokusili napadnout Kapitána zezadu?“ zeptal se jeden z karbaníků. Probírali Havrana. Úplně jsem na něj zapomněl. Nastražil jsem uši a vyslechl několik historek o jeho odvaze. Když jsem je tak poslouchal, vypadalo to, že Havran každému z Legie nejméně jednou zachránil život. „Kde vůbec je?“ zeptal se někdo.

Začali vrtět hlavami. „Asi ho zabili,“ ozval se jiný hlas. „Kapitán pro mrtvé poslal. Myslím, že dneska odpoledne uvidíme, jak jde pod kytičky.“

„A co se stalo s holčičkou?“

„Najděte jeho a najdete i ji,“ zafuněl Jilmáč.

„Když je řeč o tom dítěti, víte, co se stalo, když se pokusili pomoci nějakých smrtících čarů odkrouhnout celou druhou rotu? Bylo to divné. Ta holka dělala jako by se nic nestalo. Všichni ostatní se odporoučeli k zemi. Ona vypadala jenom trochu udiveně a zatřásla s Havranem. Ten přišel k sobě, hup, a zase začal sekat kolem sebe. Se všema takhle zatřásla a probudila je. Jako kdyby jí to kouzlo nemohlo ublížit, nebo co.“

„Možná je to proto, že je hluchá,“ ozval se další hlas. „Jako že je kouzlo nějaký zvuk.“

„Hm, kdo ví? Škoda, že to nakonec nepřežila. Už jsem si zvykl, jak se motá kolem.“

„Havrana je taky škoda. Hodil by se. Když hrál s náma, tak se Jednooký bál podvádět.“ Všichni se zasmáli.

Pohlédl jsem na Nemluvu, který odposlouchával náš rozhovor se Skřetem. Zavrtěl jsem hlavou. Zvedl obočí. Pomoci Pusinčiných znaků jsem mu sdělil: Nejsou mrtví. Měl Pusinku taky rád.

Postavil se za Skřeta a kývl hlavou. Chtěl se mnou mluvit o samotě. Vyprostil jsem se ze Skřetova zajetí a vykročil za Nemluvou.

Řekl jsem mu, že jsem Pusinku viděl, když jsem se s Paní vracel z naší výpravy. A Havrana podezřívám, že zběhl a vydal se jedinou cestou, o které si myslel, že nebude sledovaná. Nemluva se zamračil a chtěl vědět proč.

„Jak to mám vědět? Víš, že byl poslední dobou divný.“ Nezmínil jsem se o vidění ani o snech. Vypadaly teď zcela nereálně. „Možná už nás měl plné zuby.“

Na Nemluvově tváři se objevil úsměv, který říkal, že mi z toho nevěří ani slovo. Použil znakovou řeč: Chci vědět proč. Co všechno víš? Myslel si, že toho vím o Havranovi a Pusince víc než kdokoli jiný, protože jsem se vždycky snažil dovědět o každém všechno podrobnosti, abych je pak mohl zapsat do kroniky.

„Nevím nic, co bys nevěděl i ty. Bavit se s Kapitánem a Kvašákem víc než s kýmkoli jiným.“

Asi deset vteřin uvažoval a pak ukázal: Osedlej dva koně. Ne, čtyři koně. Sežeň nějaké jídlo. Možná budeme několik dní pryč. Já se jdu na pár věcí zeptat. Jeho chování nepřipouštělo námitky.

Vyhovovalo mi to. Už když jsem mluvil se Skřetem, napadlo mě, že se vydám na projížďku. Vzdal jsem ten nápad jen proto, že jsem nepřišel na způsob, jak vypátrat Havranovu stopu.

Zamířil jsem k ohradě, kam Jilmáč zavedl v noci koně. Byli čtyři. Na chvíli jsem zauvažoval, jestli neexistuje nějaká vyšší moc, která nás řídí. Přemluvil jsem dva muže, aby mi osedlali koně, a vydal se za Kvašákem, abych z něj vytáhl nějaké jídlo. Nebylo lehké ho obalamutit. Chtěl Kapitánův osobní souhlas, ale podařilo se mi s ním dohodnout, protože jsem mu slíbil, že se o něm zvlášť zmíním v kronice.

Když bylo naše vyjednávání u konce, objevil se Nemluva. Připevnili jsme zásoby na hřbety koní. „Dozvěděl ses něco?“ zeptal jsem se.

Jenom to, že Kapitán něco ví, ale nechce to nikomu říct. Myslím, že to má víc společného s Pusinkou než s Havranem, ukázal.

Zabručel jsem. Zase to samé... Že by Kapitána napadlo totéž co mě? A věděl o tom ráno, když jsme se hádali? Jeho myšlení bylo složité...

Myslím, že Havran zmizel bez Kapitánova svolení, ale že mu dal požehnání. Vyzpovídal jsi Kvašáka?

„Myslel jsem, žeš to udělal ty.“

Zavrtěl hlavou. Zatím neměl čas.

„Zajdi za ním teď. Já si potřebuju ještě pár věcí ujasnit.“ Vrazil jsem do stanu, vybavil se zbraněmi a vyhrabal dárek, který jsem si schovával na Pusinčiny narozeniny. Pak jsem odchytil Jilmáče a řekl mu, ať mi dá část mého podílu z balíku, který jsme ukořistili v Růžích.

„Kolik?“

„Tolik, kolik můžu dostat.“

Dlouho a přísně se na mě díval. Rozhodl se, že se nebude na nic ptát. Šli jsme do jeho stanu a mlčky odpočítali peníze. Nikdo o nich nevěděl. Tohle tajemství znali jen ti, kteří se vypravili za Vidlákem do Růží. Ale někteří muži už se podívovali nad tím, že Jednooký splácí dluhy z karet, i když nevyhrává a nemá čas na černé obchody.

Jilmáč mě vyprovodil ze stanu. Nemluva už seděl na koni připravený vyrazit. „Na projížďku, co?“ zeptal se Jilmáč.

„Jo.“ Připevnil jsem luk, který mi dala Paní, k sedlu a vyskočil na koně.

Jilmáč přimhouřil oči a pozoroval nás. „Hodně štěstí.“ Otočil se a odešel. Podíval jsem se na Nemluvu.

Ukázal mi: Kvašák taky tvrdí, že nic neví. Ale přiměl jsem ho, aby se přiznal, že dal Havranovi včera před vypuknutím boje přiděl navíc. On taky něco ví.

Zatracená práce. Zdálo se, že všichni něco tuší. Když Nemluva vyrazil, vrátil jsem se v myšlenkách k ranní při s Kapitánem a snažil se zjistit, jestli něco nezapadalo do sebe. Pár náznaků jsem našel. Skřet a Jilmáč měli taky nějaké podezření.

*

Museli jsme projet přes tábor rebelů. Raději bych se mu ale vyhnul. Bylo tam plno zápachu a much. Když jsem projížděl táborem s Paní, připadal mi prázdný. Prostě jsme nikoho neviděli. Ale byli tu zranění nepřátelé a markytánky. Vyjec shodil koule i na ně.

Koně jsem vybral dobře. Všichni patřili ke stejnému neúnavnému plemenu jako Pírčin hřebec. Nemluva udával ostré tempo. Mlčeli jsme až do chvíle, kdy jsme dojeli k vnější hranici hradeb. Tady Nemluva přitáhl koni otěže a pomoci znaků mi řekl, abych se pořádně rozhlédl kolem. Chtěl určit dráhu letu Paní při zpáteční cestě na Věž.

Odpověděl jsem mu, že si myslím, že jsme letěli asi kilometr na jih od místa, kde jsme teď stáli. Nechal mě hlídat koně a sám se vydal blíž k rozvalinám. Šel pomalu a pozorně si prohlížel zemi. Já jsem to nezkoušel. Dokázal najít stopu líp než já.

Ale tuhle bych našel taky. Nemluva zvedl ruku a pak ukázal na zem. Opustili toto nehostinné místo ve stejném bodě, v němž jsme s Paní překročili hranici opačným směrem. „Spěchá, nesnaží se zametat stopy,“ odhadoval jsem.

Nemluva přikývl a podíval se k západu. Kladl mi různé otázky ohledně cest.

Hlavní severojižní cesta vede pět kilometrů západně od Věže. Jeli jsme po ní do Forsbergu. Domnívali jsme se, že nejdřív zamíří tam. Dokonce i touto dobou tam bude dost velký ruch na to, aby se muž s dítětem mohl ztratit v davu. Nemluva ale věřil, že je najde.

„Nezapomínej, že je tady doma,“ řekl jsem. „Zná tuhle zemi líp než my.“

Nemluva nepřítomně přikývl. Nedělalo mu to starosti. Pohlédl jsem ke slunci. Do setmění zbývaly tak dvě hodiny. Přemýšlel jsem, jak velký můžou mít náskok.

Dojeli jsme k hlavní cestě. Nemluva si ji chvíli prohlížel, projel po ní několik metrů k jihu a sám si přikývl v odpovědi na otázku, kterou znal jen on. Nakonec mi pokynul a pobídl koně.

A tak jsme na těch neúnavných hřebcích jeli zotra celé dlouhé hodiny, i po západu slunce, a celou noc až do dalšího dne, dokud jsme nezískali před našimi zběhy náskok. Zastavili jsme jen párkrát. Bolelo mě celé tělo. Měl jsem jen málo času na zotavenou po výpravě s Paní, abych to teď bez potíží zvládl.

Zastavili jsme se v místě, kde se cesta vinula kolem zalesněného kopce. Nemluva ukázal na holé místo, které se dalo dobře využít jako pozorovatelná. Přikývl jsem. Sjeli jsme z cesty a vyšplhali nahoru.

Postaral jsem se o koně a pak se svalil na zem. „Začínám být na tohle trochu starý,“ řekl jsem a okamžitě usnul.

Nemluva mě probudil, když už se stmívalo. „Už jdou?“ zeptal jsem se.

Zavrtěl hlavou a naznačil, že podle něj se neobjeví dřív než zítra. Ale přesto jsem měl mít oči na stopkách pro případ, že by Havran šel i přes noc.

Tak jsem tedy seděl pod bledým světlem komety, zabalený v dece a třásl se zimou. Hodiny ubíhaly a já byl sám se svými myšlenkami, kterými jsem se nechtěl zabývat. Neviděl jsem nic kromě dvou srnců, kteří přecházeli z lesa do polí, kde chtěli najít lepší potravu.

Nemluva mě vystřídal pár hodin před úsvitem. Jaké štěstí. Teď jsem mohl ležet, třást se a zabývat myšlenkami, kterými jsem se zabývat nechtěl. Ale nakonec jsem usnul, protože když mi Nemluva stiskl rameno, bylo už světlo...

„Už jdou?“

Přikývl.

Zvedl jsem se a protřel si oči. Pak jsem se zadíval k cestě. Byli tam. K jihu mířily dvě postavy. Jedna větší a druhá menší. Ale z této vzdálenosti to mohl být kterýkoli dospělý s dítětem. Rychle jsme se sbalili a připravili koně. Pak jsme sjeli dolů. Nemluva chtěl počkat za zatáčkou. Mně řekl, abych zatarasil cestu za nimi. Jenom pro jistotu. U Havrana člověk nikdy neví.

Odjel. Čekal jsem a pořád se třásl. Cítil jsem se hrozně sám. Pocestní vystoupali na vyvýšeninu. Ano. Havran a Pusinka. Šli rychle, ale nezdálo se, že by Havran hlídal, jestli je někdo nesleduje. Prošli kolem mě. Minutku jsem počkal a vyjel ven z lesa. Sledoval jsem je podél úpatí kopce.

Nemluva seděl na koni uprostřed cesty. Mírně se nakláněl dopředu. Vypadal pohube, ošuntěle a pochmurně. Havran se zastavil dvacet metrů od něj a vytasil zbraň. Pusinku kryl za sebou.

Všimla si mě, usmála se a zamávala mi. Přestože byla situace hodně napjatá, úsměv jsem jí oplatil.

Havran se prudce otočil. Zavrčel a jeho rty se zúžily. Z očí mu sršel hněv, možná dokonce nenávist. Zůstal jsem stát mimo dosah jeho nože. Nevypadal, že by s námi chtěl mluvit.

Několik minut se nikdo z nás nepohnul. Nikdo nechtěl začít rozhovor. Pohlédl jsem na Nemluvu. Pokrčil rameny. V tomto bodě jeho plán končil.

Přivedla mě sem zvědavost. Částečně jsem ji už ukojil. Byli živí a na útěku. Jen mi pořád nebylo jasné proč.

K mému velkému překvapení prolomil ticho Havran. „Co tady děláte, Felčare?“ Nikdy bych nevěřil, že to bude právě neústupný Havran, kdo promluví jako první.

„Hledáme tě.“

„Proč?“

„Zvědavost. Já a Nemluva, zajímáme se o Pusinku. Měli jsme o ni strach.“

Zamračil se. Nedostal odpověď, jakou očekával.

„Vidíš, je v pořádku.“

„Jo. Vypadá to tak. A co ty?“

„Zdá se vám, že nejsem?“

Podíval jsem se na Nemluvu. Neměl nic, co by dodal. „Jeden se diví, Havrane. Jeden se diví.“

Zaujal obranné postavení. „Co to má, k čertu, znamenat?“

„Kamarád se strání kumpánů. Zachází s nimi jako s kusem hadru. A potom dezertuje. Tomu se lidi diví tak, že jdou zjistit, co se děje.“

„Kapitán ví, že jste tady?“

Znovu jsem pohlédl na Nemluvu. Přikývl. „Jo. Nechceš nás do toho zasvětit, starý brachu? Já, Nemluva, Kapitán, Kvašák, Jilmáč, Skřet, my všichni tušíme...“

„Nepokoušej se mě zastavit, Felčare.“

„Proč vždycky hledáš důvod k rvačce? Kdo říká něco o tom, že tě chceme zastavit? Kdyby tě někdo chtěl zastavit, nebyl bys teď tady. Nikdy by ses nedostal od Věže.“

Byl překvapený.

„Oni věděli, která bije. Kvašák a Kápo. Nechali tě jít. Někteří z nás by rádi věděli proč. Myslím tím, jako že něco tušíme a jestli je to tak, jak si myslíme, tak máš přinejmenším moje pozhánání. A Nemluvovo. A řekl bych, že všech, kteří tě nezadrželi.“

Havran se zamračil. Věděl, co mu chci říct, ale nedocházelo mu to. To, že byl u Legie krátce, zavinilo potíže s dorozumíváním. „Vezměme to takhle,“ řekl jsem. „Já a Nemluva si myslíme, že budete zapsaní jako padlí v boji. Oba. Nikdo nemusí vědět, že je to jinak. Ale, víš, je to jako utéct z domu. I když ti přejeme jen to nejlepší, mrzí nás způsob, jakým jsi to udělal. Přijali jsme tě do Legie. Prošel sis s námi peklem. Ty... Vzpomeň si, co jsme ty a já spolu zažili. A ty s námi zacházíš jako s kusem hadru. To se nepřijímá lehce.“

Došlo mu to. „Někdy se stane něco tak důležitého, že o tom nemůžeš říct ani nejbližším přátelům,“ řekl. „Mohlo by vás to stát život.“

„Mysleli jsme si, že je to tak. Hej, pusť to z hlavy.“

Nemluva seskočil z koně a začal si povídat s Pusinkou. Ta si podle všeho napětí mezi kamarády nepovšimla. Vyprávěla Nemluvovi, co dělali a kam se chystají.

„Myslíš, že je to rozumné?“ zeptal jsem se. „Opál? Měl bys vědět pár věcí. Zprvu, Paní vyhrála. Myslím, že tohle ti bylo jasné. Jinak by ses odtamtud nevypařil. Fajn. Teď to důležitější. Kulhavec je zpátky. Nezabila ho. Dala ho dohromady a udělala z něj svého nohsleda číslo jedna.“

Havran zbledl. Bylo to poprvé, co jsem ho viděl opravdu vyděšeného. Ale nebál se o sebe. Považoval se za chodící mrtvolu, za člověka, který nemá co ztratit. Teď však měl Pusinku a důvod, proč musí zůstat naživu.

„Jo, Kulhavec. Já a Nemluva jsme to dlouho probírali.“ Vlastně mě to napadlo teprve před chvílí. Ale myslel jsem, že bude lepší, když bude mít dojem, že jsme to pořádně zvážili. „Viš, Paní to dřív nebo později dojde. A bude s tím chtít něco dělat. Jestli si vzpomene na tebe, Havrane, vydá se Kulhavec po tvé stopě. On tě zná. Začne hledat na starých místech. Napadne ho, že ses spojil se svými dávnými přáteli. Máš někoho, kdo tě před Kulhavcem může ukrýt?“

Havran vydechl. Vypadal, jako by se scvrkl. Schoval zbraň. „To byl můj plán. Myslel jsem, že doplujeme do Berylu a ukryjeme se tam.“

„Beryl je spojencem Paní jen navenek, ale ve skutečnosti je tam její slovo zákonem. Musíš někam, kde o ní nikdy neslyšeli.“

„Kam?“

„Já to tady neznám.“ Vypadal už klidněji, a tak jsem sesedl z koně. Ostražitě mě sledoval. Pak se uvolnil. „Teď už vím všechno, co jsem se chtěl dozvědět. Nemluvo?“

Nemluva přikývl a pokračoval v rozhovoru s Pusinkou.

Vytáhl jsem z deky mošnu s penězi a podal ji Havranovi. „Tvůj podíl z Růží.“ Přivedl jsem zbylé koně. „Když pojedete na koni, bude to rychlejší.“

Havran sváděl boj sám se sebou. Chtěl poděkovat, ale nemohl se probít přes hráz, kterou postavil kolem člověka v sobě. „Myslím, že se můžeme vydat do...“

„Nechci to vědět. Už jsem se dvakrát setkal s okem. Napadlo ji, že pro potomstvo uchová události tak, jak je viděla ona. Ne že by chtěla dobře zapůsobit. Prostě to chce mít podle pravdy. Ví, jak se v kronikách mění dějiny. Nechce, aby se to stalo i jí. A já jsem ten, koho si vybrala, aby to zapsal.“

„Nech toho, Felčare. Pojď s náma. Ty a Nemluva. Pojďte s náma.“

Prožil jsem dlouhou osamělou noc. Hodně jsem o tom přemýšlel. „Nemůžu, Havrane. Kapitán musí zůstat tam, kde je, i když se mu to nezamlouvá. A Legie s ním. Já jsem Legie. Jsem příliš starý na to, abych utíkal z domu. Budeme bojovat za stejnou věc, ty a já. Ale já u své rodiny.“

„Ale jdi, Felčare. Banda nájemných hrdlořezů...“

„Ha! To stačí.“ Můj hlas byl tvrdší, než jsem chtěl. Zmlkl. „Pamatuješ si tu noc v Pánově, než jsme vyrazili na Šeptu? Jak jsem četl z kronik? Co jsi tenkrát řekl?“

Několik vteřin mlčel. „Ano, že jsem díky tobě pochopil, co to znamená být členem Černé legie. Dobře. Možná to nechápu, ale pocítil jsem to.“

„Díky.“ Vytáhl jsem z deky další balíček. Tenhle byl pro Pusinku. „Promluv si chvíli s Nemluvou. Mám tady dárek k narozeninám.“

Chvilí se na mě díval, pak přikývl. Otočil jsem se, aby nebylo vidět, že mám v očích slzy. A pak jsem se rozloučil s holčičkou, která měla z mého ubohého dárku velkou radost. Moc mě to potěšilo. Ustoupil jsem ke kraji cesty a tam jsem si krátce, tiše poplakal. Nemluva a Havran dělali, že jsou slepi.

Pusinka mi bude scházet. A po zbytek života se o ni budu bát. Byla milá a čistá a pořád veselá. Zapomněla už na to, co se stalo v oné vesnici. Ale před sebou měla nejstrašnějšího nepřítele, jakého si lze představit. Nikdo jí to nepřál. Narovnal jsem se a setřel si stopy po slzách. Vzal jsem Havrana stranou.

„Nevím, jaké máš plány, a ani to nechci vědět. Ale kdyby náhodou... Když jsme s Paní chytili Lovce, měl celý balík těch papírů, které jsme vykopali v Šeptině táboře. Nikdy jí je nedal. Ona o nich vůbec neví.“ Řekl jsem mu, kde je najde. „Za pár týdnů se tam vypravím sám. Pokud tam ještě budou, uvidím, co z nich vyčtu.“

Podíval se na mě. Jeho tvář byla klidná a bez výrazu. Bylo mu jasné, že jsem si právě podepsal rozsudek smrti, pokud se ještě někdy setkám s okem. Ale nahlas to neřekl. „Díky, Felčare. Jestli budu mít cestu kolem, tak se tam zastavím.“

„Fajn. Můžeme jet, Nemluvo?“

Přikývl.

„Pusinko, pojd' sem.“ Stiskl jsem ji v dlouhém silném objetí. „Buď na Havrana hodná.“ Sundal jsem si ze zápěstí amulet, který jsem dostal od Jednookého, a připevnil jí ho k ruce. „Tohle jí dá vědět, když bude blízko nějaký nepřátelský Lapený. Neptej se mě jak, ale funguje to. Hodně štěstí.“

„Jo.“ Stál tam a díval se, jak nasedáme na koně. Pořád byl zmatený. Zvedl nejistě ruku a zase ji spustil.

„Jedeme domů,“ řekl jsem Nemluvovi. A vyrazili jsme.

Ani jeden z nás se neohlédl.

Tahle událost se nikdy nestala. Nakonec, nezemřel Havran a jeho sirotek u bran Krásky?

Zpátky k Legii. Zpátky do práce. Zpátky ke kronice. Zpátky ke strachu.

Do návratu komety zbývá třicet sedm let. To vidění muselo být falešné. Nemůžu přece žít tak dlouho. Nebo ano?

Glen Cook